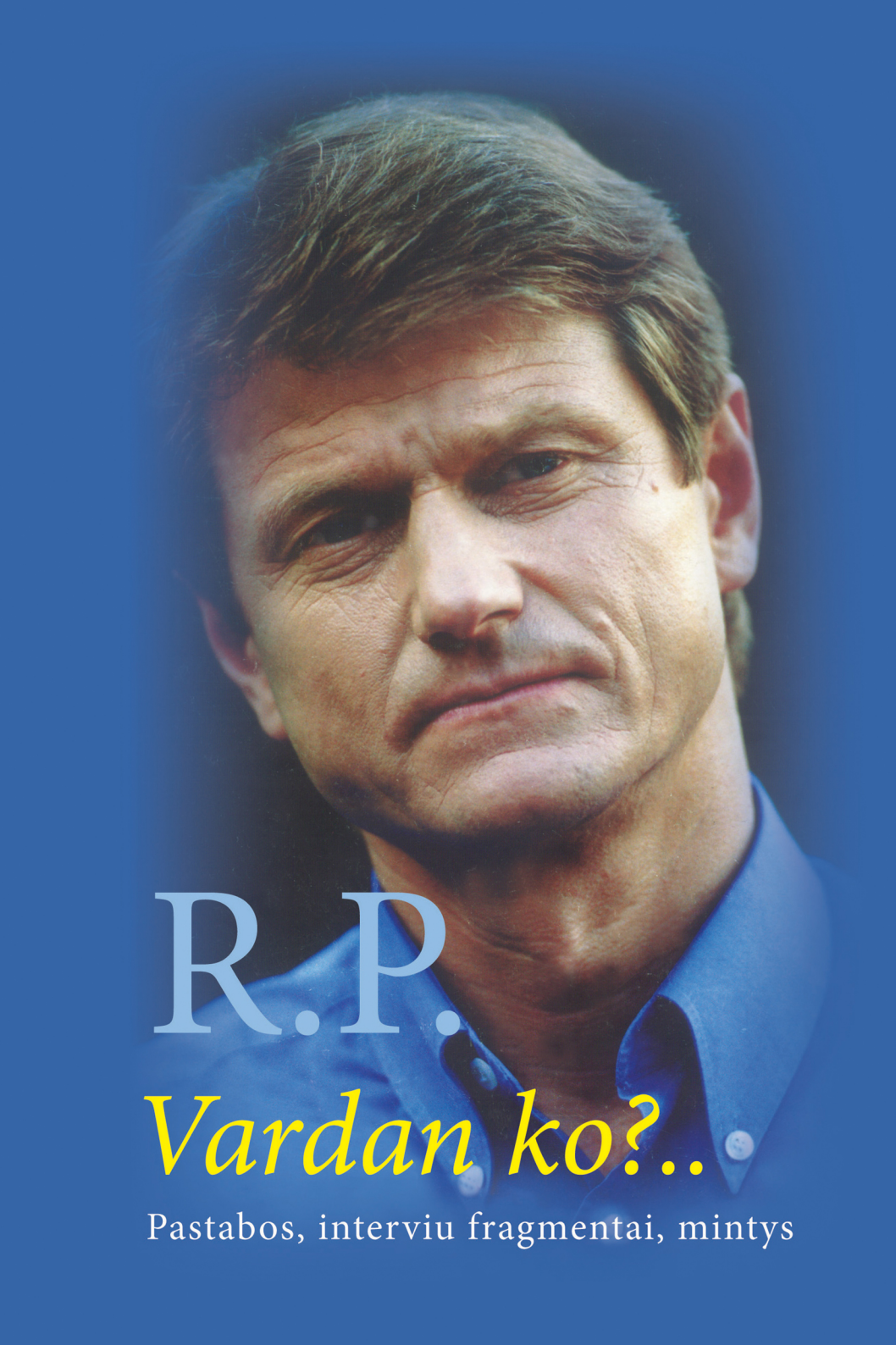

A portrait of a middle-aged man with short, dark hair, looking slightly to the left with a serious expression. He is wearing a blue collared shirt. The background is a solid blue color.

R.P.

Vardan ko?..

Pastabos, interviu fragmentai, mintys

Sudarytojas Juozas Ivanauskas

R.P.

Vardan ko?..

Pastabos, interviu fragmentai, mintys

GAIRĖS 2016 VILNIUS

*„Tu ieškai gyvenimo prasmės, bet juk prasmė pirmiausia –
tapti pačiu savimi, o ne pasiekti apgailėtiną ramybę,
kurią teikia ginčų užmiršimas.
Nuolankumas – tai paklusnumas Dievui,
o ne žmonėms. Taip yra ir akmeniui,
paklūstančiam ne akmenims, o šventovei.
...Kančia tave augina, kai tu ją priimi. Juk tik dėlto, dėl ko
sutinki mirti, kaip tik dėlto verta gyventi!..
Gyvenimas nėra nei paprastas, nei sudėtingas, nei aiškus,
nei nesuprantamas, nei prieštaringas,
nei vientisas. Jis yra.“*

Antoine de Saint-Exupéry. „Citadelė“

© Juozas Ivanauskas, 2016

© Aušra Čapskytė, 2016

© Gairės, 2016

*„Mūsų gyvenime nieko atsitiktinio nebūna!..
Viskas nutinka būtent taip, kaip surikiuota iš
aukščiau. Aišku, kiekvienam iš mūsų paliekama
galimybė rinktis, priimti vienokius ar kitokius
sprendimus. Žmogaus gyvenimas kaip upė.
Galime priplaukti prie vieno upės kranto,
priplaukti prie kito kranto. Ir kol plauki ta upe,
tu gali bandyti plaukti prieš srovę, išeikvoti turimas
jėgas, taip ir nepasiekęs tikslo. Nieko mūsų gyvenime
nėra atsitiktinio. Kaip ir garbingo Žmogaus,
Lietuvos Respublikos Prezidento Aleksandro Stulginskio
likimas, visas jo gyvenimas, nuveikti darbai, patirtos
kančios – tikrai neatsitiktinai ir neveltui!..“*

Prezidentas Rolandas Paksas

„Niekas negimsta iš neteisybės pasaulyje. Niekas negimsta iš neteisingumo. Negalima ant tokių pamatų toliau statyti mūsų valstybės. Negalima!..”

„Mes būsime sudedamąja dalimi tų žmonių, pasiryžusių kurti nacionalinę, demokratišką, konstitucinę valstybę, kuria lietuviai galėtų didžiuotis. Aš kartais pagalvoju: kai grabnyčia tau prie galvos degs, iškils pagrindinis gyvenimo klausimas – ar tu viską padarei, ką galėjai padaryti, gyvendamas savo laiką ir šioje vietoje? Tai esminis klausimas, į kurį kiekvienas žmogus turėtų sau atsakyti.“

Prezidentas Rolandas Paksas

Medalis „Prezidentas Rolandas Paksas“. Autorė Lina Kalinauskaitė, Lietuvos monetų kalykla, 2011 m.

Naujoji knyga, fragmentiškai atspindinti Europos Parlamento nario, partijos „Tvarka ir teisingumas“ lyderio, buvusio du kartus Vilniaus mero, du kartus premjero, Jo Ekscelencijos Prezidento Rolando PAKSO neblėstančią aistrą skraidyti, politinę veiklą, laikmečio iššūkius, minties kelią – nepretenduoja tapti „fundamentaliu monumentu“, prislegiančiu istorines asmenybes. Tai veikiau gyvas nervas, nerimstanti širdis, talpinanti savyje neužmirštamą vakar dienos patirtį, jautriai reaguojanti į nūdieną, su nerimu žvelgianti į ateitį. Kiekvieną mąstančią būtybę stabtelėti ir įsiklausyti verčiančiu klausimu – „VARDAN KO?..“ pavadinta knyga, tiek savo turiniu (paties R. Pakso, jo kolegų, bendražygių, oponentų pasisakymai, nuomonės, įžvalgos), tiek kompozicine visuma, tėra kuklus indėlis, siekiant pasitarnauti TIESAI ir TEISINGUMUI, kuris buvo sutriptytas prezidentinio skandalo metu, teisingumui, kurio pasigendame ir šiandien – valdžios, teisėsauogos institucijų dangstomo melo, nesantaikos bei karo kurstymo propagandos, politinės korupcijos užvaldytoje šalyje.

Tvirtą žemaitišką charakterio padangių virtuosą, akrobatinio skraidymo čempioną, 2006 m. vasarą vienmotoriu lėktuvu apskridęs aplink pasaulį, galima sakyti, patyrė tikrą katarsį: „Skrisdamas supratau, kad Dievas mums paliko labai mažą, tačiau tokią gražią ir brangią Žemę. Šis SKRYDIS – ne tik dovana Lietuvai. Tai, ką teko išgyventi per 47 sunkių išbandymų dienas, sakytum, išgrynino mintis, nuskaidrino dvasią ir padėjo į daugelį dalykų pažvelgti kitomis akimis... Šią vasarą turėjau ypatingą galimybę pajauti, kaip mes visi esame atsakingi už Lietuvą ir kaip turime ją branginti“.

Ko gero, pilotas Rolandas Paksas galėtų pretenduoti į Gineso

pasaulio rekordų knygą – kaip vienintelis Prezidentas, pasiryžęs tokiai avantiūrai ar žygdarbiui – mažu, vienmotoriu lėktuvu apskristi Žemės rutulį, o taip pat kaip vienintelės Europos Sąjungos šalies Prezidentas, kuriam politinis „elitas“, remdamasis iš piršto laužtais kaltinimais bei „konstitucinėmis dvasiomis“, 2004 m. balandžio 6 d. įvykdė apkaltą – antikonstitucinę valstybės perversmą ir po to netgi uždraudė „iki gyvos galvos“ dalyvauti rinkimuose Lietuvoje!..

„Kai šiek tiek atsigavau po apkaltos, pradėjau galvoti apie ateitį, apmąščiau keletą dalykų, kuriuos turiu įgyvendinti per artimiausius penkerius metus. Vienas svarbesnių ateities orientyrų – apskristi pasaulį. Ar tai buvo bėgimas nuo anos realybės? Gal pasąmonėje kažkas ir krebždėjo, kad be šito žingsnio nepadarysiu ir kitų ėjimų, bet kad specialiai būčiau bėgęs nuo politikos, norėjęs kažkur dingti – taip nebuvo.

Draugai primindavo, kad didelė rizika, daug nežinomybės, pagaliau, neduok Dieve, gali juk ir negrižti. Ar niekada nekilo abejonių, kam to reikia? Ne, tokių minčių nebuvo, gal tik paskutinę naktį. Miegas neėmė, bet galbūt todėl, kad dieną turėjau labai daug darbų ir jaučiau įtampą.

Prisiminiau, kaip pirmą kartą pradėjau dirbti Vilniaus meru. Ta minutė giliai įsivėrė į atmintį: atidariau sunkias A. Sniečkaus ir kitų veikėjų varstytas duris, o kai jos užsidarė, supratau, kad viskas jau įvyko. Durys užsivėrė. Arba tu apsijuoksi, arba turi dirbti. Taip ir su skrydžiu. Žodis buvo ištartas. Todėl abejonių neliko, kaip ir baimės, kad prekyje daug vandens, ledynų, džiuuglių ar dar kažko. Skrendant irgi niekada nekilo klausimas, kodėl čia įkišau galvą. Buvo minčių, kai, atsidūrus audroje, pasąmonė siuntė signalus apie išlikimą. Tačiau, kita vertus, sudėtinga situacija apsaugo tave nuo nereikalingų minčių, apie pavojų tada negalvoji, nes esi labai užsiėmęs, visą dėmesį sutelkęs į pilotavimą. O išikapstei, pavojus liko už nugaros, praeityje, ir apie tai, kas buvo, nebegalvoji. Aišku, kažkoks foninis budrumas lieka. Kitą dieną lokatoriaus ekrane vėl pamatai švytinčius audros židinius ir jauti – ko gero, ims drėkti delnai. Tačiau žmogui būdinga prisitaikyti prie aplinkos. Iš tikrųjų nedaug prasmės būtų ilgai skristi ir visą laiką bijoti. Tad minčių viską mesti ir nusipirkti bilietą į reisinį lėktuvą nekilo ir negalėjo kilti“, – narsaus piloto R. P.

ekstremalaus skrydžio metu patirti įspūdžiai, aprašomi 2006 m. Vilniuje išleistoje Edmundo Ganusausko knygoje – „**Po sparnu ŽEMĖ**“. R. Pakso ir V. Makagonovo skrydis aplink pasaulį“.

Rolandas PAKSAS apie tai, kas svarbiausia politikoje, ir ne tik...

Vienas svarbesnių dalykų, ką aš noriu pasakyti. Nuo neatmenamų laikų tikima, kad danguje prie Dievo išsirikiavusi didžiausia eilė sielų, trokštančių įsikūnyti Žemėje. Pasirodo, gerasis Dievulis ne šiaip sau leidžia sieloms įsikūnyti, įgauti žmogišką pavidalą. Kiekvienos sielos pagrindinis tikslas ir uždavinys, įsikūnijus į naujai užgimstantį kūdikį, sutvirtėti, subręsti, patirti pačius įvairiausius išbandymus bei potyrius, o pasibaigus reinkarnacijos laikui, palikti žemiškąjį kūną ženkliai patobulėjus. Vertinant šiuo aspektu, tai sielai, kuri buvo pasiūsta į mano kūną, regis, labiausiai pavyko, nes įvairiausių potyrių, pamokų, sunkiausių išbandymų, rimtų iššūkių iš tikrųjų buvo ypatingai daug!.. Kuomet kiti atranda „svarių“ priežasčių keikti savo gyvenimą, nejučiomis pagalvoju: koks aš turėčiau būti laimingas, jeigu pagrindinis sielos uždavinys – įsikūnijus pajusti naujus potyrius, patobulėti, o apleidus mirtingą kūną po

kažkurio laiko vėl įsikūnyti kitame žmoguje, kuris galimai turėtų būti keliais laipteliais aukštesniame dvasinio išsivystymo lygyje!..

Yra tikinčių, jog tiems, kuriuos Dievas labiausiai myli, tenka didžiausi išbandymai ir kančios. Bet aš kiek kitaip galvoju. Man kur kas labiau imponuoja klumpančio, klystančio, kenčiančio žmogaus tikrasis gyvenimo triumfas – ne nepargriūti, bet pargriuvus atsikelti ir vėl judėti pirmyn!..

2006 metų vasarą vienmotoriu lėktuvu apskridus aplink pasaulį du narsius pilotus Makagonovą ir Rolandą Paksą Lietuvoje iškilmingai, su ąžuolo vainiku pasitiko kolegos, artimieji... Su džiaugsmo ašaromis akyse savo vienturtį sūnų Rolandą pasveikino tėvai Elena ir Feliksas Paksai

Po skrydžio aplink pasaulį Lietuvos didvyriu tapusį pilotą Rolandą Paksą šiltai apkabino žmona Laima ir sūnus Mindaugas...

Pilotas Rolandas Paksas:

„Profesionalus, meistriškas, atsakingas skrydis – tai toks dalykas, dėl kurio verta gyventi!..“

Po dešimties metų pertraukos į Dzūkijos sostinės padangę sugrįžo penktą kartą organizuota aviacijos šventė – didžiausias tokio tipo renginys regione. 2014 m. rugpjūčio 16 dieną įvykusi fiesta „Alytus – ore“, skirta mieste veikusios prancūzų aviacijos eskadrilės „Normandija – Nemunas“ 70-mečiui, o taip pat pažymėti istorinėms datoms: Alytaus aerodromo 75-mečiui ir aeroklubo 55-mečiui.

Tą saulėtą vasaros savaitgalį Alytaus aerodrome į dangų vienas po kito kilo lėktuvai, parasparniai ir sraigtasparniai, skriejo parašiutai. Aviacijos šventinę programą praturtino simbolinis parašiutininkų šuolis su Prancūzijos ir Lietuvos vėliavomis iš „AN-2“ lėktuvo, akrobatinio lėktuvo „Jak-55M“ programa, grupinė parašiutininkų akrobatika, akrobatinio lėktuvo „Extra 300“ skrydis, aviamodeliuotojų programa, kariškių sraigtasparnio „MI-8“ pasirodymas, parašiutininkų šuolis iš ypatingai žemo aukščio, šuoliai nuo sparnų, sklandytuvo „Jantar St“ skrydis ir žinoma, trijų lėktuvų „Jak-52“ akrobatinės grupės skrydis „Sparnas-sparnas“, atlikęs ištis originalią, išpūdingą programą. Prie vieno iš šių trijų lėktuvų šturvalo sėdo ir Europos Parlamento narys, Prezidentas Rolandas PAKSAS.

– Tautiečiai gerai žino: pilotas Rolandas Paksas – vienintelis Prezidentas, sportiniu lėktuvu apskridęs mūsų planetą, o kiek metų apskritai skraidote?

– Šiomet man sukako 58 metai, o skraidau nuo 16-os, tad skraidymo stažas – 42 metai. Galima įsivaizduoti, kaip tai baisiai skamba – skraidau jau 42 metus, skaičiuojant nuo pirmojo paki-

limo sklandytuvu Telšiuose iki šio skraidymo Alytuje, kur vyko šventinis renginys „Alytus – ore“, skirtas Prancūzijos eskadrilės Normandija – Nemunas 70 metų Jubiliejui ir Alytaus aerodromo 75 metų sukakčiai pažymėti.

Turbūt nieko naujo nepasakysiu, bet, man atrodo, kiekvienam lakūnui patys svarbiausi yra du skrydžiai: pats pirmasis, kai apskritai pirmą kartą tenka pakilti į orą drauge su instruktoriumi, ir pirmas savarankiškas, kuomet skrendi vienas. Kaip sakiau, man tada buvo 16 metų. Ko gero, būtent pirmieji skrydžiai labiausiai įstringa sąmonėje, todėl ir prisimeni juos visą gyvenimą. O visi kiti sportiniai skrydžiai, metams bėgant, rikiuojasi į vieną begalinę eilę...

2006-ųjų vasarą atliktas skrydis aplink pasaulį paliko neišdildomus įspūdžius, sukėlė nemažai dvasinių išgyvenimų, praturtino mane visomis prasmėmis, emociškai, žmogiškai, leido filosofškai pažvelgti, apmąstyti nueitą gyvenimo kelią.

Ypač gerai man įsiminė 2002-ųjų spalio 3 d. skrydis drauge su dviem kolegomis (vienas jų – amžiną atilį Leonas Jonys, kitas, ačiū Dievui, dar gyvas Robertas Noreika) virš Neries upės, praskrendant po Verkšnionių tiltu (šis tiltas yra kelio atkarpoje, važiuojant nuo Vievio link Kernavės). Esu kažkada minėjęs, ganėtinai sudėtingas ne tik fiziškai, bet ir navigaciniu požiūriu pasaulinis skrydis, kada per daugybę dienų teko įveikti tūkstančius kilometrų, lyginant su skrydžiu po Verkšnionių tiltu, trukusio tikrai sekundės dalį, savo emociniu užtaisu bei patirta įtampa – man jie abu tolygūs! Net negalėčiau pasakyti, kuris iš šių dviejų skrydžių paliko gilesnį pėdsaką mano sąmonėje ir širdyje.

– Be abejo, turint omenyje ištisį ispūdingą skraidymo stažą, per tuos 42 metus jums teko dalyvauti įvairiose sportinėse varžybose bei aviacijos šventėse. Kaip ir kiekviena sportinė rungtis, taip ir tam tikromis sąlygomis atliekama akrobatinio skraidymo programa, regis, savaip unikali, nepakartojama. Kuo išsiskyrė, ar buvo kažkuo ypatinga rugpjūčio 16 d. aviacijos šventė „Alytus – ore“?

– Visų pirma, labai gerai, kad žmonės organizuoja aviacijos šventes ir mini tokius istorinius jubiliejus, kaip Alytuje veikusios prancūzų aviaeskadrilės „Normandija–Nemunas“ 70-metį bei Alytaus aerodromo 75-metį. Gerai, kad atsiranda šių švenčių rėmėjų, organizatorių bei dalyvių. Panašūs renginiai pasižymi gera nuotaika, optimizmu, nesenkančia energija, sveiku požiūriu į gyvenimą net ir tokių žmonių, kurių smilkiniai jau pražilę, o kaktos išvagotos raukšlėmis, vis tiek jų akys dega, kaskart žvelgiant į žydrają padangę...

Manau, ištis puiku ir sveikintina, kad tokie renginiai apskritai vyksta Lietuvoje. Na, o šventė „Alytus – ore“, sakyčiau, gan jauki, šilta, graži ir prasminga aviacijos šventė, kurios metu buvo pasirūpinta visais jos dalyviais. Tą dieną skraidę pilotai buvo įvertinti gausiai susirinkusių žmonių nuoširdžiu palaikymu, plojimais. Per eilę metų man teko matyti įvairių aviacijos švenčių, net labai pompastiškų, tačiau buvo ir nevykusiai organizuotų, netgi tragiškų, deja, visko gyvenime būna!.. Tačiau šventė „Alytus – ore“ buvo tokia pat graži, nepakartojama, kaip ir ana saulėta vasaros diena.

Po dešimties metų pertraukos penktą kartą surengta sportinės aviacijos šventė „Alytus – ore“ buvo tokia pat graži, nepakartojama, kaip ir saulėta 2014 m. rugpjūčio 16-tosios diena...

Akrobatinio pilotažo virtuozei – Robertas Noreika, Rolandas Paksas, Algimantas Žentelis. Aviacijos šventėje drauge su dviem šauniais pilotais Rolandu Paksu ir Robertu Noreika – Juozas Ivanauskas, Loreta Kekienė, Edmundas Ganusauskas.

Pilotas Rolandas Paksas: „Skrenda du lėktuvai, kur mes maždaug 12 centimetrų atstumu skrendame vienas šalia kito (aš skrendu žemyn galva viršuje, o kolega Robertas Noreika skrenda apačioje) – tai išties fenomenalus skrydis, vertas Gineso rekordų knygos!.. Kitoje nuotraukoje – trijų lėktuvų grupinis skrydis po Verksnionių tiltu per Nerį. Laiko atžvilgiu šias dvi nuotraukas skiria 30 metų...”

– Aviacijos šventės leitmotyvu skambėjusi populiari daina – „Reikėjo berniukams beribio dangaus, ir aerodromų, ir skrydžio svaigaus...” – igavo apčiuopiamą pavidalą dėka rėmėjų, kurių yra net ir šiuo sunkmečiu?

– Taip, aviacijos šventė Alytuje buvo surengta rėmėjų lėšomis, juk kainuoja degalai ir visi kiti dalykai. Džiugu, kad Lietuvoje atsiranda nemažas būrys žmonių, kuriems skraidymas – tai gyvenimo būdas ar bent jau svarbiausioji jo dalis. Gal ne tokie ir brangūs mūsų sportiniai lėktuvai, turint omenyje vidutinę padėveto lėktuvo kainą. Lietuvos keliuose dažnai matome visureigius, prabangius automobilius, kurie keletą kartų yra brangesni už padėvėtus, tačiau kruopščiai prižiūrimus, suremontuotus ar savadarbius sportinius vienmotorius lėktuvus. Ir jeigu žmonės

atranda skrydyje savo gyvenimo prasmę, tai duok Dieve jiems sveikatos!.. Tikrai nebus blogesnis tas žmogus, kuriam nuo jaunų dienų, vienaip ar kitaip, tenka susidurti su aviacija. Toks žmogus tikrai neis į gatves, nevalkataus, neplėš namų ir nevogs, nes jo moralės samprata ir vertybės visiškai kitokios.

– *Aviacijos šventės „Alytus – ore“ programoje bene efektyviausias – grupinis trijų sportinių lėktuvų „JAK–52“ skrydis „Sparnas-sparnas“, originalioji programa, kurioje ir jums teko dalyvauti. Trims lėktuvams, sinchroniškai padangėje atliekant sudėtingus virážus, galimi netikėtumai. Ar viskas atliekama labai tiksliai, lyg tai būtų šveicariškas laikrodis?*

– Be abejo, trijų sportinių lėktuvų programoje viskas preciziškai tikslu, kaip šveicariškame laikrodyje!.. Aviacijos sporte kitaip nė būti negali. Tiek mano, tiek ir kolegų praktikoje dar nebuvo atvejo, kad kažkas būtų nesužiūrėta, nepamatuota ar neapskaičiuota. Kita vertus, gyvenime juk visko būna, pasitaiko įvairiausių netikėtumų, galimas ir *force majeure*, kai sugenda variklis, sutrinka lėktuvo techniniai parametrai, tačiau šią tikimybę mes stengiamės sumažinti iki nulio...

Galbūt nuo žemės viskas atrodo labai paprasta. Atseit, kas gi čia tokio: skrenda trys lėktuvai sparnas prie sparno, ir tiek. O kad šitaip labai paprastai viskas atrodytų, pilotams būtina labai daug dirbti, treniruotis. Pirmiausia, kiekvienam atskirai lakūnui reikia išmokti ištis gerai, profesionaliai skraidyti. Bene svarbiausias dalykas grupiniame skrydyje, atliekant sportinę programą, – mes privalome be galo PASITIKĖTI vienas kitul!..

Štai, pavyzdžiui, dvi nuotraukos: pirmoje – skrenda du lėktuvai, kur mes maždaug 12 centimetrų atstumu skrendame vienas šalia kito (aš skrendu žemyn galva viršuje, o kolega R. Noreika skrenda apačioje) – tai ištis fenomenalus skrydis, sakyčiau, vertas Gineso rekordų knygos!.. Kitoje nuotraukoje – trijų lėktuvų skrydis po Neries tiltu. Laiko atžvilgiu šias dvi nuotraukas skiria 30 metų. Būtent tiek metų mes drauge su pilotu Robertu Noreika skraidome,

treniruojamės, atliekame net ir pačias sudėtingiausias akrobatinio skraidymo programas, tobulindami savo pilotavimo įgūdžius.

Žodžiu, tenka metų metais dirbuotis, mokėti pačiam gerai skristi, pasitikėti vienas kitu ir tvirtai žinoti, kad šalia skrendantis lėktuvas staiga „netyčia“ tavęs neužkliudys, neužmuš, o tu nenuvairuosi savojo į žemę ar į kokį nors pastatą... Ir tik tada ore galima padaryti tai, kas stebint nuo žemės atrodo labai paprasta ir aišku.

Profesionalus, meistriškas, atsakingas skrydis – tai toks dalykas, dėl kurio verta gyventi!.. Apskritai sportinėje aviacijoje labai svarbūs trys dalykai – meistriškumas, profesionalumas ir atsakomybė, ne tik už save, bet ir už kolegas, skrendančius šalia tavęs, sparnas prie sparno...

– *Geriausios kloties pasišventusiems aviacijos sportui pilotams, atliekant akrobatinius virážus žydrojoje padangėje!.. Dėkoju už pokalbį.*

(„Laisvas laikraštis“, 2014 m. rugpjūčio 22 d.)

Prezidentas Rolandas Paksas:

„Tikrasis gyvenimo triumfas – ne nepargriūti, bet pargriuvus atsikelti ir vėl judėti pirmyn!..“

Kuo patrauklus LADAKALNIS? Turistai, keliaujantys pro Ignaliną, dažniausiai užsuka į legendomis apipintą Ladakalnį, garsėjantį nuo jo atsiveriančiais nuostabiais vaizdais. Ne veltui sakoma, jog tai viena gražiausių vietų Lietuvoje. Pakilus į 175 metrus virš jūros lygio iškilusią kalvą, prieš akis unikali panorama ir septyni ežerai miškingoje vietovėje. Rytinėje kalno papėdėje raibuliuoja Linkmenas ir Asėkas, pietinėje – Alksnas, Alksnaitis o vakarinėje mėlynuoja didžiulis Ūkojas ir Pakasas. Šiaurinėje pusėje prasideda geomorfologinis draustinis, kur slepiasi septintasis ežeras Almajas.

Nuo Ladakalnio atsiveriantys vaizdiniai neapsakomi, aplinka

Prezidentas Rolandas Paksas sodina ąžuolą Ladakalnyje

išties romantiška. Išlikusi legenda, kad ant šio kalno senovėje būdavo aukojamos aukos baltų gyvybės deivei Ladai – didžiajai Motinai, lietaus davėjai, viso pasaulio gimdytojai, tarpininkei tarp žemės ir dangaus. Manoma, kad seniau tai buvęs Lados kalnas. Net ir dabar gyva tradicija į Ladakalnio viršūnę užnešti po akmenį ir palikti jį prie čia augančio ąžuolo. Tuomet esą išsipildo visi slapti žmogaus norai. Kai kas tiki – kuo didesnę akmenį užneši, tuo daugiau nuodėmių deivė Lada tau atleis...

Nuo šiol Ladakalnis garsėja ir Prezidentų ąžuolų alėja. Ši idėja gimė prieš 16 metų, kai pirmąjį ąžuoliuką 1997-aisiais čia pasodino pirmasis atkurtos nepriklausomos Lietuvos Prezidentas Algirdas Mykolas Brazauskas. Tada jis pasodino ir kitą ąžuoliuką – Prezidento Antano Smetonos garbei.

Minint A. M. Brazausko 80-ąsias gimimo metines prezidenti-

nių ąžuolų sodinimo tradiciją nuspręsta tęsti. 2012 m. rudenį du ąžuoliukus – savo ir partizanų generolo Jono Žemaičio, Seimo pripažinto ketvirtuoju Lietuvos Prezidentu, pasodino Prezidentė Dalia Grybauskaitė, o 2013 m. rugpjūtį savo ir Prezidento Kazio Griniaus vardą ąžuolų alėjoje įamžino Valdas Adamkus.

2013 m. rugsėjo 27 dieną Ladakalnio Prezidentų ąžuolų alėjoje įvyko iškilminga ceremonija: partijos „Tvarka ir teisingumas“ pirmininkas, Europos Parlamento narys, Prezidentas Rolandas PAKSAS pasodino savo ąžuoliuką ir talkino sodinant antrąjį medelį – prieškario Lietuvos Prezidento Aleksandro STULGINSKIO garbei..

Kaip ir galima buvo tikėtis, pastaroji akcija sukėlė nemenką erzelių žiniasklaidoje, papiktino tariamus „valstybininkus“, kai kuriuos politikus, balsavusius už apkaltą Prezidentui R. Paksui. Ypač dėl to sielvartavo savo klaidų niekad nepripažįstantys konservatoriai, nevengiantys viešai moralizuoti bei smerkti politinius oponentus.

Prezidentinių ąžuolų sodinimo Ladakalnyje iniciatoriai – Kovo 11-osios Akto signataras, Socialdemokratų partijos garbės pirmininkas Česlovas Juršėnas pasveikino Prezidentą Rolandą Paksą atlikus kilnią misiją...

Vienas ąžuolų sodinimo tradicijos iniciatorių – buvęs ilgameitis Seimo narys, Kovo 11-osios Akto signataras, Socialdemokratų partijos garbės pirmininkas Česlovas JURŠĖNAS gerai prisimena, kad „*būta tam tikrų nesklandumų*“ ir prieš 16 metų, kai Prezidentas A. M. Brazauskas sodino Prezidentui Antanai Smetonai skirtą ąžuolą. Pasak Č.Juršėno, „*Rolandas Paksas buvo piliečių išrinktas Prezidentas. Ar jį reikia išmesti iš vadovų sąrašo, visų enciklopedijų, rinkimus anuliuoti? Neišeina, tokia papildoma bausmė nenumatyta...*“. Jis tikisi, kad ant Ladakalnio pasodinta ąžuoliukų alėja ne tik pagerbs Lietuvos Prezidentus, bet bus prasmingas patriotinis akcentas: „*Žmonės masiškai lanko šią vietą. Tai dar vienas turistinis objektas ne tik Ignalinos rajone, bet ir Lietuvoje*“, – teigė Č.Juršėnas.

R. P. „*Nors tada lijo ir buvo šaltoka, Ladakalnyje įvyko gražus, istoriškai prasmingas renginys. Kadangi ten buvau pirmą kartą, esu labai sužavėtas piliakalniu ir jo apylinkėmis. Teko daug kartų skristi virš Ladakalnio, tačiau niekad į jį neatkreipdavau dėmesio. Taip jau susiklostė, kad Prezidento Aleksandro Stulginskio garbei nebuvo pasodintas ąžuolas. Ruošdamasis šiam įvykiui, skaičiau istorines knygas, atsiminimus. Taip pat apsilankiau Panemunėje, kur ilsisi palaidotas A. Stulginskis. Tai Žmogus, padaręs mūsų valstybei labai daug svarbių dalykų. Būtent A. Stulginskiui einant valstybės vadovo pareigas, priimta pirmoji Respublikos Konstitucija, įvestas litas, įvykdyta žemės reforma, Lietuva tapo Tautų Sąjungos nare, atgautas Klaipėdos kraštas. Koks dar Prezidentas galėtų pasigirti tokiais įspūdingais nuveiktais darbais Tėvynei?.. Džiaugiuosi, kad man teko garbė įamžinti bene daugiausiai Lietuvos valstybingumui nusipelniusios asmenybės atminimą. Tikiuosi, mano pasodinti ąžuolai prigis ir užaugs tvirti*“, – kalbėjo prezidentinių ąžuolų sodinimo misijoje dalyvavęs Europos Parlamento narys, „tvarikiečių“ lyderis, Prezidentas Rolandas PAKSAS. Plačiau apie tai išskirtiniame „Laisvo laikraščio“ parengtame reportaže.

Prezidentinių ąžuolų sodinimas Ladakalnyje

R. P. kalba: „Gerbiamas signatare Česlovi, ministre, visi čia susirinkusieji, esu labai dėkingas ir nuoširdžiai sveikinu puikią idėją, kuri Česlovo Juršėno iniciatyva buvo realizuota. Man atrodo, labai svarbu, kad Lietuvoje apskritai vyksta tokie renginiai, kuomet pagerbiami prezidentai, gerbiama mūsų istorinė atmintis, nes tik tokia Tauta turi ateitį.

Vis tiktai, šia išskirtine proga, privalau tarti keletą žodžių apie Lietuvos prezidentą Aleksandrą STULGINSKĮ. Neseniai man teko lankytis Kaune, Panemunės kapinėse pagerbiant A.Stulginskio mirties metines. Ta proga net ir tokiu lietingu oru (turėkite kantrybės!..) norėčiau pacituoti jums keletą šio Prezidento teiginių. 1956 metais, kai aš gimiau Telšiuose, kitas žemaitis iš Raseinių, Lietuvos Prezidentas Aleksandras Stulginskis, būdamas tremtyje, rašė laišką savo dukrai Aldonai: „*Jau trejetą savaitių atgal aš tau rašiau, jog mudu su senele rengiamės apleisti šią šalį ir grįžti į Lietuvą. Gruodžio pradžioje išvažiuosime. Dabar važiuoti negalime, kadangi upė neužšalusi, persikėlimų per ją nėra, o kol laivai kursavo, nesuskubome susitvarkyti*“. Aleksandras ir Onutė Stulginskiai, kaip ir buvo numatę, 1956 metų gruodį sugrįžo į Kauną.

O štai kita A. Stulginskio laiško citata: „*Mudu esame ganėtinai sveiki. Pradėjau dirbti šiltnamy, darbas sekasi neblogiausiai. Į darbą važiuoju pusantro kilometro autobusu, dar tiek einu pėsčias. Kambariuką turime 2,5 x 2,5 metro didumo, talpinamės. Blogiausia, kad man tenka 12 valandų būti namie. Turime nusipirkę sofą senelei gulėti, o aš guliu sudedamoj lovutėj. Paskolino staliuką, kėdę – tai visi mūsų baldai*“.

Tais pačiais 1956 metais A. Stulginskis išsiuntė raštą Sovietų Sąjungos generaliniam prokurorui, kuriame teigė, kad beveik per 11 metų įkalinimo, kai jis buvo nuteistas ypatinguoju NKVD nutarimu, taip ir nesužinojęs, už kokius nusikaltimus atliko baus-

mę. Gyvas būdamas Lietuvos Prezidentas Aleksandras Stulginskis teisingumo, deja, nesulaukė. Nereabilituotas maždaug 19 metų palaidotas ilsėjosi šalia savo žmonos Onutės kapo, Aukštosios Panemunės kapinėse. 1988 metais, netrukus po Lietuvos persitvarkymo Sąjūdžio suvažiavimo, generalinis prokuroras Liudvikas Sabutis pasirašė nutarimą: **tyrimo nustatyta, Prezidentas A. Stulginskis ir kiti buvo areštuoti ir nuteisti neteisėtai...**

Dar vieną mintį iš Aleksandro Stulginskio atsiminimų norėčiau jums perskaityti. Būtent tuo istoriniu momentu, kai Lietuvoje buvo ypač sudėtinga situacija, koks lakoniškas ir konkretus buvo Prezidento planas: „**Vilnių apleisti tik įsiveržus į jį bolševikams. Pasirinkti naująją laikinąją sostinę – Kauną, visas jėgas telkti Kaune. Skubiai organizuoti lietuvišką kariuomenę. Prezidento Antano Smetonos siūlymą keltis į Gardiną – kategoriškai atmesti. Remtis kovoje už Lietuvos nepriklausomybę vokiečiais – pražūtinga. Laisvės klausimą gali spręsti tik pati lietuvių Tauta, toje kovoje tik ja ir remtis**“. Aš manau, tai yra bene svarbiausi A.Stulginskio pasakyti žodžiai. Tad, grįžtant į nūdieną, sodindami ažuolą šio Prezidento garbei, prisiminkime, **visur ir visada mes turime remtis tiktai lietuvių Tauta**. Tebūnie Lietuvos Prezidentui Aleksandrui STULGINSKIUI amžina garbė!..”.

Česlovas Juršėnas: „Mieli bičiuliai, aš irgi su jumis visais džiaugiuosi, kad mes galutinai realizuojame idėją, kuri kilo pernai. Tik aš norėčiau kai ką patikslinti. Pirminė idėja kilo mano kolegoms Ignalinos socialdemokratams, jų atstovas Vilius Cibulskas čia stovi. Ir tik po to aš pats „įsikibau“ į šią idėją, vedžiau derybas su visais Prezidentais, kad iš tikro tinkamu laiku, kaip nurodė Nacionalinio parko direktorius, būtų sodinami ažuolai. Taip palaipsniui, neskubėdami, nes ažuolai auga ilgai, vadinasi, ir sodinti juos reikia tinkamai pasiruošus, kad augtų šimtmečius. Be abejo, jie praaugs mus, džiugins mūsų vaikus, anūkus, proanūkius... Aš dvigubai džiaugiuosi ir dėl to, kad ši vieta – tai geografinis, kartografinis, turistinis taškas. Ir šitas taškas – Ignalinos labui. Ignalinos rajonas gražus savo gamtos turtais, Palūšė, Nacionalinis parkas, Ladakalnis – gausiai lankomos vietos turistų bei

užsieniečių. Aš manau, Lietuvos prezidentų Ažuolų alėja ar giraitė taps papildomu traukos centru, dėl to dvigubai džiaugiuosi.

Kadangi lietus lyja, daug kalbėt neišeina. Nemoku trumpai, bet vis dėlto norisi pasakyti: **šiandien taip supuolė, kad paskutiniai Prezidentai, kurių garbei sodinami ažuolai, yra Rolandas PAKSAS ir Aleksandras STULGINSKIS**. Apie A. Stulginskį čia buvo daug kalbėta. Manau, dar pasisakys Genocido centro atstovė, bet yra vienas labai svarbus momentas.

Aleksandras Stulginskis prezidentavo nuo 1920 iki 1926 metų. Tiesa, pradžioje kaip Seimo pirmininkas, eidamas Respublikos Prezidento pareigas. Kaip žinia, tais laikais Prezidentas buvo renkamas Seime (paskui įvyko perversmas, bet čia jau kiti reikalai). Per tą laikotarpį Lietuvoje buvo labai daug padaryta, taip pat ir santykiuose su Rusija. Visų pirma, buvo pasirašyta Lietuvos-Rusijos sutartis. Įvykdyta radikali žemės reforma, kai kas vadina – bolševikine, nors darė ją krikdėmai. Įvestas LITAS, priimta Lietuvos Respublikos Konstitucija, kuria mes remėmės ne tik 1990 metais kovo 11-tą, bet ir 1992 metais, kai ruošėme ir priėmėme nuolatinę Respublikos Konstituciją, už kurią balsavo Tauta. Ir, žinoma, Klaipėdos krašto susigrąžinimas Lietuvai. Tai va,

Skirtingų epochų Lietuvos Prezidentai Rolandas Paksas ir Aleksandras Stulginskis, kurių likimai, teisingumo atkūrimo prasme, stebėtinai panašūs!..

kiek daug buvo padaryta prezidentaujant garbingam vyrui A. Stulginskiui! Be abejo, kartu su Seimu ir Vyriausybe, kurios tada dažnai keitėsi. Svarbiausia, kad buvo atlikti svarbūs ir geri darbai, todėl Prezidento Aleksandro Stulginskio garbei ažuolą reikia pasodinti, taip pat, kaip ir Prezidento Rolando Pakso labui!..“

Post scriptum

Lietuvos Prezidentas Aleksandras Stulginskis buvo reabilituotas, prabėgus 19 metų po jo mirties...

1941 m. birželio 7 d. NKVD priėmė sprendimą areštuoti Aleksandrą Stulginskį. Formaliai nurodytos dvi arešto priežastys: A. Stulginskis buvo „stambus buožė“, nes turėjo 173 ha žemės ir ūkyje laikė 15 arklių, 37 karves, 17 avių, 10 kiaulių, buvo pasistatęs namus. Antra arešto priežastis – jis buvo Lietuvos Prezidentas.

Aleksandras Stulginskis su žmona Onute buvo suimti, o tremtinių kelionę pradėjo per pirmąsias Lietuvos okupacijos metines, 1941 m. birželio 14 dienos rytą. Traukinio vagonė Stulginskiai pasidžiaugė bent tuo, kad jų dukrai Aldonai, medicinos studentei Kaune, arešto ir tremtinės dalios pavyko išvengti. Traukiniui

*Stulginskių šeima –
Ona, dukra Aldutė,
Aleksandras*

važiuojant pro Naująją Vilnią, tėvai išmetė paskubomis parašytą laišką dukrai, tikėdamiesi, kad geri žmonės jį suras ir perduos. Stulginskių dukra Aldutė laišką gavo, tačiau su motina, deja, daugiau taip ir nepasimatė, o su tėvu – tik jo gyvenimo pabaigoje. Tremties kelionėje Aleksandras su savo žmona buvo išskirti, nes Aleksandrui „paruošta vieta“ lageryje Krasnojarsko lagerių sistemoje Kraslage, o jo žmonai Onutei teko tremtinės dalia Komijos respublikoje.

Nepriklausomos Lietuvos valstybės parlamentarizmo ir demokratijos simbolis Prezidentas Aleksandras Stulginskis buvo reabilituotas po mirties, praėjus trims dešimtmečiams nuo to momento, kai 1961 metų rugsėjo 18 dieną KGB vyresnysis tardytojas kapitonas Melnikovas, peržiūrėjęs bylą, padarė išvadą: objektyvių kaltės įrodymų nėra ir suimtas lagerininkas A. Stulginskis buvo nuteistas nepagrįstai...

Prezidentas Rolandas Paksas:

*„Viskas nusiplaus, dings iš atminties,
bet visuomet išliks tiesa ir teisingumo siekis!..“*

– Jūsų Ekscelencija, kaip jaučiatės po tokios gražios, prasmingos, simbolinės akcijos, pasodinę iškart du ažuolus Ladaikalnyje, Lietuvos Prezidentų ažuolų giraitėje? Matyt, nebus išvengta politinių oponentų puolimo, įvairių spekuliacijų, replikų – esą Rolandas Paksas „ne toks“ Prezidentas, kaip A. Brazauskas, V. Adamkus ar D. Grybauskaitė. Panašūs išpuoliai sisteminėje žiniasklaidoje anokia čia naujiena, tad kažin ar verta į tai reaguoti?

R. P. Bet kokių atveju, tai tik parodo mūsų politinį brandumą. Ko gero, mes niekuomet nesulauksime tokios dienos, kad visiems patiktume arba visiems nepatiktume. Dėl to ir stengtis nereikia, verčiau būkime savimi.

Man labai patinka amerikiečių astronauto Lui Armstrongo, žengusio pirmą žingsnį Mėnulyje, pasakyta frazė: „*Tai yra mažytis žingsnis žmogaus gyvenime, tačiau didžiulis žingsnis žmonijai*“. Tad ir šiuo atveju, jeigu aš kalbėčiau vadovaudamasis savo emocijomis, galėčiau pasakyti: **tai yra mažytis žingsnis man, asmeniškai, kadangi esu pasodinęs daug ažuolų, daug įvairių medžių. Kita vertus, tai didžiulis žingsnis, atkuriant teisingumą Lietuvoje. O neatkūrus prigimtinio teisingumo, ko galime tikėtis?.. Aš nekalbu apie teisėtumą. Teisėtumas ir teisingumas – dvi skirtingos sąvokos.**

Prisiminkime, kaip naciai varė į koncentracijos stovyklas milijonus žmonių, manydami, kad jie elgiasi **teisėtai**, kadangi tuometinės Vokietijos valstybės politika ir įstatymai buvo būtent tokie, kurie skatino tai daryti. Bet net jeigu jie ir nenusižengė to meto teisei, tai tikrai nusižengė teisingumui bei žmogiškumui. Žmonijos istorija žino daugybę tokių pavyzdžių. Todėl prigimtinis teisingumas, leidžiantis žmogui gyventi pagal prigimtį, ir teisėtumas, apie kurį gali kalbėti oponentai, skeptiškai reaguojantys į prezidentinių ažuolų sodinimą, tai du skirtingi dalykai.

Bet, kartoju, visą laiką taip buvo ir visą laiką taip bus – žmonija bus pasidalinusi į kažkokias stovyklas. Ir šiandien toks pasidalinimas jaučiasi. Dalyvaujant šiame renginyje ir po jo apie tai kalbėjo Aukštaitijos Nacionalinio parko direktorius, tie žmonės, kurie ant Ladakalnio jau matė ne vieną Prezidentą...

O kaip buvo su amžiną atilsį Prezidento Algirdo Brazausko pasodintu ažuolu? Vieni niokojo atvažiavę, kiti atvirksčiai, gelbėjo, saugojo tą medelį. Kažkas niokoja, kažkas saugo ir puoselėja – nuolat kartojasi ta pati istorija. Todėl, aš manau, reikia filosofškai, gerai nusiteikus, tolerantiškai į tokius dalykus žiūrėti. Bet kuriuo atveju, po ažuolų sodinimo misijos užbrėžus brūkšnį, galėčiau pasakyti, kad grįžau į Vilnių geros nuotaikos. Nors buvo šalta, smarkiai lijo, oras tikrai ne pats geriausias, tačiau įsiminė nuostabi vieta, puikus, nepakartojamas renginys. Tauta, mokanti

pagerbti savo didvyrius, gerbianti savo istorinę praeitį, tokia Tauta turi ateitį.

– Kadangi šios gražios iniciatyvos palaikytojas ir puoselėtojas yra Socialdemokratų partijos garbės pirmininkas, signataras Česlovas Juršėnas, jūsų nuomone, kaip reikėtų vertinti šį gestą? Tai buvo suderinta su partijos vadovybe, o gal viską lėmė Č.Juršėno principingumas, sąžinės balsas?

R. P. Man labai patiko Česlovo Juršėno atsakymas, kai aš jam uždaviau panašų klausimą. Jis pasakė paprastai ir aiškiai: „*Manęs nebėra iš kur išmesti!..*“.

Aš taip suprantu, kiekvienas žmogus, anksčiau ar vėliau, pasiekia vidinę brandą. Tada žinomas posakis – „Tiesa mus išlaisvina“ tampa daug svarbesniu už tai, kas vyksta aplinkui, nežiūrint, kas ten ką kalba, malasi, verda, sukasi, intriguoja ir panašiai. Būtent šis suvokimas, jog tiesa mus išlaisvins, visuomet buvo, yra ir bus aktualus žmogaus dvasinei prigimčiai. Ir, man atrodo, Kovo 11-osios Akto signataras Česlovas Juršėnas šiuo atveju pasielgė korektiškai, kaip Žmogus iš didžiosios raidės. Viskas nusiplaus, dings iš atminties, bet visuomet išliks tiesa ir teisingumo siekis!..

Ir šiandien, jeigu užlenktume pirštus, 19 metų Prezidentas Aleksandras Stulginskis jau gulėjo palaidotas Panemunės kapinėse, kol pagaliau buvo visiškai reabilituotas. Vadinas, prireikė daugybės metų, kol oficialiai valdžia pripažino, jog Prezidentas A.Stulginskis buvo nuteistas ir ištremtas neteisėtai.

Kitas Prezidentas – Antanas Smetona mirė ne Lietuvoje, Amerikoje. Šiam žmogui teko ištis dramatiška Lietuvos istorijos atkarpa. Vieni smerkia Prezidentą A.Smetoną už tai, kad šis pabėgo, kuomet sovietų kariuomenė okupavo Lietuvą. Kiti mano, kad kitos išeities, prasidėjus Antrajam pasauliniam karui, paprasčiausiai nebuvo. Tai istorinis faktas, kurį dabar galima įvairiai vertinti.

Arba imkime, pavyzdžiui, Lietuvos Prezidentą **Kazimierą Grinių**, kuris, įvykus valstybinam perversmui, neteko posto. Vėl-

gi, galima teigti: nuverstas Prezidentas susitaikė su pralaimėjimu. Tačiau istorija viską sustato, sudėlioja į savo vietas, nepriklausomai nuo bandymų perrašyti arba savaip interpretuoti istoriją.

Todėl aš dar kartą sakau: TIESA MUS IŠLAISVINS. Šia prasme, vertinant jau įvykusį FAKTĄ – man teko pasodinti du medelius prezidentinių ąžuolų alėjoje Ladakalnyje. Jeigu prieš dešimt metų tai būtų tiesiog neįmanomas dalykas, kurį šiandien aš priimu kaip savaime suprantamą. O dar po kokių dešimties metų, tai bus absoliučiai normalus, tradicinis renginys. Po tam tikro istorinio laikotarpio – Lietuvos Prezidentų pagerbimas, tradiciškai sodinant ąžuoliuką Ladakalnyje, taps tiesiog būtinu. Man taip atrodo.

– *Jūsų nuomone, šis sutapimas, kad jums teko sodinti ne tik savo, bet ir prisidėti sodinant dramatiško likimo Lietuvos Prezidento Aleksandro Stulginskio ąžuoliuką, tėra paprastas atsitiktinumas ar tam tikros lemties ženklas?*

R. P. Mūsų gyvenime nieko atsitiktinio nebūna!.. Viskas nutinka būtent taip, kaip surikiuota iš aukščiau. Aišku, kiekvienam iš mūsų paliekama galimybė rinktis, priimti vienokius ar kitokius sprendimus. Žmogaus gyvenimas kaip upė. Galime priplaukti prie vieno upės kranto, priplaukti prie kito kranto. Ir kol plauki ta upe, tu gali bandyti plaukti prieš srovę, išiekvoti turimas jėgas, taip ir nepasiekęs tikslo. Niekas mūsų gyvenime nėra atsitiktinio. Kaip ir garbingo Žmogaus, Prezidento Aleksandro Stulginskio likimas, visas jo gyvenimas, nuveikti darbai, patirtos kančios – tikrai ne veltui ir neatsitiktinai!..

Aš specialiai, prieš sodinant ąžuoliuką Prezidento Aleksandro Stulginskio garbei, norėjau pacituoti kelias jo mintis. Ir kai šiačiau prisiminimus, staiga mano vaizduotė labai ryškiai šmėstelėjo: tada, kai visa Lietuvos valdžia bėgo į Vakarų, niekas nespėdė valstybės reikalų, tikrai vienas A. Stulginskis, nuleidęs galvą, už barzdos įsitvėręs, blaškėsi po ištuštėjusias valstybines įstaigas, ragindamas pasipriešinti, burti savanorių kariuomenę, persikelti į Kauną, neklausyti Prezidento Antano Smetonos patarimo keltis

į Gardiną, o pasitikėti vien tik tai savo Tautą. Būtent tokia Prezidento A. Stulginskio pozicija man labai brangi, artima.

Argi ne panašiai yra ir šiandienos Lietuvoje? Vieni sako, reikia pasitikėti Briuseliu, kiti gi pasitiki visai kitokiais dalykais. O aš manau, jeigu mes patys nesistengsime, neapginsime savo valstybės nacionalinių interesų, tai nieko ir nebus. Ar čia tik sutapimas? Ko gero, ne. Lemtingumas! Manau, būtent taip. Kiekvieno žmogaus gyvenime labai daug kas jau būna nulemta iki jam užgimstant...

– *Rezumuojant šiuos apmąstymus ir prisiminimus, pasodinus prezidentinius ąžuoliukus ant Ladakalnio, kokios būtų nepalankios išorinės, gamtinės ar politinės aplinkybės, kokios, atrodytų, neįveikiamos kliūtys atsiranda mūsų kelyje, būtina atsitiesti ir kantriai, nors po kruopelytę siekti TEISINGUMO?*

R. P. Visų pirma, reikėtų sau pačiam atsakyti į klausimą – **kas yra teisinga, o kas ne?** Svarbiausia, nemeluoti sau pačiam, o jau tada bandyt įtikinti ir kitus žmones, kad tikrai taip mes galime judėti į priekį. Be abejo, visi gyvenime klystame, visi padarome klaidų. Iki šiol dar neteko sutikti tokių, kurie apskritai neklysta. Todėl man labai patinka posakis: **tikrasis gyvenimo triumfas – ne nepargriūti, bet pargriuvus atsikelti ir vėl judėti pirmyn! Būtent tai yra tikrasis žmogaus gyvenimo triumfas, išgėrus kančios taurę iki dugno, pasikelti ir eiti toliau...**

R. P. Pirmyn į praeitį

„**Nešti savo šviesą ir tikėti!**..“ – taip pasakyta iki mūsų, mums esant, tai bus pakartota daugybę kartų, kai mūsų jau nebebus šioje Žemėje. Kiekvienas savaip nušviečiame pasaulį, bet, sprendžiant iš kitų žiūrėjimo vietos, vieniems atrodo, kad mes užstojaime saulę, kiti yra linkę matyti vien tik tai šešėlius. Jau nebe pirmą kadenciją dirbdamas Europos Parlamente, turiu puikią galimybę iš arčiau pažvelgti į kai kuriuos geopolitinius žaidimus. Vieni jų nėra matomi plika akimi, apie kai kuriuos nutyli Europos ir Lietuvos žiniasklaida, o kai kuriuos, atvirkščiai, tiražuoja ir „laikina“, jeigu galima taip pasakyti.

Visame pasaulyje bei Europoje jau seniai žaidžiama valstybių ir žmonių likimais. Tai ne vieno „šulerio“ partija, kurios tikslas – išlošti kuo daugiau pinigų. Žaidžiama ne tik poromis, bet ir gerokai didesne sudėtimi. Žaidžiama dėl galimybės valdyti visuomenes, tarptautines kampanijas, valstybes. Gąsdinant Rusiją, Siriją ar Didžiosios Britanijos referendumu dėl narystės Europos Sąjungoje. Iš tikrųjų, vyksta kova dėl galimybės išlaikyti turimą valdžią, įtaką ar net ją padidinti. Manipuliavimas visuomenės sąmone artėja prie Dž. Orvelo klasikos. Kuriami įvairūs institutai, skubantys visuomenei paaiškinti vienintelę galimą ir priimtina „tiesą“ apie Rytų ir Vakarų konfliktus, situaciją Artimuosiuose Rytuose ir kitapus Atlanto, Vengrijoje, Lenkijoje ar Didžiojoje Britanijoje. Pastangos manipuluoti visuomenės sąmone įgavo tokius mastus, kad prieškarinio ir pokario propaganda atrodo lyg vaikų žaidimai. Siekis išlaikyti valdžią ir užvaldyti kitas valstybes niekur nedingo, tik pastaruoju metu yra keičiamos formos.

Ar bent susimąstėte, kodėl viešojoje erdvėje labai daug kritikos ir baimės – dėl galimos Nacionalinio fronto lyderės Marine Le Pen pergalės rinkimuose Prancūzijoje arba respublikonų kandidato į prezidentus Donaldo Trumpo pergalės JAV? Kodėl keliama isterija dėl britų premjero Deivido Camerono pasiūlymų, ruo-

šiantis svarbiam referendumui dėl Didžiosios Britanijos narystės ES? O kokia retorika prasprūsta iš politikų lūpų dėl vieno ar kitų demokratinių rinkimų rezultatų Europos šalyje?..

Kodėl būgštaujama, kad pasaulio politikos arenoje atsiras „kitokie“ asmenys? Galbūt dėl to, kad nežinoma, ar su jais bus galima susitarti. Baimė, jog vieną dieną visuomenė, turėdama pasirinkimo galimybę, pasirinks visai kitaip mąstančius politikus, yra apėmusi dabar valdžioje esančius. Tik tuo galima paaiškinti, kodėl daugelio valstybių politikai taip lengvai pasiduoda Europos FEDERALIZACIJOS idėjai.

Daugelis unifikuojamų dalykų turi konkrečią potekstę: suteikti įtakos ir sprendimų galią ne tiek tiesiogiai renkamiems, bet įvairiais būdais skiriamiems asmenims. Jie gali apskritai neturėti politinių pažiūrų, nepriklausyti nei kairiesiems, nei dešiniams. Tai VALDŽIOS žmonės, besinaudojantys POLITIKA ne kaip visuomenės atstovavimo instrumentu, o tik kaip įrankiu, siekiant sau naudos. Šioje situacijoje garsiai neišsakoma mintis yra tokia: geriausiai, kad apskritai jokių rinkimų nebūtų, bet jeigu kol kas to išvengti neįmanoma, reikia daryti viską, kad nugalėtųjai rinkimuose visuomet būtų tie patys!..

Pavyzdžiui, neleidžiant rinkimuose dalyvauti vienam ar kitam kandidatui, arba įvairioms politinėms jėgoms tariantis ir darant žingsnius, kad „kitokia“ politinė jėga rinkimuose gautų kuo mažiau balsų. Taip palengva visuomenė pačiais rafinuočiausiais būdais bei išradingsiomis priemonėmis grąžinama į vienos „tiesos“ ir vienintelės „teisingos“ partijos laikus.

Betgi politika nėra religija, kuri išpažįstama ir priimama kaip vienatinė tiesa!.. Politika turėtų būti valdžios instrumentų rinkinys, statant jaukius ir

šiltus visuomenės namus, suteikiant lygias galimybes kiekvienam visuomenės nariui, o taip pat padėti tiems, kurie patys negali savimi pasirūpinti. Tačiau šiandienė politika, deja, kupina pačių įvairiausių susitarimų ir išdavysčių. VEIDMAINYSTĖ – neatskiriamas šiandienos politikos bruožas. Neretai ištikimas nūdienos politikos palydovas būna akivaizdus MELAS, kuomet tikrasis pilietiškumas netgi nėra pageidaujamas, lygiai kaip ir nacionalinė savimone ar tautiškumas. Tokie visuomenei svarbūs dalykai paprasčiausiai nebetelpa į vienos globalios „tiesos“ rėmus, kuriuos kalant neretai prisidedame ir mes patys, savo prisitaikymu ir susitaikymu, abejingumu ir baime, kai daugeliui atrodo svarbu neišsišokti ir nenukentėti.

Visuomet sakiau tai, ką galvojau. Visuomet dariau taip, kad būtų geriau mūsų valstybei ir žmonėms. Neslėpsiu, klydau aš pats ir tyčia buvau klaidinamas. Tačiau sunkiausiomis akimirkomis mane visuomet palaikydavo tikėjimas Dievu, šeima ir paprastais, nuoširdžiais žmonėmis. Tai jie mūsų valstybės ir Tautos pamatas. Tikiu, daugumos tautiečių tvirtumas, jų sveika prigimtis, anksčiau ar vėliau, įveiks nuolat skleidžiamą propagandą, melą, veidmainystės kupiną politiką!..

Rolandas Paksas:

„Šiandien pagrindinė problema Lietuvoje – tiesos sakymo ir priėmimo problema!..“

Naujųjų Metų išvakarėse politiškai motyvuotomis, imituojamos kovos su korupcija akcijomis garsėjanti Specialiųjų tyrimų tarnyba partijai „Tvarka ir teisingumas“ įteikė „dovanėlę“ – pareiškė įtarimus dėl pinigų plovimo ir „prekybos poveikiu“. Įtarimai politinei partijai, kaip juridiniam asmeniui, pateikti atliekant 2014 metų pabaigoje pradėtą galimai „užsakomąjį“ ikiteisminį tyrimą. Įtaria-

ma, kad už pažadus ir susitarimus „dėl poveikio“, vykdant skirtingus viešuosius pirkimus, partijos naudai esą buvo paimta didesnė nei 1,3 mln. litų (apie 377 tūkst. eurų) kyšių suma.

Kai taip pedantiškai kurpiamos bylos partijoms dėl tariamos „prekybos poveikiu“, norom – nenorom pagalvoji: politiškai motyvuotas teisinis „tvarkiečių“ persekiojimas tęsis tol, kol šalį valdys neišskiriamasis tandemas – „visiems lygiai teisinga“ Prezidentė D.Grybauskaitė ir „Dėdulė“ V.Landsbergis, visa ta prolandsberginė klika. O tuo tarpu milijardinės „Mažeikių naftos“, banko „Snoras“, „užmirštos“ milijardinės LEO, „Independence“ aferos specialiųjų tarnybų ir toliau bus neliečiamos!..

„Tvarkiečių“ lyderis partijai pareiškė įtarimus sieja su 2015 m. gruodžio 23 d. Seimo patvirtintomis laikinosios tyrimo komisijos išvadomis, kur faktiškai pripažįstama: 2004 metais pareikšti kaltinimai (po metų panaikinti Aukščiausiojo Teismo) ir apkalta Respublikos Prezidentui Rolandui Paksui tebuvo antikonstitucinis valstybės PERVERSMAS.

„Visai neseniai, prieš kelias dienas, aš gavau dovanų – Seimo nutarimą dėl Prezidento R. Pakso pilietinių ir politinių teisių atkūrimo, tad atsakomosios reakcijos ilgai laukti nereikėjo“, – teigė europarlamentaras, pridurdamas, jog partijai pareikšti įtarimai yra nerimti. „Mano nuostata labai paprasta, kaip akrobatinio skraidymo lakūno, – bėga tikrai tas, kuris jaučiasi kaltas!.. Teisėsaugos pareikšti įtarimai partijai „Tvar-ka ir teisingumas“ (anksčiau Darbo partijai) – tai „politinis kelias“, siekiant šias partijas pašalinti iš visuomeninio gyvenimo ir įtvirtinti dvipartinę politinę sistemą Lietuvoje, kurioje dalyvautų konservatoriai ir socialdemokratai“, – gruodžio 30 d. spaudos atstovams kalbėjo R.Paksas, bene labiausiai suinteresuotas Lietuvos teismų ir teisėsaugos darbo skaidrumu.

„Tvarkiečių“ frakcijos seniūno Petro GRAŽULIO nuomone, visiškai akivaizdu, jog teisėsaugos institucijų darbe taikomi dvigubi standartai, kai vienoms partijoms pareiškiami įtarimai, o kitoms ne: „Partijai pareikšti įtarimai, tai jokia naujiena, privačiuose pokalbiuose seniai sklandė tarp Seimo narių, kad mums bus pareikšti įtarimai. Kiek tame yra politikavimo, sunku pasakyti, bet, mano manymu, ypač stambiose partijose, kurios išleidžia išpūdingas sumas rinkimams, ten skaidrumo daug mažiau. Bet vienos partijos liečiamos, kitos neliečiamos, prieš vienas pradedami ikiteisminiai tyrimai, prieš kitas partijas – nepradedami“, – stebėjosi Petras Gražulis.

„Kritika iš Prezidentės lūpų, artėjant Seimo rinkimams, vis dažnėja ir garsėja. Dvigubų standartų taikymas tarsi tapo norma. Prezidentė buvo akla ankstesnės Vyriausybės savivalei, kuomet valstybė ir gyventojai patyrė milžinišką žalą. Stebint dabartinius įvykius bei nepamatuoatą Prezidentės kritiką, sunku nepastebėti skirtumo: valdančioji dauguma botagu plakama už menkaverčius dalykus, o konservatorių ir liberalų veiksmai tarsi nematomi“, – rašo „tvarkiečių“ frakcijos seniūnas P. Gražulis savo publikacijoje „Prezidentės botago mojavimo ypatumai“.

*Seimo narys prof. Povilas Gylys.
Partijų traiškymo volas. Vairuotoja –
D. Grybauskaitė*

Partijų muštynės, ypač prieš rinkimus, yra bent dalinai suprantamas dalykas. Partijos ar jų blokai emociškai konkuruoja dėl rinkėjų simpatijų ir balsų. Visgi ribos politiniam agresyvumui turi egzistuoti. Ir jos yra bent dvi. Pirmą, partijos neturi nusiristi iki gryno taškymosi purvu ir, antra, politinėje kovoje kaip įrankis neturi būti naudojamos teisinės institucijos.

Deja, Lietuvoje ir viena, ir kita ribos yra peržengiamos. Nors rinkiminė kampanija dar oficialiai neprasidėjo, jau dabar politikai vieni kitus maudo purvo voniose. Ypač aktyvūs šiuo požiūriu vadinamieji krikščioniški demokratai.

Šiandien mes nematome partinių idėjų kovos, politinių strategijų konkurencijos, kuri išryškintų partinius nuomonių skirtumus. Visą dėmesį šiandien stengiamasi sutelkti į skandalus – į Vijūnėlės dvarą, namelio Utenos rajone stogą ar Ministro Pirminko žento verslą. Tai nebūtų blogai, jei būtų išlaikytas balansas, jei būtų kalbama ir apie Gabrieliaus Landsbergio „kosmonautišką“ kilimą karjeros laiptais, ir Austėjos Landsbergienės privatų, tačiau, sako, valstybės remiamą, verslą ir t.t.

Visgi blogiausia rinkiminiuose mūsųose yra ne purvo vonios. Didžiausią rūpestį kelia teisės institucijų kišimasis, o tiksliau – jų kišimas į tarppartines batalijas akivaizdžiai palaidant vienas politines jėgas ir gniuždant kitas. Kadangi tokiai

praktikai metų metais nebuvo priešinamasi, nes patys politikai, žurnalistai bei politologai pasyviai stebėjo šį procesą, teisėsaugą vis dažniau pradėta naudoti ne tik prieš atskirus politikus, bet ir prieš partijas kaip juridinius asmenis.

Nesileisiu į juodosios buhalterijos istorijos detales Darbo partijos byloje. Tačiau šokiruojantis faktas yra tai, kad **buvo keliama byla partijai kaip juridiniam asmeniui**. O tai kelia grėsmę pačiai partijos egzistencijai. Jeigu juodoji buhalterija Darbo partijoje egzistavo, ją organizavę žmonės turi būti deramai nubausti (dabartinis teismo nuosprendis yra nuviliantis). Tačiau apie patį partijos reikalingumą ar nereikalingumą turi spręsti RINKĖJAI, o ne Specialiųjų tyrimų tarnyba (STT) ar kokia nors kita teisinė institucija.

Taip yra išgirtose Vakarų demokratijose, kur irgi ne taip jau retai nustatomi juodųjų pinigų cirkuliavimo partinėse kasose atvejai. Tačiau dėl to partijos nėra naikinamos. Pas mus yra kitaip. Ir tokia praktika diskredituoja tiek politinę, tiek teisinę valdžią. Ji griaua moralinius ir teisinius valstybės pamatus.

Kadangi į tokią situaciją deramai nereagavo net valdanti dauguma, ypač keista šiuo požiūriu buvo socialdemokratų pozicija, teisinio susidorojimo su „blogomis“ partijomis įrankis naudojamas toliau. **Dabar imamasi partijos „Tvarka ir teisingumas“ (TT), kuri nomenklatūros požiūriu irgi yra „ne ta partija“. Ne tokia, kokios reikia nomenklatūrai.** Kartojama tai, kas buvo jau išbandyta su Darbo partija – iškelti kaltinimai ne tik atskiriems TT partijos nariams, bet ir partijai kaip juridiniam asmeniui. Vadinasi, išlaikoma galimybė taikyti jai įvairias bausmes, sankcijas. Ir, labai tikėtina, jog tai ruošiamasi daryti per patį rinkimų įkarštį. Pavyzdžiui, užblokuojant partijos sąskaitas.

Jeigu Lietuva būtų TIKRA Europos Sąjungos šalis, ji laikytųsi kitų principų – tirtų įtariamų asmenų veiklą, juos baustų, tačiau neužsiimtų teisinėmis manipuliacijomis rinkimų metu. Juk rinkimų baigtį turi nuspręsti ne kokia nors STT, o gerai informuotas, nesukvailintas jo didenybė RINKĖJAS.

Bent iš dalies būtų galima pateisinti net ir dabartinę teisinių institucijų praktiką, jei ją taikytų VISOMS politinėms partijoms, jei kriterijai būtų VIENODI ir „blogoms“, ir „geroms“ partijoms. Juk, pavyzdžiui, nomenklatūrai gerai žinomas juodosios buhalterijos atvejis Konservatorių partijoje, kuris siejamas su buvusio partijos pirmininko pavaduotojo ir partijos išdininko Vito Matuzo asmeniu. Tai rimta byla. Tačiau ji marinama teismuose, ji užtildyta žiniasklaidoje, nes – tai mano asmeninė versija – nenorima, kad ji taptų rinkiminės kovos „topu“.

Teisėsaugoje ir viešojoje erdvėje apskritai nėra net užuominų apie bylos iškėlimą Tėvynės Sąjungai-Lietuvos krikščionims demokratams (TS-LKD) kaip partijai, tai patvirtina baisiausia iš visų galimų versijų. Pagal ją juodoji buhalterija TS-LKD yra gera buhalterija. Arba, kitaip – ji yra „balta“ buhalterija, nes ją tvarko „balta“ partija. O „baltos“ buhalterijos „baltosiose“ partijose teisėsaugos institucijų nėra tiriamos. Atitinkamai „baltoms“ partijoms, kaip juridiniams asmenims, bylos nebekeliamos.

O juk atvejai, ypač lyginant Darbo partijos ir konservatorių juodosios buhalterijos bylas, yra graudžiai panašūs. Tačiau konservatoriams, kaip partijai, byla negresia. Nes ją gina milžino jėga. Kas gali paneigti, kad tos jėgos priešakyje yra konservatoriams ir liberalams atsidavusi Prezidentė Dalia Grybauskaitė? O kažkur fone – didis politinis kombinatorius. Vardo nesakysiu...

Prezidentė nuolat mojuoja neaiškios kilmės pažymomis apie esą juodus „blogų“ politikų darbus. Ji bara neva korupcija susitepusius ministrus. Tačiau niekada niekas nematė ir negirdėjo Prezidentės kalbant apie konservatorius ar liberalus diskredituojančias pažymas, apie konservatorišką nepotizmą ar, pavyzdžiui, apie galimą rinkimų klastojimą Trakų rajone (dėmesio – liberalai!). Matant tokį selektyvumą, norom nenorom kyla mintis, kad Prezidentė, ko gero, yra sukonstravusi partijų traiškymo volą ir jį pati vairuoja. Vairuoja atsargiai manevruodama, kad, neduokdie, neužkliudytų konservatorių bei liberalų. Tačiau yra ryžtinga, kai

reikia gniuždyti „blogąsias“ partijas. Kad pastarosios per rinkimų kampaniją neatsitiestų ir nepradėtų rimtai konkuruoti su jos mylimomis, be kaltės pradėtomis partijomis, jų nenuskriaustų.

Čia sustosiu, prieš tai paklausęs: **ponia Prezidente, o su vairavimo taisyklėmis esat susipažinusi? Ir apskritai ar turite teisę konstruoti ir, svarbiausia, vairuoti volą, kuris traiško mūsų politinę sistemą ir teisės viršenybės bei demokratijos principus apskritai?** Norėčiau patarti gerbiausiai Prezidentei: geriausias vadovas įvairių politinių agregatų vairuotojams yra Konstitucija. Prieš sėdant prie vairo vairo siūlau Jos Ekscelencijai dar kartą ją perskaityti.

Post scriptum

Verta dėmesio yra socialdemokratų laikysena partijų traiškymo klausimu. Susidarė toks įspūdis: socialdemokratų vadovai įtikėjo, jeigu jie „bus geri“ ir klausys svarbiausios šalies vairuotojos, tai liks nuošalyje, jų volas nepalies. Todėl liko pasyviais stebėtojai ir net blogiau. Manau, jie buvo naivūs. Lietuvoje neliečiamos tik dvi partijos. Kaip rodo paskutiniai įvykiai, socialdemokratų tarp jų nėra.

Politinę situaciją Lietuvoje bei STT rengiamas „antikorupcines“ akcijas pakomentavo Rolando Pakso bendražygis, Vilniaus miesto tarybos narys, „tvarkietis“ Juozas Imbrasas:

„Mes jautėme, matėme, gal net žinojome, kad toks išpuolis prieš partiją „Tvarka ir teisingumas“ tikrai bus. Dar praeitą pavasarį STT mus „užkabino“, krėtė partijos būstinę, apklausė 12 asmenų, partijos pirmininką, po to padarė pertrauką. Ir štai dabar STT nusprendė prieš pat Naujuosius Metus pareikšti įtarimus dėl tariamos „prekybos poveikiu“. Aš tokias akcijas vertinu kaip teisėsaugos institucijų panaudojimą politiniams tikslams, juolab

kad visai neseniai buvo patvirtintos Seimo laikinosios tyrimo komisijos IŠVADOS dėl mūsų partijos pirmininko pilietinių ir politinių teisių atkūrimo, kur aiškiai pasakyta: Prezidento Rolando Pakso atstatydinimo procesas buvo politizuotas, padaryta esminių klaidų, todėl Seimas turi rasti politinę išeitį iš susidariusios situacijos. Lietuvai būtina įgyvendinti Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimą bei atsižvelgti į Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komiteto nuomonę. Tai padaryti privalu teisinei valstybei, deklaruojančiai, jog teisingumas ir demokratija yra pamatiniai mūsų valstybingumo, konstitucinės rangos dalykai.

Jeigu pradžioje buvo politizuota Darbo partijos byla, tai dabar grįžtama prie „tvarkiečiams“ kurpiamos bylos. Pastaruoju metu partijos vadovybė gaudavo teisėsaugos pareigūnų laiškus su prašymu papildomai atsiųsti jiems kažkokius dokumentus. Nuolat buvo rodomi ženklai, kad ši byla dar nebaigta, kad vykdomas ikitėsminis tyrimas. Tai leido numatyti: bet kuriuo momentu gali būti surengta politizuota viešųjų ryšių STT akcija.

Nors iš tikrųjų tai nestebina: **vos tiktai Seime pajudėjo Prezidento Rolando Pakso politinės reabilitacijos procesas, iškart užsimota jį gesinti, pasitelkiant specialiąsias tarnybas, kad, neduok Dieve, „neprisikeltų“ sistemai neparankus politikas!..** Ir tai daroma nepaisant to, jog Seimo pirmininkė L.Graužinienė ir premjeras A.Butkevičius principingai pasisakė už tai, kad Lietuvoje būtų įgyvendintas Strasbūro Teismo sprendimas. Ką čia daugiau komentuoti, jeigu ir taip visiems viskas aišku!..

– Turbūt neatsitiktinai STT surengta akcija prieš partiją „Tvarka ir teisingumas“ sutapo su portale „Delfi“ pasirodžiu-

sia Aloyzo Sakalo publikacija „Viešas karas prieš Konstitucinį teismą“?

– O kaip kitaip pagrindinis Seime surengtos apkaltos „dirigentas“, Prezidento Rolando Pakso kaltintojas Aloyzas Sakalas gali dabar šnekėti? Jis gi negali prisipažinti klydęs, kaip ir kiti politikai, konservatoriai, liberalai, aktyviai dalyvavę antikonstituciniame valstybės perversme!..

Prieš partiją, kuriai vadovauja Prezidentas R. Paksas, surengtas išpuolis Naujųjų išvakarėse, be abejo, ir toliau bus tęsiamas, siekiant iš piršto laužtais, specialiai sufabriuotais kaltinimais kompromituoti partiją ir jos pirmininką. Esu tikras, partijai metami kaltinimai pinigų plovimu ir prekyba poveikiu nebus pripažinti teismo, tačiau kažkam prieš Seimo rinkimus, matyt, labai norisi apjuodinti „tvarkiečius“.

Vis tik tai aš tikiu, teisybė, anksčiau ar vėliau, triumfuos Lietuvoje!..

Prezidentas R. Paksas buvo apkaltintas, kad suteikė pilietybę Prezidento V. Adamkaus dekretu Dariaus ir Girėno medaliu apdovanotam Jurijui Borisovui. Kaip žinia, prieš tai buvę Prezidentai A. Brazauskas ir V. Adamkus suteikė pilietybes keliems šimtams žmonių, tarp jų negyvenusiame Lietuvoje ir niekuo nenusipelnusiam Rusijos piliečiui Mansurui Sadekovui (rekomendavus Darbo partijos lyderiui V. Uspaskich), bet niekas už tai apkaltos jiems nerengė.

Prisiminkime, kiek nuostolingų milijardinių aferų energetikos srityje padaryta nepriklausomoje Lietuvoje. Pradžioje buvo konservatorių atkakliai stumiamas, Prezidento V. Adamkaus proteguojamas „Mažeikių naftos“ atidavimas amerikiečių kompanijai „Williams“, mįslingai sutapęs su buvusio „Mažeikių naftos“ direktoriaus G. Kiesaus nužudymu, nepagrįstai skubus Ignalinos Atominės elektrinės uždarymas, po to Seimo patvirtintas neveiksnus, galimai korupcinis naujos AE statybos – „LEO LT“ projektas. O pernai daug kas džiūgavo už astronominę nuomos kainą

Lietuvai įgijus suskystintų gamtinių dujų terminalą „*Independence*“. Pasirodo, dėl plačiai nuskambėjusių aferų jokiai politinei partijai nei valstybės vadovams (buvusiems ar esamiems) nebuvo pareikšti įtarimai, jiems visa tai kaip nuo žąsies vanduo!..

Išties absurdiška, kai tie patys veikėjai, nepripažįstantys savo kaltės dėl padarytų stambaus masto nusikaltimų Lietuvos valstybei, tampa aršiausiais Prezidento Rolando Pakso kritikais ir teisėjais!.. Nepaisant Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimo, Lietuvoje daroma viskas, siekiant užvilkti mūsų partijos pirmininko pilietinių ir politinių teisių atskūrimą. Manau, daug kam Lietuvoje jau seniai aišku: garsiausiai šaukiantys vadinamieji „teisuoliai“ labiausiai bijo rimto konkurento būsimuose Seimo ir LR Prezidento rinkimuose!..

Todėl nuolat rezgamos politinės intrigos, pasitelkiant specialiąsias tarnybas, griebiamasi negarbingos taktikos, taikomi dvigubi standartai, siekiant įbauginti, diskredituoti visuomenės akyse partiją „Tvarka ir teisingumas“, jos pirmininką, Prezidentą R. Paksą. Turime pagaliau išdrįsti tokius veiksmus ir darbus vadinti tikraisiais vardais. Būtina Lietuvos žmonėms leisti patiems nuspręsti, kas ir ko yra vertas!..“, – interviu „*Laisvam laikraščiui*“ teigė Juozas Imbrasas.

Belieka priminti: nė vienas iš trijų per apkaltą Prezidentui Rolandui Paksui pateiktų kaltinimų – dėl piktnaudžiavimo įtaka, dėl neteisėto informacijos nutekėjimo ir dėl pilietybės Jurijui Borisovui suteikimo – šiandien negali būti adresuotas buvusiam šalies vadovui. Dėl pirmojo kaltinimo Generalinės prokuratūros pradėtas ikiteisminis tyrimas buvo nutrauktas, neradus nusikaltimo sudėties, antrąjį dar 2005 m. gruodžio mėnesį panaikino Aukščiausiasis Teismas. Na, o trečiasis iš pat pradžių buvo nepagrįstas, nes atsakomybė už dekretą suteikti pilietybę J. Borisovui tenka tuometiniam vidaus reikalų ministrui Juozui Bernatoniui (žr. LR Konstitucijos 85-ąjį straipsnį).

Valdančiosios koalicijos sudėtis išliks nepakitusi

Opozicijai bandant išprovokuoti diskusijas dėl bendro darbo koalicijoje su „tvarkiečiais“, Seimo pirmininkė Loretą GRAUŽINIENĘ mano, jog abejoti valdančiosios koalicijos darbu nėra pagrindo: „Teisinėje valstybėje yra labai aišku: nekaltas tol, kol nėra priimtas teismo sprendimas, kuris įsigalioja. Tad nekaltumo prezumpcija visada turi būti. Šiandien nesiimsiu vertinti – pa-

lauksime proceso pabaigos, teismų sprendimų. Negalime nu-teisti žmogaus, juolab priimti sprendimus dėl juridinio viene-to tol, kol nėra įsiteisėjusio teismo sprendimo – apie tai kalba pagrindinis mūsų šalies įstatymas Konstitucija“, – akcentavo „darbietė“ L. Grauzinienė.

Ir nors parlamento vadovė teigia pasitikinti teisėsaugos insti-tucijų darbu, bet įžvelgė „tam tikrų panašumų“ su metų metais narpliota, politizuota Darbo partijos byla, kuriai, kaip juridi-niam asmeniui, taipogi pareikšti įtarimai: „*Tam tikrų žingsnių ar panašumų šiek tiek galime įžvelgti, bet neturiu galimybės komentuoti turinio, kurio tikrai nežinau. Todėl turiu būti linkusi pasitikėti sąžiningumu struktūrų, kurioms valstybėje yra pavestas tas darbas, kurie yra prisiekę tarnauti valstybei ir ginti įstatymus*“, – aptakiai teisėsaugos pareigūnų veiksmus komentavo parlamento vadovė.

Seimo ir valdančiųjų socialdemokratų vicepirmininkas Algirdas SYSAS irgi mano, kad įtarimai partijai „Tvarka ir teisingumas“ yra

teisėsaugos objektas, tai neturėtų paveikti bendro koalicijos darbo Vyriausybėje ir Seime: „*Aš manau, mes matome tolesnį sklandų darbą. Aišku, yra papildomos problemos. Mes nuo pat koali-ci-jos pradžios, kai buvo su Darbo partija daug problemų, aiškiai pasakėme, atskirkime: yra dalykai, kurių mes netoleruojame, ir tai principingai sprendžia teisingumo sistema, ir yra darbas Lietuvai, Vyriausybėje ir parlamente. Lygiai tokios pačios po-zicijos laikomės partijos „Tvarka ir teisingumas“ atžvilgiu*“, – BNS sakė A. Sysas. „*Yra nekaltumo prezumpcija, kol nenu-teisti, jie – įtariamieji, o Lietuvoje turbūt visi įtariamieji... Visados kažkodėl prieš Kalėdas, prieš pat Naujuosius Metus pareiškiama įtarimai, nors tyrė ištisus metus. Galėjo pareikšti po Naujųjų, tarkim, sausio 4-ąją, bet pareiškė gruodžio 30-ąją. Ką padarysi!..*“, – bandė šmaikštauti A. Sysas.

Kaip ir galima buvo tikėtis, „šaunieji“ opozicijos veikėjai, aktyviai dalyvavę antikonstituciniame valstybės perversme, nepraleido progos fariziejiškai papostringauti apie „žemus politinio veikimo standartus“.

„*Socialdemokratai, sudarydami koaliciją su dviem partijo-mis, kurios viena yra teisiama, kitai pareikšti įtarimai, iš ti-krujų Lietuvoje politinio veikimo standartus yra nuleidę labai žemai*“, – BNS sakė konservatorių frakcijos, Seimo opozicijos ly-deris Andrius KUBILIUS, makiaveliškai akcentuodamas, esą prin-cipingas teisėsaugos požiūris, apvalant Lietuvos politinę sistemą nuo nesąžiningų politinių jėgų, yra labai reikalingas. „*Šioje vietoje principingas teisėsaugos požiūris, mano įsitikinimu, yra tikrai labai svarbus ir reikalingas. Ir Lietuvos politika galų gale turi apsivalyti nuo tokių dalykų, kokių matėme paskutinį dešim-*

tmetį: pradedant nuo Jurijaus Borisovo įtakos Rolandui Pakso – su pinigais taip pat susijusi istorija, nuo Darbo partijos 20 mln. litų, kuriuos ji sugebėjo kažkaip gauti ir išleisti savo veiklos finansavimui“, – demagogiškai pūtė miglą buvęs „križių premjeras“, kurio vaidmuo „Mažeikių naftos“ atidavimo „Wil-

liams“ aferoje, deja, taip ir liko neįvertintas teisėsaugos!..

Panašiai „pamokslavo“ ir kitas aršus opozicionierius, pasisakantis už „skaidrią politiką“, Liberalų sąjūdžio frakcijos seniūnas Eligijus MASIULIS: *„Socialdemokratai elgiasi ignoruodami politinės kultūros standartus. Akivaizdu, kad tas ignoravimas paremtas vieninteliu aiškiu siekiu – išlikti bet kokia kaina valdžioje ir pabaigti šią kadenciją. Juolab, kad socialdemokratai visai neblogai atrodo šioje puokštėje: du koalicijos partneriai su pamušta koja, tai socialdemokratų partija, stovėdami ant abiejų kojų, gali atrodyti visai patraukliai“, – ironizavo Liberalų sąjūdžio lyderis.*

Kaip žinia, skaidrios politikos „etalono“ Eligijaus Masiulio namuose 2016 m. gegužės mėn. 12 dieną, įtariant iš koncerno „MG Baltic“ gavus 106 tūkstančių eurų kyšį, STT pareigūnai atliko kratą. Dėl stambaus masto politinės korup-

cijos fakto pradėtas ikiteisminis tyrimas. Esminis klausimas: ar bus pateikti kaltinimai sisteminei partijai – Liberalų sąjūdžiui? Vargu bau, kadangi dvigubų standartų taikymas jau seniai tapo juridine „norma“ Lietuvoje!..

Tokiame politinės klounados fone „tvarkiečių“ lyderio, Prezidento Rolando Pakso NEPATOGI TIESA suskambo lyg šauksmas tyruose!..

R. P. „Tiesos sakymas yra tiesiogiai susijęs su jos priėmimu, kas niekada nebuvo nei lengva, nei malonu“. Taip, remiantis „nepatogaus“ rašytojo Juzefo Mackievičiaus (Jozef Mackiewicz) tikrų įvykių romanu **„Kelias į niekur“**, kuriame pateikiama sovietinės visuomenės irimo kronika, būtų galima apibūdinti praėjusios savaitės situaciją, susijusią su LR Seimo patvirtintomis laikinosios komisijos išvadomis.

Suirusi visuomenė sovietmečiu galėjo išgyventi tik priimdama iškreiptą tikrovę ir melą. Svarstau, kaip save turi suvokti tokiu melu „maitinama“ visuomenė šiandien? Deja, turiu pasakyti, dabarties Lietuvai niekaip nepavyksta atsikratyti iškreiptos tikrovės simuliacrų, atsisakyti dominuojančios neoliberalizmo ideologijos tiesiamų kelių. **Šiandien pagrindinė problema Lietuvoje – tiesos sakymo ir priėmimo problema!.. Nebūčiau tikras, kad mūsų žmonės yra pasiruošę išgirsti tiesą ir ta tiesa gyventi.**

Šios mintys nėra atsitiktinės, jos kilo stebint tulžingas reakcijas viešumoje į paskutinę Seimo rudens sesijos dieną patvirtintas Laikinosios tyrimo komisijos išvadas – **„Dėl Prezidento Rolando Pakso pilietinių ir politinių teisių atkūrimo“.**

Šiame kontekste norėčiau pabrėžti Seimo pirmininkės Loretos Graužinienės nuoseklumą bei kitų Seimo narių, dalyvavusių dokumento svarstyje ir priėmimo procedūroje, pastangas, nepaisant

opozicijos patyčių. Parlamentarai patvirtino išvadas, kurias, susidaro įspūdis, daugelis suskubo dėti į šuns dienas galbūt jų nė nematę!..

Seimas, sudarydamas Laikinąją tyrimo komisiją, nutarime KONSTATAVO, jog *„siekia išsiaiškinti visas 2004 metais įvykdytos apkaltos Lietuvos Respublikos Prezidentui Rolandui Paksui proceso faktines aplinkybes ir dėl to valstybėje kilusios politinės krizės padarinius“*. Galbūt yra norinčių manyti, kad tada jokios politinės krizės Lietuvoje nebuvo?!..

Kita vertus, Seimo komisija turėjo ištirti – *„dėl kokių priežasčių Lietuva pažeidė Tarptautinį pilietinių ir politinių teisių paktą ir kokių veiksmų valstybė turi imtis, kad ateityje tokių pažeidimų būtų išvengta, bei koku būdu valstybės institucijos turi nustatyti piliečių teisės dalyvauti viešojoje politikoje, teisės balsuoti ir būti renkamam bei teisės į valstybės tarnybą pažeidimų prevencijos priemonės“*.

Be Seimo patikėtų komisijai išnagrinėti klausimų, vienas svarbiausių komisijos tyrimo aspektų buvo išsiaiškinti Pakto 25

Prezidentas Rolandas PAKSAS: „Šiandien pagrindinė problema Lietuvoje – tiesos sakymo ir priėmimo problema!..“

straipsnio 2 dalies nuostatų veiksmingumo užtikrinimo būdus nacionalinėje teisėje ir tai, kaip ši Paktą pažeidusi valstybė turi atkurti – šiuo atveju iki 2004 metų pavasario – buvusią padėtį. Tai Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komiteto nuostata. Kam ji gali labiausiai nepatikti Lietuvoje?..

Seimo komisija konstatavo, kad padėtis, dėl kurios Lietuvoje pažeidžiama Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencija, išlieka. Nepaisant tarptautinių institucijų sprendimų, man ir toliau draudžiama dalyvauti rinkimuose į nacionalinį parlamentą. Kita vertus, Komisija pabrėžė, kad 2009 ir 2014 metais dalyvavau rinkimuose į Europos Parlamentą Lietuvoje ir abu kartus buvau išrinktas.

Europos Žmogaus Teisių Teismo 2011 metų sausio mėn. 6 dienos sprendimas byloje „R.Paksas prieš Lietuvą“ pagal pareiškėjo skundą dėl Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos garantuojamų teisių pažeidimo iki šiol nėra įgyvendintas dėl Lietuvoje esamos konstitucinių normų taikymo praktikos, kuri dažnai neatitinka prigimtinių žmogaus teisių bei laisvių ir demokratijos principų, laikomų civilizacijos vertybėmis.

„Valstybėje įsigalėjusi ydinga praktika, padiktuota kai kurių Konstitucinio Teismo teisėjų, aiškinti Konstituciją pagal atskirų

*politinių grupių interesus ilginiui tapo tokia gaji, kad panai-
kinti šią praktiką darosi grėsmingai komplikuota*“, – sakoma
Seimo patvirtintame Laikinosios tyrimo komisijos dokumente.

Tenka pripažinti, vienas buvęs Konstitucinio Teismo teisėjas, pernelyg įsijautęs į savo išskirtinį vaidmenį žiniasklaidoje, gali net orų permainas įvertinti kaip prieštaraujančias Konstitucijai!..

Konstitucinis Teismas (KT) savo instituciniais aktais ėmė diktuoti suverenias galias turinčiam konstituciniam steigėjui Tautai: esą reikia keisti LR Konstituciją, kad ji atitiktų KT priimtus išaiškinimus. Tačiau Seimo komisija pripažino, kad KT veikla nėra jos tyrimo objektas. Komisija konstatavo, kad SANKCIJA, apribojanti pilietines ir politines asmenų teises „iki gyvos galvos“, kurią vėliau tarptautinės teisminės instancijos pripažino neproporcinga ir prieštaraujančia tarptautinės teisės normoms, Lietuvos teisėje atsirado Konstitucinio Teismo valia dėl Konstitucijos interpretavimo, nes tokios sankcijos, kokią Seimas besąlygiškai įgyvendino, nėra nei LR Konstitucijos tekste, nei ordinariniuose įstatymuose.

Parlamentinė komisija taip pat konstatavo: minėta sankcija buvo nustatyta ir pritaikyta šiurkščiai pažeidžiant konstitucinį ir universalų teisės principą – dėl teisės aktų negaliojimo atgaline data. Kodėl visuomenei išsamiai nepaaiškinus, kaip ten yra su tuo galiojimu atgaline data, ponai konstitucinės teisės ekspertai?!.. Nevalia net akies krašteliu nederamai pažvelgti į Konstitucinio Teismo langus, tad ką jau kalbėti apie seniai pribrendusią šios institucijos reformą!..

Lietuvoje kai kam labiausiai turėtų „nepatikti“ Laikinosios tyrimo komisijos išvadų teiginys: *„Seimas, kaip įstatymų leidėjas, turi persvarstyti Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo įstatymo nuostatas ir teisės aktuose iš naujo apibrėžti šios institucijos vietą valstybės valdžios sistemoje“.*

Gyvename totalios globalistų invazijos į visas visuomenės gyvenimo sritis išvakarėse. Neatmestinas variantas, jog bus daroma

viskas, nesiskaitant su priemonėmis, kad valstybėje nebeliktų politinių jėgų, kurios formuluoja nacionalinės politikos kryptis ir siekia išsaugoti valstybingumo tradiciją.

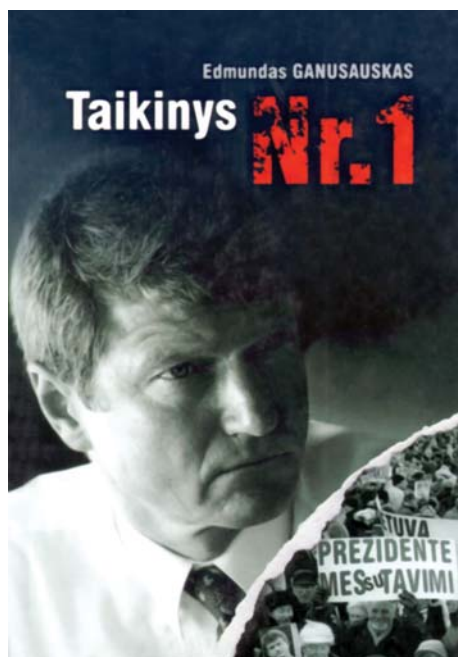
Regis, būtent dabar yra bandoma „sukonstruoti“ būsimų Seimo rinkimų paveikslą ir tuo įtikinti visuomenę. Tačiau ar galės tokie rinkimai būti pripažinti demokratiškais, teisėtais ir laisvais?..“, – retorišku klausimu savo pastabas straipsnyje „NEPATOGI TIESA“ užbaigia R. Paksas.

Ar galėtų įvykti Prezidento apkalta šiandien?..

„Konservatoriai apkalta kliedėjo nuo pat pirmos Prezidento Rolando Pakso darbo dienos. Kai Mečys Laurinkus ir Artūras Paulauskas sukėlė skandalą, Andrius Kubilius pirmasis šoko šmeižti Prezidentą ir reikalauti atsistatydinimo. Tai nesutrukdė jam likti Aloyzo Sakalo komisijoje, nors neapykantos ir pagiežos iškreiptas veidas rodė, jog jis net negali suvokti tiriamojo reiškinių.

Andriaus Kubiliaus mokytojas Vytautas Landsbergis, ne per seniausiai kalbėdamas apie „Williams“, prisiminė, girdi, VERTĖJO PABANDYTI. Tie, kuriems šitas apibendrinimas pasirodė jau girdėtas, tikriausiai pavartė profesoriaus raštus. Pasirodo, labai panašus terminas V.Landsbergio buvo naudotas 1990 metais spalio 10 d. Paryžiaus Apskritojo stalo konferencijoje. Tik tada Vytautas Landsbergis kalbėjo ne apie Lietuvos konservatorių sumanytą ir Lietuvos žmones nuskurdinusią didžiausią XX amžiaus pabaigos avantiūrą su „Mažeikių naftos“ atidavimu „Williams“, o apie Leniną: *„Sovietų totalitarizmo imperijos kūrėjas Vladimiras Uljanovas manė, kad „bolševikai turi teisę į eksperimentą“.*

Šių dienų realijos atkartoja bendrą Lietuvos konservatorijos profesoriaus ir pasaulinio proletariato vado mintį. Abiejų „eksperimentai“ buvo nukreipti prieš savo valstybes.

Teigiama, konservatorių „eksperimentas“, palaimintas Prezidento Valdo Adamkaus, Lietuvos žmonėms kainavo 1,5 milijardo litų. Ne veltui šio gėdingo sandėrio krikštatėviai iki kvaitulio nekenčia šimtmečio avantiūrai pasipriešinusio Rolando Pakso!..

„Nebijokime pripažinti klaidų ir jas taisyti. Nebijokime keistis. Dirbkime Lietuvai. Nėra aukštesnio tikslo kaip sutelktas darbas vardan Lietuvos žmonių, vardan demokratijos ir teisingumo“, – tokie buvo paskutiniai Prezidento Rolando Pakso kalbos žodžiai, pasakyti Seime iš centrinės tribūnos.

Netrukus Seimo nariai pakilo rengtis balsavimui, o mes išėjome iš rūmų, kur Prezidento laukė žmonės. Tai nebuvo didelis mitingas, tačiau viską atpirko skriaudą išgyvenusių žmonių jausmai. Regis, jie užliejo visą Nepriklausomybės aikštę. Rolandas Paksas pasuko tiesiai į minią ir ilgai negalėjo atsiskirti nuo išiaudrinusių, stiprybės jam linkinčių žmonių...

Netrukus Seimo nariai pakilo rengtis balsavimui, o mes išėjome iš rūmų, kur Prezidento laukė žmonės. Tai nebuvo didelis mitingas, tačiau viską atpirko skriaudą išgyvenusių žmonių jausmai. Regis, jie užliejo visą Nepriklausomybės aikštę. Rolandas Paksas pasuko tiesiai į minią ir ilgai negalėjo atsiskirti nuo išiaudrinusių, stiprybės jam linkinčių žmonių...

Atrodo, tą dieną Prezidentui buvo atgijusi viltis, jog PERVERSMAS vis dėlto nepavyks. Vėliau jis pasakė: *„Ko jau galėjau laukti, tik ne šito!..“*

*Edmundas Ganusauskas.
Taikiny Nr. 1. Prezidento žodis Seimui.*

Iš laiko perspektyvos žvelgiant į prezidentinį skandalą, prieš 12 metų įvykdytą antikonstitucinį PERVERSMĄ Lietuvoje, blaiviai mąstantiems tautiečiams jau seniai aišku – karalius yra nuogas!..

Ar galėtų įvykti Prezidento apkalta šiandien, ŽINANT, kad 2004 metais Aloyzo Sakalo vadovaujamos Seimo laikinosios tyrimo komisijos sufabrikuoti kaltinimai tuometiniam šalies vadovui Rolandui Paksui po metų subliuško, buvo paneigti Lietuvos Aukščiausiojo Teismo, o jam taikomos sankcijos pripažintos neadekvačiomis Strasbūro Europos Žmogaus Teisių Teismo bei Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komiteto sprendimu, jog R.Pakso pilietinės ir politinės teisės turi būti atkurtos nuo 2004 metų?!.. Galima drąsiai teigti, į šį retorinį klausimą, nekvestionuojant autoritetingų teisės institucijų priimtų sprendimų, tegali būti vienintelis teisingas atsakymas – NE, apkalta Prezidentui Rolandui Paksui būtų absoliučiai neįmanomas dalykas!..

„Beveik neabejoju, gudria diplomatija neparemtas noras kuo greičiau ardyti ydingą SISTEMĄ, kad pagaliau iš tikrųjų imtų gerėti Lietuvos žmonių gyvenimas, buvo viena pagrindinių R.Pakso nušalinimo iš Prezidento pareigų priežasčių. Jis norėjo pakeisti per keturiolika Nepriklausomybės metų rūdimis įsigraūžusių dvigubų standartų, korupcijos, užsakomojo „teisingumo“ politiką ir sumokėjo už tai didelę kainą...“

Absurdiški prasimanymai išnyko kaip muilo burbulas, tačiau revanšo siekusių veikėjų įkarštis neatvėso. Rolandas Paksas nušalintas už tokias nuodėmes, dėl kurių nei Algirdui Brazauskui, nei Valdui Adamkui nė plaukas nuo galvos nebūtų nukritęs. Panašu, kad baudžiamoji byla Rolandui Paksui sukurpta vien bandant visuomenės akyse pateisinti apkaltos farsą. Todėl maga paklausti – ar psichologinis smurtas yra nusikaltimas? Jeigu taip, ar tokiam nusikaltimui galioja senatis?..“

Juk galime pasvajoti, kada nors mūsų valstybėje išsivys pagarba teisei ir žmogui. Kas žino, galbūt ateisiančių kartų politikai bei teisininkai, atsigręžę į pirmųjų klystkelių, apgailės, kad penkioliktaisiais Nepriklausomybės metais priimta į Europos Sąjungą Lietuva buvo virtusi pusiau policine, savų ar svetimų specialiųjų tarnybų valdoma šalimi, kurioje net gražiausiai pavadinti teismai tarnavo korumpuotų politikų klanui, o žmogaus teisės ir laisvės vis dar buvo beveik nežinoma žemė.“

Edmundas Ganusauskas. Taikiny Nr. 1

*Dr. Algimantas Liekis:
„Prezidento apkaltos“ spektaklis parodė...*

SISTEMINĖ ŽINIASKLaida tebelieka ne tik „partinė“, bet ir tampa viena iš verslo šakų. Tokia žiniasklaida gina, giria tuos, kurie daugiau užmoka. Ir ne tik politikos srityje...

„Prezidento apkaltos“ spektaklis parodė, jog mes neturime rimtos politologijos – daugelio jos „specialistų“ nuomonės, skelbtos žiniasklaidoje, mažai kuo skyrėsi nuo „neklystančiųjų“ žiniasklaidintojų, nebent tik pačių „aiškintojų“ moksliniais laipsniais, vardais ar pretenduojančios į mokslinę darbovietės pavadinimu. Suprantama, politologu besiskelbiantis negali teisingai įvertinti įvykių ar procesų, jeigu jis neturi galimybių susipažinti su visais tuos procesus ar įvykius sąlygojančiais dokumentais. Bet, matyti, daugeliui tos srities darbuotojų noras iš televizijos ekrano, laikraščių ar žurnalų puslapių pasireklamuoti, pelnyti valdančiųjų malonių,

– nustelbdavo SAŽINĖS balsą (kas apskritai ją dar turėjo), TIE-SOS ieškojimo ir jos skelbimo pareigą...

„Prezidento apkaltos“ spektaklis parodė: **Lietuvoje lyg ir nėra rimtų, idėjinėmis vertybėmis besivadovaujančių partijų.** Daugelio jų praktinės veiklos nuostatas lemia egoistiniai lyderių siekiai, bet ne Tauta, Nepriklausomybė, Tiesa, Teisingumas ar kitos vertybės. Save „dešiniaisiais“ ar „kairiaisiais“ deklaruojantys puikiausiai sutarė, kai Tauta išsirinko nomenklatūrai nelauktą Prezidentą, keliantį pavojų ir „naujam elitui“ – sukčiavimais praturtėjusiems, ne pagal gebėjimus susėdusiems į geriausiai apmokamas valdžios kėdes, ir t. t.

Ir iš tikrųjų Lietuvos Respublikos Prezidentas nuo pirmųjų savo darbo dienų ėmė reikalauti iš įvairių valstybės kontrolės institucijų paaiškinimų, pažymų apie šalyje klestinčią „šešėlinę ekonomiką“, „prichvatizuotą“ ir dar „prichvatizuojamą“ Tautai priklausančią turą, taip pat apie farmacininkų gaunamus milžiniškus pelnus ir t. t. Ypač didelį nerimą dėl naujojo Prezidento rodė prisidėjusieji prie naftos biznio, „Mažeikių naftos“ gamyklos pardavimo-atidavimo JAV mafijozams sandėrio organizatoriai (konservatoriai), vykdytojai, tarp kurių buvo įtakingų JAV lietuvių, gebėjusių iš to Lietuvai nuostolingą „biznio“ susikrauti nemenką kapitalą...

Valstybinio perversmo dalyviai skleidė gandus, kad tikrieji patriotai, norintys, jog Lietuva būtų NATO ir ES nare, turėtų protestuoti prieš R.Paksą, kurį esą gina tiktai besiilgintys sovietinės tvarkos ir Rusijos valdžios. Tačiau sėkmingai vykstant Prezidento vizitams į užsienio šalis bei Lietuvos priėmimui į ES ir NATO nares, „antipaksininkai“ griebėsi naujos taktikos: įrodinėti, kad ne tiek Prezidentas, o tik kai kurie jo patarėjai, jo aplinka esą susiję su užsienio ir vidaus nusikalstamomis struktūromis, kas kelia grėsmę Lietuvos nacionaliniam saugumui.

Tokios taktikos pirmiausia ėmėsi iš VSD vadovo pareigų atleidžiamas Mečys LAURINKUS, kuris Seimo Pirmininkui Artūriui PAULAIŠKUI pateikė operatyvinę pažymą apie Prezidento ir jo aplin-

kos tariamai keliamas grėsmes nacionaliniam saugumui. Seimo Pirmininkas A.Paulauskas, nieko nelaukęs, 2003 m. spalio pabaigoje tai pagarsino ir visai Lietuvai. Greitai buvo paskelbtas ir visas tariamas Rusijos žvalgybos ir mafijozų tinklas, į kurį esą įtraukti ir prezidentūros darbuotojai, ir, be abejonės, pats Prezidentas. To viso tinklo centre – svarbiausia „šnypė“ stomatologė Renata.

Imta šaukti – žiūrėkite, ką tas R.Paksas ir jo komanda rengė Lietuvai!.. Garbė mūsų saugumiečiams ir jų vadui M.Laurinkui, garbė Seimo Pirmininkui A.Paulauskui, kad ryžosi išgelbėti Lietuvą! Prezidentas turi ATSISTA-TYDINTI. To ėmė reikalauti ne tik rinkimus pralaimėjęs politikai, mafijozai, bet ir kai kurių organizacijų dori nariai, patikėję, esą iš tikrųjų atskleistas sąmokslas prieš nepriklausomą Lietuvos valstybę.

Tik vienas kitas tada, atidžiau perskaitęs tą VSD pažymą, suprato, kad ji tėra absoliutus muilo burbulas. O gal net VSD ir kai kuriose kitose valdžios struktūrose tebedirbančių buvusių KGB karininkų ir rezervistų PROVOKACIJA, kad būtų sukompromituota Lietuvos valstybė, nepalankus „valstybi-

Du „valstybininkai“ – buvęs VSD vadovas Mečys Laurinkus ir tuometinis Seimo pirmininkas Artūras Paulauskas nepriekaištingai atliko savo juodą darbą, verčiant iš posto demokratiškai žmonių išrinktą Respublikos Prezidentą Rolandą Paksą...

ninkų“ veiklai naujasis Prezidentas, kad taip pat būtų pasityčiota ir iš VSD, Seimo ir pan.

Pasidavus minėtai provokacijai, Seime kaip mat buvo sudaryta Laikinoji tyrimo komisija, vadovaujama Aloyzo Sakalo, VSD pažymai ištirti. Į tyrimą buvo įtraukta prokuratūra, tardymo ir kitos teisėsaugos institucijos. Tačiau greitai įsitikinta, kad iš tikrųjų nėra jokių „grėsmių nacionaliniam saugumui“...

Nepasitvirtinus VSD pažymai dėl „keliamų grėsmių nacionaliniam saugumui“, „antipaksininkai“, bijodami, kad neatslūgtų šalyje sukeltos baimės ir kovingumo bangos dėl tariamų Prezidentūros ketinimų „parduoti“ Lietuvą Rusijai, griebėsi ieškoti paties Prezidento nusikaltimų. Šitam labai gerai tiko ne kartą jau tardytas dėl savo veiklos „Aviabtaltikos“ įmonės vadovas Jurijus BORISOVAS, kuris per rinkimų į Prezidentus kampaniją finansiškai parėmė Liberalų demokratų partijos rinkimų štabą bei iškeltą kandidatą Rolandą Paksą. Be to, rinkimų štabą pakonsultavo „Aviabtaltikos“ pasamdyti du viešųjų ryšių darbuotojai iš Maskvos, tariamai Rusijos žvalgybos tarnybų ir „juodųjų technologijų“ didžiausi specialistai.

Prokurorams ir vėl neįstengus įrodyti, kad „Aviabtaltikos“ vadovas yra kažkuo nusikaltęs, palaiko ryšius su užsienio specialiosiomis tarnybomis ar nusikalstamomis organizacijomis, o kartu apkaltinti ir Prezidentą, vėl griebtasi kito kaltinimo, esą Prezidentas savo dekretu suteikė Lietuvos pilietybę tik todėl, kad pastarasis finansiškai parėmė Prezidentą per jo rinkiminę kampaniją. Ir dėl to jis, girdi, „šiukščiai pažeidė Konstituciją, sulaužė duotą priesaiką“.

Tačiau seimūnams – „antipaksininkams“ nė motais buvo, jog J.Borisovui pilietybė suteikta laikantis visų tuomet galiojusių teisinių aktų reikalavimų, jog jis turėjęs nuopelną Lietuvai, net Prezidentas V.Adamkus jam buvo suteikęs valstybinį apdovanojimą. Be to, ankstesni Prezidentai A.Brazauskas ir V.Adamkus „išimties tvarka“ suteikė pilietybę daugiau kaip tūkstančiui tokių žmonių,

kurie neturėjo jokių nuopelnų Lietuvai, iš kurių nemažai daliai apskritai nebūta jokių rekomendacijų suteikti pilietybę...

Seimūnams nė motais buvo, kad niekas neįrodė, jog Prezidento rinkimų kampaniją Jurijus Borisovas parėmė už pilietybės suteikimą... A.Sakalo vadovaujamai Seimo komisijai nereikėjo įrodymų, jai reikėjo kaltinimų, kad būtų pagrįstas Prezidento apkaltos būtinumas!..

Prezidento nuvertėjai ilgai ir atkakliai Lietuvą įtikinėjo, jog tarp Prezidento R.Pakso ir J.Borisovo esą buvusi sutartis. Dėl to, kad finansiškai buvo paremta rinkimų kampanija, Prezidentas neva turis įsipareigojimų J.Borisovui, yra priklausomas nuo jo ir pažeidžiamas. Beje, vėliau, nuvertus Prezidentą, teismas KONS-TATAVO: tarp Prezidento R.Pakso ir J.Borisovo nebuvo jokios sutarties!..

„Kūrybingieji“ sąmokslininkai, talkinami kai kurių žiniasklaidintojų, nenuilsdami ieškojo kuo dar būtų galima apkaltinti Prezidentą, sumenkinti Rolando Pakso autoritetą, įrodyti, kad jis netinkas būti valstybės vadovu ir pan.

NETEISĖTAS komisijos darbo organizavimas sąlygojo neteisėtą jos veiklą ir neteisėtus sprendimus. Aloyzo Sakalo vadovaujama Seimo laikinoji tyrimo komisija PAŽEIDĖ: 1) Valstybės paslapties įstatymą, 2) Prezidento imunitetą, 3) Nekaltumo prezumpciją.

Šaltinis: Algimantas Liekis. Sąmokslų kronika (2003-2004 m.)

*Rolandas Pavilionis.
Dėl LR Prezidento apkaltos
ir tikrųjų grėsmių Nacionaliniam Saugumui*

Kaip Lietuvos Respublikos pilietis ir Seimo narys negaliu abejingai ar konjunktūriškai stebėti šalyje vykstančio politinio proceso, akivaizdžių pastangų vis plačiau manipuliuoti visuomenės nuomone, pažeidžiant įstatymus, LR Konstituciją ir žmogaus teises, skaldyti visuomenę, o politiniu skandalu pridengti susiklosčiusį šalyje ir vis labiau įsitvirtinantį korupcijos tinklą. Likti abejingam tokiai šalies, jos politinės, teisinės ir administracinės sistemos raidai, reikštų likti abejingam demokratijos ir visos šalies perspektyvai, apimančiai tarp kitų dalykų ir šalies įsipareigojimus tarptautinei bendruomenei.

Štai kodėl aš laikiau ir laikau savalaikę, pagrįsta ir itin svarbia Seimo Pirmininko iniciatyvą IŠ ESMĖS išsiaiškinti grėsmes Lietuvos nacionaliniam saugumui, tų grėsmių priežastis, šaknis, faktus, liudijančius grėsmes, ir jų įrodymus ir grėsmių pasekmes šalies vidaus bei išorės saugumui.

Sudaryta parlamentinė Laikinoji tyrimo komisija jau savo pavadinimu „Dėl galimų grėsmių Lietuvos nacionaliniam saugumui“ orientavo į nuodugną ir išsamų tyrimą, anaip tol nesuvestinę ne į vieną, kad ir kokį aukštą, valstybės pareigūną kaip tokio tyrimo pagrindinį objektą, nors dingstimi tokiame tyrimui galėjo būti ir, kaip paaiškėjo, iš tikrųjų buvo situacija, susiklėsčiusi LR Prezidento ir kai kurių jo patarėjų aplinkoje.

Tuo labiau kad Valstybės saugumo departamento PAŽYMOJE, paskatinusioje šį tyrimą, LR Prezidentas kaip asmuo ar kaip institucija nekvalifikuojamas kaip galimų ar realių grėsmių nacionaliniam saugumui šaltinis. Negana to, Seimo Pirmininkas, inicijuodamas tyrimą bei parlamentinės komisijos sudarymą, aiškiai ir nedviprasmiškai pabrėžė, jog šių veiksmų tikslas – **apsaugoti LR**

Prezidentą nuo galimų grėsmių.

Deja, tiek atliktas tyrimas, tiek komisijos išvados, tiek išvadų pagrindu inicijuojami politiniai veiksmai, sąmoningas ir sistemingas manipuliavimas visuomenės nuomone, keliantis augantį sąmyšį ir visuomenės susipriešinimą, įrodo:

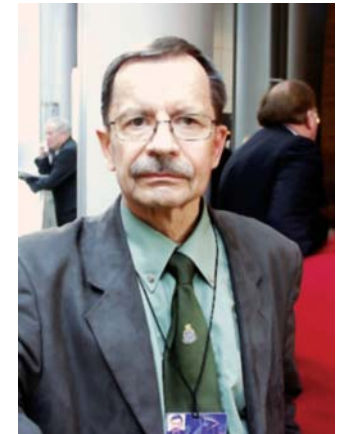
1) iškreipta pirminė tyrimo idėja ir užduotis;

2) pasirėmusios logiškai ir teisiškai nepagrįstomis išvadomis, kai kurios politinės jėgos siekia tikslų, prieštaraujančių Seimo patvirtintai iniciatyvai;

3) svarbiausia, susidaro įspūdis, jog tolesniais politiniais veiksmais siekiama ne atskleisti, bet pridengti šalyje per 13 metų susiklosčiusį korupcijos tinklą, kuris atsirado iš politikos, verslo ir kriminalo sąaugų, kurias pats Seimo Pirmininkas neseniai pavadino KORUMPULAIS – puikiu Lietuvos realijas atspindinčiu naujadaru.

Šių korumpulų, per 13 metų įaugusių į valstybės kūną ir grėsmingai jame plintančių, nepastebėjo nei VSD, nei buvusieji prezidentai ir premjerai, nei teisėsaugos, nei jokios kitos specialiosios tyrimų tarnybos. Nepastebėjo milijardais skaičiuojamų išvogtų valstybės lėšų, aferistų privatizuoto valstybės turto. Už milžinišką žalą, padarytą valstybei, niekas niekada neatsakė, neatsistatydino ir netapo apkaltos objektais, o tyrimų komisijos numirdavo kartu su jų tyrimais.

Net Konstituciniam Teismui pripažinus antikonstituciniais šimtus teisės aktų, įstatymų ir Vyriausybės nutarimų, niekas nekaltino jų iniciatorių šiurkščiais ir sąmoningais Konstitucijos pažeidimais. Kaip nekaltino ir vieno kandidato į prezidentus, vėliau – Prezidento, melagingai deklaravusio savo gyvenimo Lietuvoje

faktą ir palaiminusio žalingiausią Lietuvai užsienio ir vietinių veikėjų sandėrį („Mažeikių naftos“ atidavimo amerikiečių kompanijai „Williams“ afera – autoriaus pastaba). Atvirkščiai – ne vienam iš šių veikėjų buvo suteikti aukščiausi Lietuvos Respublikos apdovanojimai.

Tačiau ruseno silpna viltis, kad bent ši Laikinoji komisija, sudaryta dėl galimų grėsmių Lietuvos nacionaliniam saugumui, suvoks jai skirtos misijos atsakomybę.

Tiesa, buvo dvi aplinkybės, kurios ne vienam Seimo nariui nuo pat pradžių kėlė nerimą ir abejones: pirma – tai, jog ne visi komisijos nariai dėl visai Lietuvai žinomų aplinkybių turi moralinę pagrindą dalyvauti tokia tyrime; antra – tai, kad sąmoningai buvo akcentuojama moralinė, politinė tyrimo prasmė, taigi akivaizdžiai ignoruojant aiškiai, nedviprasmiškai įstatymu nusakytą tokios komisijos paskirtį – **teikti TEISINĮ, o ne kokią kitą – moralinį, politinį – ištirtų, įrodytų faktų bei aplinkybių vertinimą** (žr. Laikinių tyrimo komisijų įstatymą, 8 str. 1 d.). Apie joki moralinį, politinį vertinimą įstatyme, kuriuo privalėjo vadovautis komisija, nėra jokios kalbos, nėra jame net tokių sąvokų.

Tokia išankstinė Seimą ir visuomenę klaidinanti nuostata, esu įsitikinęs, buvo ir yra akcentuojama sąmoningai, t. y. ven-giant privalaus teisinio vertinimo, o suformulavus vadinamąjį moralinį ar politinį vertinimą, jį primesti tolesniam teisiniui vertinimui, t. y. sukeisti vietomis esminius dalykus, o tai savaime jau yra nusizengimas ne tik įstatymui, bet ir moralei.

Todėl natūralu, kad komisijos patvirtintas ir Seimui teiktas tekstas yra prielaidų, įtarimų ir spėliojimų kratiny. Net ir pirmo kurso universiteto studentui akivaizdu, jog šiame tekste nėra jokio loginio ryšio tarp šio „kūrinio“ prielaidų ir jo galutinių išvadų, nes, kaip moko elementari logika, iš neapibrėžtų, nepatvirtintų prielaidų, kaip ir iš klaidingų teiginių, galima gauti bet kokią norimą išvadą.

Jeigu visa tai būtų tik logikos žaidimai, dėl jų būtų neverta

sukti galvos. Tačiau politiniai žaidimai nešvaria logika yra itin pavojingi teisei ir demokratijai, itin pavojingi teisei ir demokratijai tikinčiai visuomenei. Nes kaip tik tokiais žaidimais remiasi manipuliacijos visuomenės nuomone, visuomenės supriešinimas ir skaldymas.

Taigi teisinio vertinimo šiame komisijos parengtame dokumente apskritai nėra, jau nekalbant apie tai, kad šiame dokumente vartojamos sąvokos „prezidentūra“, „pažeidžiamas“ ir pan. neturi būtino TEISINIO turinio...

BAIMĖS, ĮTARUMO ATMOSFERA, kuriai sukurti talkino šios komisijos bei VSD veikla, neturi nieko bendra su demokratija ir neskatina iš tikrųjų būtino visiems, tarp jų ir aukščiausiems pareigūnams, apsilvalymo. Tuo tarpu kaip tik išnaudodami baimę ir įtarumą, kai kurie politikai kartu su bulvarine žiniasklaida toliau kurstė ir kursto masinę psichozę. Tų pačių politikų ir dalies žiniasklaidos pastangomis net ir užsienio spaudoje kuriamas iškreiptas, vos ne apokaliptiškas situacijos šalyje vaizdas, daran-tis didžiulę žalą Lietuvos autoritetui šiuo itin svarbiu jos raidos tarpsniui.

...Sunku paaiškinti, kodėl nesuvokiami tokie akivaizdūs dalykai. Dar sunkiau paaiškinti, kokioje civilizuotoje šalyje, nepateikus teisinio valstybės vadovo veiklos vertinimo, iš Respublikos Prezidento, teisėtai einančio pareigas, kas nors galėtų, nepažeisdamas Konstitucijos, reikalauti atsistatydinimo. Kokioje civilizuotoje šalyje, o ne bananų respublikoje tai būtų įmanoma?!

Todėl natūraliai kyla klausimas: neįsivaikščiok kas nors nori mus gražinti į politinio biuro, „troikų“ laikus, kur parlamentas tėra statistų būrys? Neįsivaikščiok dar vieną šūsnį dvaro intelektualų, buvusių SSKP ar komunizmo dėstytojų, dabar virtusių politologais, laiškų ir paskelbti Prezidento atstatydinimą? Kur čia elementariausios teisinės sąmonės likučiai?

O gal yra kitos šio įtartino skubotumo priežastys? Gal tai – ta

pati baimė, kurią šiandien mėginama įskiepyti visuomenei, gal ta pati baimė veja ir slegia tuos, kurių rankos ir sielos labiausiai suteptos ir reikalauja didžiausio apsisvalymo, nes jas slegia 13 metų purvas? Dar didesnė baimė prarasti gal jau paskutinę progą nugriebti kuo didesnį, dar neatriektą valstybės ar iš Europos Sąjungos ateinančių milžiniškų ir taip viliojančių lėšų kąsnį? Ir kaip tik dėl to gal net neskelbti apkaltos, o paprasčiausiai kaip turguje susitarti, susiderėti ir atstatydinti? Neskelbti apkaltos, kad ji, neduok Dieve, nesugrižtų baisiu bumerangu?

BAIMĖ, kad pagaliau gali būti atskleista ne tai, kas su kuo ir kada gėrė kavą ir apie ką kalbėjo, bet kas iš aukštųjų pareigūnų ir su kokiais mafijozais bičiuliavosi, kas ką rėmė, kas ir kieno užsakymu sprogdino tiltus ir žmones, ir vedė vyrus į Pakaunės miškus?.. Kas nuplukdė milijonus litų iš valstybės išdo į savo kišenes ir kodėl visus tuos 13 metų taip chroniškai stigo ir stinga lėšų esminėms šalies reikmėms – švietimui, mokslui, sveikatos ir socialinei saugai?

Štai kaip atrodo tie keli fundamentalūs, su šalies nacionaliniu saugumu susiję klausimai, šalia Borisovo pilietybės ar Renatos kavos istorijų, kurios, kaip aiškėja, labiausiai rūpėjo mūsų sekliams ir seklių sekliams. Nors vieną kartą norėtusi skaidraus, ne drumzlinio atsakymo, kaip tik į šiuos klausimus.

*Parlamentaro Rolando Pavilionio pareiškimas LR Seime
2003 m. gruodžio 9 d. Šaltinis: Respublika. 2003 m. gruodžio 11 d.*

Planas, kuris buvo numatytas, yra įgyvendintas

Dar 2003 metų lapkričio pradžioje tuometis Seimo pirmininkas Artūras PAULASKAS pasivadino žmogumi, kuris „**užsuko tą mechanizmą**“. Po penkis mėnesius trukusio „pasiaukojančio“ darbo jis konstatavo: „**planas, kuris buvo numatytas, yra įgyvendintas**“.

Viskas įvyko būtent taip, kaip dar 2004 m. sausio 9 d. „Respublikai“ išdėstė „spalvotųjų revoliucijų“, valstybės perversmų „specialistas“ Audrius BUTKEVIČIUS: „*Iš pradžių suformuojamas negatyvus Rolando PAKSO įvaizdis – „primityvus, prietaringas provincialas, darantis gėdą Lietuvai Europoje“.* Šios tezės iliustracijai puikiai tinka Lenos Lolišvilė ir tualetinio popieriaus teorijos. Vėliau ataka nukreipiama į kitą valdžios ramstį – TEISĖTUMĄ. Prezidentas apkaltinamas nesuderinama su jo statusu veikla.

Visa kita operacijos dalis – **TECHNIKA** – visuomet priklauso nuo vietos sąlygų. Lietuvos atveju perversmas vykdomas Parlamente, kitur – gatvėje, panaudojant minią. Neturint jokių teisinę kaltę patvirtinančių įrodymų teisinėje valstybėje jos vadovas viešai pasmerkiamas politinių oponentų ir propagandine kampanija patikėjusių žmonių, o vėliau šis jau **de facto** gyvuojantis rezultatas įforminamas **de jure**, tai yra komisijų ir teismo sprendimais“.

Rolandas Pavilionis. Moralė arba trečias laiškas fariziejams

Kas gi nutiko, broliai fariziejai? Kodėl tokios liūdnos jūsų akys ir tokie ištišę jūsų veidai? Kur pergals džiaugsmas ir fanfarų gausmas? Ir stalai, nukloti gėrybėmis? Ir muzika? Ir juokdariai?..

Tik 86 ar 89. O aš maniau, kad jūsų, fariziejų, legionai! Ir kodėl puotaujate pasislėpę, tarsi prisidirbę – Seimo užkaboryje arba, sako, jūsų šeimininko Kraun Placoje? O ne su tauta. Ne atvirai

– aikštėse ir skveruose? Kaip dera herojams, nugalėtojams, tautos numylėtiniams.

Jūs juk žinote, kad tauta jus myli, dievina, vadina jus RABI, mokytojais, net pranašais. Gelbėtojais. Taip, taip, gelbėtojais, išgelbėjusiais mus nuo jo, nuo Antikristo. Nuo jo baisaus sumanymo išvaduoti mus nuo

jūsų, nuo fariziejų, prie kurių mes taip pripratome. Taip pripratome, kad net nebegalime įsivaizduoti savo gyvenimo be jūsų, fariziejų. Ypač be jūsų trijų aukščiausiųjų vadų – to, kuris kažkada net iš Anapus atkeliavo, kad mus išgelbėtų; kito, kuris mus nuo pat gimimo ir visais laikais, laisvais ir nelaisvais, gelbėjo ir, atrodo, negelbėjęs jau nė už ką mūsų nebepaliks; ir trečiojo, jauniausio, Laikinojo, to, kuris labiausiai nusipelnė, t. y. labiausiai prisidirbo.

Tai kodėl, kodėl nėra džiaugsmo jūsų akyse? Kodėl džiaugsmas neapėmė tautos, dėl kurios jūs taip kovojote ir jį, Antikristą, prieš visą tautą, prieš Europą, prieš visą pasaulį nurungėte?.. Trys plius 86 ar 89 prieš tris milijonus, prieš tris šimtus milijonų, prieš tris milijardus! Koks Vaterlo, koks Austerlicas, koks Bagdadas tam prilygtų!..

Bet svarbiausia ne tai. Ne skaičiai. Nes, atvirai kalbant, tie 86 ar 89, nors ir fariziejai, bet tik alaviniai, netikri, pastatyti tam, kad atrodytų kaip kareiviai.

Svarbiausia, kad jūs, fariziejai, įrodėte, jog melas – tai tiesa, kad teisingumas – ne daugiau nei teisėjų, prokurorų ir saugumiečių pokeris, o sukčiai, vagys ir aferistai, kad ir kaip jie vadintųsi – politikais, verslininkais, ministrais, žurnalistais, prezidentais ar premjerais, – yra tikroji mūsų, tautos, atrama, jos sąžinė ir protas.

Svarbiausia, kad jūs, fariziejai, įrodėte, jog jums moralė – aukščiau visko. UBER ALLES. Svarbiausia, kad jūs tai įrodėte

savo pavyzdžiu. Savo nesuskaičiuojamais pavyzdžiais. Kiekvieną dieną, kiekvieną valandą, kiekvieną minutę. Ypač tuomet, kai penkis, ne, trylika mėnesių vertėte jį, Antikristą. Tą, kuris norėjo mus išgelbėti nuo jūsų, fariziejų.

Nuo šiol Jūsų moralumo pamokos turėtų būti dėstomos visose mokyklose, visuose universitetuose ir visose bažnyčiose. Visuose UAB-uose ir Kraun Placose. Ir tą darbą pradžioje reikėtų patikėti tik jūsų vadams – trims aukščiausiems, įskaitant ir Laikinąjį, tikrąjį naujojo moralumo simbolį, po to – saugumiečiams ir žurnalistams, ir tik po to – paprastiems fariziejams, tarp jų – pirmiausia Vilniaus miesto merui.

Nes iš tikrųjų laikas nelaukia. Laikas tiesiog spaudžia. Nes naujasis Prezidentas, kaip jūs teisingai sakote, visų pirma turi būti mums visiems moralinis autoritetas. Toks, kaip jūs. Kaip jūsų aukščiausieji vadai. Įskaitant ir Laikinąjį.

Tik spinduliuodamas jūsų morale, jis, naujasis Prezidentas, neturės nei noro, nei laiko kištis į jūsų arba į mūsų gyvenimą. O jeigu kištis, jam bus pakartotos visos Antikristo, to, kuris norėjo išgelbėti mus nuo jūsų, nuo fariziejų, pamokos. Jis, kaip liepia jūsų, dorovingųjų, moralė, bus sutryptas, išniekintas, ištrintas. Valatkos, bačiuliai, miliūtės, jakilaičiai, paleckiai, siaurai ir valinskai, ne 86 ar 89, o šimtai, tūkstančiai, legionai fariziejų ir pusiau fariziejų persekios jį visą gyvenimą. Nes tokia yra jų, tokia yra jūsų, mieli fariziejai, moralė.

Jūsų šventa moralė verčia jus žengti dar ryžtingesnę žingsnį: bet kokia kaina, bet koku būdu neleisti sugrįžti Antikristui – tam, kuris norėjo mus išgelbėti nuo jūsų, nuo fariziejų.

Jūs neturite pasirinkimo. Jūs privalote žengti šį žingsnį. Jums turi padėti jūsų prokurorai ir jūsų teisėjai. Pagaliau – susivieniję jūsų kubiliai, steponavičiai ir andriukaičiai. Nes kitos išeities nėra. Nes kitaip – man labai skaudu ir nemalonu tą sakyti – jums, fariziejams, ko gero, galas.

Baisus žodis – GALAS. Po tokios pergalės. Po tokios puotos Seimo užkaboryje ir Kraun Placoje.

Todėl suprantu jūsų liūdesį ir nerimą. Suprantu, kodėl tokios liūdnos ir neramios jūsų akys. Ką ten – jūsų. Net Uspaskichas iškart su trimis naujais prezidentais, ir tas, atrodo, nepralinksmino. Tik mus pralinksmino.

Nes moralė, mielieji mano fariziejai, tai – ne Seimas ir net ne Konstitucinis Teismas, o kur kas subtilesnis reikalas. Ir geriausiai jį išmano Tauta. Ar ne?..

*Šaltinis: „Respublika“. 2004 04 20;
„Laisvas laikraštis“. 2004 04 22*

*Jeigu J. Borisovo precedento Lietuvoje nebūtų
buvę, tokį instrumentą būtų reikėję sukurti,
verčiant iš posto Prezidentą Rolandą Paksą!..*

Pažvelgus atgalios, retoriškai galėtume paklausti: kaip gali žymus verslininkas, prezidentinio skandalo metu kėlęs didelę grėsmę šalies nacionaliniam saugumui, žmogus, kuriam 2004 metais buvo pareikšta pluoštas kaltinimų, iš jo netgi norėta atimti pilietybę ir deportuoti iš Lietuvos, kaip gali toks „pavojingas“ valstybei žmogus iki šiol klestėti toje pačioje Lietuvoje?..

Jau kuris laikas šalies žiniasklaidoje pasirodo šokiruojantys straipsniai apie tai, jog J.Borisovo pastangomis Trakų rajone 150 hektarų plotą užimančioje automatininkų saugomoje sodyboje įrengta milžiniška – 250 metrų ilgio šaudykla, skirta treniruotis snaiperiams. Maždaug tada, kai Vainių kaimo sodyboje susirinkę svečiai treniravosi, šaudydami iš įvairių ginklų, faktinis sodybos savininkas J.Borisovas padarė įspūdingą karjerą Rusijoje. Jis netgi buvo paskirtas Gynybos ministerijos kontroliuojamos valstybinės holdingo bendrovės, kuri remontuoja ir gamina visus Rusijos karinius sraigtasparnius, generaliniu direktoriumi.

Kam Rusijos piliečiui Jurijui Borisovui prireikė Lietuvoje slapta įsirengti įspūdingo dydžio šaudyklą ir kas joje treniruojasi?

Atsakyti į šį klausimą pabandė „Lietuvos ryto“ žurnalistas Arvydas LEKAVIČIUS publikacijoje **„Kas slepiama J. Borisovo šaudykloje? Gal net snaiperių arsenalas“** (www.lrytas.lt 2016.02.14):

„Valstybė valstybėje. Taip būtų galima pavadinti nuolat ginkluotų automatininkų saugomą beveik 150 hektarų plotą užimančią sodybą Trakų rajone. Čia yra ne tik sraigtasparnių nusileidimo aikštelė, lėktuvų kilimo takas, bet ir viena ilgiausių Europoje privatiems savininkams priklausanti nelegali požeminė šaudykla. Dydžiu ji gali konkuruoti net su ginklų gamintojų valdomomis šaudyklomis.

Policija apie nelegalią šaudyklą žino, tačiau, atrodo, bijo įžengti į šią teritoriją, oficialiai priklausančią bendrovei „Geovika“, tačiau faktiškai – įtakingam Rusijos Gynybos ministerijos valdininkui Jurijui Borisovui. Į ją neįleidžiami netgi oficialiai Lietuvos teismo paskirti ekspertai ir antstoliai.

Kaip žinia, norint įrengti net ir mažiausią šaudyklą būtina gauti daugybę įvairių leidimų, į pareigūnus nei J.Borisovas, nei bendrovės „Geovika“ atstovai nesikreipė. Kalbama, kad slapčiomis tunelius kasę ir šaudyklą įrenginę darbininkai bei specialistai buvo prigrasinami niekam neprasitarti, ką veikė sodyboje. Pasirūpinta ir tuo, kad joks pašalinis, atvykęs į sodybos teritoriją, nepastebėtų, jog čia veikia šaudykla. Vaikstant po teritoriją jos tiesiog nematyti. Šios šaudyklos priedanga tapo dar 2011 metais pastatytas pastatas, kuris tik po trejų metų oficialiuose dokumentuose įformintas kaip žiemos sodas.

Panašias į J.Borisovo sodyboje įrengtą šaudyklą paprastai stato tik oficialūs valstybiniai ginklų gamintojai. Lietuvoje ilgesnę požeminę šaudyklą turi tik pagal NATO standartus šovinius gaminanti ir bandanti Giraitės ginkluotės gamykla. Šios Kauno rajone esančios balistiniams bandymams skirtos šaudyklos ilgis – 550 metrų. Kita – 50 metrų – šios gamyklos šaudykla skirta treniruotėms.

Buvęs kriminalistas ir vienas saugos tarnybos Ekskomisarų biuro įkūrėjų Alvydas Sadeckas sakė nieko negirdėjęs, jog Trakų rajone yra 250 metrų ilgio šaudykla: „Norint įrengti ir eksploatuoti šaudyklą, būtina gauti daugybę leidimų ne tik iš policijos, bet ir kitų valstybės institucijų. O jeigu iš tiesų egzistuoja 250 metrų ilgio šaudykla, jos dydis tikrai įspūdingas. Palygindamas galiu pasakyti, kad Ekskomisarų biuro šaudyklos ilgis – 25 metrai“, – rašoma minėtame A.Lekavičiaus straipsnyje.

Konstitucijos 109-asis straipsnis teigia, kad teisingumą Lietuvoje vykdo teismai, ir tik išnagrinėjus bylas tampa aišku, ar pasitvirtino teisiamiesiems pateikti kaltinimai, ar ne. Tačiau šiuo konkrečiu atveju – sukeltas didžiausias triukšmas dėl Jurijaus Borisovo įtartinės veiklos, galimo šantažo bei tariamos įtakos šalies vadovui atslūgo iškart po to, kai 2004 m. balandžio 6 d. Seimas balsavo UŽ apkaltą Respublikos Prezidentui Rolandui Paksui. Atrodytų, niekas nė nesistebi, jog J.Borisovo vadovaujamų įmonių paslaugomis naudojasi Lietuvos vidaus struktūros, Rusijos gynybos ministerija ir netgi JAV Gynybos departamentas Pentagonas!..

Prezidentinio skandalo metu Aloyzo Sakalo vadovaujama Laikinoji Seimo tyrimo komisija esą nustatė, kad J.Borisovas iškėlė R.Paksui aibę reikalavimų, įskaitant prašymą sužlugdyti jo konkurentus ir užtarti jo bendrovę prieš Rusijos prezidentą Vladimirą Putiną. Skandalas baigėsi apkalta R.Paksui ir Prezidento pašalinimu iš posto, o iš J.Borisovo atimta Lietuvos pilietybė. Po šešerius metus trukusio bylinėjimosi J.Borisovas užsitikrino, kad jam būtų suteiktas leidimas gyventi Lietuvoje. Jis neigė grasinęs R.Paksui, o dėl išpūsto skandalo kaltino neteisėtai nušalinto Prezidento politinius priešus!..

„Mane stebina vienintelis dalykas – kad JAV armija duoda darbo J.Borisovo bendrovei!..“ – prabėgus dešimtmečiui po apkaltos pareiškė Seimo komisijai vadovavęs socdemas Aloyzas Sakalas.

Po šešerius metus trukusio bylinėjimosi Jurijus Borisovas užsitikrino, kad jam būtų suteiktas leidimas gyventi Lietuvoje. Jis neigė grasinęs Rolandui Paksui, o dėl išpūsto skandalo kaltino neteisėtai nušalinto Prezidento politinius priešus!..

„Aviabaltika“, kuri 2012 metais uždirbo 27 mln. dolerių, užsiima sraigtasparnių pardavimu ir priežiūra daugiau nei 40 šalių, rašoma bendrovės ataskaitoje. Šią bendrovę 1991 metais įkūrė buvęs Sovietų Sąjungos kariškis Jurijus Borisovas, vėliau įtraukęs į verslą savo sūnų Pavelą. J.Borisovas taip pat yra SPARC prezidentas, nurodoma bendrovės tinklalapyje.

Pentagonas ilgiau nei dešimtmetį bendradarbiavo su Lietuvos bendrove „Aviabaltika“ ir jos seserine įmone Rusijoje – Sankt Peterburgo aviacijos remonto bendrove (SPARC). Šios bendrovės tiekė atsargines dalis Rusijos gamybos sraig-

tasparniams Mi-17 ir užsiėmė jų modernizavimu. Pasak Pentagono pareigūnų, sraigtasparniai Mi-17 yra gyvybiškai svarbūs Afganistano kariuomenės kovos su terorizmu ir narkotikais misijoms, mažinant JAV karinį kontingentą toje šalyje. Vietos pilotai įgudę skraidyti šiais patvariais orlaiviais, kurie taip pat tiekiami JAV sąjungininkams Pakistanui ir Irakui.

Beje, kalbant apie skandalingai išgarsėjusio verslininko pasirašytas sutartis, jo komercinius ryšius Rusijoje ir JAV, vertėtų priminti, jog 2003-2004 metais nuolat buvo pabrėžiama, esą J.Borisovas yra KGB ar netgi Rusijos karinės žvalgybos (GRU) atstovas Lietuvoje, teikiantis dvigubos paskirties, civilines ir karines prekes užsienio šalims. Bet jeigu šis asmuo galimai buvo Rusijos šnipas ir atstovavo GRU, tai kaip gi tada Pentagonas duodavo jam užsakymus?!

Žvelgiant iš kitos pusės, galima būtų teigti, jog J.Borisovas buvo CŽV ar FTB agentas Lietuvoje, kadangi jo vadovaujamos įmonės vykdė Pentagono užsakymus. Bet kodėl tada Rusijos Gynybos ministerija duodavo jam užsakymus?..

Tiesiog neįtikėtinas dalykas, kad JAV Gynybos departamentas išsamiai nepasidomėtų įmonės savininku, generaliniu direktoriumi, prieš pasirašant bendradarbiavimo sutartį, neišsiaiškinant, ar J. Borisovas nėra susijęs su Rusijos karine žvalgyba!.. Kita vertus, kažin ar Rusijos Gynybos ministerija teiktų užsakymus ir leistų vadovauti Sankt Peterburgo sraigtasparnių remonto gamyklai nepatikimam asmeniui, galimam CŽV agentui, susaistytam įtartinais komerciniais ryšiais su Pentagonu.

Visa tai suponuoja mintį, jog J.Borisovas galėjo būti panaudotas kaip ginklas dviejų suinteresuotų pusių, tiek Rusijos, tiek ir JAV, siekiant pakeisti valdžią Lietuvoje. Kai pagaliau tapo aišku, jog karinėms struktūroms nepavyks „gražiuoju“ susitarti su naujai išrinktu Prezidentu Rolandu Paksu, būtent šis instrumentas ir buvo panaudotas. Antikonstituciniam perversmui Lietuvoje pajungtas ištis galingas mechanizmas. Tad jeigu

Jurijaus Borisovo precedento Lietuvoje nebūtų buvę, toki instrumentą būtų reikėję sukurti, verčiant iš posto Prezidentą!..

Prieš kelis metus JAV Gynybos departamento Pentagono padalinys pradėjo tyrimą dėl permokėjimo už Rusijoje pagamintų sraigtasparnių Mi-17 priežiūrą ir remontą. Amerikiečiai šiuos orlaivius naudoja vadinamuosiuose karštuosiuose taškuose ir vertina juos dėl pigumo, patikimumo bei paprastumo naudoti. Tai tarsi „Volkswagen Golf“ automobilių pasaulyje. Aptikę milžinišką permoką, auditoriai rekomendavo daugiau nesinaudoti šių bendrovių paslaugomis.

Tiriami ir vieno Alabamos valstijos armijos padalinio vadovo Norberto Vergezo ryšiai su bendrovėmis „Avia Baltika“ bei „Sparc“, mat šio kariškio vardu buvo registruota telefono linija J.Borisovo name JAV. N.Vergezas arba kažkas iš jo aplinkos galėjo atlikti tarpininko vaidmenį, nes pagal JAV įstatymus teisę gauti kariuomenės užsakymą gali tik šioje šalyje registruota bendrovė.

Daugiau nei prieš dešimtmetį Lietuvai siaubą kėlusio Jurijaus Borisovo pavardė pastaruoju metu nuskambėjo skandalingoje istorijoje JAV. Įtariama, kad su šiuo verslininku susijusios sraigtasparnių remonto įmonės galimai apgaudinėjo Amerikos kariškius. Glaudžiais ryšiais susijusioms dviem Lietuvos ir Rusijos sraigtasparnių remonto bendrovėms JAV ginkluotosios pajėgos už paslaugas sumokėjo 16,4 mln. JAV dolerių (apie 43 mln. litų) daugiau, negu buvo planuota. Anapus Atlanto kilus dideliui skandalui aiškėja, kad amerikiečiai galėjo būti tiesiog apmulkinti. Apie tai rašoma „Lietuvos ryto“ 2013 m. gruodžio 11 d. publikacijoje – **„Reuters“: Pentagonas toliau maitina Jurijaus Borisovo bendroves**“. Šioje istorijoje minima Pakaunėje įsikūrusi J.Borisovo valdoma įmonė „Avia Baltika“ ir Sankt Peterburge veikianti bendrovė „Sparc“, kuriai vadovauja J.Borisovo sūnus Pavelas.

Amerikiečiai apgaulę nustatė po to, kai vienoje Rusijos įmonėje įsigijo atsarginių sraigtasparnio detalių – sraigtų, transmisijų. Kiekvienas didesnis orlaivio mazgas turi pasą, kuriame nurodyta detalės pagaminimo data, naudojimo resursas, atlikti remonto dar-

*Skandalingai išgarsėjęs
verslininkas Jurijus
Borisovas buvo
panaudotas kaip
instrumentas,
verčiant iš posto
Respublikos Prezidentą
Rolandą Paksą!..*

bai. Be šio paso jokia teisėtai dirbanti bendrovė nepirktų detalių. Patyrinę šiuos dokumentus – JAV aviacijos specialistai pamatė, kad kai kurios detalės remonto metu išimtos iš jiems priklausančių sraigtasparnių kaip netinkamos naudoti – taip teigė remontą atliekančių bendrovių atstovai. JAV kariškiams teko sumokėti už naujas detales, tačiau senosios nepakliuvo į metalo laužo supirktuves – jos buvo suremontuotos ir parduotos. Pradėję tikrinti kitus dokumentus, auditoriai nustatė daugybę panašių atvejų.

Jungtinių Valstijų atsargos pulkininkas Norbertas Vergezas pripažino kaltę dėl Gynybos departamento generaliniam tyrėjui pateiktos klaidinančios informacijos apie savo ryšius su bendrove „Avia Baltika Aviation“, užsiimančia Rusijos gamybos sraigtasparnių Mi-17 atnaujinimu, nurodoma jo susitarime su prokurorais. Šios bendrovės atstovo žmona padovanojo buvusio kariškio N. Vergezo žmonai prabangų laikrodį „Rolex“, kainuojantį apie 4 tūkst. dolerių, nurodoma teismo dokumentuose. N. Vergezas šios dovanos nedeklaravo, nors privalėjo tai padaryti.

Šie duomenys paaiškėjo po to, kai JAV atsargos pulkininkas padarė kaltės pripažinimo pareiškimą, kad derėjosi dėl darbo vienoje sraigtasparnių bendrovėje, kuri vykdė jo vadovaujamo Gynybos departamento biuro užsakymus. Kol N. Vergezas vadovavo Pentagono

biurui, „MD Helicopters“ užsitikrino dešimčių milijonų dolerių vertės sutartis su Gynybos departamentu dėl sraigtasparnių tiekimo Afganistano, Salvadoro, Kosta Rikos ir Saudo Arabijos vyriausybėms.

Taigi, remiantis aukščiau pateikta informacija, galima drąsiai teigti: Jurijus Borisovas buvo panaudotas kaip instrumentas, „valstybininkams“ verčiant iš posto Prezidentą Rolandą Paksą!.. Na, o po apkaltos tiek Lietuvoje, tiek Rusijoje ir JAV klestinčiam verslininkui-multimilijonieriui mesti kaltinimai, kaip jau buvo teigta, kažkur „išgaravo“...

Parengė Juozas Ivanauskas

*Slaptas CŽV kalėjimas Lietuvoje atsirado,
„valstybininkams“ nuvertus demokratiškai
išrinktą Prezidentą R. Paksą!..*

2015 m. paskelbtoje 500 puslapių JAV Senato ataskaitoje apie CŽV kalėjimus Europoje ir kitur buvo daug nuslėptų detalių, kurių nenorėta viešinti. Šalys, kuriose buvo įsteigti kalėjimai, neįvardytos, o tik pažymėtos spalvomis. Britų Tiriamosios žurnalistikos biuras (angl. „Bureau of Investigative Journalism“) ir organizacija „The Rendition Project“ per 9 mėnesius išsiaiškino, kur iš tikrųjų nugabenti kaliniai ir kur buvo vadinamosios juodosios vietos, slaptieji CŽV kalėjimai. Žurnalistai ištyrė 119 kalinių likimą nuo 2002 iki 2005 m. Paaiškėjo, kad ir Lietuvoje 2004 m. buvo įrengtas slaptas CŽV kalėjimas, pažymėtas violetine spalva.

„WikiLeaks“ pavišino 2008 m. vasario 14 d. dokumentą, įslaptintą tuometinio JAV ambasadoriaus Lietuvoje (2006-2009 m.) Džono Klaudo (John Cloud), kuris įrodo, jog Lietuva jau seniai vykdo netgi absurdiškiausius JAV globalistų nurodymus ir „išlieka viena lojaliausių šalių Jungtinėms Valstijoms“.

Minėtame „WikiLeaks“ dokumente, be kita ko, teigiama:

Prezidentaujant Džordžui Bušui (jaunesniajam), įtakojant respublikonų senatoriui Džonui Mackeinui, Gvantanamo kalėjimas buvo įkurtas 2002 metais, po tragiškų rugsėjo 11-osios įvykių, kai JAV pasiskelbė griežtinanti kovą su tarptautiniu terorizmu... Pasak JAV prezidento Barako Obamos, „Tamsiuose Abu Graibo koridoriuose ir Gvantanamo kamerose mes pamynėme pačias brangiausias savo vertybes“.

„Mums pavyko įtikinti Lietuvą, kad vėl nusiųstų savo būrį į Iraką ir tęstų savo karių misijas Afganistane. Lietuva efektyviai tęsia mūsų demokratijos diegimo darbą Baltarusijoje, Ukrainoje, Gruzijoje ir Moldavijoje. Mes nuolat darome spaudimą vyriausybei, kad pajudintų sudėtingus antiholokaustinius reikalus ir pagerintų investicijų klimatą. Ambasadorius J. Cloud pernai susitiko su visais ministrais, dažnai konsultuojasi su pagrindiniais sprendimų priėmėjais, tarp kurių yra Prezidentas Adamkus, premjeras Kirkilas, užsienio reikalų ministras Vaitiekūnas ir krašto apsaugos ministras Olekas. (...)“

Lietuva globaliojo saugumo ir demokratijos plėtros srityse visada palaikė JAV poziciją. Norėdami, kad ir ateinanti Lietuvos lyderių karta darytų tą patį, turime daryti spaudimą

ateinančiais metais ir vėliau. Svarbiausia, kad Lietuva kuo labiau prisidėtų prie globalios taikos ir saugumo...

Prezidentas Adamkus artimai konsultavosi su mumis, nes jis asmeniškai dirbo su naujųjų demokratijų lyderiais buvusioje sovietinėje erdvėje, ypač Gruzijoje, Moldovoje ir Ukrainoje (...). Lietuva išlieka viena lojaliausių šalių Jungtinėms Valstijoms ir palaiko daugelį dalykų, kurie mums rūpi. Pavojingiausiose pasaulio vietose Lietuva petys petin yra su Amerika...“ – rašoma „WikiLeaks“ pavišintame dokumente – (šaltinis: wikileaks.org).

Nepraradusiems sveikos nuovokos tautiečiams turėtų būti absoliučiai aišku: visi tariamai šurkštūs Konstitucijos pažeidimai, grindžiami E.Kūrio „konstitucinėmis dvasiomis“, tebuvo BLEFAS – techninės priemonės, taikytos vykdant antikonstitucinį perversmą, verčiant iš posto demokratiškai žmonių išrinktą LR Prezidentą Rolandą Paksą!..

Gera žinoma FAKTAS: prezidentinis skandalas prasidėjo nuo buvusio VSD vadovo Mečio Laurinkaus sukurptos operatyvinės pažymos apie tariamas grėsmes nacionaliniam saugumui, kurią nedelsiant (2003 m. spalio mėn. 30 d.) nusprendė pavišinti tuometis Seimo pirmininkas Artūras Paulauskas.

Ir kas galėtų paneigti, jog tai nėra susiję su CŽV slaptaisiais kalėjimais, kurių įrengimu būtent tada, pagal JAV slaptųjų tarnybų rekomendacijas, rūpinosi saugumiečiai, netgi buvusieji KGB rezervistai?!.. Matyt, jie bijojo, kad Prezidentas Rolandas Paksas eilinį kartą „užsiožiuos“ (kaip tai buvo „Mažeikių naftos“ atidavimo amerikiečių kompanijai „Williams“ atveju), sužinojęs apie tuos kalėjimus?!.. Kita vertus, „valstybininkai“ puikiai žinojo, kad už jankiams lojalaus Prezidento Valdo Adamkaus nugaros jie galės daryti viską, ką panorės, ar ką daryti jiems draugiškai patars užsienio valstybių slaptosios tarnybos.

Kaip žinia, Prezidentas Rolandas Paksas ne tik nesutiko, kad Lietuvoje būtų steigiamas nelegalus CŽV kalėjimas, bet metė iššūkį politinės korupcijos MELO SISTEMAI, todėl neteko Respublikos Prezidento posto ir iki šiol yra puolamas tų pačių „vals-

tybininkų". Iki šiol yra suvaržytos R. Pakso pilietinės ir politinės teisės, absoliučiai ignoruojant Strasbūro Teismo bei Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komiteto sprendimus. Akivaizdu, jog valdžią šalyje uzurpavęs „valstybininkų“ klanas iš tikrųjų bijo rimto konkurento, galinčio laimėti Prezidento rinkimus bei konsoliduoti opozicines jėgas kovai už teisinę, demokratišką Lietuvą!..

Beje, dar gerokai iki JAV Senato paskelbtos ataskaitos apie CŽV kalėjimus Europoje ir kitur, 2010 m. sausio 7 d., dalyvaudamas LNK diskusijų laidoje „Kryžminė ugnis“, kurią vedė žurnalistas Raigardas Musnickas, Prezidentas Rolandas Paksas patvirtino: „Nesutikimas su CŽV kalėjimu man kainavo Prezidento postą!..“

Štai minėtos TV laidos pokalbio fragmentas: – „*Jūs esate įsitikinę, kad CŽV kalėjimai buvo Lietuvoje?*“. R. P. „Aš įsitikinęs esu dar ir dėl to, kad būtent mano nesutikimas su CŽV kalėjimais man kainavo Prezidento postą!..“ – „*Ta prasme?..*“. R. P. „Ta prasme – man buvo pasiūlyta sutikti įvežti teroristus į Lietuvos teritoriją. Mano nesutikimas grėsė tai kompanijai, kuri organizavo tą dalyką labai prastom pasekmėm jų bizniui“. – „*O ta kompanija yra CŽV ir kas dar?..*“. R. P. „Aš manau, kad tai yra antivalstybininkai ir būtent CŽV atstovai Lietuvoje, kurie pradėjo žaisti savo žaidimus“. – „*Ir tada buvo sugalvotas sąmokslas – kaip pašalinti Prezidentą?*“. R. P. „Bet jis buvo, jis ir įvyko!..“ Taip į LNK žurnalisto Raigardo Musnicko klausimus atsakė Prezidentas Rolandas Paksas.

Rolandas Paksas: „Specialus tyrimas dėl piktnaudžiavimo teisėtvara politiniais tikslais turi prasidėti nedelsiant!..“

„Jungtinių Amerikos Valstijų Senato komiteto neseniai paskelbtoje ataskaitoje dėl Centinės žvalgybos valdybos sulaikymo ir tardymo programos atskleista reikšminga informacija apie slap-

tuosius CŽV kalėjimus. Atskleisti neteisėtos veiklos aspektai galėjo turėti tiesioginių sąsajų su politiniais procesais, tada vykusiais mūsų šalyje bei Valstybės saugumo karininko Vytauto Pociūno žūtimi kaimyninėje Baltarusijoje.

Kokių veiksmų Lietuva, kaip pilnateisė Europos Sąjungos narė, ruošiasi imtis dėl pamatinių žmogaus teisių paniekimo ir neteisėtos CŽV veiklos mūsų šalyje?

Deja, girdime tik neartikuliuotas kai kurių teisėsaugos pareigūnų abejones dėl CŽV bazės, veikusios mūsų suverenioje valstybėje, tyrimo atnaujinimo, be jokios abejonės, dėl politinių priežasčių nuslepiančias faktus, jau nekalbant apie protu nesuvokiamu mastu paniekintas žmogaus teises. Žmogiško orumo nepaisymas negali būti pateisinamas ir pridengiamas kovos su tarptautiniu terorizmu ar propagandos skraiste.

Neabejoju, Lietuva privalės įvardinti visus neteisėtą veiklą vykdžiusius asmenis. Specialųjį tyrimą turėtų pradėti Lietuvos Respublikos Seimas, pasitelkęs geriausius teisės žinovus ir žmogaus teisių ekspertus, siekdamas išsiaiškinti visus manipuliavimo teisėtvara, piktnaudžiavimo žvalgybine informacija ir slapčių pažymų panaudojimo politiniais tikslais atvejus bei įvardindamas pagrindinius šių procesų dalyvius ir užsakovus“, – teigia R. Paksas.

Taigi, pastaruoju metu atgijęs skandalas dėl slapto CŽV kalėjimo Lietuvoje – grąžina mus į 2004 metų laikotarpį, kai „valstybininkai“ vertė iš posto Prezidentą R. Paksą. Antikonstitucinio perversmo iniciatoriai puikiausiai žinojo – dėl ko visa tai daroma!..

Kovo 11-osios Akto signataras Zigmantas Vaišvila: „CŽV vargu ar rėmėsi tik mūsų VSD, nes ši tarnyba tada iki ausų buvo įklimpusi į didžiausią galimą viešą skandalą – Respublikos Prezidento R. Pakso apkaltą!..“

Štai ką apie nelegalų CŽV kalėjimą Lietuvoje mano Kovo 11-osios Akto signataras Zigmas VAIŠVILA:

„Be abejo, prezidentinės apkaltos dalyviai žinojo, kodėl taip daro. Detalės geriau žinomos jiems patiems ir Prezidentui Rolandui Paksui. Tačiau dėl labai svarbiu SISTEMOS išbandymui tapusio CŽV kalėjimų klausimo kviesčiau nenuslėsti paviršiumi.

Pradėkime nuo esminių klausimų. Visų pirma, neužmirškime: Lietuvoje, be VSD, yra dar ir kita specialioji struktūra – KAM Antrasis departamentas, Prezidentės D. Grybauskaitės laikotarpiu vadovaujančiais kadrais atvirai aprūpinantis VSD ir Prezidento kanceliariją. Profesionaliai žiūrint, to iš principo negali būti. Valstybėje turi būti bent minimali specialiųjų tarnybų konkurencija. Tai, kad vienas galimų aptariamo skandalo pastatų šiandien priklauso VSD, dar nėra atsakymas į šį klausimą.

CŽV vargu ar rėmėsi tik mūsų VSD, nes ši tarnyba tada iki ausų buvo įklimpusi į didžiausią galimą viešą skandalą – Respublikos Prezidento R. Pakso apkaltą. VSD buvo dėmesio centre, o tikri profesionalai nemėgsta viešumo. CŽV – tai ne mūsų mėgėjai, kurių pagrindinė funkcija šioje, anot prof. E. Gudavičiaus, „elgetų valstybėlėje“ tapo Dvaro užgaidų aptarnavimas. Todėl aiškinantis dėl CŽV kalėjimo Lietuvoje būtina tirti ir KAM Antrojo departamento vaidmenį.

Be to, reikia suvokti – tai nebuvo ir negalėjo būti kalėjimas tiesmuka šio žodžio prasme. CŽV neleistino tardymo veiksmus vykdė ten, kur negalioja jokie įstatymai, antraip tokie įrodymai negalėtų teisme. Paprastai tai daroma skrydžių metu. Po tokių skrydžių ir tardymo veiksmų jų metu būtina rami vieta, kur galėtų nusileisti lėktuvas, ir pailsėti tiek tardomieji, tiek tardytojai. Būtina ir neatidėliotinai surašyti tardymo protokolus, nes per tokį tardymą tam neužtenka laiko. Nenuostabu, kad prireikia ir medikų pagalbos.

Tačiau esminiai klausimai – politiniai. Šioje besąlygiško paklusnumo sistemai ir jos vadovams valstybėje tokie dalykai negalėjo vykti be Prezidento žinios. Jeigu Prezidentas Valdas ADAMKUS paaiškintų, ar jis šiuo metu yra ir JAV pilietis, ar bendrininkavo

su šios valstybės specialiomis tarnybomis, ar gauna JAV pensiją, tada būtų paprasčiau atsakyti ir į klausimą apie CŽV kalėjimą Lietuvoje. Tačiau mes, deja, vis dar esame primityviais paaiškinimais tikinčių vergų tauta, neišsilaisvinusi pati iš savo kiauto ir jau patekusi į ne vieną naują kiautą...“, – teigia Z. Vaišvila 2014 m. gruodžio 28 d. interviu „Laisvam laikraščiui“: – „*Negalime nesuvokti, kad Prezidentės D. Grybauskaitės neatidėliotina apkalta Seime – visų mūsų atsakomybė dėl Lietuvos išlikimo!*...“

2016 m. vasario 6 d. interneto portalas www.ekspertai.eu informavo visuomenę apie buvusios krašto apsaugos ministrės, konservatorės R. Juknevičienės eilinį „žygdarbį“. Pasirodo, **Rasa Juknevičienė prašė JAV neuždaryti Gvantanamo kalėjimo ir Lietuvos vardu siūlėsi priimti jo kalinius.**

„WikiLeaks“ paskelbtame tuometinio JAV valstybės vicesekretoriaus Džeimso B. Steinbergo 2009 m. vasario 12 d. pokalbyje su tuometine krašto apsaugos ministre Rasa Juknevičiene tampa aiškios iki šiol niekur (juolab Lietuvoje) neskelbtos detalės: kai Europos Sąjunga liepė uždaryti Gvantanamo kalėjimą, R. Juknevičienė pirmoji ir vienintelė Dž. B. Steinbergui pasisiūlė, kad Lietuva galėtų priimti kalinius iš Gvantanamo.

Kaip informavo www.ekspertai.eu, **Lietuva sutiko leisti CŽV pastatyti kalėjimą prie Vilniaus, kuris, pasak Tiriamosios žurnalistikos biuro, veikė 2004–2006 m. Antaviliuose ir buvo vadinas „violetine vieta“.**

„WikiLeaks“ paskelbtame 2009 m. vasario 12 d. nuo 8 val. 20 min. iki 8 val. 40 min. Vašingtono laiku vykusiame pokalbyje dalyvavo: krašto apsaugos ministrė Rasa Juknevičienė, Krašto

apsaugos ministerijos sekretorius Andrius Krivas, Lietuvos ambasadoriaus JAV pavaduotojas Tomas Gulbinas, Lietuvos gynybos atašė JAV pulkininkas Antanas Jurgaitis, taip pat Dž.

B. Steinbergas ir specialiosios padėjėjos Džudit Garber, Meri Sju Konavėj bei Baltųjų Rūmų atstovė Kerol Beilman Verner.

Susitikime su R. Juknevičiene ir kitais trimis lietuviais amerikiečiai kalbėjosi apie energetikos saugumą, Afganistaną ir Rusiją. Tuometinė krašto apsaugos ministrė R. Juknevičienė pabrėžė NATO energetikos centro įkūrimo Vilniuje svarbą, pranešė, kad Lietuva, nors ir neturėdama daug lėšų, žada vis daugiau padėti Afganistanui ir pritarė Dž. B. Steinbergui, kad Europos žmonėms būtina išaiškinti, jog ES vaidmuo Afganistane yra kovos su terorizmu Europoje būdas. Ministrė R. Juknevičienė išreiškė susirūpinimą dėl Rusijos ir norą, kad Baltijos šalyse būtų NATO kontingentas. Taip pat R. Juknevičienė sulaukė Dž. B. Steinbergo pritarimo, kai, visai Europos Sąjungai nepritariant Gvantanamo kalėjimui, ji sutiko priimti kalinius iš Gvantanamo.

R. Juknevičienei pranešta, kad, jos prašymu, tuometinis užsienio reikalų ministras Vygaudas Ušackas bus priimtas JAV valstybės sekretorės Hillary Clinton. Tame pokalbyje R. Juknevičienė taip pat akcentavo, kad Lietuva toliau kovos už Ukrainos ir Gruzijos narystę NATO.

„Amnesty International“ 2005 metais JAV valdomą Gvantanamo kalėjimą Kuboje pavadino „mūsų laikų Gulagu“. Europos Sąjunga jau seniai kritikavo šį kalėjimą, kuriame pažeidžiamos žmogaus teisės, o 2006 m. Gvantanamą nesėkmingai uždaryti bandė Jungtinės Tautos. Nuo 2009 m. sausio mėn. JAV prezidentas Barakas Obama ne kartą žadėjo uždaryti Gvantanamą, dar žinomą kaip Gitmo, deja, tai neįvyko!.. Tiesa, 2015 m.

lapkričio 4 d. Obama pareiškė, jog greičiausiai kai kurie įtariamieji teroristai bus perkelti į kalėjimus JAV teritorijoje – Kanzaso, Kolorado ir Pietų Karolinos valstijose. (Šaltinis: wikileaks.org).

Vis tiktai 2016 m. vasario 23 d. JAV prezidentas Barakas Obama pateikė seniai lauktą PLANĄ, pagal kurį būtų uždarymas prieštaringai vertinamas JAV karinis kalėjimas Gvantanamo įlankoje. Pasak Obamos, **„atėjo laikas uždaryti įstaigą, kuri išdavė JAV interesus ir vertybes“.**

Likus mažiau nei metams iki prezidento kadencijos pabaigos, Obama atskleidė planą, kuriame nurodoma, kad Jungtinės Valstijos tęs mažiau pavojingų kalinių perkėlimą į kitas valstybes. Taip pat nurodyta 13 JAV įkalinimo įstaigų, į kurias galima būtų perkelti kalinius, bei pažymima, kad tai leis kasmet sutaupyti milijonus mokesčių mokėtojų pinigų.

„Daugel metų jau yra visiškai aišku, kad kardomoji įstaiga Gvantanamo įlankoje negerina mūsų nacionalinio saugumo; ji tik kenkia jam. Dabar uždarymas mūsų istorijos skyrius. Ir tai atspindi pamokas, kurias mes išmokome nuo rugsėjo 11-osios išpuolių, pamokas, kurios ves mūsų šalį į priekį“, – kalbėjo Obama iš Baltųjų rūmų.

Gvantanamo kalėjime, kuriame anksčiau buvo laikoma bemaž 700 belaisvių, dabar teliko 91 įtariamasis džihadistas. Šis kalėjimas tapo kankinimų, neaiškaus įkalinimo ir oranžinių kombinezonų sinonimu visame pasaulyje...

Labai tikėtina, jog prolandsberginių „patriotų“ užvaldytoje Lietuvoje, valdant KGB rezervistams – VSD vadovui Arvydui Pociui ir užsienio reikalų ministrui Antanui Valioniui, su Prezidento Valdo Adamkaus ir Seimo pirmininko Artūro Paulausko žinia mūsų šalyje, netoli Vilniaus esančiuose Antaviliuose, 2004 metais buvo įsteigtas nelegalus CŽV kalėjimas!..

Iškart po prezidentinio skandalo VSD vadovą M. Laurinką pakeitęs KGB rezervistas Arvydas POCIUS, kaip ir jo kolega

Antanas VALIONIS, labai tiko antrai kadencijai perrinktam Valdui Adamkui, atstovavusiam JAV interesus Lietuvoje.

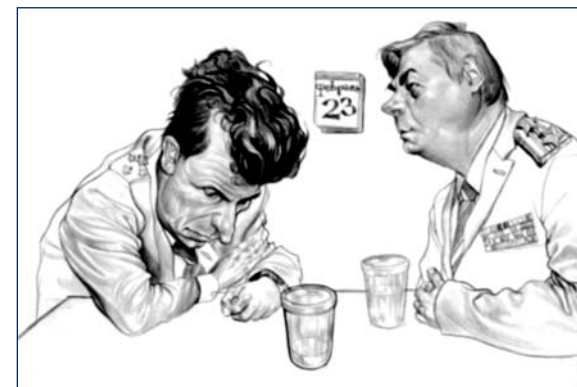
Kaip tada skelbė oficialinė žiniasklaida, remiantis KGB dokumentais, Antanas Valionis į KGB rezervą buvo įtrauktas 1981 m., o jau

kitais metais dalyvavo KGB rengtuose mokymuose, kur buvo apdovanotas padėkos raštu. KGB įsakymu, A.Valioniui suteiktas kapitono laipsnis. Tuo tarpu Arvydas Pocius dėl įtraukimo į KGB rezervo karininkus į Šakių KGB skyrių kreipėsi 1989 m. rugpjūčio mėn. Jo prašymas buvo patenkintas paskutiniu Sovietų Sąjungos KGB pirmininko įsakymu 1989 m. gruodžio 26 dieną.

Gerai žinomas, bet jau „užmirštas“ FAKTAS: tiek moralumo kauke besidangstantis Prezidentas Valdas Adamkus, tiek ir „užsukęs valstybinio perversmo mechanizmą“ tuometinis Seimo pirmininkas Artūras Paulauskas, – jiedu abu mūru stojo už Lietuvai „lojalius“ KGB rezervistus – Arvydą Pocių ir Antaną Valionį.

„Prezidentas Valdas Adamkus mano, kad užsienio reikalų ministras Antanas Valionis ir VSD vadovas Arvydas Pocius, ant kurių mestas KGB šešėlis, nenusižengė Lietuvai. Prezidentas interviu Lietuvos radijui teigė, kad asmenys, kurie nenuslėpė tam tikrų biografijos faktų, galėjo užimti atsakingas pareigas ir dirbti Lietuvos labui. Jie nenusižengė įstatymui, tai kodėl dabar turėtume abejoti jų lojalumu Lietuvai?..“, – retoriškai klausė V.Adamkus 2005 m. sausio 5 dienos www.delfi.lt publikacijoje *„V.Adamkus: A.Valionis ir A.Pocius nenusižengė Lietuvai“*.

Tuo tarpu KGB rezervistą Arvydą Pocių į VSD vadovus pasiū-

lęs laikinai einantis Prezidento pareigas Artūras Paulauskas tiesiai šviesiai pareiškė, esą *„priklausymas KGB rezervui ir lojalumas Lietuvai – etiškai suderinami dalykai... Tiek skiriant A.Pocių, tiek A.Valionį, buvo žinoma apie jų biografijos faktus, tačiau jie savo darbu įrodė lojalumą Lietuvai“*.

A. Paulauskui mielai antrino Prezidentas V.Adamkus: *„Pastaruoju metu šiems žmonėms tenka ypač didelė atsakomybė Lietuvos valstybės saugumo bei užsienio politikoje. Mūsų partneriai užsienyje turi aiškiai suprasti, kad jie nenusižengė Lietuvai, NATO ir Europos Sąjungai“*, – 2005 m. pradžioje dėstė moralizuoti bei smerkti Prezidentą R.Paksą nevengiantis, antrai kadencijai perrinktas šalies vadovas Valdas Adamkus.

Tokie valdžios vyrų vieši pasisakymai, laiko perspektyvoje dar aiškiau matant jų dangstomus nusikaltimus žmogaus teisėms, žmoniškumui, o taip pat stambaus masto politinės korupcijos nusikaltimus Lietuvoje (tarkim, Prezidento V.Adamkaus parašu „įteisintą“ LEO.LT aferą, jau nekalbant apie „Mažeikių naftos“ atidavimą amerikiečių kompanijai „Williams“), šiandien vertintini kaip NIEKŠYBĖS APOTEOZĖ.

Juolab prisimenant, ką šie du „garbūs“ ponai – Valdas Adamkus ir Artūras Paulauskas kalbėjo 2004 metais, nuvers-
tus Respublikos Prezidentą Rolandą Paksą!..

L. e. Prezidento pareigas Artūras Paulauskas padarė viską, kad būtų suvaržyta Lietuvos žmonių pasirinkimo laisvė ir „valstybininkų“ klano taikiniu Nr.1 tapęs R.Paksas negalėtų dalyvauti priešlaikiniuose Prezidento rinkimuose: *„Būtina apsisivalyti ir įrodyti, kad mūsų demokratija yra brandi... Pretendentų į prezidentus gausa leidžia manyti, kad rinkimų rezultatai gali būti lengvai prognozuojami, į Prezidento postą gali sugrįžti šiurkščiai Konstituciją ir priesaiką pažeidęs bei apkaltos keliu nušalintas Prezidentas R. Paksas. Tai turėtų jau neprognozuojamų pasekmių mūsų valstybei, jos tarptautiniam įvaizdžiui“*, – nuogastavo A.Paulauskas 2004 m. gegužės 4 d. paskelbtame pareiškimе.

Tą pačią dieną Seime, pirmininkaujant Seimo pirmininko pavaduotojui V.Andriukaičiui ir A.Skardžiui, buvo pakeistas LR Konstitucijos straipsnis, tuo užkertant kelią R.Paksui dalyvauti rinkimuose ir galimai vėl tapti Lietuvos Prezidentu. Seime skubiai patvirtinta ir konservatoriaus Jurgio Razmos parengta įstatymo pataisa, numatanti, jog *„Prezidentu negali būti renkamas asmuo, kurį Seimas apkaltos proceso tvarka pašalino iš užimamų pareigų ar panaikino jo Seimo nario mandatą, jeigu nuo jo pašalinimo iš užimamų pareigų ar jo Seimo nario mandato panaikinimo praėjo mažiau kaip 5 metai“*. Na, o dar po kelių dienų, 2004 m. gegužės 7 dieną, Vyriausioji rinkimų komisija, pirmininkaujant „nepakeičiamajam“ Zenonui Vaigauskui, priėmė sprendimą Nr.

97 „Dėl ATISISAKYMO įregistruoti Rolandą Paksą kandidatui į Respublikos Prezidentus“.

„Politinis skandalas parodė, jog Lietuvoje yra ne tik organizuotas nusikalstamumas, bet ir organizuotas teisingumas, kai iš pradžių yra išreiškiama politinių grupuočių valia, o po to ją bandoma įvilkti į teisinius rėmus“, – tąkart žurnalistams sakė Prezidentas R. Paksas.

Tuo tarpu moralizuoti nevengiantis Lietuvos „gelbėtojas“, politinės korupcijos „stogas“ Valdas ADAMKUS 2004 m. balandžio 17 d. informavo visuomenę, kad yra pasiruošęs dalyvauti pirmalaikiuose Prezidento rinkimuose: *„Esu asmeniškai pasiryžęs padaryti viską, kad Lietuvai dar sykį nereikėtų pergyventi šios gėdos... Noriu išreikšti didžiulį nusistebėjimą girdėdamas atstatydinto Prezidento sprendimą kandidatuoti į prezidentus. Šis tris kartus Konstituciją šiurkščiai pažeidusio asmens žingsnis yra išžūlus iššūkis demokratinei ir patriotinei Lietuvai... Lietuvoje išgyventa krizė parodė, kokie mes esame pažeidžiami ir susipriešinę. Dabar pagrindinis tikslas bus grąžinti pasitikėjimą valstybės santvarka“*, – buvo skelbiama Prezidento V.Adamkaus išplatintame pareiškimе.

Dabar jau gerai žinoma, po Lietuvoje įvykdyto antikonstitucinio perversmo jankių marionetės Valdo Adamkaus žadamas *„pasitikėjimas valstybės santvarka“*, prasidėjęs politinės korupcijos – Seimo narių papirkinėjimo „Abonento“ (A.Zuoko – „Rubikono“) skandalu, buvo apvainikuotas stambaus masto korupciniu „LEO.LT“ sandėriu, kurį savo parašu patvirtino ir šis „teisingumo“ garantas, einantis Prezidento pareigas.

Aiškiai suvokiant, kokioje teisinio nihilizmo, politinės korupcijos, nesantaikos ir karo kurstymo propagandos, „slaptųjų pažymų“, prolandsberginės autokratijos, bemaž tų pačių „valstybininkų“ užvaldytoje valstybėje mes gyvename šiandien, jokie komentarai „dėl pasitikėjimo valstybės santvarka“ tikrai nereikalingi!..

*Rašytojas Vytautas Petkevičius:
„Prezidento Rolando Pakso apkalta ir Vytauto
Pociūno žūtis Breste – tų pačių „žydrųjų albinų
klano“ rankų darbas!..“*

– „2K“ politinė sistema, šiuo metu veikianti Lietuvoje, savo oponentus apšaukia populistais, o patys yra įsitikinę savo kompetentingumu. Ką manote apie tai?

– Gali šnekėti ką tikrai nori, bet jie absoliučiai nesupranta, kas yra valstybė. Jie nesupranta, kas yra Lietuva ir neturi jokios vizijos, kokia ji turėtų būti. Kaip Lietuva gyvens po 10-20 metų? Kokią pramonę vystyti? Dabar jie uždarinėja mokyklas, institutus... Mes neturime ką parduoti, išskyrus prostitutes. Ką mes parduodame, Dievo žmogau?.. Dabar kempinligė „išgelbėjo“ Lietuvą: Europoje išpjovė gyvulius, ten nėra pieno, tai jis ir pabrango. Vokiečiai pakėlė kainas ir išsiveža pieną, o mūsų žmonės greitai turės mokėti už litrą penkis litus. Tai kokia čia „tvarka“?..

Nėra pas mus Vyriausybės, nėra supratimo apie valstybę. Praėjo 17 metų, o mes dar neturime plano, neturime vizijos, koks turi būti Lietuvos kelias, kokia perspektyva. Kur mes turime eiti, ką daryti? Lietuva neturi savo ateities plano, o žmonės prarado pasitikėjimą valstybe ir Vyriausybe. Apie milijoną išvažiavo į užsienį, lietuviai liko kvailio vietoje. Anksčiau statėme didžiulius fabrikus ir mokėjome juos pastatyti, mokėjome išsaugoti lietuviškumą (ne taip kaip Latvijoje) ir staiga mes nemokame tų fabrikų valdyti, prireikė užsieniečių, kad mums vadovautų. Lietuviai durniaus

vietoje liko. Šitaip nuvertinti tautą gali tik idiotai, kurie neturi savigarbos jausmo.

– Sakote, nėra pas mus Vyriausybės, nėra supratimo apie valstybę, – kas gi tada valdo Lietuvą? Pastebima oligarchų įtaka, netgi, atsirado toks keistas pavadinimas – „žydrųjų albinų klubas“. Kas tai yra?

– Jeigu jūs dar neišsiaiškinote, kas yra „žydrųjų albinų klubas“, tai tada aš nutraukiu šį interviu... Kas yra „žydrasis“ – ar neaišku? O kas nešioja Albino vardą?.. Jeigu pačiam nesvarbu personalijos, tai bent suprask, ką reiškia „klubas“, tai tam tikra „chebra“ arba

*2007 metais,
sulaukęs „dviejų
kirvukų“ amžiaus,
garbusis, liaudies myli-
mas rašytojas Vytautas
Petkevičius rašė savo
paskutinę (išleistą jau po
mirties, 2008 m.) 40-
tąją knygą –
„Pateptieji ir pra-
keiktieji“...*

klanas, kurio nariai vienas kitą palaiko ir daro tai, kas jiems yra reikalinga. Jiems, o ne valstybei!..

– Premjeras Gediminas Kirkilas, matyt, patariamasis Albino Januškos, sudarė komisiją VSD karininko Vytauto Pociūno žūčiai ištirti. Jūsų nuomone, tai perspektyvus kelias atskleisti tiesai apie šį tragišką incidentą ar tik eilinė maskuotė?

– Jeigu norite ką nors sužlugdyti, tai sudarykite komisiją, tuo labiau Gedimino Kirkilo!.. Kam prireikė tos naujos komisijos? Juk viskas ir taip aišku! Baltarusiai turi filmuotą medžiagą. Pavartykite spaudą ir pamatysite... Šaukėme, kritikavome Aleksandro Lukašenkos režimą Baltarusijoje, o dabar tylime, kaip užsiūti. O tylime todėl, kad baltarusiai turi įrodymų, kaip buvo „patvarkytas“ Vytautas Pociūnas Breste. Štai kodėl tylime, tik surengėme Vytauto Pociūno laidotuves, po smerties duodame jam ordiną – viskas tik priedanga, žaidimas. O kad Vytautą Pociūną išmetė pro viešbučio langą, tai čia kiekvienam durniui aišku.

– Tautiečiai gerai žino, jog esate daug patyręs žmogus, neabejingas mūsų valstybės istorijai, vystimosi raidai, Lietuvos ateičiai, puikiai susipažinęs su apsukrių politikų – „valstybininkų“ grimasomis. Remdamasis asmenine patirtimi ir politine įžvalga, ar galėtumėte daryti prielaidą, kad VSD karininko Vytauto Pociūno tragiška žūtis Breste ir Prezidento Rolando Pakso apkalta yra tų pačių „žydrujų albinų klanų“ rankų darbas?

– Ne tik Prezidento Rolando Pakso apkalta, bet ir Gedimino Kiesaus žūtis, Čapo ir V.Jankausko, tarpininkavusio privatizuojant „Alitą“, žūtis – tai vieno rankų darbas! Braižas tas pats. Ir nieko naujo aš čia nepasakiau, tai visiems yra žinoma.

Be abejo, Prezidento Rolando Pakso APKALTA – tai buvo viso klanų, kuris iš to uždirba, darbas. Juk Rolandas Paksas iškart pasakė, ką jis ketina daryti, todėl ir buvo jų „nušluotas“. Tai ne kas kita, o būtent susidorojimas su politiniu priešu!..

Sakykite, kodėl visą laiką Lietuvos žiniasklaida Rolandą Paksą

Neabejingas politiniams procesams Lietuvoje rašytojas Vytautas Petkevičius, vieno gerbiamas ir mylimas, o kitų keikiamas ir niekinamas, išliko savimi, dvasiškai tvirtas ir nepalaužiamas, nepakantus melui ir tam politiniam turgui, kurio paslaugomis naudojasi nemaža gvardija savanaudžių politikų, priskiriamų „elitui“.

„kalė prie kryžiaus“? Todėl, kad mūsų žiniasklaida absoliučiai yra paperkama. Ar pačiam tai naujieta? Va, parašyk kritinį straipsnį, nunešk į kokį nors stambų šalies dienraštį, ir niekas to straipsnio neišspausdins. O jeigu tau išrašys sąskaitą ir susimokėsi tūkstančius, tada tavo straipsnis bus išspausdintas. Tai kokia čia žiniasklaida?..

Mes dabar kalbamės, bet aš jau pavargau nuo tų kalbų. Nieko nebus, – šitą SISTEMĄ reikia sugriauti!..

– Ir kaip gi būtų galima sugriauti korupcinę politinę sistemą Lietuvoje?

– Yra du būdai. Vienas, nuo mūsų nepriklausantis, – tai koks nors baisus sukrėtimas Lietuvai, kuris priverstų žmones išeiti į gatves. O kitas, taip vadinamas „indiškas“ būdas, susijungus kelioms partijoms, paskelbti visuotinį nepaklusnumą. Neklausyti

Vyriausybės, nemokėti mokesčių, pareikalausti naujų Seimo rinkimų. Kito kelio nėra, jeigu norime šitą „žydrujų albinų klaną“ išguiti iš Lietuvos!..

– Jūsų manymu, kokios partijos galėtų vienytis ir išvesti Lietuvą iš politinės krizės?

– Dabar pagal programą ir kalbas aš matau kelias mažytes partijas Lietuvoje, o pati didžioji – Rolando Pakso vadovaujama partija. Ji darosi įtakinga, tai jaučia ir užsienio valstybės. Anglai, amerikoniai kviečiasi liberalus demokratų ir Rolandą Paksą į savo pasiuntinybes, – jie junta jėgą. Ir jeigu Lietuvos žmonės nebus kvaili, nesimėtys į šalis, nes reikia, kad Rolando Pakso partija gautų daugumą būsimuose rinkimuose į Seimą. O jeigu ir šita partija apvils žmones, tada liks tik revoliucija!..

– Išties yra apie ką pamąstyti, tačiau dabar norėčiau sugrįžti prie kiek anksčiau jums užduoto klausimo. Tragiški 1991-ųjų sausio įvykiai, ilgainiui virtę politinių spekuliacijų objektu, deja, nepateisino daugelio tautiečių lūkesčių ir troškimo laisvoje Lietuvoje sukurti demokratinę, teisingumą ir pagarba žmogui grindžiamą visuomenę. Vienas už kitą stambesni politinės korupcijos skandalai, liečiantys aukščiausius šalies valdininkus bei „tradicines“ partijas, temdo Europos Sąjungos šalies įvaizdį..

Tautos valia, didžia balsų persvara 2003 m. išrinktas jaunas, doras, energingas LR Prezidentas Rolandas Paksas, tarytum sužadino naujas viltis, daug kas patikėjo – pagaliau, tvarka bus!.. Bet neužilgo tarytum sukilo dangus ir pragaras, prasidėjo arši kampanija prieš tą, kuris užsimojo įveikti devynialvį slibiną – peržiūrėti nešvarius sandėrius, pažaboti politinę korupciją, valstybės turto grobstymą, šalies gyventojų skurdinimą... Kas gi tai? Šliaužiantis sąmokslas, išprovokavęs daugelio pamatinių vertybių griūtį? O gal buvo galima viso to išvengti?..

– Va, čia prieš tris dienas sėdėjo Rolandas Paksas, mes gerė-

Vytautas Petkevičius: „Rolandas Paksas dėsė, manydamas kad Algirdas BRAZAUSKAS dar sugrįš ir palaikys Prezidentą. Jis per vėlai suprato, kad dalgis jam jau buvo pagalastas, todėl reikėjo kariauti „va bank“!.. Premjerui A.Brazauskui reikėjo galimai greičiau pašalinti Prezidentą R.Paksą. Juk A.Brazauskas, „prisidirbęs“ su „Draugystės“ viešbučiu, su „Alita“ ir „Lifosos“ privatizavimu, nenorėjo, kad visa tai išplauktų į paviršių!..“

me kavą ir šnekėjomės. Aš buvau skaitęs Albino Sereikos dokumentus, todėl paklausiau: kaip atsitiko, kad gavęs tokią svarbią informaciją apie „Alitos“ privatizavimą, kur aiškiai surašyta, kas kiek ir kam davė, kiek A.Brazauskas paėmė per gerbiamą Mildą Petrauskiene, kodėl tos medžiagos Prezidentas nepanaudojo?..

Pasirodo, R.Paksas dėsė, manydamas kad A.Brazauskas dar sugrįš ir palaikys Prezidentą. Jis per vėlai suprato, kad dalgis jam jau buvo pagalastas, todėl reikėjo kariauti „va bank“!.. Premjerui A.Brazauskui reikėjo galimai greičiau pašalinti Prezidentą R.Paksą. Juk A.Brazauskas, „prisidirbęs“ su „Draugystės“ viešbučiu, su „Alita“ ir „Lifosos“ privatizavimu, nenorėjo, kad visa tai išplauktų į paviršių!.. Tai va, toks lygis

R.Pakso, visą laiką tvirtinusio, kad dar pasitiki mūsų teisėsauga, kai jau buvo nupirktas Konstitucinis Teismas, E.Kūris ir visi kiti, nes jie juk irgi nuo to priklauso!..

Prezidentas Rolandas Paksas – gal ir geranoriškas žmogus, norėjęs įvesti tvarką, bet jis, neturėdamas palaikančios jėgos, neturėdamas užnugario, pasiskelbė teisuoliu ir gavo per galvą nuo tų, kuriems pagrasino.

Antras dalykas, **Prezidento patarėjų komanda** buvo surinkta iš atsitiktinai kvailų, savanaudžių žmonių. Jūs tik įsivaizduokite, visuomeninių patarėjų buvo net 144!.. Ir ko tie visuomeniniai patarėjai atėjo? Naudos, tiktai naudos. O dabar, jeigu 145-tas visuomeninis patarėjas būtų buvęs Jurijus Borisovas, tai ką jis būtų pagadinęs ar pataisęs? Nieko. Tai buvo tik pretekstas, išpūstas balionas, siekiant sukelti skandalą. Pirmas, kuris nubėgo į Saugumą skūsti J.Borisovą, kad pastarasis esą grasino Prezidentui R.Paksui, tai buvo Remigijus Ačas!.. Na, sakykite, ar yra teisiškai grasinama jums, jeigu aš, jūsų kolega, sakau, na ir k... tas Juozas, susitiksiu, duosiu į snukį!.. Kas tai? Grasinimas?.. Tai yra nuomonės išreiškimas, emocija, juolab kai žmogus išgėręs. Tad štai iš ko padarė versiją, kad grasinama Prezidentui!.. Na, gerai, pagaliau kokiam Prezidentui buvo grasinama? Tam, kurį nuima!.. Juk tai nesąmonė. Čia gi viskas iš anksto buvo numatyta, net faktai buvo parenkami, kaip į Prokrusto lovą, kas netinka – nupjaunama, ko reikia – priduriama, o paskui dar ir apkaltina!..

Dar viena problema – **Konstitucinis Teismas** neturi teisės priimti teisminį sprendimą, jis tiktai aiškina Konstituciją!.. KT atsako į klausimą: ar pagal Konstituciją vienoks ar kitoks veiktas atliktas teisingai, ar ne?.. Konstitucinis Teismas išaiškino, kad J.Borisovui neteisingai suteikta Lietuvos pilietybė ir čia pat priima sprendimą atimti iš jo pilietybę. Juk tai negalioja, o visi tuo remiasi, visas Seimas rėkia... Juk praktiškai ne KT, o Seimas tai padarė!..

Dabar paimkime kitą atvejį. Valdas Adamkus balotiruojasi į

LR Prezidentus, būdamas JAV pilietis. Stasys Šedbaras, Apylinkės teismo suš..tas pirmininkėlis, priima sprendimą ir VRK įrašo (įregistruoja kandidatą – aut. pastaba) Valdą Adamką!.. Lietuvos pilietis – už šliures!.. Bet Konstitucinio Teismo nė negirdėti, nors šiuo atveju KT turėjo tarti žodį: juk renkamas Lietuvos Prezidentas. Sprendimą priima Apylinkės teismas – tai kaip jums visa tai atrodo?! Aš nežinau, kiek jūs nusimanote teisėje, kaip jums atrodo – kas čia yra? Tai yra paprasčiausias KLANAS!.. A.Brazausko klanas, A.Paulausko klanas, V.Landsbergio klanas – jie visa tai organizavo, taip jiems reikėjo, ir jie išsisuko!..

Jeigu paimtume „Williams” bylą, ten gi iš karto – baudžiamas dalykas, valstybės išdavimas, valstybės teritorijos pardavimas!.. Tik įsivaizduokite, vyksta Vyriausybės derybos su „Williams”, o jų patarėjas, konsultantas – kas? O gi buvęs premjeras Aleksandras Abišala, kuris apskritai neturi teisės N skaičių metų patarinėti!.. Bet ne, jis pataria, kaip „apdulkinti” mūsų Vyriausybę, jam padeda Juknevičius, konservatorės Rasos Juknevičienės vyras, su V.Landsbergio pritarimu. Ir viskas, ką nutaria A.Kubiliaus Vyriausybė, tuoj pat atiduodama amerikiečių kompanijai „Williams”. Tai ką galime laimėti? Juk tai aiškus mūsų valstybės interesų išdavimas!.. Todėl, saugodamiesi teisminės atsakomybės, jie ir sukūrė visą tą „baubą” prieš Prezidentą. Na, o Rolandas Paksas, pasirodo, sąžiningas, doras žmogus...

– Ir šis sąžiningas, doras žmogus, katalikas, išpažįstantis krikščioniškas vertybes, tapo nepageidaujama persona visam tam valstybės išdavikų KLANUI?..

– Na, su ta jo katalikybe šuniškai išėjo!.. Nuėjo palaiminimo pas patį reakcingiausią vyskupą Sigitą Tamkevičių, o tas ant visos Lietuvos „išrėkė”, kad Prezidentas toks ir anoks. Čia jo nelaimė. Ir su ta Lena Lolišvili, kurią jam pakišo – kas? Kristina Brazauskienė, ir visa kita...

Bet ne tai svarbiausia. Esmė tame, kad R.Paksas neturėjo užnugario, jis nesuprato, kas yra politika!.. Kai tik Tauta iš-

Vytautas Petkevičius: „Kai tik V.Landsbergis paskelbė spaudoje, kad kuriama V.Adamkaus vardo antifašistinė koalicija prieš Rolandą Paksą, jam nedelsiant reikėjo kreiptis į TEISMĄ ir už Prezidento įžeidimą „patvarkyti“ tą profesorių!..“

rinko R.Paksą Lietuvos Prezidentu ir dar buvo, kaip sakoma, ant „balto žirgo“, jis privalėjo, žinodamas tam tikrus faktus, tuojau pat ATLEISTI VSD vadovą Mečį Laurinkų, nes tai yra banditas!.. Antras dalykas, tik atėjęs į valdžią, jis turėjo galimybę sutvarkyti visą tą „opoziciją“. Kai tik V.Landsbergis paskelbė spaudoje, kad **kuriama V.Adamkaus vardo antifašistinė koalicija prieš Rolandą Paksą**, jam nedelsiant reikėjo kreiptis į TEISMĄ ir už Prezidento įžeidimą „patvarkyti“ tą profesorių!.. Ir būtų baigta. Bet R.Paksas tempė, tempė, atseit, mes ne laukiniai, kol jie su-tvirtėjo... **Jūs tik įsivaizduokite, kai V.Landsbergis paskelbė, kad kuria antifašistinę koaliciją ir kaltina Respublikos Prezi-dentą R.Paksą FAŠIZMU – argi tai ne įžeidimas?!..**

– *Turbūt Prezidentas R.Paksas delsė, vengdamas ryžtin-go kirčio, nes siekė demokratiniu – teisiniu keliu įvesti šalyje tvarką? O gal kažko pabūgo?..*

– Na, gerai, pereikime į kitą plotmę. Tarkim, mudu nesutai-

komi priešininkai, susitikome tamsiame miške. Aš ginkluotas kardu arba peiliu ir tu. Tai ką? Ar tu padėsi peilį ant žemės ir prašysi, kad nepjaučiau tavęs? Tada iškart esi pralaimėjęs!.. Taip ir Rolandas Paksas, sudėjo ginklus, tikėdamasis...

– *Kad Seimas neišdrįs pašalinti Tautos valia demokratiš-kai išrinkto Prezidento?*

– Va, tuos pačius žodžius jis man ir pasakė!.. Rolandas Pak-sas iki paskutinio momento nepatikėjo, kad tokiu būdu galima nušalinti Prezidentą. Jis skaitė įstatymus ir matė, kad nėra už ką nušalinti Respublikos Prezidento. Todėl ir tikėjo, kad išliks savo poste, deja!..

Šaltinis: „Laisvas laikraštis“ Nr. 29 (159), 2007 m. spalio 19 d.

Interviu su rašytoju Vytautu Petkevičiumi.

Kokios yra sąsajos tarp CŽV ataskaitoje minimo „violetinio“ centro ir VSD karininko Vytauto Pociūno mirties?..

Buvęs Valstybės saugumo departamento (VSD) Kauno skyriaus darbuotojas Aurelijus BERŽINIS atsakė į „Laisvo laikraščio“ re-daktoriaus Aurimo DRIŽIAUS klausimus. **Kodėl VSD organiza-**

vo vienintelio savo „idėjinio“ vadovo, pulkininko Vytauto Pociūno nužudymą? A.Beržinis šį nusikaltimą sieja su tuo, kad JAV Kongreso Žvalgybos komitetas tiesiai šviesiai įvardino, kad CŽV Lietuvoje pastatė slaptą kalėjimą talibams kankinti, ir už tai, kad ši neteisėta veikla būtų legalizuota, papirko visą VSD vadovybę, atvežusi jiems „maišą dolerių“. Seimo Nacionalinio saugumo ir gynybos komiteto (NSGK) pirmininkas, buvęs kadrinis KGB savanoris Artūras Paulauskas sako, kad jo vadovaujamas komitetas neketina atnaujinti parlamentinio tyrimo dėl galimo CŽV kalėjimo Lietuvoje, nes jį jau atliko buvusios kadencijos Seimas.

Kaip žinia, būtent A.Paulausko, laikinai einančio Lietuvos Respublikos Prezidento pareigas, Arvydas Pocius 2004 m. balandžio 30 d. buvo paskirtas VSD generaliniu direktoriumi, kai Lietuvoje CŽV netrukdomai kankino žmones. Prieš tai, 1998 m. birželio 3 d. – 2004 m. balandžio 30 d. VSD vadovavo Mečys Laurinkus, kuris už tai, kad jo vadovaujama saugumo tarnyba sėkmingai įvykdė valstybės perversmą ir nušalino Prezidentą Rolandą Paksą, buvo išleistas į garbingą pensiją – paskirtas ambasadoriumi Ispanijos Karalystėje.

Jungtinių Valstijų Senato ataskaitoje nurodoma, kad už leidimą šalyje steigti slaptą CŽV kalėjimą Amerikos agentai dosniai atsilygino. Minimimi milijonai dolerių, tačiau nei kuriam konkrečiai Lietuvos pareigūnui, nei kiek tiksliai sumokėta, neatskleidžiama. Vienas iš Lietuvos parlamentinio tyrimo minimas veikėjas, buvęs VSD direktoriaus pavaduotojas Darius Jurgelevičius už pustrėčio milijono litų Gruzijoje nusipirko televiziją. Kitas pavaduotojas Dainius Dabašinskas atidarė lobisto kontorą. 2005 m. daugiau nei milijoną litų kainavusius prestižinius kotedžus Turniškėse įsigijo prezidento V.Adamkaus patarėjas užsienio politikos klausimais Edminas Bagdonas ir patarėjas nacionalinio saugumo klausimais Rytis Muraška.

Kilus abejonių, jog paminėti asmenys galėjo pasinaudoti tarnybine padėtimi prestižiniame sostinės rajone įsigydami

kotedžus, jie atsistatydino. Tačiau niekas nepaklausė, iš kur pas valstybės tarnautojus tiek pinigų. Pasak A.Beržinio, visą tai žinojo ir VSD pulkininkas V.Pociūnas, kuris negalėjo su tuo susitaikyti. Tačiau greitai jis buvo išmestas per viešbučio langą Baltarusijoje, o „Lietuvos rytas“ po ilgų konsultacijų su VSD vadovu Arvydu Pociumi parašė, kad V.Pociūnas iškrito girtas besišlapindamas pro langą. Niekas nedrįso kelti bylos VSD už V.Pociūno šmeižtą.

Vienintelės parlamentinės partijos Tvarkos ir teisingumo frakcijos Seime atstovams, išsikvietus į Seimą tuometinį VSD šefą Gediminą GRINĄ pasiaiškinti dėl JAV Senato ataskaitoje minimo „violetinio“ CŽV kalėjimo, „tvarkiečius“ nedelsiant užgriuvo STT agentai ir pareiškė, kad partija esą neteisėtai dalyvavo akcijoje „Pirk Dramblį“.

Gediminas GRINA turėtų atsakyti: ar buvo imtasi priemonių nustatyti, kas iš aukštos politinės vadovybės leido Lietuvoje įkurti laikiną sulaikymo centrą? Kokiems asmenims skirta milijonai dolerių, atsidėkojant už šios programos palaikymą? Kokios sąsajos yra tarp CŽV ataskaitoje minimo „violetinio“ centro ir tarp Valstybės saugumo departamento karininko Vytauto Pociūno mirties?.. Deja, šie klausimai VSD generaliniam direktoriui liko be atsako!..

„Tvarkiečiai“ vadovo G.Grinos teiravosi, kokių veiksmų VSD ėmėsi po to, kai JAV Senatas paskelbė ataskaitą apie CŽV vykdytus įtariamų teroristų kankinimus slaptuose įkalinimų centruose. Ataskaitoje minimi milijonai dolerių, skirti „dėkingumui“ parodyti, ir užsimenama, kad neįvardijamas aukštas šalies pareigūnas apie centro veiklą žinojo ne viską. Anot dokumento, centras Lietuvoje buvo uždarytas, kai valstybė atsisakė suteikti medicinos pagalbą centre kalinamam Saudo Arabijos piliečiui Mustafa Ahmadui al Hawsawiui.

Apie CŽV kalėjimą Lietuvoje interviu LL pasakoja buvęs VSD darbuotojas Aurelijus Beržinis:

... Vytautas Pociūnas ėmė kalbėti ir apie tai, kad nupirktas vi-

sas Lietuvos Valstybės saugumo departamentas. V.Pociūnas buvo išskirtinai idėjinis žmogus, jam nereikėjo tų pinigų, kuriuos susižėrė jo viršininkai. Koks čia saugumas, jeigu užsieniečiai atveža maišą dolerių ir visus nuperka? V.Pociūnui tai buvo nesuprantama. Jis sakė, kad to negali būti mūsų valstybėje.

Buvo ir kita istorija – amerikiečiai per Lietuvą finansavo Baltarusijos opoziciją, ir nemažai tų dolerių atsidūrė VSD, kuris ir organizavo šį darbą. Lietuva dabar lenda visur, kur tik galima, kad tik uždirbtų amerikiečių pinigus. Todėl VSD pasišovė būti tarpininku tarp JAV ir Baltarusijos opozicijos. Juk ir dabar Lietuva pasisiūlė būti tarpininke – pardavinėti Ukrainai ginklus, tiekiamus iš JAV.

Manau, pirmas dalykas, kurį Vytautas Pociūnas būtų paviešinęs, tai Artūro Paulausko „fokusus“, pirmiausia Jarmalavičiaus ir Burokevičiaus sulaikymo operaciją, kuri atlikta ne už ačiū. **Aš tik vieno dalyko nesuprantu: Vytautas Pociūnas juk žinojo, kad JAV finansavo Baltarusijos opoziciją, kad visa Lietuvos VSD yra nupirkta, žinojo ir tai, kad jis pats nėra nupirktas. Todėl man neaišku: kodėl V.Pociūnas nesisaugojo ir nepradėjo viešai kalbėti apie šį reikalą, kaip amerikiečiai atvežė į Lietuvą maišą dolerių ir nupirko visą VSD?..**

Prezidentas Valdas Adamkus iškart pareiškė, kad CŽV kalėjimas Lietuvoje – tai Amerikos vidaus politikos reikalas. Jis leido mums suprasti, kad nėra čia ko tirti visų šių reikalų. Ką tai reiškia? Pasirodo, Lietuva pasidavė Baltarusijai tam, kad atgautų Burokevičių ir Jermalavičių, o dabar pasiduoda JAV, kad ši galėtų čia pastatyti CŽV kalėjimą. Žodžiu, Lietuva pasidavinėja kaip kokia prostitutė.

– Iškart po to, kai V.Pociūnas buvo išmestas per viešbučio langą, V.Landsbergis pareiškė, kad čia baltarusių ir vos ne A.Lukašenkos darbas? Tačiau greitai tos kalbos nutilo...

– Baltarusijos KGB viską žino apie šį reikalą, tačiau leido susitvarkyti patiems lietuviams.

– Kadangi nužudymas įvyko Baltarusijos „Intourist“ viešbutyje, kur visur kamerų prikašiota? Vadinasi, visas veiksmas buvo nufilmuotas?

– Be abejonės!.. Baltarusijos KGB viską užfiksavo tam, kad galėtų šantažuoti Lietuvos saugumą. Baltarusiai gerai žino, kas nužudė V.Pociūną. Esu tuo įsitikinęs 100 proc., tačiau draugystė tarp spec. tarnybų lieka draugyste. Todėl Lietuva perdavė Baltarusijai visą informaciją apie opozicionieriaus Olesio Beleckio sąskaitas banke, o jis pats buvo uždarytas į kalėjimą Baltarusijoje.

Labai trumpas ir aiškus supratimas, kodėl žmonės mėtomi per langus, vos tik tai pradeda domėtis pinigais. Kai ateina dideli pinigai, niekas nežiūri, kas bus ir kaip. Svarbu tuos pinigus pagrobti ar pasiimti, o kas bus paskui, jau ne taip svarbu. Visi kadrai išbėgiojo iš VSD – vienas į Gruziją, kitas dar velniai žino kur...

– Kodėl VSD net šešis metus teisme nepripažino, kad V.Pociūnas žuvo vykdydamas tarnybines pareigas, ir todėl atsisakė jam išmokėti kompensaciją?

– Taip, V.Pociūnas žuvo atlikdamas pareigas VSD, jis gi buvo Lietuvos ambasados atašė Baltarusijoje. Ar tu nežinai, kad visi Lietuvos ambasadų atašė yra VSD pareigūnai ir renka informaciją? Jiems informaciją teikia visi ambasadų darbuotojai, kurie ką nors sužinoję, iškart perduoda VSD. Tačiau ką jie ten gali sužinoti, aš nežinau. Juk kokia nors CŽV ar FSB užsienio valstybėje žino, ką reikia sekėti, kokius asmenis reikia prižiūrėti ir ko galima iš jų tikėtis. O ką mūsų šaliai užsienyje veikia?.. Pažiūrėkite, kaip dirba Rusijos žvalgyba, jiems nereikia kurti naujų technologijų, jie viską pavagia iš Vakarų.

VYTAUTAS POCIŪNAS
VSD Vyresnysis valstybės patarėjas,
Vyčio kryžiaus Ordino komandoras
Žuvo 2006 rugpjūčio 23 d. Breste

– Antikorupcijos komisijos pirmininkas V.Gailius pasakė, kad buvo Prezidentės D.Grybauskaitės atleistas iš FNTT vadovų, kai užčiuopė VSD vadovų turtą. Ar kalba ejo apie Prezidento V.Adamkaus patarėją, kuris pirkto kotedžą šalia Prezidento Valakampiuose, bei tą VSD vadovo pavaduotoją Darių Jurgelevičių, kuris nusipirko Gruzijoje televiziją?

– Aš manau, būtent čia ir nuėjo minėti pinigai. Visi jie yra susiję, visi surišti viena virvele. Todėl elgiamasi taip – paslauga už paslaugą. Taip nebūna, kad kas nors ką nors darytų už dyką.

– Kodėl Seimas atsisakė dar kartą tirti CŽV kalėjimo Lietuvoje aplinkybes, nors net 100 Seimo narių tam pritarė? Vėliau valdantieji atsiėmė savo parašus, atseit, tegu prokurorai aiškinasi. Kaip prokurorai aiškinasi, mes žinome. Kodėl Seimas vėl nėra į krūmus? Gal VSD seimūnams prigrasino?

– Be abejonės. Juk Seime sėdi kas? Tik keli žmonės, kurie yra „ne prie ko“, o visi kiti – dar ir kaip „prie ko“. Ir visų, pagal jų amžių, keliai veda į buvusią KGB agentų sąrašus. Visi daugiau ar mažiau susiję su šita organizacija. Jeigu tik pradėtum kalbėti, tai dar 1993-1994 metais kūrėsi grupuotės tiek VSD, tiek prokuratūroje, tiek ir kitur, kurios užčiaupdavo. Tada ir buvo aiškinamasi, kas kam dirba. Ir dabar išliko tokia pati „tvarka“, tik tos grupuotės susicementavo, į viršų iškėlė savo atstovus. Būtent šis žmonių ratas faktiškai ir valdo Lietuvą!..

– Tačiau Seimas buvo sudaręs Laikiną tyrimo komisiją, vadovaujamą A.Matulevičiaus, kuri smarkiai erzino VSD?

– Na ir kas, kad Seimas sudarė komisiją? Kiekvienam iš tų komisijos narių buvo pakelti dokumentai ir paklausta – ar nori, kad visa tai būtų paviešinta spaudoje? Apie tave, kovotojau?.. Tad kova greitai baigėsi. Kas nori lėkti iš Seimo? Niekas. Jie gi ten gauna gerus atlyginimus, beveik nieko neveikdami...

– Bet kuriems galams CŽV prireikė slaptą kalėjimą Lietuvoje pastatyti?

– Galbūt jiems reikėjo ne kalėjimą čia pastatyti, o surinkti agentūrą. Nes dabar CŽV savo agentais turi visą Lietuvos VSD, o per saugumą – kontroliuoja ir kitas tarnybas. Praktiškai CŽV kontroliuoja Lietuvą!..

– Tačiau VSD, paėmę maišus dolerių, galėtų pasiaiškinti, jog kyšius ėmė iš savo strateginių partnerių CŽV, o ne iš rusų?

– Kaip gali CŽV būti strateginis partneris, jeigu Lietuva laikoma nepriklausoma valstybe? Tada ir valstybės nebelieka, o Lietuva tampa JAV valstija. Kokios čia dar Konstitucijos ar panašūs žaidimai?.. Jeigu net Prezidentas V.Adamkus patvirtino, kad mes esame JAV vidaus politikos dalis, tai dabar tereikia klausyti, ką CŽV pasakys. O amerikiečiams reikia ginklus parduoti kariaujančioms pusėms, nes JAV skolos milžiniškos.

– Stratfordo fondo vadovas tiesiai šviesiai pasakė, kad JAV egzistencijai pavojų kelia tik Rusijos – Vokietijos sąjunga?

– Taip, tai būtų mirtinas pavojus JAV. Juk Europai jokios naudos iš sankcijų Rusijai, vien tiktai didžiulė ekonominė žala.

– O kodėl Prezidentė Dalia Grybauskaitė nuolat eskaluoja karą su Rusija?

– Nes tai naudinga tiek rusams, tiek JAV. Amerika suinteresuota parduoti ginklus, o Prezidentė D.Grybauskaitė nori būti tarpininke šiuose sandoriuose, kad per jos rankas „eitų“ tiekiami ginklai Ukrainai. Juk iš to tarpininkavimo galima gerai užsidirbti. Aš čia matau tik vieną paaiškinimą, kodėl prezidentė D.Grybauskaitė taip elgiasi. Kitų paaiškinimų, manau, būti negali.

O CŽV ką? Už leidimą statyti nelegalų kalėjimą Lietuvoje nupirko visą VSD, tai dabar dar bando ir ginklais prekiauti! Juk kiek toje valdžioje sėdėsi? Didysis vadas AMB (Algirdas Mykolas Brazauskas) dar 1993 metais pasakė Jurgeliui meistreliui : „Žinok, mes atėjome čia ramiai gyventi tik kokių 20 metų,

o po 20 metų Lietuva kaip ekonominė valstybė bus žlugusi“. Matau, Jurgelis nuolat rašo komentarus „delfiams“, tačiau nieko neparašo apie šią A.Brazausko pastabą. O ką jis parašys? Juk A.Brazauskas pasakė, Lietuvos po 20 metų nebeliks, o Jurgelis, buvęs saugumo vadas, nutarė apsimesti, kad šalis gyvuos amžinai. Tas pats A.Brazauskas dar 1993 m. prognozavo: po 20 metų Lietuva vėl bus Rusijos sudėtyje arba bus žlugusi. Tokie Brazausko žodžiai pasakyti dar 1993 m. Jis tai žinojo, nes gavo duomenis iš Rusijos žvalgybos apie Lietuvos perspektyvas...

– Tačiau rusai nepaskaičiavo, jog Europa atvers sienas ir pusė Lietuvos išvažiuos dirbti į užsienį, kad išlaikytų likusią pusę?

– Bet argi tai valstybės perspektyva? Ar tai rimtas ir stabilus pajamų šaltinis. Juk po kelių metų tiems emigrantams atsibos, jie pasiliks ten gyventi, o Lietuva bus jiems nebeįdomi.

– Rusai sako, jeigu kils karas – Lietuva taps fronto linija?

– Nemanau, kad kils karas, nes rusams nereikalingos Baltijos šalys. Juk Rusijos ekonomika klesti ir jiems nebereikia prisiimti dar vargetų. Tegul amerikoniai dabar išlaiko Lietuvą. Juk CŽV – vienus nuperka, kitus parduoda, žodžiu, veikia užtikrintai. Tačiau ir rusai nepėsti. O dėl Lietuvos, tai čia juokas – CŽV atvežė maišą dolerių ir nupirko visą saugumą!.. Nežinau kodėl, tačiau CŽV kalėjimo Estijoje nepastatė. Estai dar išlaikė nacionalinę savigarbą. Todėl, kad jų mažai, tai jie savigarbą išsaugojo ir prieš rusų. CŽV kalėjimai buvo ir Lenkijoje, nes lenkas nėra tautybė, o profesija (prekybininkas). Aišku ir tai, kad Vokietijoje CŽV tokių dalykų negalėjo padaryti...

– Įdomu, kodėl V. Landsbergis Lietuvai Prezidente parinko komunistę Dalią Grybauskaitę iš aukštosios partinės mokyklos?

– O kodėl V.Landsbergis tapo Sąjūdžio vadovu? KGB nesitikėjo, kad, atsiprašant, iš tokio veikėjo jiems pavyks gauti tokią

didelę naudą. Tik pažiūrėk į tą prof. V.Landsbergį, į jo eilėraščius. Ten gi visiškas „briedas“!.. Jaučiasi, kad V.Landsbergis iš kažkur gauna informaciją, nes kai kada jo prognozės pasitvirtina. O aplink stovi būrys draugų, kurie jam ploja!..

Tik pagalvok, žmogus vadovauja šaliai, tačiau neturi jokio supratimo apie ekonomiką, apie politiką – tuo labiau. Ir tokį žmogų KGB „stato“ Sąjūdžio vadovu, sukuria jam legendą, padaro jį savo priešu Nr.1, neleidžia atvažiuoti į Maskvą ir t. t. O jis toliau „varo ant Maskvos“. Dalytė taip pat dabar „varo“ ant Maskvos...

KGB net nesitikėjo, kad taip pigiai ir paprastai galima Lietuvą sužlugdyti. Juk Prezidentė Dalia Grybauskaitė dabar daro viską, kad Lietuva prarastų nepriklausomybę ir sugrįžtų į Rusijos glėbį. Galvoju, amerikiečiai su rusais susitars, o Lietuvą parduos arba ne. Dėl įtakos sferų JAV gali atsitraukti ir palikti Lietuvą Rusijos įtakos sferai. Tačiau kol kas JAV vaidina, kad Baltijos šalys yra jų įtakos zonoje, kartais net tankais gatvėmis pravažiuoja...

– Todėl kuriama masinė isterija – „rusai puola“ ir visi tų rusų nekenčia? Kodėl taip elgiamasi?

– Aš jaučiu, KGB tiesiog netveria džiaugsmu ir juokiasi iš Lietuvos „nepriklausomybės“ istorijos ir Sąjūdžio. Dabar prisimink, kaip Dalia Grybauskaitė puola Rusiją, ir prisimink, kur visas Lietuvos elitas išvažiavo po karo. Iš pradžių į Vokietiją, o paskui – į JAV. O kiek ten buvo KGB agentų? Taip ir tokia Dalytė – parėkaus prieš Rusiją, bet jeigu kultų bent mažiausia grėsmė Lietuvai, iš karto su V.Landsbergiu už parankės pabėgtų į Vakarus ir būtų ten didžiausia „disidentė“. Užsienyje gi ne visi supranta, kad Lietuvoje vyksta tik žvalgybų žaidimai, jiems tereikia sudaryti reikiamą ĮVAIZDĮ. Agentūrą į užsienio šalį permetama būtent tokiu būdu!..

Šaltinis: Aurimas Drižius. Kodėl VSD organizavo Vytauto Pociūno nužudymą? „Laisvas laikraštis“, 2015 m. rugpjūčio 18 d.

R. P. Norečiau keisti Lietuvą!..

2015 gruodžio 23 d. parlamentarai pritarė prieš metus parengtoms Kęsto KOMSKIO vadovaujamos Laikinosios komisijos IŠVADOMS, kuriose numatytas visiškai nuversto Prezidento rehabilitavimas. Už balsavo 61 Seimo narys, PRIEŠ buvo 27, susilaikė – 15. Šiuo sprendimu Seimas faktiškai patvirtino, jog daugiau nei prieš dešimtmetį įvykdyta „tvarkiečių“ lyderio, Prezidento Rolando Pakso apkalta gali būti panaikinta politiniu sprendimu, atsiradus naujoms aplinkybėms.

Opozicijos boikotuotos komisijos išvadose tvirtinama: kaltinimai R.Paksui dėl pilietybės suteikimo išimties tvarka savo finansiniam rėmėjui Jurijui Borisovui yra nepagrįsti. Komisijos požiūriu, **„atsakomybė už dekretą dėl pilietybės suteikimo tenka ne Prezidentui, o jį kontrasignavusiam vidaus reikalų ministrui... Šios aplinkybės įrodo, kad R.Paksas neatliko tų veikų, kuriomis buvo kaltintas, ir tai suteikia Seimui teisinį pagrindą naujai įvertinti jam apkaltos tvarka keltus kaltinimus“.**

Komisija savo išvadose atskirai pabrėžė, jog svarbu ne tik sukurti bendrą tvarką, kaip atkurti apkaltos būdu nušalintųjų teises, o **„kaip atkurti konkretaus asmens R.Pakso pilietines ir politines teises, paaiškėjus naujoms aplinkybėms“.**

„Komisija laikosi nuomonės, kad Prezidento nušalinimas buvo politinis sprendimas, kuris gali būti panaikintas kitu politiniu sprendimu, paaiškėjus naujoms aplinkybėms“, – rašoma Seimo patvirtintame dokumente.

Rolandas PAKSAS: „Nejau kas nors galėjo manyti, kad esu įtikėjęs „stebuklinga pilietinių ir politinių teisių atkūrimo istorija“, kuri tęsiasi (ar dirbtinai tęsiama) beveik amžinybę? Kodėl nuolat rengiamas šis politinis farsas žinant, kad nereikalinga kaitalioti Konstitucijos straipsnius dėl vieno žmogaus? Kas yra tie „vieninteliai“, brėžiantys ribas, kurių nevalia peržengti kitiems?

Ką tai gali turėti bendro su lietuvių tautos kaip valstybinės

bendruomenės gyvenimu ir bendru visos visuomenės gėriu? Pagaliau ar įmanoma sveiku protu visa tai suvokti?..

Šioje istorijoje seniai nebėra kaltų, tačiau yra paimti įkaitais: Lietuvos valstybė, kuri neįgyvendina tarptautinių Strasbūro ir Jungtinių Tautų įpareigojimų, ir žmonės, kuriems apribotos piliečių teisės. Kokios dar išpirkos gali pareikalauti pagrobėjai? Mes tebegyvename paženklinči sovietinio paveldo sistemos, kur teisė buvo kuriama žmogaus asmenybei sužlugdyti, pavergti.

Kas gali imtis atkurti šimtų tūkstančių ištremtų ir pamiškėse nužudytų lietuvių pilietines teises, kas grąžins teisingumą jų atžvilgiu? Kiek metų sugrįžęs iš Gulago savo teisinės rehabilitacijos laukė Prezidentas Aleksandras Stulginskis?..

Iš aukštų tribūnų dažnai deklaruojama, jog pagarba tarptautinei teisei, Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijai bei Tarptautiniam pilietinių ir politinių teisių paktui yra Lietuvos Respublikos konstitucinė vertybė. Tačiau realiaame gyvenime ši vertybė įsprausta į Prokrusto lovą, t. y. paversta dirbtiniu muliažu, kuris ištraukiamas tik proginiais politikų spektakliams.

Ar galima pateisinti, kad iki šiol mūsų piliečiai neturi nepriklausomos nacionalinės žmogaus teisių institucijos, kuri veiktų pagal Jungtinių Tautų Organizacijos suformuluotus principus?

Visuomenė dažnai maitinama tuščiomis politikų retorikos tiradomis, o konstitucinis principas – *pacta sunt servanda* (lot. *sutartis turi būti vykdoma*) – reiškia imperatyviai vykdyti priimtus įsipareigojimus. Kas šiandien yra pasirengęs besąlygiškai vykdyti šiuos valstybės įsipareigojimus? Drįstu manyti, išskyrus saujelę dar išlikusių idealistų, daugiau niekam tai nerūpi.

Europos Žmogaus Teisių Teismo Žmogaus teisių ir teisinės valstybės direktoratas ne kartą yra išsakęs Lietuvos valstybės institucijoms Ministrų Komiteto principinę poziciją pareigą laikytis Teismo sprendimų yra besąlygiška, tai vienas iš Europos Tarybos narystės reikalavimų, tačiau apčiuopiamos pažangos, įgyvendinant Europos Žmogaus Teisių Teismo nutartis, iki šiol NEPA-SIEKTA. Sunku būtų išvardyti, kiek įvairiausių raštų, sprendimų, nutarimų bei teisinių išvadų prirašyta, kiek popieriaus lapų primarginta, tačiau per daugelį metų šis reikalas nėra per centimetrą nėra pajudėjęs įsipareigojimų VYKDYMO linkme.

Jungtinių Tautų Organizacijos Žmogaus teisių komitetas yra konstatavęs: Lietuvos Respublika pažeidžia Paktą, kuris garantuoja piliečiams teisę balsuoti ir būti išrinktiems per reguliariai rengiamus teisingus rinkimus remiantis visuotine ir lygia rinkimų teise, bei Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimą, įpareigojantį Lietuvos Respubliką nustatyti Konvencijai neprieštaraujantį rinkimų teisinį reguliavimą, kuris neleistinai ilgai nėra įgyvendintas, pripažino būtinumą atkurti Prezidento Rolando Pakso politines teises bei „*panaikinti draudimus visą gyvenimą būti renkamam Seimo nariu, kandidatuoti į Respublikos Prezidentus, užimti Ministro pirmininko ar Vyriausybės nario pareigas*“.

Strasbūro Teismo sprendimo nevykdymas pateisinamas „politinėmis priežastimis“, nors to negali būti iš principo!.. Akivaizdu, kad Teismo verdiktas privalo būti įgyvendinamas

nedelsiant per protingą laiką, o valstybės institucijos negali vadovautis jam priešingais teisės aktais.

Kokią „teisinę valstybę“ sukūrė lietuvių Tauta per dvidešimt penkerius nepriklausomo gyvenimo metus? Kokį sovietinio mentaliteto surogatą mes perkėlėme į savo teisinę sistemą, kurios ekvilibristikoje jau niekas nebegali susigaudyti?..

Prezidento apkalta – tai apgailėtinas farsas, kuris atliktas gana teatrališkai ir įtaigiai. Deja, pasirodo, ir šiandien yra tebetikinčių šia teatrine iliuzija. Tada įvykdytas NUSIKALTIMAS prieš valstybę šiuo metu aktualus siauram istorikų rateliui, ir tai gal esu per daug optimistiškas.

Sunku net patikėti, kad jau praėjo vienuolika metų. Per tą laiką užaugo vaikai. Gyvenimas nesustoja nė akimirka. Kiek buvo galima nuveikti darbų mūsų valstybei! Kaip ji galėjo pasikeisti, suklestėti! Norėjau pakeisti Lietuvą. Buvau pasiryžęs ne valdžiai, o tarnystei!..

Iš pradžių negalėjau patikėti tuo, kas įvyko, negalėjau susitaikyti. **Kiekvienas turime teisingumo jausmą! Nejau yra manančių, kad žmogus turi prisipažinti nusikaltę, jeigu tikrai žino, kad jokio nusikaltimo jis nėra padaręs? Tikrovę teko priimti, vėliau – bandyti atsitiesti ir net kažkaip susigyventi su užkrauta našta. Norėjau keisti Lietuvą!..“**

Seimo nario Povilo Gyljo pranešimas:

„Rolando Pakso byla – ko išsigandote, ponai?..“

Po ilgo delsimo Seimas įvertino Laikinosios komisijos, kuri folkloriškai vadinama „Pakso komisija“, darbo rezultatus. Jis patvirtino šios komisijos išvadas, kuriose sakoma: **Prezidento Rolando Pakso atstatydinimo procesas buvo politizuotas, jame padaryta esminių klaidų, Seimas turi rasti politinę išeitį iš susidariusios situacijos.** Ir ne tik todėl, kad reikia įvykdyti Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimą bei atsižvelgti į Jungtinių

Prezidento Rolando Pakso, parlamentarų Povilo Gyljo ir Petro Gražulio Spaudos konferencija Seime: „Mes tebegyvename paženklinyti sovietinio paveldo sistemos, kur teisė buvo kuriama žmogaus asmenybei sužlugdyti, pavergti“, – teigia R. Paksas.

Tautų Žmogaus teisių komiteto nuomonę, bet ir todėl, kad to reikia mūsų valstybei. Nes teisingumas ir demokratija yra pamatiniai mūsų valstybingumo, konstitucinės rangos akmenys.

Tačiau dalis politikų ir kitų įtakingų žmonių į Seimo sprendimą reaguoja kaip į „absurdišką“ (prof. Vytautas Sinkevičius), „vaikišką“ (ministras Juozas Bernatonis) ar „peržengiantį bet kokias ribas“ (eurokomisaras Vytenis Andriukaitis).

Kas sukėlė tokią, manau, baimės padiktuotą pasipiktinimo bangą? Juk ilgokai dirbusi komisija iš klausė daugelio garsiosios apkaltos proceso dalyvių nuomones bei teisės ekspertų (tarp jų buvo ir teisės profesorių) vertinimus ir priėjo išvados: **Seimo sprendimą dėl apkaltos reikia peržiūrėti, nes per daugiau nei dešimtmetį išaiškėjo naujos aplinkybės.** Mat nė vienas iš trijų per apkaltą Prezidentui R. Paksui pateiktų kaltinimų – dėl piktnaudžiavimo įtaka, neteisėto informacijos nutekėjimo ir pilietybės Jurijui Borisovui suteikimo – šiandien negali būti adresuotas buvusiam šalies vadovui. Dėl pirmojo kaltinimo Generalinės prokuratūros pradėtas ikiteisminis tyrimas buvo nutrauktas, neradus nusikaltimo sudėties, antrąjį dar 2005 m. gruodžio mėnesį panaikino Aukščiausiasis Teismas. o trečiasis nuo pat pradžių buvo nepagrįstas, nes atsakomybė už dekretą, kuriuo suteikta pilietybė J. Borisovui, tenka tuometiniam vidaus reikalų ministrui (žr. Konstitucijos 85-ąjį straipsnį).

Taigi situacija aiški: reikia priimti atitinkamus, teisingus sprendimus. Tik nereikia prisidenginėti, kaip figos lapeliu, Konstitucijos keitimo idėja. Juk kai buvo uždrausta R. Paksui dalyvauti rinkimuose, Konstitucijos nieks nekeitė. Pakako pakeisti atitinkamus įstatymus. Vadinas, ir dabar Seimas gali ir turi priimti ne konstitucinio, o įstatyminio lygio sprendimus ir taip baigti šią gėdingą istoriją.

To reikia mums – Lietuvos valstybei, jeigu ji nori vadintis teisine bei demokratine. Taip pat jei ji nenori būti linksniuojama ir asmenuojama tarptautiniu lygmeniu, kaip nepaisanti fundamentalių teisės viršenybės, demokratijos ir žmogaus teisių principų. Todėl norisi paraginti tuos, kuriems tenka didžiausia atsakomybė už teisingą šios istorijos pabaigą: „Drąsiau, ponios ir ponai, drąsiau!..

„SPĄSTAI. Taip galima pavadinti dabartinę padėtį prezidento Rolando Pakso byloje. Spąstai tiek tarptautinių santykių, tiek vidinės situacijos požiūriu. Spąstai tiek teisine, tiek politine prasme. Kaip kitaip galima ir reiktų vertinti būklę, kai iš vienos pusės Europos ir globalios institucijos – Europos Žmogaus Teisių teismas ir Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komitetas konstatuoja, kad mūsų politinė ir teisinė sistemos garsiojoje, rezonansinėje buvusio valstybės vadovo byloje elgėsi neadekvačiai ir tuo pat metu šalies „diduomenė“ (tikro elito, aristokratų beveik neturime) savo klaidos nenori pripažinti. Viena vertus, mūsų šaliai gresia baudos ir valstybės įvaizdžio praradimas, kita vertus, naujoji nomenklatūra negali įveikti ambicijų, o taip pat atsisakyti planų politiškai sunaikinti vieną iš politinių lyderių ir jo vadovaujamą politinę jėgą.

Deja, kol kas ambicijos ir polinkis į juodąsias technologijas nusveria norą atkurti teisingumą, būtinybę išgelbėti valstybės prestižą ir atsisakyti bananų respublikos lygio purvinų politinių technologijų. Paskutiniai Juozo Bernatonio, Vytenio Andriukaičio ir Vytauto Sinkevičiaus pareiškimai akivaizdžiai demonstruoja, kad situacija yra patinė. Bent kol kas“, – teigia parlamentaras Povilas GYLYS savo straipsnyje – „Nomenklatūra R. Pakso bylos spąstuose“.

Apkalta Prezidentui Rolandui Paksui tikrai nebūtų įvykusi, jeigu perversmininkų kėslams nepritartų socialdemokratai!..

„Prabėgus keletui savačių po to, kai Seimo Laikinoji komisija 2004 metais pradėjo nagrinėti tuometinio Respublikos Prezidento Rolando Pakso veiklą, mane, kaip tos komisijos pirmininką, išsikvietė Algirdas Brazauskas, kuris tuo metu buvo Ministras pirmininkas, ir tiesiai pasakė, kad reikia „baigti šitą cirką“. Po to, kai aš jam išdėsciau komisijos surinktą medžiagą, trumpai pagalvojęs A.Brazauskas pasakė tik vieną žodį: „Tęskite“, – prisimena LSDP garbės pirmininkas prof. Aloyzas SAKALAS 2013 m. Vilniuje išleistoje knygoje „Žmogus laiko taikinyje. Algirdas Brazauskas draugų ir oponentų akimis“.

O vis tiktai, ko iki šiol taip ir nepasakė prof. A.Sakalas? Nejau jis „nežinojo“, kad visas „šitas cirkas“ – antikonstitucinis perversmas Lietuvoje – buvo tęsiamas dar ir todėl, kad tuometinis Premjeras A.Brazauskas pats iki ausų buvo įklimpęs korupcinėse aferose, privatizuojant „Draugystės“ viešbutį (sakoma, jog tai buvo ištis puiki dovana meilužei Kristinai Butrimienei, vėliau tapusiai jo antrąja žmona) bei alkoholio gamybos bendrovę „Alitą“. Deja, tokie „pakabinti“ politikai, gelbėdami savo kailį, neišvengiamai tampa ištikimais korupcinės melo SISTEMOS liokajais.

„Kadaise Premjeras Algirdas Brazauskas visus kaltinimus Prezidentui Rolandui Paksui vadino „nesąmonėmis, o po to

per vieną naktį pakeitė savo nuomonę. Tai galbūt reikia būti tokiu politiku Lietuvoje, kad vardan asmeninių interesų pakeistum savo nuomonę!..“ – ironizuoja R. Paksas.

Aloyzas Sakalas: Prezidentas R.Paksas buvo angelas, jei lyginsime jį su... dabartine Lietuvos Respublikos Prezidente

Kokios gi buvo R. Pakso pagrindinės nuodėmės, už kurias jis pašalintas iš posto?

Jis buvo kaltinamas pažeidęs Konstituciją ir sulaužęs duotą priesaiką, nes:

1. Neteisėtai suteikė Jurijui Borisovui Lietuvos pilietybę už jo finansinę ir kitą paramą.
 2. Leido J. Borisovui suprasti, jog teisėsaugos institucijos tiria jo veiklą ir klausosi telefoninių pokalbių.
 3. Savo valdžią naudojo jam artimų firmų paramai.
- Na, dar galima būtų pridurti, kad R. Paksas klausdavo savo asmeninės burtininkės patarimų, bet tai tik detalė, kuri mažai domino apkaltos komisiją.

Dabar pradėkime vardinti Prezidentės Dalios Grybauskaitės abejotinus veiksmus, kurių dalis vertintina kaip Konstitucijos pažeidimas ar duotos priesaikos sulaužymas. Jų ne tiek ir mažai, bet paminėsiu tik dešimt:

1. Jau savo kadencijos pradžioje Prezidentė pareiškė, kad Lietuvą valdo oligarchai ir nusikaltėliai, bet nepatiksline, kurią Valsių valdančią instituciją: Seimą, Vyriausybę ar pačią Prezidentūrą nusikaltėliai ir oligarchai pasirinko savo darbo įrankiu. Ir nesiėmė jokių priemonių jiems išguiti iš valstybės valdymo institucijų.
2. Būdama atsakinga pagal Konstituciją už teisėsaugos darnų darbą, D. Grybauskaitė nesugalvojo jokios reformos, o tik pakeitė pagrindinių teisės institucijų vadovus savo komandos nariais. Šiandieną kiekvienas mato, kaip per trejetą metų buvo sužlugdy-

tas teisėsaugos institucijų darbas.

3. Būdama atsakinga pagal Konstituciją už užsienio politiką, Prezidentė savo veiklą pradėjo paremdama Baltarusijos diktatorių ir atsisakydama susitikti su JAV prezidentu.

4. D. Grybauskaitė pareiškė, jog ji yra Konstitucijos garantas, nors tokios jos funkcijos Konstitucija nenumato. Taip Prezidentė pažeidė Konstituciją ir sulaužė

priesaiką.

5. Tai pareiškusi ji patvirtino rinkimų įstatymo pataisas, prieš tai pasakiusi, jog šios pataisos prieštarauja Konstitucijai. Taip buvo dar kartą pažeista Konstitucija ir sulaužyta priesaika.

6. Seimo rinkimų įkarštyje D. Grybauskaitė paragino nebaluoti už tris jai nepatinkančias partijas. Taip ji trečią kartą pažeidė Konstituciją ir sulaužė priesaiką.

7. Prezidentė Seimo rinkimų įkarštyje parėmė dabartinę valdančią daugumą. Tai jau ketvirtas Konstitucijos pažeidimas.

8. D. Grybauskaitė paneigė tautos valią, išreikštą per referendumą dėl atominės elektrinės. Tai penktas Konstitucijos pažeidimas.

9. Prezidentė kišosi į FNTT vadovų atleidimo-skyrimo procesą. Tai jau šeštas Konstitucijos pažeidimas.

10. Konstitucijoje pasakyta, kad Lietuva yra parlamentinė, o ne prezidentinė respublika. Bet Prezidentė šią Konstitucijos nuostatą apvertė aukštyr kojomis ir padarė Seimą savo paklusniu įrankiu. Seimo frakcijų vadovai kviečiami paeiliui į Prezidentūrą, kur jie įgauna naujos politinės patirties, o ta patirtis jau leidžia „teisingai“ balsuoti Seime.

„Teisingas“ balsavimas tiesiog būtinas ypač tada, kai pakartotinau balsuojama dėl Prezidentės vetuotų įstatymų. Juk Prezidentė niekad neklysta ir suklysti negali. Klysta visi kiti. Seimo pavertimas prezidentūros kontora – tai jau septintas Konstitucijos pažeidimas.

Per visą savo kadenciją Respublikos Prezidentė nerado reikalo susitikti su Prezidentu V. Adamkumi, kurio darbo kabinetas

yra toje pačioje prezidentūroje, ir aptarti svarbiausius užsienio ir vidaus politikos aspektus. Tokia Prezidentės arogancija nėra Konstitucijos pažeidimas, o tik vidinės D. Grybauskaitės kultūros lygio indikatorius.

Priminsiu, kad konstitucinė Prezidentės pareiga spręsti svarbiausius užsienio politikos klausimus ir skirti teisėsaugos institucijų vadovus. Po trejų su puse metų D. Grybauskaitės prezidentavimo šalies užsienio politikoje ir teisėsaugoje tvyro visiškas chaosas.

Palyginkite, gerbiamieji, Prezidentės D. Grybauskaitės nuodėmes su Prezidento R. Pakso nuodėmėmis ir gausite išvadą (jei būsite sąžiningi), kad Prezidento R. Pakso nuodėmės labai jau menkos dabartinių Prezidentės nuodėmių fone. Todėl bet kuriuo momentu Prezidentei formaliai gali būti pradėtas apkaltos procesas. Medžiagos Prezidentės apkaltai – per akis.

Bet, gerbiamieji, jei ir toliau būsite sąžiningi, tai pripažinsite, kad šių dienų politikų veiklos dominantė yra pragmatizmas, o ne moralė. Pragmatizmas ir neleis politikams rengti antro apkaltos proceso. Gal dar atsiras įtakingas politikas, kuris Prezidentei sugebės išaiškinti, kad Lietuva yra parlamentinė, o ne prezidentinė respublika, ir kuo jos Prezidentas skiriasi nuo niekad neklystančio TSKP generalinio sekretoriaus.

Aš irgi noriu būti sąžiningas, todėl sakau, kad tokio įstatymų nepaisančio ir niekad neklystančio Prezidento Lietuva dar neturėjo nuo pat 1918 metų!..

Šaltinis: A. Sakalas. Prezidentas R. Paksas buvo angelas, jei lyginsime jį su... 2012 m. spalio 22 d. delfi.lt

Rolandas Paksas:

„Aš sieksiu tapti Prezidentu... ir juo tapsiu!“

Išskirtinis „Laisvo laikraščio“ interviu su pilotu Rolandu PAK-SU – pirmuoju lietuviu, vienmotoriu lėktuvu 2006 m. vasarą apskridusiu aplink pasaulį. Skrydžio metu atšventęs 50-ties metų jubiliejų, partijos „Tvarka ir teisingumas“ pirmininkas, Prezidentas R. Paksas tapo seneliu: dukra Inga pagimdė mergytę Estelą, pakrikštytą Marijos vardu...

– Prieš septynerius metus interviu LTV laidai „Dalia Ku-traitė kalbina...“ minėjote, jog turite daug svajonių, viena iš jų – apskristi aplink pasaulį. Ši svajonė, prabėgus gan sudėtingam gyvenimo periodui, pagaliau išsipildė. Neseniai pavykęs skrydis aplink Žemės rutulį iš tikrųjų buvo ilgai puoselėta idėja, Jūsų gyvenimo misija?

– Negali būti, kad taip kalbėjau jau tada, parodykite man tą sakinį... Iš tikrųjų, matyt, buvau užmiršęs, kad apie tai užsiminiau prieš septynerius metus. Pasakiau, negali būti, nes būtent po neteisėto nušalinimo arba perversmo proceso, atsisėdęs prie darbo stalo, užsirašiau, ką aš norėčiau padaryti per artimiausius penkerius metus. Tada vienas iš užsibrėžtų tikslų buvo noras apskristi aplink pasaulį. Ir, mano supratimu, dabar, apskridus aplink pasaulį, tai yra kaip startas kitai užsibrėžtai idėjai, priimtai būtent po nušalinimo iš Prezidento posto.

Labai džiaugiuosi, kad pasiryžau šiam skrydžiui ir sugebėjau tai atlikti. Džiaugiuosi ne vien todėl, kad esu pirmasis lietuvis, apskridęs aplink pasaulį. Be abejo, šis skrydis man labai daug davė. Ir dabar, prisimenant, jog apie tai kalbėta žymiai anksčiau, tampa akivaizdu, jog ši mintis, išdilusi iš atminties, pasąmonėje seniau buvo užsifiksavusi. Taip, teisingai!.. Matot, kaip smagu. Vadinas, tos mūsų svajonės arba norai yra žymiai gilesni ir svarbesni, o ne kažkokie spontaniški dalykai.

– Skrydis aplink pasaulį sutapo su 50-ties metų jubiliejumi. Atrodo, tarsi specialiai taikytas prie šios datos?

– Ne, skrydis aplink pasaulį tikrai nebuvo taikytinas prie mano gimimo datos. Pasiruošti jam aš sugaišau beveik du metus. Bet kai pamatėme, kad visi pasiruošimo darbai artėja prie pabaigos ir mes spėjame į numatytą laiko grafiką (planuotas skrydžio laikas buvo nuo birželio 1-os iki 15-os dienos), tik tada ir toptelėjo mintis, o kodėl ne tą dieną?..

Tiesą sakant, aš baisiai nemėgstu oficialių sveikinimų gimtadienio proga. Buvo nutikusi tokia „nelaimė“ pirmosios Vilniaus mero kadencijos metu. Tada pagalvojau, jog gimtadienio proga gali būti nemažai sveikintojų, todėl neskoriau laiko darbui mero kabinete, o tik vizitavau įvairius objektus mieste. Vis tiek buvau surastas ir

Po 47 dienas trukusios odisėjos pagaliau vėl drauge su artimaisiais – sūnumi Mindaugu ir žmona Laima. Rolandas Paksas: „50-ties metų Jubiliejus liko neatšvęstas. Nors iš tikrųjų pats SKRYDIS aplink pasaulį – nuostabi, nepakartojama šventė!..“

priverstas grįžti į mero darbo kabinetą, kadangi manęs laukė atėję sveikintojai. O kai vakare šalia mero kabineto esančiame svečių kambaryje visas stalas ir pakampiai buvo „užkrauti“ gėlėmis, pas mane užsukęs vienas bičiulis, pamatęs tiek daug gėlių, paklausė: „Kur nabašninkas?..“ Ir nuo to laiko ne karto daugiau nebuvau darbo vietoje per savo gimtadienį, visuomet imdavau atostogas, kažkur išvažiuodavau ir tik su artimiausiais žmonėmis sutikdavau šią šventę. Tuomet žinau, kad ištarti žodžiai yra tikri, kad šypsenos artimųjų yra tikros, rankų paspaudimai tikri, tada viskas yra tikra!.. Taip ir šiuo atveju, 50 metų – tokia proga, kai reikėtų spausti labai daug rankų. Tikiu, būtų daug nuoširdžių rankų ir nuoširdžių žodžių, bet aš paprasčiausiai nemėgstu tokių dalykų. Ir kai mano noras apskristi aplink pasaulį sutapo su galimybėmis jį įgyvendinti būtent tuo laiku, Jubiliejus liko neatšvęstas. Nors iš tikrųjų pats skrydis – nuostabi, nepakartojama šventė!..

– Ar paskaičiavote – kiek valandų, skriejant aplink pasaulį, jums teko „švęsti“, praleisti padangėje?

– Taip, paskaičiavome. Tai yra apie 200 valandų skrydžio, gal kiek mažiau, nei 200 valandų...

– Pakankamai rimtas, atsakingas darbas – skrydis aplink pasaulį padėjo jums atitolti nuo viso to, kas saisto su Lietuva, prisiimtomis pareigomis, netolima praeitimi bei dabartimi?

– Be abejo, skrydis aplink pasaulį, ypač kai kurie jo etapai, tai toks atsakingas VEIKSMAS, kad nėra kada galvoti apie kitus dalykus, jei nori sėkmingai skristi ar tiesiog išgyventi. Tada galva pasidaro švari nuo bet kokių pašalinių dalykų, nuo politikos, nuo daug ko...

– Ar kelionėje „nepasivydavo“ visi tie įsisenėję rūpesčiai, sopoliai, mintys?..

– Negalėčiau tvirtinti visu 100 proc., kad būtent taip ir buvo, tarkim, kaip kirviu paėmei ir nukirtai. Pasitaikė visko, nors apskritai to nereikalingo „balasto“ buvo labai nedaug.

– Be unikalaus skrydžio šventės, sutapusio su gražiu Jubiliejumi, šiemet atsitiko dar vienas ne mažiau reikšmingas da-

lykas: dukra Inga susilaukė kūdikio, gimė dukra Estela. Kaip jaučiatės tapęs seneliu?

– Apima toks geras jausmas, nors, atvirai sakant, širdyje dar jaučiuosi jaunas, o staiga žiūriu, dukra Inga jau pagimdė!.. Labai geras jausmas, juolab kad aš džiaugiuosi ta jauna šeima ir tuo, kad jiems viskas gerai sekasi, kad jie gerbia ir myli vienas kitą, kad jų pirmasis kūdikis buvo trokštamas ir laukiamas. Neseniai mergaitei sukako lygiai trys mėnesiai, įvyko krikštynos, pakrikštijo šventu vardu Marija. Taigi dabar mano anūkė – Estela Marija Stumbraitė.

– Per tuos 50 metų teko patirti daug svarbių etapų. Nekalbant apie vaikystę, praleistą Telšiuose, studijavote Vilniuje, tapote statybos inžinieriumi. Vėliau, baigus Leningrado Civilinės aviacijos akademiją, – jau lakūnas instruktorius, o vėliau – akrobatinio skraidymo čempionas. Dar vėliau – užsiėmėte verslu, tapote „Restako“ statybos bendrovės vadovu, kol galiausiai pasukote į politiką, ne kartą buvote pasiekęs valdžios olimpo aukštumas. Sakykite, jūs pats, kaip žmogus, kuriame gyvenimo etape, kuriose „rogėse“ jautėtės smagiausiai, geriausiai save realizuojantis, harmoningas?

– Geras klausimas ir, atvirai sakant, sudėtingas. Įvairiuose gyvenimo etapuose, kai užimi vienas ar kitas pareigas, kai esi kažkur tai, viskas labai sąlyginai atrodo. Na, pavyzdžiui, aš atsimenu, kaip būdavo gerai vaikystėje, kai tėvas šaltame kambaryje pridėdavo patalus prie pečiaus ir sakydavo man: „sūnau, bėk staigiai į lovą...“, o paskui, kai nulėkdavau, jis mane šiltais patalais apklodavo. Tokia RAMYBĖ tada apimdavo, kad esu apsaugotas nuo šio pasaulio negandų, taip gera būdavo!.. Nors pamenu, kai buvau vaikas, iškildavo be galo daug problemų: kažką reikėjo gauti, kažką išspręsti, ar draugas kažką ne taip padarė...

Noriu pasakyti, kai esi vienoje ar kitoje pozicijoje, nepriklausomai nuo užimamų pareigų, susiduri su natūraliom gyvenimo problemomis, kurias reikia spręsti. Galbūt tada galvojai, kad tai labai sunku, bet paskui, kai prabėga kažkoks gyvenimo etapas,

*Rolandas Paksas:
„Vien tik tai mano gyvenime politinių ėjimų, ko gero, užtektų dešimčiai politikų – du kartus meras ir premjeras, opozicijos lyderis ir Prezidentas, tačiau, nežiūrint visko, dar kažkas laukia priešaky. Juk šiaip sau tokių sunkumų gyvenime nebūna!..“*

tas laikas jau atrodo, kaip rožinėmis spalvomis nutapytas. Mano gyvenime visą laiką taip būdavo: išplaukus į platesnius vandenis, praeitis etapas atrodydavo visai kitaip. Tarkim, šiandien man atrodo, kad mero pareigos buvo labai smagus, geras darbas: jau po pusmečio matydavosi šios veiklos rezultatai, kildavo daug gerų idėjų, įdomus, prasmingas bendravimas su žmonėmis... Tai gi šiandien mero darbą prisimenu, kaip labai patrauklų, o tada jis atrodė labai sudėtingas. Lygiai taip pat Premjero pareigos bei darbas, o paskui ir Prezidento kasdienė veikla. Tai gi negalėčiau pasakyti, kuris gyvenimo etapas man buvo reikšmingiausias. Aš manau, smagiausias etapas tas, kuris dar bus priekyje.

– Ne kartą tekdavo girdėti, kai sutikti žmonės, dirbantys visai paprastą darbą, ar profesionalūs menininkai, pasišventę tai ar kitai dailės sričiai, prisipažindavo: esu laimingas, nes darau tai, ką noriu daryti. Ar galėtumėte taip pasakyti apie save?

– Aš taip įsivaizduoju, tie žmonės, kurie daro tai, ką nori, iš tikrųjų yra labai laimingi. Sakykim, menininkai, galintys savo laiką skirti paveikslų tapybai, skulptūrai, muzikai, knygos rašymui, manau, yra labai laimingi žmonės.

Deja, politikoje taip tikrai nėra. Politika – tai kompromisų paieška, interesų suderinimo menas. Kontaktuojant su aplinkiniais pasitaiko pikti kalbančių žmonių, kadangi jie siekia vien tik politinių tikslų. Bet kuriuo atveju, norėčiau pasakyti: **Dievas, norėdamas išbandyti žmogų, atsiunčia jam ir sunkių gyvenimo etapų.** Aš taip galvoju. Tarkim, vien tik tai mano gyvenime politinių ėjimų, ko gero, užtektų dešimčiai politikų – du kartus meras ir premjeras, opozicijos lyderis ir Prezidentas, tačiau, nežiūrint visko, dar kažkas laukia priešaky. Juk šiaip sau tokių sunkumų gyvenime nebūna!.. Aš įsivaizduoju, daugeliui žmonių, mano vietoje, bėgiotų akys, drebėtų rankos, gal jau nebeturėtų sveikatos ar prasigertų, būtų nusivylę gyvenimu, depresuotų... Nežiūrint visko, sėdau į sportinį lėktuvą ir pakilau skrydžiu aplink pasaulį. Na, o dabar rengiuosi kitam – politiniam skrydžiui!..

– Kažkada esate sakęs: „Likimas, kuris mus valdo, dažnai „padedą“ mums būti ten, kur ir turime būti“. Vis dėlto, tikite lemtimi? Ar tikite, jog iš tiesų kažkas įvyksta, nepriklausomai nuo žmogaus valios?

– Likimas ir lemtis šiek tiek skiriasi. Likimas, matyt, yra nulemtas tavo visam gyvenimui, o lemtis – tai toks „daiktas“, kurį, rodos, galėtum pats keisti. Lemtis priklauso nuo tavęs. Jei iš tikrųjų kažko labai nori, tai ir pasieksi.

Bet jeigu įvarai save į kampą, galvoji apie kažką labai niūriai, juodai, taip bus ir gyvenime. O jeigu sugebi, jei pavyksta pakilti virš viso to ir mąstai šviesiai, taip ir bus!.. Aš tikiu, kad yra likimas. Taip pat tikiu, kad žmogus, priklausomai nuo jo sugebėjimų, širdies taurumo, gerumo, nuo požiūrio į kitus žmones, galų gale, nuo dešimties Dievo įsakymų vykdymo, nuo etikos ir moralės normų, įsisavintų dar vaikystėje, gali „reguliuoti“ savąją lemtį. Man taip atrodo.

Ir šiandien, kai aš sakau, kad būsiu Lietuvos Prezidentu, visi padaro tokias dideles akis ir klausia manęs: **kaip gi tu būsi? Tai gi, tave jau apspito, raudonomis vėliavėlėmis apkaišiojo, tu**

negali būti ten, kur reikalinga priesaika, ir t. t.... Tada atsakau: taip yra šiandieną, rytoj bus kitaip, o poryt – dar kitaip. Bet jeigu darysime sprendimus, atsižvelgdami vien tik į šiandienos galimybes bei šiandieninę situaciją, tiek ir tepadarysime. Nereikėtų pamiršti, rytoj galimybės bus kitokios, o poryt dar kitokios...

Lygiai taip pat man kalbėjo prieš ankstesnius Prezidento rinkimus. Atseit, kaip tu gali nugalėti veikiantį šalies vadovą Valdą Adamkų, kuris savo rinkiminei kampanijai net prezidentą Džordžą Bušą iš JAV pasikvietė rėžti kalbą Vilniaus Rotušės aikštėje?.. Bet kai tu dirbi, kai tiki tuo, jog tavo būvimas Prezidentu keis gyvenimą valstybėje, tiki tuo ir labai, labai to nori, tada viskas pildosi. Vienas japonas yra gerai pasakęs: „**Reikia norėti taip, kad įpjovus pirštą bėgtų ne kraujas, o noras!..**“. Tik tada iš tikrųjų viską gali pasiekti!..

– *Įsigalėjus informacinei blokadai žiniasklaidoje, kai visuomeninis transliuotojas objektyviai nebeatspindi įvairių nuomonių spektro, tendencingai nušviečia įvykius, faktiškai dezinformuoja Lietuvos žmones, ar tokiu atveju sisteminė žiniasklaida, veikianti išvien su įvardintais ir neįvardintais rėmėjais bei reklamos užsakovais, pati savaime netampa blogio imperija, piktybiniu augliu, kuris nėra linkęs lengvai pasiduoti?*

– Jokių būdu negalėčiau taip kalbėti apie visą žiniasklaidą. Kai važiuoju per Lietuvą, sutinku daug puikių redaktorių, objektyvių žurnalistų, iš tikrųjų, labai daug. Bet aš kalbu apie keletą stambiausių žiniasklaidos magnatų, kurie uzurpavo TIESOS monopolį. Tos pačios galvos televizijose, tie patys liežuviai radijo laidose, tos pačios plunksnos, tos pačios nuomonės, o visi tie, kurie nesutinka su jų nuomone, tie „blogiečiai“. Tai ne kas kita, o VALDŽIOS PROPAGANDOS uzurpavimas. Kas tikrai sukyta prieš juos, tuoj pat yra naikinamas. Nesvarbu, ar tai būtų verslininkas, politikas ar šiaip koks paprastas žmogus.

– *Paminėjote žodį „naikinamas“. Jūs pats, puikiai su-*

*Prezidentas
Rolandas Paksas,
apskridęs aplink
Žemės rutulį,
pasiryžęs naujam
– politinio skrydžio
etapui!..
(Intriguojantis
klauskimas – ar tėvo
pėdomis paseks
žavioji dukra Inga
Paksaitė-
Stumbrienė?..)*

vokdamas, jog esate neteisėtai nušalintas buvęs šalies vadovas, kuriam, pritaikius ciniško proto vingrybes, atimta teisė kandidatuoti į Prezidentus, ar nesijaučiate, jog kažkam R.Paksas tarsi gyvas įkaltis ar netgi potenciali auka, jeigu tik politiniai procesai Lietuvoje iš esmės pajudėtų paminto teisingumo atstatymo linkme? Ar pats nenujaučiate galimo SUSIDOROJIMO?

– O koks skirtumas kada? Susidorojimas dabar ar esant Prezidento pareigose? Nejau galvojate, kad ta mano „klaida“, kuri niekam nekainavo nė cento, paskiriant J.Borisovą vienu iš 140-ties visuomeninių patarėjų, „klaida“, kuri buvo taip sureikšmintą, kad užteko balsų nuversti Respublikos Prezidentą, ar galvojate, kad jie būtų sustoję? Ne, jie nebūtų sustoję, tiktai būtų pajungtos kitos priemonės – įvyktų kokia nors avarija ar dar kažkoks kitas dalykas – šia prasme, pasaulis dabar labai išradingas...

Aš tenoriui pasakyti, koks skirtumas, kada susidoros, ar tada, kai buvau viskam pasiryžęs, ar dabar? Jokio skirtumo, jei sieki tikslo ir matai savo kelią. Gal tai skamba per daug patetiškai, bet taip jau būna gyvenime. Aš jų nebijau, nė kiek!.. Ir jie tai puikiau- siai supranta, mano sugrįžimas nieko gero jiems nežada!..

– Apskridęs aplink pasaulį į Lietuvą sugrįžote kupinas jėgų ir ryžto. Vienas užsibrėžtas tikslas, prisiimtas įsipareigojimas sėkmingai įvykdytas, o kas toliau?..

– Atvirai deklaruoju, kad sieksiu tapti Lietuvos Prezidentu ir juo tapsiu. Tai yra vienas iš likusių programinių punktų. Tai aš gerai žinau. Bet tada jau būsiu truputį kitoks Prezidentas, su kitokiais įgaliojimais ir jau su visai kita patirtimi...

– Kas tikrai nesvajoja tapti Prezidentu!.. Bet ar užteks tikėjimo, valios, ryžto, galų gale, Aukštesnių jėgų palaikymo?..

– Užteks!.. Tereikia labai to norėti ir tvirtai tuo tikėti. Rėžk pirštą ir tegul trykšta ne kraujas, o noras ir mintis!..

– Dėkoju už pokalbį.

Post scriptum

Pilotas Rolandas Paksas, apskridęs žmonių planetą Žemę: „Niekada to nepamiršiu!..”

Yra kažkoks jausmas, poreikis, smalsumas ir suvokimas, kad aš turiu tą dalyką padaryti – galbūt šita jėga laiko pasaulį, tai ji yra varomoji jėga. Svarbiausia žmogui turėti norą, svajonę ir to siekti. Tai satisfakcija prieš save patį, visa kita – šalutiniai dalykai.

Žinojau, kad šis skrydis visiškai kitoks nei daugelis kitų, kuriuos esu patyręs, ir tą iki skausmo suvokiau. Tačiau galvojau, kad bus lengviau. Man teko atprasti nuo skrydžio palei žemę, juk 95 procentai skrydžio praėjo žiūrint tik į prietaisus...

Be pasiruošimo, kitiems nematomų „namų darbų“, skrydis būtų absoliučiai neįmanomas. Ir patys stebėjimės, kaip galima visą dieną išbūti be to ar ano, be jokių patogumų. Bet tebuvo tik vienas pasirinkimas – savo valia viską ištverti. Ir į audras lindom tik tam, kad iš jų išlįstume. Pasverdavom viską, apeidavom jas, tačiau kartais nepavykdavo to padaryti. Šventai tikiu – aukštesnės jėgos gelbėjo. Be tų jėgų gailėstingumo ir mūsų fizinis, moralinis ar navigacinis pasiruošimas atrodytų juokingai menki. Tave suvystytų, sulankstytų,

perlaužtų į dalis ir niekas nesužinotų, kurioj tu vietoj pradingai... Tačiau tai smulkmenos, palyginus su tuo, kad lėktuvus nežmoniškus krūvius atlaikė baisioje kaitroje ir stingdančiame šaltyje, blaškomas audrų, prausiamas liūčių jis veikė, sukosi...

Dykuma – tai didžiulė nuostaba. Ji turi tiek spalvų, kad sunku ir įsivaizduoti. Mums pasisekė, skrendant viršum jos buvo geras matomumas: dykumą regėjome ir geltoną, ir žalią, ir mėlyną, raudoną, pilką, ir net juodą. Teko skristi daugiau kaip pusę valandos virš juodo smėlio. Sėdėjom su Volodia kaip du „krengeliai“ lėktuve ir 5 valandas skrisdami virš dykumos kalbėjome apie vėjus, prisimindami „Anglų ligonį“ – poetinį kūrinį, kuriame Sacharos vėjai suskirstyti į tuos, kurie atneša lietų, kurie atneša audras, taifūnus, ir trečius, uždegančius namus, kaimus... Turėjome tik butelį mineralinio vandens...

Bet kuriam kitam žmogui būtų naudinga praskristi audroje bent viename etape, pabūti uždarame kokone virš vandenynų, virš džiūnglių, paalsuoti skaudžiu nuo karščio oru, pajauti vėjo stichiją – daugelis dalykų sustotų į savas vietas...

Rolandas Paksas:

„Mano tikslas įrodyti svarbiausią dalyką – iš netiesos negimsta tiesa. Tai įrodžius, startuoti naujai kovai!..“

TIESA ir TEISINGUMAS, anksčiau ar vėliau, nugalė politinių oponentų rezgamas klastas ir melą. Neatsitiktinai net ir Šventajame Rašte skaitome: „Taigi nebijokite jų. Juk nėra nieko, kas nebus atidengta, ir nieko paslėpta, kas nepasidarys žinoma...“ – (psl. 1576).

Kodėl gi dar kartą nepažvelgus į kai kuriuos dalykus atidžiau, giliau?.. Iš karto po visų tų įvykių, po apkaltos farso bei nušalinimo iš pareigų ne ypatingai norėjosi viešumos. Nesinorėjo ne tik renginių. Jeigu bent šimtą procento dalimi kas nors pabandytų įsivaizduoti save mano kailyje, suprastų tą dalyką. Bet viskas praeina. Laikas gydo, laikas moko. Laikas keičia žmonių nuomonę. Laikas keičia ir mano nuomonę. Laikas arba Dievas.

Dvidešimt penkerius sąmoningo savo gyvenimo metus aš praleidau lėktuve. Ir ne kaip patogiai gabenamas lagaminas, bet kaip tas, kuris visą laiką kaip tarp skustuvo ašmenų, kuris priverstas nugalėti situacijas, kai maišosi dangus su žeme. Taip skraidant, atsiranda kažkoks „regėjimas pakaušiu“. Kai einu, sakykime, Gedimino prospektu, man nereikia gręžiotis, kad matyčiau, kaip žmonės reaguoja. Galiu pasakyti tiek: dabar jie reaguoja kitaip nei prieš dvejus metus. Su kiekviena diena tas reagavimas vis pozityvesnis. Aš matau: vieni nusuka akis, kiti nuleidžia galvą, bet treči jau ne tik galvą pakelia, bet ir iš tolo sveikinas. Sakyčiau, situacija labai pasikeitusi, lyginant su tuo, ką prieš kelis metus teko patirti man ir mano šeimai. Nesu žmogus, kuris greitai palūžta, bet jei ne šeimos parama, dvasinė literatūra, keli dar likę draugai, apsilankymai bažnyčioje, tokie paprasti žmogiški pomėgiai, kaip pirtis, tenisas, skraidymas, nežinau, kaip būčiau ištvėręs. Bet visa

tai jau praeitis. Dabar jau galiu pradėti ramiai tyrinėti, kokia buvo veiksmų seka, kaip vyko visa apkalta, kas organizavo. Pajutau, kad jau metas pažvelgti į visą tai. Jaučiuosi atsigavęs ir stiprus.

Ne, aš nesijaučiu kaltas. Esu žmogus, o žmogui būdinga klysti, tačiau bausmė ir mano klaidos – visiškai nesulyginami dalykai. Mano tikslas įrodyti svarbiausią dalyką – kad iš netiesos negimsta tiesa. Visų pirma, tai noriu įrodyti sau, paskui – savo aplinkiniams, komandai, Lietuvos žmonėms. O tai įrodžius – startuoti naujai kovai!..

Prisiminkime: kada ir kodėl Rolandas Paksas tapo „grėsme nacionaliniam saugumui“?

Porą kartų buvau meras, porą kartų premjeras, Seimo opozicijos lyderis – ir viskas buvo gerai, tada jokių grėsmių niekam lyg ir nekėliau. „Nacionaline grėsme“ tapau tikrai užėmęs Prezidento postą. Bet ar tik ne todėl, kad užsimojau pakeisti Valstybės saugumo departamento vadovą Mečį Laurinkų?.. Taip, kalbant apie klaidas, kai kas sako, kad aš tiesiog per greitai startavau, neturėdamas tvirtos paramos. Gal ir per greitai. Gal reikėjo palaukti, kol liberaldemokratų taps stipria politine jėga Seime. Dar man sako: tavo komanda buvo labai prasta. Sutinku, ir komanda galėjo būti geresnė (tiesą sakant, ji ir nebuvo bloga), ir puolimo nereikėjo pradėti iškart visais frontais, ir su Seimo frakcijomis reikėjo daugiau bendrauti. Betgi tai nebuvo klaidos, dėl kurių keičiami Prezidentai!..

Ten, kur klydau, aš taip ir sakau – padariau klaidą. Bet taip pat sakau, kad nei visa ta užvirta košė, nei bausmė nebuvo adekvačios mano suklydimams. Tai buvo SĄMOKSLAS prieš mane, teisėtai žmonių išrinktą LR Prezidentą. Tačiau jei sąmokslininkai mano, kad gali visam laikui išgąsdinti mane, palaužti, galiu pasakyti: taip nebus. Aš jau seniai nieko nebebijau. O ir ko dar galėčiau bijoti?.. Tai jie bijo manęs!.. Kitaip nebūtų užtvėrę raudonomis vėliavėlėmis, kaip toj Vysockio dainoj **apie vilkų medžioklę**... Aš negaliu užimti jokio posto, kur reikalinga priesaika. Negaliu

būti nei Seimo nariu, nei jo Pirminku, nei Vyriausybės nariu, nei jos vadovu. Kol kas. Kita vertus, visi šie postai man neįdomūs. Aš noriu būti LR Prezidentu, ir juo būsiu!..

R. P. Apie išdavikus
ir sąmokslininkus

Visuomet būna skaudu, kai palieka bendražygiai. Kai tau sekasi, kai užimi kokį valdžios postą, žmonės veržiasi prie tavęs. Būdamas LR Prezidentu, kartais, atėjęs į kokį ketvirtą tą dieną priėmimą, nespėdavau nė sumuštinio atsikąsti – tiek būdavo norinčių pabendrauti, pasilabinti. Kai tau sekasi, turi begales draugų ir norinčiųjų jais tapti. Bet vos tik sėkmė nusigręžia, tu kaip mat išvysti tolstančias nugaras ir piktus žvilgsnius. Prisimenu, kaip atrodė ta pati pilna žmonių patalpa, kurioje rikiuodavosi trokštančiųjų pasikalbėti su manimi eilės, ir tada, kai prasidėjo prezidentinis skandalas. Pasiūliau žmonai parankę ir tyliai pasakiau: einame, iškelk galvą. Mesėjome abu per salę, o žmonės prieš mus skyrėsi kaip vanduo. kažkas puolė rištis batą, kažkas – šnekėtis su kaimynu, kad tik nereikėtų sveikintis...

Nuo ko faktiškai prasidėjo prezidentinis skandalas?..

2003 m. spalio 30 dieną tuometinis Seimo Pirmininkas Artūras Paulauskas parlamento frakcijų vadovams pristatė plačiai išgarsintą Mečio Laurinkaus sukurptą „slaptą“ VSD pažymą *„Dėl negatyvių tendencijų, keliančių grėsmę valstybės nacionaliniam saugumui“*.

Nekalbėsiu apie savo asmeninį likimą, nors, matyt, galėčiau pasakyti, jog ši diena pirmiausia turėjo lemtingos įtakos man, kaip politikui ir žmogui, patyrusiam nepelnytų išpuolių, pažeminimo ir šmeižto kartėlį. Vis dėlto, noriu dar kartą patikinti, kad

šis komentaras skirtas ne asmeninėms nuoskaudoms išlieti. Čia visai kas kita. Tai, kas buvo lemta man išgyventi, leidžia šiandien, žvelgiant iš laiko distancijos, išsakyti kai kuriuos pastebėjimus, daryti tam tikrus apibendrinimus apie tada vykusį procesą. Juo lab kad jis yra išskirtinis ne tik mūsų valstybės, bet ir šių dienų Europos istorijoje. **Lietuva – vienintelė europinės Bendrijos šalis, kurios Prezidentas buvo pašalintas apkaltos būdu!..**

2004 metų pavasarį, jau stovėdama ant Europos Sąjungos slenksčio, Lietuva su būsimomis partnerėmis Bendrijoje pasidalino unikaliu patyrimu, kurio ESMĖ – gebėjimas panaudoti spekuliatyvias arba sąmoningai sufalsifikuotas specialiųjų tarnybų pažymas.

Šis „metodas“ jau ne kartą Lietuvoje išbandytas privatizavimo frontuose. Remiantis VSD pažyma, 2003 metais buvo užkirstas kelias Danijos bendrovei „Trident Marine ApS“ dalyvauti Lietuvos jūrų laivininkystės privatizavimo konkurse. Vėliau teismas tokį Valstybės turto fondo sprendimą pripažino neteisėtu.

Melaginga VSD pažyma smarkiai pakenkė ir bendrovei „Raseinių žuvininkystė“. M.Laurinkaus vadovaujamos įstaigos pažymos nulėmė didžiausios alkoholio įmonės „Stumbras“ privatizavimą. Beje, tada ant mano, kaip Prezidento, darbo stalo gulėjo kelios skirtingos su šia bendrove susijusios saugumo pažymos.

Kad Valstybės saugumo departamente klastojami dokumentai, akivaizdžiai įsitikinau susipažinęs su kitos alkoholio gamybos bendrovės „Alita“ privatizavimo medžiaga. Buvau priblokštas, pamatęs dvi ta pačia data ir numeriu paženklintas, tačiau skirtingo turinio – nelygu, kam reikės pateikti – pažymas: vienoje iš jų yra duomenų apie aukštų pareigūnų įtaką bendrovės „Alita“ privatizavimui, o kitoje kompromituojančių faktų nėra nė ženklo!..

Ar reikia priminti, kad vien dėl migloto bendrovės „Alita“ privatizavimo, kurio fone šmėkščioja politikų ir aukštų pareigūnų figūros, valstybė prarado per 40 milijonų litų? Be tiesioginių nuostolių, patirtų dėl įtakingųjų klanams naudingų sandėrių, buvo dar ir milijoniniai ieškiniai valstybei.

Visa tai – saugumiečių, kurpiančių užsakomąsias pažymas, darbo broko kaina. Kalbant tiesiai, tokią VSD veiklą reikėtų vertinti kaip kenkimą valstybei. Kitas dalykas – sąmoningą ar dėl nekompetentingumo atsirandantį?.. Kaip reikėtų paaiškinti saugumo bejėgiškumą, atsiskleidusį „Mažeikių naftos“ privatizavimo istorijoje, kai įmonė Prezidento V.Adamkaus ir Premjero A.Kubiliaus malone buvo veltui atiduota amerikiečiams, ir vėliau, kai „Williams“ už A.Brazausko Vyriausybės nugaros pardavė „Mažeikių naftą“ rusams?!

Man atrodo, „Jukos“ buvo logiškas bendro projekto tęsinys. Tai buvo ne Lietuvos Vyriausybės, o tų žmonių, kurie pradėjo „Mažeikių naftos“ plėšimą ir grobimą, atidavimą „Williams“, logiškas tęsinys, o po to ji jau buvo perduota „Jukos“ iš anksto susitarus. Aš tuo nė kiek neabejoju. Šiaip sau nieko neatsitiko. Dar 1999 metais, man derantis su „Williams“, aplink Vyriausybės rūmus jau trainiojosi „Jukos“ atstovai. Jie jau tada buvo čia. Mes atiduodam naftos perdirbimo įmonę „Williams“, jie pasiima savo pinigus ir keleriopai brangiau parduoda „Mažeikių naftą“ bendrovei „Jukos“. Labai gražus reginys – „Jukos“ akcijos nacionalizuojamos, ateina Rusijos valstybinė įmonė, kurią paskirs Kremlius. Išryškėja visas konservatorių darbas per visus tris etapus. Pirmas etapas – gamykla išvogta, antras etapas – už nugaros parduota „Jukos“ ir trečias – nacionalizuota Rusijos. Tokia logiška įvykių seka.

Buvusio VSD vadovo Mečio Laurinkaus, sukurpusio fiktyvią pažymą bei inicijavusio valstybinį perversmą Lietuvoje, iš Seimo tribūnos pasakyti žodžiai: „Dabar dar noriu keletą sakinių dėl paties dokumento. Pažyma yra parengta Valstybės saugumo departamento iniciatyva. Aš sakiau, minėjau, tai yra viena iš... Ir noriu priminti. Galbūt jau... Tai yra tam tikras momentas, kai galbūt visi daugmaž atkreips dėmesį į esmę. Pirmiausia pati pažyma yra operatyvinė, o ne mokslinė. Ji nėra skirta ir viešam svarstymui, negali. Absurdiška girdėti viešus operatyvinės pažymos svarstymus“, – taip 2003 m. lap-

kričio 3 d., stovėdamas Seimo tribūnoje, M.Laurinkus komentavo jo paties pasirašytą VSD pažymą „Dėl negatyvių tendencijų, keliančių grėsmę valstybės nacionaliniam saugumui“.

R. P. Tuomečio VSD vadovo žodžius pacitavau nekeisdamas nė vieno rašybos ženklo. Nerišlios mintys, kuriomis kalbėdamas apie pažymą Mečys Laurinkus dalijosi su parlamentarais, savo esme dera su paties dokumento, teisininkų įvardyto padrikų teiginių kratiniu, tonu. TAČIAU ne faktų teisingumas ar jų dėstymo logika tada rūpėjo VSD pažymos kūrėjams bei jos užsakovams. **Tiesiog buvo atėjęs laikas išbandyti praktiką, kai spekuliatyviomis pažymomis daroma įtaka ūkio subjektų veiklai arba jų privatizavimui, perkelti į visai kitą – politinės kovos – sferą!..**

Taip jau sutapo, kad man pirmajam teko praktiškai patirti, kaip VSD pažyma gali virsti įrankiu nušalinti SISTEMAI neįtikusią politiką, pareigūną ir netgi LR Prezidentą. Dabar jau nekyla abejonių, jog prielaidas atsirasti šitam sutapimui sukūrė kitos sutapusios aplinkybės. O būtent tai, kad, gerą pusmetį visas mūsų valstybei iškilusias „grėsmes“ laikęs seife, savo išvalgas M.Laurinkus pagarsino tik tada, kai išgirdo apie mano apsisprendimą į VSD vadovo postą skirti profesionalų kontržvalgybininką E. BAGDONĄ!..

Iki tol jau pasiskelbęs, jog nesiruošia dirbti su „kitu Prezidentu“, Mečys Laurinkus laikinai užmiršo savo ketinimus imtis diplomato karjeros, nes kilo pavojus, kad VSD direktoriaus pareigos gali atitekti ne KGB rezervistui Arvydui Pociui. Ir kas žino, galbūt tokiu atveju bus pasakyta TIESA apie Pakaušės savanorių maištą, Bražuolės tilto sprogdintojus, Juro Abromavičiaus nužudymą arba, tarkime, apie tai, kam atiteko pinigai už „Mažeikių naftą“.

Beje, M.Laurinkaus sukurpta spekuliatyvi VSD pažyma kelia dar vieną klausimą. Iš jos galima spręsti, kad „grėsmės“ Lietuvos nacionaliniam saugumui VSD išvelgė, remdamasis kitų šalių specialiųjų tarnybų neva turima medžiaga. Tad logiška paklausti

Aprimus prezidentiniam skandalui, VSD direktoriumi buvo paskirtas KGB rezervistas Arvydas Pocius, o „valstybininkas“ Mečys Laurinkus, „šauniai“ pasidarbavęs verčiant Prezidentą R.Paksą, tapo ambasadoriumi Ispanijoje...

– ar rašant VSD pažymą tautinių pareigūnų plunksnos nevedžiojo svetima ranka?..

R. P. Apie Prezidento pokalbių pasiklausymą

Tiek tuometinis Aukščiausiojo Teismo pirmininkas V.Greičius, tiek ir generalinis prokuroras A.Klimavičius vienareikšmiškai pasakė, kad Prezidento pokalbių, vadovaujantis Operatyvinės veiklos įstatymu, klausytis NEGALIMA. Tačiau tiek tuometiniam Seimo pirmininkui A.Paulauskui, tiek ir Seimo komisijos vadovui A.Sakalui viskas buvo gerai, kai Prezidento pokalbiai buvo pavišinti Seime ir žiniasklaidoje. Todėl, aš manau, šios struktūros žiūrėdavo, iš kurios pusės vėjas pučia. Generaliniam prokurorui A.Klimavičiui kartą, eidamas šalies vadovo pareigas, uždaviau klausimą: „Aš manau, kad vyksta valstybinis perversmas, ir atsakomybė už jį numatyta Baudžiamajame kodekse“. Pasakiau prokurorui, kad reikėtų ištirti šią versiją, tačiau A.Klimavičius susvyravo ir atsakė: „Kaip aš dabar galiu tirti, kai tiria Seimas ir įvairios komisijos, žiniasklaida?..“ Tuomet aš jam uždaviau retorinį klausimą: „Prokurore, ar Jūs ištirsite šią versiją, jeigu LR Prezidento likimas jau bus, vienaip ar kitaip, nulemtas?..“ A.Klimavičius su-

reagavo taip, lyg aš juokaučiau, ir pasakė: „Kaip aš galėsiu ištirti, jeigu Prezidento R.Pakso jau nebebus?!..“

Esu tikras, visapusiškas ir išsamus prezidentinio skandalo – SĄMOKSLO tyrimas atskleistų daug įdomių dalykų. Tačiau šio tyrimo nėra, nes Lietuvoje per daug suinteresuotų žmonių bei įtakingų politikų, kad toks tyrimas nebūtų atliktas!..

Perversmo planas

„Būtina apsivalyti ir įrodyti, kad mūsų demokratija yra brandi!..“, – valstybinio perversmo metu teigė Prezidento pašalinimo plano „architektas“ Artūras PAULAUSKAS. Pasivadinęs žmogumi, kuris „užsuko tą mechanizmą“, tuometis Seimo pirmininkas A.Paulauskas 2004 m. balandžio 6 d., po balsavimo UŽ Prezidento Rolando Pakso pašalinimą iš pareigų, pareiškė: **„PLANAS, kuris buvo numatytas, yra įgyvendintas“**.

R. P. „Manau, šiandien tinkama proga užsiminti apie tą PLANĄ, kuriam įgyvendinti jo iniciatoriai sutelkė jungtines žiniasklaidos ir teisėsaugos pajėgas.

Vargu ar kas neigtų: didžiulį neigiamą tarptautinį atgarsį sukeliantis aukščiausio valstybės pareigūno pašalinimas teisinėje, demokratinėje Europos Sąjungos valstybėje įmanomas tik atsiradus itin svarioms, nenuginčijamoms priežastims, o pats APKALTOS procesas teisės ir moralės požiūriu turėtų būti atliktas itin skaidriai ir nepriekaištingai.

Deja, tenka pripažinti, šiuo konkrečiu atveju Vakarų civilizacijoje galiojančios teisinės normos buvo visiškai ignoruojamos Lietuvoje. VSD operatyvinės pažymos pagarsinimas Seime, kai apie ją dar nebuvo net girdėję Prezidentas ir premjeras, suinteresuotų Seimo laikinosios tyrimo komisijos narių išankstiniai komentarai žiniasklaidoje, vakarinis Konstitucinio Teismo pirmininko Egidijaus Kūrio ir vieno aktyviausių komisijos narių Gintaro Stepona-

vičiaus privatus „pasitarimas“ kavinėje – ar bereikia daugiau patvirtinimų, kad Prezidento apkaltos procesas, švelniai tariant, buvo neskaidrus?!..

Pagaliau – **galutinės išvados**. Net Seimo specialioji tyrimo komisija, kurios narius sunku įtarti simpatijomis Prezidentui R.Paksui, buvo

priversta PANEIGTI pirminius absurdiškus kaltinimus dėl neva buvusių mano, kaip valstybės vadovo, sąsajų su tarptautiniais nusikaltėliais. Beje, tas MELAS, paslaugiai pateiktas užsieniui, Vakarų žiniasklaidoje tiražuojamas iki šiol.

Nėra didelės prasmės klausti: kas iš tikrųjų įvyko mūsų valstybėje po apkaltos Respublikos Prezidentui, kuri, pasak „valstybininko“ Artūro Paulausko, įpareigojo Lietuvą APSI-VALYTI?..

Kokius demokratijos vaisius šiandien raško lietuvių Tauta? Ką dar, be skurdo, neteisybės, pažeminimo ir visuomenės mulkinimo, šiandien patiria Lietuvos žmonės? Ką dar mūsų tautiečiai, be valdančiųjų savivalės ir tarpusavio grumtynių dėl Europos Sąjungos pinigų, šiandien mato? Nebent visišką įtakingųjų amoralumą!.. Gyvenimas parodė, vienas dabar jau už kyšio ėmimą nuteistas buvęs Seimo narys, prieš keletą metų valstybės vadovo R.Pakso išvyką į Pagėgių pasienio punktą nusikaltėlių žargonu įžūliai pavadinęs „strielka“, akivaizdžiai naudojos savo asmenine patirtimi. Seimą apleido ir kai kurie kiti itin aktyvūs Prezidento nušalinimo veikėjai, visuomenei geriau žinomi kaip korupcinio – „abonentinio“ – sąrašo herojai.

Akivaizdu, nusivylusiai visuomenei abejingai stebint įvykius, dabartinė Lietuvos valdžia nė nebandys valstybės gyvenimo kreipti teisingumo ir gerovės link!.. Realybė šiandien tokia, kad

Liustracijos komisija „demaskuoja“ kitados be KGB palaiminimo apie jokią išvyką į užsienį svajoti negalėjusį rašytoją, o Lietuvą valdo tikrieji KGB veikėjų palikuonys, rezervistai ir net kompartijos sekretoriai, tiesiogiai dirigavę šiai prieš Lietuvą kovojusiai okupantų represinei jėgai.

*Maestro Saulius Sondeckis:
„Manau, Prezidentas Rolandas Paksas
buvo neteisingai pažemintas,
su juo buvo politiškai susidorota!..”*

Daugiau nei prieš aštuone-rius metus prasidėjęs politinio susidorojimo spektaklis su demokratiškai Lietuvos žmonių išrinktu, „valstybininkų“ klando nuverstu Prezidentu Rolandu Paksu vis dar tęsiasi. Po to, kai Europos Žmogaus Teisių Teismas priėmė R.Paksui palankų sprendimą, o Seimas pakoregavo rinkimų įstatymą ir panaikino teises kliūtis per apkaltą nušalintam Prezidentui dalyvauti Seimo rinkimuose, vis dėlto, grupė parlamentarų nusprendė „pasitikrinti“ – ar tai nepažeidžia LR Konstitucijos ir dėl išaiškinimo kreipėsi į Konstitucinį Teismą. Be galo naivu būtų teigti, kad kreipimosi į KT iniciatoriai, tarkim, ponas V.Andriukaitis ar A.Salamakinas, yra šventai įsitikinę, kad tokiu būdu čia siekiama TIESOS ir teisingumo!..

Ką apie tai mano garbaus amžiaus Tautos moralinis autoritetas, Maestro Saulius SONDECKIS – skaitykite išskirtiniame interviu „Laisvam laikraščiui“.

Tegul apie mane kalba kas ką nori, bet aš manau, kad su buvusiu šalies vadovu Rolandu Paksu prieš aštuonerius metus buvo politiškai susidorota. Nors šalia jo, kaip sakoma, vienoje eilėje nestovėjau, nebuvau nei jo partijos, nei komandos žmogumi, bet aš visada gerbiau R.Paksą, kaip demokratiškai žmonių išrinktą Lietuvos Prezidentą.

Dabar nenorėčiau analizuoti galimai jo padarytų klaidų, bet tai tikrai nebuvo tokios didelės klaidos, dėl kurių R.Paksas būtų nusipelnęs šitokio pažeminimo, paniekinimo, žmogiškos garbės sutrypimo! Aš tai vadinu SUSIDOROJIMU su žmonių išrinktu LR Prezidentu ir nebijau viešai to pasakyti.

Prisiminkime, juk buvusieji Lietuvos Prezidentai – visi jie buvo kritikuojami už kur kas stambesnius prasižengimus ir padarytas klaidas. Matyt, Prezidentas Rolandas Paksas kažkam labai kliudė, net ir dabar kliudo, jeigu dirbtinai sudaromos įvairios kliūtys, siekiant sutrukdyti jam pasinaudoti konstitucine, pilietine teise dalyvauti Seimo, Prezidento rinkimuose.

Jo šalininkams klijuojamos visokios etiketės. Pavyzdžiui, sakoma – „paksistas“, tarytum tai būtų kažkas smerktino, vos ne fašistas ar stalinistas... Tiesą sakant, aš visiškai nesuprantu, kodėl taip yra smerkiamas Rolandas Paksas. Na, gerai, būdamas LR Prezidentu, jis galbūt kažką ne taip darė ir už tai buvo kritikuojamas, puolamas, teisiamas. O dabar, pasirodo, iš visos Prezidento R.Pakso rėmėjo Juriiaus Borisovo bylos liko absoliutus šnipštas. Aš tikrai nemačiau tokių R.Paksui inkriminuojamų didelių, rimtų nusikaltimų, nemačiau pagrindo tokiems kaltinimams, kad būtų galima visam amžiui atimti iš žmogaus politines teises!.. Nesuprantu, kas čia per maksimalizmas, visiems lyg susitarus smūgiuojant į vienus vartus?!..

Kalbant apie R.Pakso tariamai padarytas klaidas ar galimus įstatymų pažeidimus, aš manau, kad visa tai nusipelnė normalios, demokratinės kritikos, spaudos, žiniasklaidos kritikos ribose. Tokios pat ar netgi dar didesnės klaidos lydėjo Lietuvos Prezidentus

Algirdą Brazauską, Valdą Adamkų, bet kad būtų galima surengti valstybinį PERVERSMA – tam aš nemačiau nei rimtų R.Pakso klaidų, nei duotos priesaikos sulaužymo, nei valstybės interesų išdavystės!.. Todėl, aš manau, Prezidentas R.Paksas buvo neteisingai pažemintas, su juo buvo politiškai susidorota!..

Dar kartą sakau, R.Paksui būnat šalies vadovu, jokių privilegijų iš prezidentūros neturėjau. Kaip ir visi piliečiai, aš dirbau savo darbą, o R.Paksas ėjo atsakingas pareigas, kurias jam patikėjo už jį balsavusieji Lietuvos žmonės. Beje, vieną kartą tuometinis šalies vadovas R.Paksas buvo sukviestas į prezidentūrą draugiškam pokalbiui Lietuvos intelektualus, kūrėjus, mokslininkus. Tame apie 50-ties valstybei nusipelnusių žmonių būryje buvau ir aš. Nemanau, kad tada man buvo parodyta kažkokia tai išimtis ar privilegija. Tikrai nebuvau prisišliejęs prie valdžios. Bet kai parsidėjo visa ta negraži, skandalinga istorija – toks beatodairiškas puolimas prieš LR Prezidentą R.Paksą, aš išdrįsau viešai pareikšti savo nuomonę. Berods, laikraštyje „Respublika“ buvo išspausdinta mano pasakyta frazė: **„Kada visi taip nuožmiai puola vieną, tada man atrodo, kažkas netvarkoj mūsų valstybėje!..“**. Na, o tada „Lietuvos rytas“ gan aršiai, be jokių skrupulų užsipuolė ir mane patį, ėmė drabstyti purvais. R.Valatka su G.Vainausku pasakė mano sūnui Sauliui: **„Na ką? Gerai iškrūšom tavo tėvą?..“** – Taip ir buvo pasakyta, esant dviems prieš vieną, be jokių pašalinių liudytojų!..

Ir kuo gi baigėsi prieš mane nukreipta „Lietuvos ryto“ šmeižto lavina, praėjus aštuoneriems metams? Aš pasilikau kūrybinę aukštumoje. Po viso to drabstymosi purvais Lietuvoje aš turėjau tokių nuostabių simfoninės muzikos koncertų garsiausiose Europos salėse, kokių per viso savo gyvenimo karjerą nebuvau turėjęs!.. Pagaliau net ir Lietuvos visuomenėje visas tas purvo pylimas nepakenkė mano reputacijai. O tai, kad pasitraukiau iš Lietuvos koncertinio gyvenimo, tas tiesa. Bet ką gi?.. Kažkas labai pasistengė, kad tai įvyktų, nors vis tiek atsirado tokių kompromi-

*Maestro Saulius Sondeckis:
„Viską gyvenime pasiekiau savo
darbu, pasišventimu muzikai.
Todėl manau turintis teisę
viešai pareikšti savo nuomonę
– mes negalime likti nuošalėje,
jeigu saujelė „valstybininkų“
nusprensdė politiškai susidoroti
su demokratiškai Lietuvos
žmonių išrinktu šalies vadovu
Rolandu Paksu!..”*

so taškų, kad aš dirigavau simfoninės muzikos koncertui Valstybinėje filharmonijoje, perpildytoje salėje...

Yra kai kurios vertybės ir principai, kurių aš visada laikiausi. Išlikau savimi, koks visada buvau, nepraradęs nei visuomenės, nei simfoninės muzikos mylėtojų pagarbos. Žvelgiant iš laiko perspektyvos, gerai žinau, kad nei aš, nei Prezidentas Rolandas Paksas, tikrai nesame nusipelnę tokio brutalaus susidorojimo, koks buvo įvykdytas su mumis Lietuvoje!..

Mano nuomone, kai Prezidentas R.Paksas 2004 metais apkaltos būdu buvo pašalintas, tada tam nebuvo jokios rimtos priežasties ar teisinio pagrindo. Jis ir toliau galėjo dirbti savo darbą. Galbūt per likusius kadencijos metus Prezidentas ir būtų padaręs tokius rimtus prasižengimus, už kuriuos vertėtų surengti jam apkaltą. Šito ne tik aš nežinau, o ir niekas nežino, kas būtų, jeigu būtų...

Norint nuversti Tautos išrinktą šalies Prezidentą, tam iš tiesų turi būti kažkas panašaus į valstybės išdavystę padaryta. O kokia čia R.Pakso „išdavystė“, jeigu jis suteikė pilietybę J.Borisovui! Pagaliau, kiek tokių pilietybių buvusių LR Prezidentų – A.Brazausko, V.Adamkaus nežinia kam ir už kokius nuopelnus buvo pridalinta!..

Kai kalbama apie J.Borisovo paaugotą milijoną, kodėl niekas neprisimena, jog Borisovas pradžioje pasakė duos 100 tūkstančių

litų tam, kas įrodys, kad jo versle galima korupcija arba kažkas ten neteisėta. Vėliau jis pasakė – „duodu milijoną“ ir paskyrė terminą. Bet kai suėjo terminas ir neatsirado žmogaus su dokumentais, įrodančiais tariamus pažeidimus, tik tada J.Borisovas tą milijoną paskyrė demokratijos vystymui. Kodėl niekas apie tai nekalba ir nepasako visos TIESOS apie J.Borisovo paaugotą milijoną?..

Lygiai taip pat ir su Garliavos mergaite. Kodėl teismuose, Generalinėje prokuratūroje nekalbama apie tai, kad pirmiausia reikia išaiškinti pedomofilijos nusikaltimą ir tik po to spręsti mergaitės sugražinimą L.Stankūnaitei? Kodėl elementari logika pas mus verčiama aukštyn kojomis?.. Šitokių keistų dalykų aš tiesiog nesuvokiu ir negaliu suvokti.

Paskui žmogui, su kuriuo buvo susidorota, visam likusiam gyvenimui prikabinama etiketė – „nušalintas prezidentas“. Tam tikroje spaudoje ar jūs matėte kada nors, kad R. Pakso pavardė būtų minima be pridėtinių žodžių – „sulaužęs priesaiką“, „nušalintas prezidentas“. Jo pavardė atsietai nuo šių žodžių žiniasklaidoje nė neminama. Matyt, tokiu būdu dar ir dar kartą norima pažeminti SISTEMOS sutryptą nekaltą žmogų, visuomenei primenant – „sulaužęs priesaiką, nušalintas prezidentas“.

Aš suprantu, jeigu čia būtų išduota kokia valstybės paslaptis arba jeigu būtų padarytas koks tai sandėris su mums priešiškomis šalimis, atnešęs milijardinius nuostolius mūsų valstybei. Betgi nieko panašaus nebuvo!.. Lietuvos stojimo procesas į Europos Sąjungą ir į NATO nesustojo. Prezidentas R.Paksas nesutrukdė šiems pagrindiniams dalykams, veikiau atvirkščiai. Bet vos tik tai Prezidentas R.Paksas prasitarė, jog norėtų tuometinį VSD vadovą Mečį Laurinkų pakeisti E. Bagdonu, tuoj pat kilo didelis triukšmas Lietuvoje, sujudo šešėlinės struktūros, bijančios net ir menkiausių permainų, jau nekalbant apie sisteminius pokyčius, teisės saugos, teismų reformas.

Juk buvo akivaizdu, dėl kokių priežasčių iš tikrųjų norėta susidoroti su Prezidentu R. Paksu. Bet paskui visuomenė kažkaip savai-

*Maestro Saulius Sondeckis: „Juk buvo akivaizdu, dėl kokių priežasčių iš tikrųjų norėta susidoroti su Prezidentu Rolandu Paksu. Bet paskui visuo-
menė kažkaip savaime apdujo ar buvo suklaidinta tokių „šauklių“, kurie
nuolat pylė purvą, kol buvo suformuota viešoji opinija apie neva „šiukščiai pa-
žeidusį Konstituciją ir priesaiką sulaužiusį“ Prezidentą R. Paksą!..”*

me apdujo ar buvo suklaidinta tokių „šauklių“, kurie nuolat pylė purvą, kol buvo suformuota viešoji opinija apie neva „šiukščiai pažeidusį Konstituciją ir priesaiką sulaužiusį“ Prezidentą R. Paksą!..

Bet aš ir dabar nesuprantu – ką blogo R.Paksas padarė Lietuvai?.. Mes gerai žinome, kad buvęs premjeras R.Paksas atsistatydino, kadangi nesutiko pasirašyti sutarties su amerikiečių kompanija „Williams“. Tai koks čia nusikaltimas?.. Ne, vis tiek kažkas viską taip išvertė – esą R.Paksas išdavė valstybės interesus, nepasirašydamas „Mažeikių naftos“ pardavimo, tiksliau atidavimo kompanijai „Williams“ sutarties. Betgi jis TEISINGAI pasielgė. **Aš tikrai nežinau, kokį nusikaltimą valstybei padarė žmogus, kuriam buvo surengta prezidentinė apkalta, o po to uždrausta visam laikui dalyvauti rinkimuose!..**

Dabar politikoje visus puola, net sunku atskirti, kur teisingai, o kur ne. Todėl ir susilaikau nuo komentarų. Tačiau Prezidento

R.Pakso atveju, net jeigu jis kažkur ir suklydo, viskas buvo, mano supratimu, normos ribose. Aišku, buvęs šalies vadovas galėjo atsižvelgti į kritiškas pastabas, tai čia jo reikalas. Bet pagrindo tokiam skandalingam Prezidento apkaltos procesui tikrai nebuvo! Prieš aštuonerius metus sakiau atvirai ir dabar galiu tai pakartoti – rimtos priežasties tam nebuvo.

Politinėje kovoje aš nedalyvavau, – nei gindamas R.Paksą, nei jį puldamas. Tiktai viešai išdrįsau pareikšti savo, kaip eilinio piliečio, nuomonę. Nebuvau nei „Tvarkos ir teisingumo“ partijos nariu, nei kada nors naudojausi valdžios privilegijomis. Viską gyvenime pasiekiau savo darbu, pasišventimu muzikai. Todėl manau turintis teisę viešai pareikšti savo nuomonę – mes negalime likti nuošalėje, jeigu saujelė „valstybininkų“ nusprendė politiškai susidoroti su demokratiškai Lietuvos žmonių išrinktu šalies vadovu!..

Na, o toksai žmonių pjudymas, kuris atspindėjo anksčiau, o ir dabar yra pastebimas tendencingoje žiniasklaidoje, man primena Nukryžiuotąjį Jėzų Kristų!.. Šiuo konkrečiai Prezidento Rolando Pakso atveju jokių rimtų argumentų tokiems dideliems jam inkriminuojamiems kaltinimams nėra ir niekada nebuvo. O dėl mažų, iš piršto laužtų kaltinimų – nejau už tai reikia tokius aukštus valstybės pareigūnus, žinomus politinius veikėjus kalti prie kryžiaus?!..

„Laisvas laikraštis“, 2012 m. rugpjūčio 23 d.

Liutauras Kazakevičius:

„Jei Prezidentas R. Paksas ir padarė kokį nors nusikaltimą, tai jis miniatiūrinis, lyginant su nusikaltimu prieš jį!..”

Kaip žinia, Seimo laikinoji komisija išsiaiškino, dėl kokių priežasčių iki šiol Lietuvoje nėra įgyvendintas Strasbūro Europos Žmogaus Teisių Teismo (EŽTT) 2011 metų sausio 6 dieną

Prof. Liutauras Kazakevičius: „Teisingumo vardan labai norėčiau, kad po penkerių metų Lietuvos Prezidentu taptų Rolandas Paksas!.. Būtina ne tik visiškai rehabilituoti šį politiką, bet suteikti jam dar vieną šansą – netrukdomai atidirbti visą kadenciją. Tada Lietuvos žmonės pamatytų, koks iš tikrųjų yra Prezidentas R. Paksas!..”

priimtas sprendimas dėl Prezidento Rolando Pakso pilietinių ir politinių teisių atkūrimo. Buvo pradėta svarstyti Konstitucijos 56 straipsnio pataisa dėl galimybės kandidatuoti po apkaltos, tačiau galutinis balsavimas Seime stringa, blokuojant liberalkonservatoriams ir netgi koalicijos partneriams „darbiečiams“. Pakeisti perversmininkų dirbtinai sukurtos problemos ar „klaidos“ ištaisymui paprasčiausiai pritrūksta balsų, nepaisant nei Strasbūro Teismo sprendimo, nei Jungtinių Tautų Žmogaus Teisių komiteto išvadų.

R. Paksas negali dalyvauti prezidento ir Seimo rinkimuose nuo 2004 metų, kai per apkaltą neteko Prezidento posto. Būtent tada Konstitucinis Teismas, pirmininkaujant E.Kūriui, nusprendė: **„pareigų per apkaltą netekęs asmuo iki gyvos galvos negali eiti pareigų, kurioms reikalinga konstitucinė priesaika“**. Sistemai tarnaujantys konstitucinės teisės „žinovai“ inertiškai tvirtina: norint pakeisti E.Kūrio „įteisintą“ konstitucinę nuostatą, būtina taisyti Konstituciją. Nepriklausomi teisės ekspertai teigia priešingai – R. Pakso pilietinėms ir politinėms teisėms atkurti Konstitucijos keisti visiškai nebūtina, tereikia politinės valios!..

EŽTT konstatavo, kad draudimas iki gyvos galvos dalyvauti

Seimo rinkimuose iš prezidento pareigų atstatydintam R. Paksui – neadekvatus. EŽTT Žmogaus teisių ir teisinės valstybės generalinio direktorato, Sprendimų vykdymo departamento vadovė Ženevjeva Majer, atsakydama Seimo laikinajai komisijai dėl „tvarkiečių“ lyderio teisių atkūrimo, pažymi, jog būtų gerai teisę kandidatuoti politikui atkurti iki 2016 metų Seimo rinkimų.

Šia tema – išskirtinis „Laisvo laikraščio“ žurnalisto Juozo Ivanausko interviu su Europos Sąjungos sostinėje gyvenančiu tautiečiu, Katalikiško Briuselio universiteto profesoriumi Liutauru KAZAKEVIČIUMI.

– Tenka pastebėti, jog Lietuvoje jau kuris laikas karo kursymo propagandos veikiama žmonės jaučiasi prislėgti, priverčia laisvai reikšti savo nuomonę dėl tragiškų įvykių Ukrainoje, yra nusivylę valdžioje esančiais politikais ir apskritai bodisi valdančiųjų veiksmais bei itin reakcinga Lietuvos užsienio politika. Galbūt todėl buvusio disidento, laisvo Briuselio piliečio Liutauro Kazakevičiaus tiesūs ir teisingi atsakymai aktualiomis temomis gali daug ką šokiruoti?

– Pastaruoju metu išryškėjo vienas bendras lietuvių Tautos bruožas – pasimetimas ir nerimas dėl ateities. Čia aš turiu omeny įvairaus amžiaus žmones, net ir jaunimą, kuris užima gerus postus, gerai uždirba. Daug kas, ko gero, net nežino tikrosios pasimetimo priežasties, nežino, ar yra laimingi arba tiesiog nemoka tokiais būti. Tautiečiai, paveikti propagandos šūkio: „Rusai puola“, nežino, kas jų laukia ateityje...

Man atrodo, gana dažnai aš esu kategoriškas, tačiau tikrai nenorėčiau savo pasisakymais ar kalbomis ką nors įžeisti. Žmonės, norintys pozityviai priimti mano reiškiamas mintis bei nuomonę pačiais įvairiausiais klausimais, turėtų geriau pažinti mane. Beje, čia nėra kažkas išskirtinio, asmeniško, tai liečia apskritai visus žmones, su kuriais man tenka bendrauti...

Tikrai nesu abejingas bendravimo kultūrai. Neseniai pasira-

šiau internetinę peticiją Lietuvoje, kur pasisakoma prieš nešvarų, negarbingą visų politikų puolimą. Aš pasisakau už tai, kad bet kokių pažiūrų ar įsitikinimų politikas, bet kokios pakraipos partija kalbėtų mandagiai, argumentuotai ir neužgauliotų savo oponentų. Aiškindamiesi santykius tarpusavyje mes galime įvairiai charakterizuoti kitus žmones, kartais pavadindami savo nepriešelių kiaule, asilu, beždžione ir panašiai. Tačiau viešai kalbantys, žiniasklaidoje mintis ar nuomonės reiškiantys išsilavinę tautiečiai neturėtų nei užgaulioti, nei diskredituoti savo oponentų. Man atrodo, lietuvių Tautai, gerbiančiai savo kultūrą, papročius, tradicijas, tai turėtų būti savaime suprantamas dalykas.

– *Kadangi sakote, jog pasirašėte peticiją prieš politines intrigas, nešvarų ir negarbingą politikų puolimą, manau, jums gerai žinoma, kad Lietuva – vienintelė valstybė visoje Europos Sąjungoje, kurioje buvo politiškai susidorota su demokratiškai žmonių išrinktu prezidentu. 2004 metais, grupei „valstybininkų“ suorganizavus prezidentinę apkaltą, šalies vadovas Rolandas Paksas neteko posto ir, kaip žinia, iki šiol jo politinės bei pilietinės teisės Lietuvoje yra suvaržytos. Ar demokratinėje šalyje tokie dalykai apskritai gali būti toleruojami?*

– Jeigu Rolandas Paksas ir padarė kokią nors nusikaltimą, tai tas nusikaltimas, mano nuomone, visai miniatiūrinis, palyginus su tuo nusikaltimu, koks buvo padarytas prieš jį, verčiant iš posto Prezidentą!.. Aš tikrai nežinau, ką blogo Lietuvai padarė šis politikas, bet tai, ką man teko skaityti žiniasklaidoje apie Prezidento R.Pakso apkaltą – tame nėra jokio nusikaltimo!.. Tiesiog absurdiška kaltinti ir versti iš posto Prezidentą vien tik už tai, kad jis vienam žmogui, finansiniam rėmėjui Jurijui Borisovui suteikė pilietybę.

Beje, internetinėje žiniasklaidoje nesunkiai galima rasti informaciją, kad bendrovės „Avia Baltika“ prezidentas, Lietuvos aviatorių rėmėjas Jurijus Borisovas už nuopelnus Lietuvai Prezidento Valdo Adamkaus dekretu 2001 m. birželio 14 d. Karaliaus

Prof. Liutauras Kazakevičius: „Man labai imponuoja šis žmogus ir politikas, todėl kovoje už teisingumą aš visada palaikiau ir palaikysiu Prezidentą Rolandą Paksą!..“

Mindaugo karūnavimo dienos proga buvo apdovanotas Dariaus ir Girėno medaliu...

– *Norint visiškai reabilituoti Prezidentą Rolandą Paksą, kaip aiškina sistemai lojalūs teisininkai, esą būtina keisti LR Konstituciją. Politiniams oponentams (konservatoriams ir liberalams) Seime balsuojant prieš, reikiamos įstatymo pataisos niekaip negali būti priimtose – pritrūksta balsų. Taigi „sukonstruotas“ užburtas ratas?*

– Žinomos tarptautinės organizacijos, tiek Strasbūro Europos Žmogaus Teisių Teismas, tiek ir Jungtinių Tautų Žmogaus Teisių komitetas, pripažino, jog sankcijos taikomos Rolando Pakso atžvilgiu – nėra adekvačios jo padarytam nusikaltimui. Manau, politikams turėtų būti gerai žinoma, Lietuvai gali tekti mokėti dideles baudas, jeigu šalyje ir toliau bus ignoruojami tarptautinių organizacijų sprendimai.

Draudimas iki gyvos galvos dalyvauti rinkimuose iš Prezidento pareigų atstatydintam asmeniui ne tik neproporcingas, tai yra grubiausias žmogaus pilietinių ir politinių teisių suvaržymas! Demokratiškoje Europoje tai turėtų būti vertinama, kaip kriminalas. Toks precedentas ES kontekste ištis amoralus, todėl ši „klaida“ turėtų būti nedelsiant ištaisyta. Saujelė politikų negali kvestio-

nuoti Tautos valios. Niekas negali uždrausti žmonėms laisvai balsuoti rinkimuose už norimą kandidatą, lygiai taip niekas negali uždrausti demokratiškos šalies piliečiui dalyvauti parlamento ar Prezidento rinkimuose.

– Be abejo, taip turėtų būti demokratiškoje, civilizuotoje šalyje, bet tik ne Lietuvoje, deja!.. Ir kam gi pasitarnauja tokia „demokratija“?

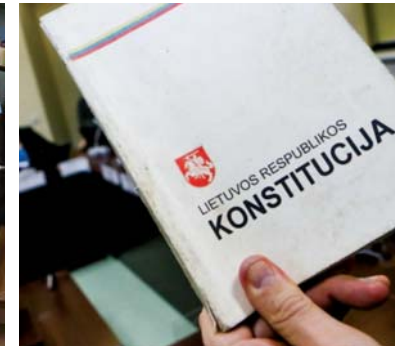
– Į šį paprastą klausimą atsakymas visiškai aiškus. Bet dabar aš norėčiau kalbėti ne apie tai, kam tokia „demokratija“ tarnauja. Man kur kas labiau rūpi, kaip būtų galima absurdišką situaciją pakeisti, tai yra, kaip atkurti teisingumą? Atsakymo į šį klausimą aš neturiu. Seniai nebegyvenu Lietuvoje, tad daug kas man nežinoma...

– Kadangi gyvenate ir darbuojatės Briuselyje, berods, jums tenka susitikti su savo tėvynainiu – Europos Parlamento nariu Rolandu Paksu?

– Taip, retkarčiais mes susitinkame, draugiškai pabendraujame. Galėčiau pasakyti, kad tai labai malonus, padorus, korektiškas žmogus. Keletą kartų teko pasikalbėti su Rolandu Paksu ir, man atrodo, tai normalus, brandus, solidus politikas. Manau, tam tikrais atvejais jis netgi padoresnis už kai kuriuos Belgijos politikus (tarkim, už buvusį Belgijos Ministrą Pirmininką, neseniai norėjusį tapti Europos Komisijos pirmininku).

– Žodžiu, jūs nemanote, kad tokiam politikui, kaip Rolandas Paksas, reiktų uždrausti iki gyvos galvos dalyvauti rinkimuose Lietuvoje?

– Na, ką jūs!.. Net jeigu Rolandas Paksas būtų mažiau padorus, mažiau garbingas politikas, tokie suvaržymai absoliučiai negalimi, nepriimtini. Ir net jeigu koks nors žmogus būtų tarsi šlepetė ar skuduras, apskritai jokiai piliečiui negalima varžyti jo pilietinių ir politinių teisių. Jeigu kažkas įvykdo sunkų kriminalinį nusikaltimą, pvz., nužudo kitą žmogų, net ir tokiais atvejais iš asmens atimamos teisės tik įkalinimo bausmės laikotarpiui, o ne visam likusiam gyvenimui!.. Europos šalyse tokių precedentų nebūna ir neturėtų būti.

Liutauras Kazakevičius: „Matyt, vengdami atsakomybės, politikai bijo ištaisyti savo pačių padarytą „klaidą“. Ir tik todėl metų metais dirbtinai vilkinamas Prezidento Rolando Pakso reabilitacijos procesas!..“

– Panašu, jog Lietuvoje 2004 metais buvo „įteisinta“ labai didelė neteisybė, kuomet buvęs Konstitucinio Teismo pirmininkas Egidijus Kūris (už šį „gerą darbą“ Prezidentės D.Grybauskaitės dekretu paskirtas dirbti Strasbūro Teismo teisėju?!..), pasitaręs su „konstitucinėmis dvasiomis“, uždraudė Rolandui Paksui iki gyvos galvos dalyvauti Prezidento ir Seimo rinkimuose?

– Žinoma, kad tai labai didelė NETEISYBĖ!.. Ir ne tik neteisybė, sakyčiau, tai yra tiesiog NUSIKALTIMAS. Norisi tikėti, kad tokį nusikaltimą padarę žmonės anksčiau ar vėliau turės už tai atsakyti. Matyt, vengdami atsakomybės, politikai bijo ištaisyti savo pačių padarytą „klaidą“. Tik todėl metų metais dirbtinai vilkinamas Prezidento Rolando Pakso reabilitacijos procesas. **Jau vien dėl šio gėdingo precedento, šokiruojančio tarptautinę bendruomenę, galima drąsiai teigti, kad Lietuva tapo nusikalstamų politinių intrigų arena. Šitai susidoroti su savo politiniu oponentu, išties rimtu konkurentu 2014 m. gegužės mėnesį antrai kadencijai perrinktai Lietuvos Prezidentei Daliai Grybauskaitei, tai jau net ne lobizmas, tai kur kas baisesnis politinis–kriminalinis nusikaltimas!..**

– Tad kur link ritasi mūsų laisva ir nepriklausoma Lietuva? Deja, galo tam dar nematyti?!..

– Aš jau ne kartą esu sakęs, kad kova už nepriklausomybę Lietuvoje vis dar tebevyksta, tik neaišku – kas laimės šį karą, kokios jėgos?.. Prezidentė D. Grybauskaitė juk irgi nėra amžina. 2019 metais jau nebe ji, o kažkoks kitas politikas bus išrinktas šalies vadovu.

Teisingumo vardan labai norėčiau, kad po penkerių metų Lietuvos Prezidentu taptų Rolandas Paksas!.. Būtina ne tik visiškai reabilituoti šį politiką, bet suteikti jam dar vieną šansą – netrukdomai atidirbti visą kadenciją. Tada Lietuvos žmonės pamatytų, koks iš tikrųjų yra Prezidentas R. Paksas!..

Kaip jau sakiau, man labai imponuoja šis žmogus ir politikas, todėl kovoje už teisingumą aš visada palaikiau ir palaikysiu Rolandą Paksą. Na, o suteikti kokiam nors asmeniui Lietuvos pilietybę – tikrai joks nusikaltimas. Visame pasaulyje prezidentas gali personaliai suteikti pilietybę kam tiktai nori. Juolab, prisiminkime, kam ir kiek pilietybių suteikė buvusieji Lietuvos Prezidentai Algirdas Brazauskas ir Valdas Adamkus – šimtams Lietuvai niekuo nenusipelnusių užsienio šalių piliečiams!..

– Dėkoju už pokalbį.

*JAV gyvenantis disidentas Valdas Anelauskas:
„Kam tarnauja ir kieno interesus gina tariamai
„nepriklausomos“ Lietuvos prezidentai?!..“*

Kaip žinia, atkūrus nepriklausomybę Lietuvoje, buvo išrinkti keturi Prezidentai, bet tiktai trys iš jų – Algirdas Mykolas BRAZAUKAS, Valdas ADAMKUS ir Dalia GRYBAUSKAITĖ, pasak politinį „elitą“ aptarnaujančių politologų gvardijos bei sisteminės žiniasklaidos, esą tinkamai atstovavo mūsų valstybės interesus. Na, o ketvirtajam – Prezidentui Rolandui PAKSUI, išdrįsusiam pasipriešinti, mesti iššūkį teisinio nihilizmo, politinės korupcijos

Disidentas

Valdas Anelauskas:

*„Skandalas dėl R. Pakso
įsiliepsnojo Lietuvoje
tik dėl to, kad naujai
išrinktasis Prezidentas
pernelyg staigiai metė rimtą
iššūkį veikiančiai
SISTEMAI. R. Pakso „kaltė“
buvo ta, kad jis ir jo suburta
komanda pasikėsino
į šalyje susiformavusio
politinio „elito“
valdžios monopolį...“*

ir melo SISTEMAI, deja, taip ir nebuvo leista garbingai atlikti savo pareigą Tėvynei.

Per 25 metus Lietuvoje įsikerojęs autokratinės valdžios režimas, pastaruoju metu pasižymintis nebent agresyvia retorika „teroristinės valstybės“ Rusijos atžvilgiu bei plačiai išvystyta propagandine kampanija „rusai puola“, faktiškai nepadarė nieko, kad būtų apginti mūsų šalies nacionaliniai interesai. Užtat kitaminčių, politinių oponentų persekiojimas Lietuvoje jau seniai tapo konstitucine, dvigubų standartų taikymo „norma“. Kiek epiščiau, tarytum „iš šono“ žvelgdamas bei vertindamas situaciją mūsų šalyje, JAV gyvenantis disidentas Valdas ANELAUSKAS bando išsiaiškinti tikrąsias Lietuvos užvaldymo priežastis.

– Nors gyvenu jau daugel metų toli nuo Lietuvos, o ir apsilankau gimtinėje labai retai, bet jaučiuosi kaip toj dainoje: *„Lietuviais esame mes gimę, lietuviais turime ir būt!..“*. Nesvarbu kur būčiau, visada jaučiuosi Lietuvos, lietuvių Tautos dalimi. Todėl lyg ir nesinorėtų savęs paties pernelyg skaudžiai vanoti, bet pastaruoju metu net ir mano „patriotiška kantrybė“ jau beveik

išsekusi, nes tapo aišku, mūsų Tėvynėje kuo tolyn, tuo viskas tik blogyn, blogyn ir blogyn. Vis dažniau mano širdyje suskamba Lietuvos dainiaus Justino Marcinkevičiaus žodžiai: „*Tėvyne, tu mano tėvyne, už ką*

tu mus šitaip baudi?.. Su kuo ir prieš ką tu eini?..“

Lenkų ir lietuvių mylimas poetas Adomas Mickevičius kadaise palygino Lietuvą Tėvynę su sveikata: „*Litwo! Ojczyzna moja! Ty jesteś jak zdrowie*“. Sveikatą žmogus labiausia brangina ją praradęs. Lygiai taip ir Tėvynę. Būtent mums, emigrantams, toks palyginimas, matyt, geriau suprantamas negu Lietuvoje gyvenantiems lietuviams. Juk neįmanoma emigrantui Tėvynę pasiimti ir su savimi išsinešti. Esame ją bent iš dalies praradę, bet nuo to Tėvynė mums tapo dar brangesnė.

Sulaukėme laikų, kai realią situaciją Lietuvoje tenka lyginti ne su sveikata, o su liga, sukeliančia didelį skausmą. Mintys apie Tėvynę patriotiškam lietuviui tarsi negyjanti žaizda ar neatlėgstantis dantų skausmas. Jei vakarais pasiskaitau lietuviškame internete naujienas iš Lietuvos, tai po to visą naktį nebegaliu užmigti. O jeigu rytais pasidomiu naujausiais įvykiais gimtinėje, tai visai dienai nuotaiką galiu susigadinti. Kai kas mano nerimą dėl Lietuvos dabarties ir ateities laiko juodžiausiu pesimizmu. Man oponuojantys kolegos sako, jog į pusiau pripiltą stiklinę reikėtų žiūrėti ne kaip į pusiau tuščią, o kaip į pusiau pilną. Atseit, nepraraskime vilties, nes Lietuvoje, kokia ji šiandien yra, ne taip jau ir blogai, tereikia į viską žiūrėti kiek optimistiškiau, pamėginti įžvelgti šviesą tamsaus tunelio gale, ir t. t. Panašiai kažkada, gyvenat Tarybų Sąjungoje, girdėdavome: „*Nors dar esama atskirai pasitaikančių*

negerovių, tačiau būtina matyti gerąsias socialistinio gyvenimo puses“.

Netvirtinu, kad šiuo metu Lietuvoje nėra nieko, kuo būtų galima pasidžiaugti. Nesakau, kad viskas tik blogai, nes tai būtų netiesa. Tačiau geri dalykai nuskęsta rūsčios realybės klampume.

Visose šalyse bei visuomenėse yra gerų ir blogų dalykų, tačiau jau tapo savotiška „norma“, jog apskritai blogybių pasaulyje ženkliai daugiau negu gėrio. Gerų dalykų netgi Afrikoje ir Zimbabvėje galima atrasti, bet į tai mažai kas kreipia dėmesį, nes blogybės ten nustelbia, absorbuoja viską. Taigi, šiuo atveju netinka „pusiau tuščios ir pusiau pilnos stiklinės“ teorija. Blogio apraiškų Lietuvoje tiek daug, jog gėris tarytum juodoje smaloje nuskęsta. Manau, čia ne tas atvejis, kai deguto šaukštas medaus statinę pagadina, veikiau atvirkščiai – medaus šaukštas juodžiausiame degute prasmengla!..

Manau, atėjo laikas mesti į šoną „pusiau pilnos stiklinės“ teorijas ir pradėti be jokių užuolankų ir nutylėjimų kalbėti apie rūsčią realybę mūsų Tėvynėje. Prieš keletą metų laikraščio „Respublika“ internetinėje svetainėje „Povilas iš Marijampolės“ savo

laiške redakcijai rašė: „*Tai, ką dabar girdi mano ausys ir mato mano akys, verčia ne tik sunerinti, o tikrąja to žodžio prasme – panikuoti*“. Būtent taip ir aš sakau!..

Kai prieš kelis metus rudenį lankiausi Lietuvoje, mane ypač nustebino, kad soduose buvo pilna nenusuktų obuolių. Atrodė, tarsi būtų po karo ar kokios katastrofos. Pamenu, seniau taip tikrai nebūdavo, kad lapkričio pabaigoje ant obelių, kai jau nėra lapų, tebekabotų gražūs raudoni obuoliai!.. Žmonės vaisius nuo medžių laiku nuskindavo. Net jeigu patiems ir nereikėdavo tų obuolių, tai nors kiaulėms sušerdavo. Gi dabar tos nenusuktos obelės vėl rudenį man atrodė labai keistai, aš niekaip negalėjau suprasti – kas gi čia atsitiko?.. Tik paskui man paaiškino, kad daugybė lietuvių išvyko gyventi į kitas šalis, palikę tuščius namus, todėl ir nebėra kam apleistuose soduose obuolių nuskinti. Ypač iš Lietuvos kaimų daug kas išvyko, tad stovi sodybos tuščios, apleistos...

Turbūt kai kas dar prisimena rašytojo Jono Avyžiaus romaną „*Sodybų tuštėjimo metas*“. Manau, šis įvaizdis Lietuvai dabar bene labiausiai tinka. Apleista, kaip tie nenusuktų obelių sodai, pasmerkta, nykstanti, *išsivaikščiojanti Lietuva* – tokios mintys sukilo, kai žvelgiau į negyvenamas, žmonių paliktas sodybas. Kai kur jau apleisti ištisi kaimai. Girdėjau, lietuviai emigruoja – evakuojasi ištisiais kaimais. Nebegyvenami, užkaltais langais namai lyg vaiduokliai stūkso ištuštėjusiuose provincijos miesteliuose...

Bet ar galėjo kas bent įsivaizduoti tada, kai tautiečiai masiškai suplaukdavo į grandiozinius Sąjūdžio mitingus 1988 ir 1989 metais ar kai 1991 metais Vilniuje gynė Seimą ir Televizijos bokštą, kad vos po kelių dešimtmečių tokia rūsti padėtis bus Lietuvoje, jog žmonės iš šalies ims masiškai bėgti?! Baisu ir pagaltoti, kad šitaip viskas pasisuko, atgavus Lietuvos laisvę ir nepriklausomybę!.. Prieš keletą metų Airijoje gyvenanti lietuvė parašė knygą apie savo emigracijos patirtį. Jos nuomone, jeigu lietuviai emigrantai susikabintų rankomis, tai gyva žmonių grandinė nusitęstų nuo Lietuvos iki pat Airijos. Deja, tai simboliškas priminimas istori-

nio Baltijos kelio, po kurio per ketvirtį amžiaus beveik milijonas lietuvių, lyg benamiai elgetos, turėjo palikti Tėvynę, klajoti po pasaulį. Ir kaip gi čia neprisiminus amžinatilsį Romualdo OZOLO ištartų žodžių: „*Baltijos kelias – tai buvo mūsų išėjimo iš Lietuvos kelias*“. Vadinamoji „laisvė“, „nepriklausomybė“, „demokratija“, lyg koks viduramžių maras, iš Lietuvos išslavė beveik milijoną lietuvių! Ir tai, deja, nebepataisoma tragedija!..

Be abejo, nei Lietuvos partizanai, nei politiniai kaliniai, tremtiniai, disidentai, nei dauguma paprastų žmonių, kurie daugiatūkstantiniuose Sąjūdžio mitinguose dalyvaudavo, Seimo rūmus ir Vilniaus televizijos bokštą gynė, niekas net ir košmariškame sapne negalėjo susapnuoti, kad Lietuva taps tokia, kokia ji yra šiandien. Dauguma tautiečių ne apie tokią Lietuvą svajojo, visai ne tokią „laisvę“, „nepriklausomybę“ ir „demokratiją“ savo šalyje įsivaizdavo.

Šviesios atminties signataras R. Ozolas dabartinėje situacijoje Lietuvoje akcentuoja BAIMĖS sindromą: „*Net psichologinė atmosfera yra susikūrusi tokia, kad visuotinė baimė tapo dominuojančia visuomenės bendravimo arba bendrabūvio forma, kaip ir anais laikais. Tik anais laikais bijojome saugumiečio ir milicininko, o dabar net nežinai, ko bijoti. Reikia bijoti visų*“.

Pratęsdamas šią R. Ozolo mintį, galėčiau drąsiai teigti: šiandien lietuviai Lietuvoje teturi vienintelę realią laisvę – laisvę bijoti, o dauguma šalies gyventojų net bijo pasakyti, kad jie bijo!.. Baimė sukaustė lietuvių. Teisingai yra pastebėjęs Prezidentas Rolandas Paksas: „*Totalios baimės apimtoje valstybėje žmonės nėra laisvi būti savimi!..*“

Na, o Lietuvos šviesuolis, amžiną atilsį poetas Justinas Marcinkevičius yra pasakęs: „*Baltijos kelyje Lietuvos Atgimimas tarytum užsibaigė, o paskui buvo tik išsigimimas...*“. Poetas paradoksu pavadino tai, kad Baltijos kelyje stovėjusieji lietuviai dvasiškai ir morališkai buvo kur kas laisvesni, tvirtesni, negu dabar, Lietuvai išsikovojus tariamą „laisvę“ ir „nepriklausomybę“.

Valdas Anelauskas: „Rolando Pakso pergalė 2003 m. LR Prezidento rinkimuose sukėlė sumaištį šalyje, kadangi naujojo Prezidento nepriėmė politinis „elitas“, palaikęs amerikietį V.Adamkų. Daug kam netikėtai, tiesiog fantastiškai laimėjęs Prezidento rinkimus, R.Paksas, trūks plyš, turėjo būti sukompromituotas...“

Todėl aš ir sakau, šiuorpiausia šiandienėje Lietuvoje yra tai, jog dauguma žmonių apimti baimės, juodžiausios apatijos, pasyvumo. Propagandos veikiami tautiečiai ne gyvena, o tiktai funkcionuoja, rankas nuleidę, nusiminę, viskuo nusivylę, tarytum būtų užhipnotizuoti!.. Filosofas Arvydas Šliogeris šią būseną „diagnozavo“ glaustai ir taikliai: **„Neviltis – tokia Lietuvos būseną“**. Čia turima omeny daugumai lietuvių būdingas fatalistinis susitaikymas su esama padėtimi. Nieko, absoliučiai nieko dauguma „užzombintų“ žmonių Lietuvoje šiandien jau nebedaro situacijai šalyje pakeisti. Nors ir kenčia, bet nieko nedaro, ir net nebando pakeisti savo vergiškos padėties. Neapsikentusieji – emigruoja.

Regis, belieka konstatuoti: lietuvių Tauta nugaltėta, palaužta, vergiškoje būsenoje, todėl ir nesipriešina, su viskuo susitaiko,

viskam paklūsta. Nejau toks buvo valdančiųjų tikslas – vergišką gyventojų būseną pasiekti?!.. Mūsų tautos žudikai – sisteminiai konservatoriai, liberalai, socdemai – visų jų bendras tikslas, tar naujant užsienio ponui, pražudyti Lietuvą!.. Ir kai dabar sisteminų partijų deleguoti valdžiažmogiai užtikrintai laimi visuose frontuose, niekas jiems nesipriešina, nebetrukdo, nėra jokios rimtesnės opozicijos, kuri galėtų Lietuvos vardu veikiančio klando savivalei pasipriešinti!..

Kai aš iš tuometinės Tarybų Sąjungos emigracijon išvykau, tikrai negalvojau, kad amžiams Lietuvą palieku. Vos tik išvykęs, rimtai ėmiau galvoti apie sugrįžimą. O kai Amerikoje susipažinau su šviesaus atminimo ambasadoriumi Stasiu LOZORAIČIU, buvau tvirtai nusprendęs, jeigu tik jis taps Lietuvos Respublikos Prezidentu, tai aš iškart grįžtu į Tėvynę. S.Lozoraitis – Lietuvos atstovas Vašingtone, čia dirbęs dešimt metų, nuo 1983-ųjų iki 1993-ųjų, jau kaip nepriklausomos valstybės – Lietuvos Respublikos ambasadorius, pasižymėjo neblėstančia viltimi bei optimizmu: *„Neliūdėkim, nes tie visi, kurie krito, tie, kurie žuvo, tie, kurie kentėjo, tikrai padarė nepaprastą darbą ir statė jie Lietuvą. Žiūrėkim į ateitį su optimizmu. Mane vadina optimistu. Taip, aš esu optimistas todėl, kad jaučiu, kad toji graži ateitis ateis. Statykim Lietuvą, ne tiktai mūrus Lietuvos, bet ir moralę, sąmonę, kuri jau buvo nepriklausomoje Lietuvoje sustiprėjusi ir kuri tikrai vedė ir mano tėvą, ir jūsų tėvus, ir senelius“*, – taip 1992 m. vasario mėnesį, apsilankęs Lietuvoje, savo artimiesiems ir bendražygiams kalbėjo S. Lozoraitis.

Deja, 1993 metais Lie-

Valdas Anelauskas: „Lietuvoje susiformavo valdančioji klika, kai V.Landsbergio „dešinieji“ po rinkimų pakeisdavo A.Brazausko „kairiuosius“. Absoliučiai jokio skirtumo tarp jų nėra ir būti negali. Bet užtat labai patogu politiniam „elitui“, pakaitomis dalinantis ministrų, deputatų, ambasadorių postus, nebaudžiamai grobstyti valstybės turtą...“.

tuvos Prezidentu tapo ne idealistas-optimistas Stasys Lozoraitis, bet persivertėlis komunistas Algirdas Mykolas BRAZAUSKAS. Iškart tapo aišku, kad Lietuva, kaip viena pažįstama prancūzų politologė tada pastebėjo, pasirinko **tolimesnį marazmą...** (juolab šis valstybinis MARAZMAS išryškėjo, savo apogėjų pasiekė dabar, kai štai jau antrą kadenciją Lietuvoje viešpatauja Dalia GRYBAUSKAITĖ – „Dėdulės“ Vytauto Landsbergio favoritė, viešai apsimelavusi Raudonoji Dalia!..).

Nesėkmingai kandidatavęs į Lietuvos Prezidentus Stasys Lozoraitis po to, deja, neilgai tegyveno. Pavalgė žmogus ten kažkokios neaiškos kiaušininės, viskas tuo ir užsibaigė... Našlė Daniela Lozoraitis (dabar jau irgi amžinatilsį) vėliau man sakė, kad tai buvo jos vyro Stasio tyčinis nužudymas, dėl to jokių abejonių ji neturėjo... Todėl ir mano sugrįžimo į Lietuvą klausimas tuokart, galima sakyti, buvo palaidotas.

Na, o kai po draugo A. M. Brazausko Lietuvos Respublikos Prezidentu vėliau tapo JAV pilietis, misteris Valdas ADAMKUS, „garbingai“ atpylęs net dvi kadencijas, tai man nebeliko jokių abejonių, su kuo ir prieš ką oficiali Lietuvos valdžia eina!..

Dar kelios pastabos apie „Fermerį“ Valdą Adamkų

Turiu pasakyti, man iškart atrodė labai įtartina ir keista, kad Valdas Adamkus prisiplakė prie Stasio Lozoraičio ir netgi tapo jo rinkimų štabo vadovu!.. Nors pats V.Adamkus sakydavo, esą velionis S.Lozoraitis buvo jo draugas, bet faktai rodo visai ką kitą! Ši „savo draugą“ jis jau seniai buvo išdavęs. Pagaliau daug ką pasako ir V.Adamkaus atmetinai organizuota kandidato į Prezidentus Stasio Lozoraičio rinkiminė kampanija Lietuvoje 1993 metais. Vos tik pajutęs, kad „pasirinko ne tą kandidatą“, rinkimų štabo vadovas V.Adamkus pasipustė padus ir dingo iš Lietuvos, net nesulaukęs rinkimų dienos. Išeivijoje buvo kalbama, esą „inkognito“, neinformavus savo amerikiečių viršininkų, Lietuvos Prezidento rinkimų kampanijoje dalyvavusį V.Adamkų apskundė Prezidentu svajojęs tapti žinomas išeivijos veikėjas daktaras Kazys Bobelis...

Žodžiu, išeivijoje apie Valdą Adamkų sklandė visokiausi gandai. Gal kai kas ir buvo perdedama, bet, kaip sakoma, nėra dūmų be ugnies. Tiesą sakant, V.Adamkus nebuvo itin mėgstamas tarp JAV gyvenančių lietuvių. Tiek jis, tiek ir jo aplinka išeivijoje buvo laikomi jeigu ne raudonaisiais, tai bent jau, kaip čia sakydavo, ružavais. Daug kam atrodydavo labai keista, kad Valdas Adamkus periodiškai keliaudavo į TSRS jau nuo 1972 metų, ir netgi po tarybinę Lietuvą laisvai važinėdavo!.. Kodėl tarybų valdžia buvo tokia lojali V. Adamkui? Pastarasis aiškino, esą vykstantis į Tarybų Sąjungą kaip svarbus ekologijos specialistas...

Nuostabą kelia Valdo Adamkaus pokalbiai su tuometiniu TSRS ambasados Vašingtone pirmuoju sekretoriumi lietuviu Vaclovu Sakalausku. Pastarojo rašytose KGB ataskaitose judviejų

pokalbiai yra išlikę archyvuose ir neseniai buvo paskelbti. Pasirodo, Valdas Adamkus atvirai, kaip patikimam draugui, viską papasakodavo kadriniam KGB karininkui V.Sakalauskui apie Amerikos lietuvių bendruomenę.

Tačiau bene daugiausia įtarimų ir apkalbų sukėlė gerai žinomas FAKTAS: vienas savo homoseksualumo neslėpęs senosios kartos Amerikos lietuvis padovanojo V.Adamkui didžiulę vasarvietę, kurią paskui šis mėgdavo vadinti „dvaru“. Senieji Amerikos lietuviai iki šiol pasakoja labai nustebę, kai vietinis turtuolis ir knygų leidėjas **Juozas Bačiūnas**, kurio seksualinė orientacija visada kaimynams kėlė daug abejonių, staiga, nė iš šio, nė iš to, – ėmė ir atidavė Valdui Adamkui, kuris gyveno Čikagoje ir tuo metu dirbo automobilių gamykloje, buvo jaunas, gražus sportininkas, Mičigano valstijoje, prie upės esančią 60 hektarų **Tabor Fermą!**.. O juk ten buvo ir nuosavas miškas, ir golfo laukai, ir plaukymo baseinai. Daug kam atrodė labai įtartina ir keista, kodėl Juozas Bačiūnas padovanojo tokį didelį turtą kažkokiam gražaus veido ir stoto jaunuoliui. Beje, šis V.Adamkaus biografijos puslapis niekada nebuvo plačiai nušviestas.

Tapęs Lietuvos Prezidentu, V.Adamkus, berods, netgi pakliuvo į Gineso rekordų knygą, kaip Europos valstybės vadovas, mažiausiai gyvenęs savo gimtinėje. Palikęs Lietuvą 1944 metais kartu su besitraukiančiais vokiečiais, V.Adamkus 1997 m. išėjo į pensiją Amerikoje, JAV išgyveno daugiau kaip pusę amžiaus, o tada persikraustė gyventi ne į Floridą, kaip daugelis amerikiečių pensininkų, bet išvyko į Lietuvą prezidentauti!.. Jei pasidairytume po senelių prieglaudas Amerikoje, manau, rastumėm ir daugiau tokių karšinių prezidentų Lietuvai!..

Prezidentą Valdą Adamkų ir visą jį atlydėjusią iš Amerikos svitą pagrįstai galima laikyti svarbiausiu JAV interesų agentu Lietuvoje!.. Be abejo, savo tikrąjį veidą Prezidentas V.Adamkus parodė proteguodamas „Mažeikių naftos“ perdirbimo gamyklos padovanojimą amerikiečių kompanijai „Williams“. Jau vien to-

*Abejoti šių veikėjų „nuopelnais“
Tautai ir mūsų valstybei netenka:
ne vien dėl „Mažeikių naftos“
– „Williams“ aferos „Dėdulė“
V.Landsbergis Prezidento rinkimuose
palaikė JAV pilietį,
„Fermerį“ V. Adamkų!..
Kaip žinia, CŽV kalėjimas Lietuvoje
atsirado prezidentaujant jankių
marionetei V.Adamkui...*

dėl, kaip teigė sisteminis propagandistas, politologas Raimundas Lopata, Prezidentą V.Adamkų galima laikyti „**modernios, civilizuotos bei vakarietiškos Lietuvos garantu**“...

Prezidento Rolando PAKSO iššūkis „Fermeriui“ Valdui Adamkui

Baigęs pirmąją kadenciją, Prezidentas V. Adamkus labai tikėjosi, kad piliečiai ir vėl su entuziazmu perrinks jį antrai kadencijai, tačiau taip neįvyko. 2003 metais Lietuvos Prezidento rinkimuose į antrą turą pateko buvęs premjeras, atsisakęs „Mažeikių naftą“ padovanoti amerikiečių kompanijai „Williams“, Rolandas PAKSAS. Nors Lietuvos sisteminės partijos, paklusdamos JAV ambasados „draugiškam patarimui“, ragino tautiečius balsuoti už amerikietį V. Adamkų, tačiau dauguma lietuvių visa tai ignoravo ir vieningai prabalsavo už jauną, perspektyvų politiką Rolandą Paksą, kuriam buvo lemta tapti savotišku vilties Prezidentu paprastiems Lietuvos žmonėms, visiems tiems naivuoliams, patikėjusiems, jog šalyje pagaliau bus atkurta tvarka ir teisingumas!.. Tautiečiai jame matė ryžtingą kovotoją su korupcija, politinio „elito“ nebaudžiamumu, valstybės turto grobstytojais. Tarp jų buvau ir aš. Nors negyvenau Lietuvoje, bet vėl pradėjau nejučiom dairytis į laukiančius sugrįžimo Tėvynėn lagaminus...

Vos tikrai Rolandas Paksas už jį balsavusių piliečių valia tapo Respublikos Prezidentu, Lietuvoje iškart įsiliepsnojo skandalas, kadangi naujai išrinktasis šalies vadovas pernelyg staigiai metė rimtą iššūkį veikiančiai politinei SISTEMAI. R.Pakso pagrindinė „kaltė“ buvo ta, kad Prezidentas ir jo suburta komanda pasikėsino į šalyje susiformavusio politinio „elito“ valdžios monopolį. Lietuvoje faktiškai jau veikė vakarietiško tipo dvipartinė sistema, leidusi nevaržomai kvailinti rinkėjus. JAV tai respublikonai ir demokratai, Anglijoje – konservatoriai ir leiboristai. Tokia sistema labai patogi, nes sukuriamą iliuziją neva rinkėjai turi pasirinkimą.

Demokratiškai žmonių išrinkto Prezidento Rolando Pakso priešininkus visiškai palaikė Vakariai, kadangi rinkimuose jaunas, veržlus, energingas politikas nugalėjo ne šiaip kokią dieduką pensininką, bet Vakarų remiamą Amerikos pilietį, buvusį žvalgą. V.Adamkus pusšimtį metų ne tik gyveno JAV, bet kurį laiką buvo etatinis žvalgybos darbuotojas, vykdavęs į Tarybų Sąjungą „tirti“ ekologinės situacijos Sibiro miestuose su galinga karine pramone. KGB bylose V.Adamkus buvo įvardintas „Fermerio“ slapyvardžiu.

Verčiant demokratiškai išrinktą Lietuvos Prezidentą Rolandą Paką vietos politinio „elito“ ir JAV specialiųjų tarnybų interesai absoliučiai sutapo!.. Lietuvos „valstybininkai“ iškart sulaukė neoficialių signalų iš Vašingtono, kad Vakariai laukia Prezidento R.Pakso atsistatydinimo arba atstatydinimo – kaip „demokratijos“ pergalės Lietuvoje.

Užsienio publikai viešosios informacijos priemonės Prezidentą R.Paką pateikė kaip mafijožą, o Lietuvos piliečiams – kaip Maskvos agentą. Kiek pamenu, tuo metu Amerikos žiniasklaidoje kritiškose R.Pakso atžvilgiu publikacijose kur kas daugiau dėmesio buvo skiriama niekam čia nežinomai gruzinei burtininkei Lenai Lolišvili, o ne verčiamam iš posto Lietuvos Prezidentui!..

Gera žinoma, kuo baigėsi šliaužiantis perversmas Lietuvoje. Nors tautiečių valia išrinktas, tačiau neparankus vietos politiniam

„elitui“ ir „nepriklausomos“ Lietuvos užsienio globėjams Prezidentas Rolandas Paksas vis tikrai buvo nušalintas. Šį tiesioginę to žodžio prasme antikonstitucinę PERVERSMĄ, atitinkamą proamerikietiškai dvasiai, pavadino terminu „*impičmentas*“ – APKALTA. Štai toks ir buvo tariamos „demokratijos“ triumfas Lietuvoje 2004 metais, kai suverenios šalies vadovą nuvertė be jokių „spalvotųjų revoliucijų“. O kadangi Lietuva katalikiška šalis, tai vertė Prezidentą Rolandą Paką su jėzuitišku subtilumu – apkaltingai nepadarytais nusikaltimais, nušalino nuo valdžios politinio susidorojimo instrumentu tapusio parlamento ir politiškai angažuoto Konstitucinio Teismo pagalba!..

Mano giliu įsitikinimu, ypač svarbus demokratijos raidai Lietuvoje buvo tas momentas, kai 2004 metais „valstybininkai“ nuvertė žmonių išrinktą Prezidentą. Tai lūžio momentas, kai vadinamasis „elitas“ pajuto savo galią tautiečius („runkelius“) valdyti lyg kokius baudžiauninkus. Būtent nuo tada įgavo pagreitį demokratijos ir teisės totalaus išsigimimo procesas Lietuvoje!..

Metams bėgant, vis blogesnės žinios iš Lietuvos pasiekdavo mane. Gal todėl tik po 20 metų pirmą kartą ryžausi „nepriklausomoje“ Lietuvoje apsilankyti. Ir jau po to pirmojo apsilankymo nebeliko daugiau jokių iliuzijų, nebent tik mano pelenus kada nors Lietuvon nuvės palaidoti...

Prezidentas Rolandas Paksas per pastaruosius kelis dešimtmečius tapo bene didžiausia Lietuvoje viešpataujančio valdžios režimo arba SISTEMOS auka. Nors kur kas tiksliau būtų sakyti, kad didžiausia auka tapo net ne R.Paksas, o būtent lietuvių Tauta. Per kiekvienus Prezidento rinkimus, kai man atsiunčia iš ambasados balsavimo biuletenį, aš paprasčiausiai išbraukiu visus kandidatus ir raudonomis raidėmis įrašau vienintelio man priimtino kandidato į LR Prezidentus vardą ir pavardę – Rolandas Paksas.

„ANIMA STANTE E NON CADENTE“ – išvertus iš lotynų kalbos – „stovinti ir negriūvanti dvasia“. **Manau, šie ankstyvojo**

renesanso filosofo-mistiko Kornelijaus Agrippos žodžiai labai tinka SISTEMOS nuverstam, bet nepargriuvusiam Prezidentui Rolandui PAKSUI!..

Valstybinis monstras, įsikerojęs vadinamoje „Marijos žemėje“, surietęs Tautą į ožio ragą, daugeliui lietuvių atrodo toks baisus ir šlykštus, todėl daug kam kyla noras kuo greičiau ir kuo toliau nuo jo pabėgti. Ir bėga tautiečiai neatsisukdami, emigruoja svetur, gelbėdamiesi lyg nuo didžiausio siaubo!.. **Prezidentas Rolandas Paksas pasakė labai teisingus žodžius: „Kai valstybė nusigręžia nuo žmonių – žmonės nusigręžia nuo valstybės! Tai – istorinis dėsningumas, nuolat pasikartojantis ten, kur valdžia nepaiso daugumos interesų ir lūkesčių“.** Ne nuo savo Tėvynės lietuviai bėga, o nuo išsigimusios valstybės, tarnaujančios Briuseliui ar Vašingtonui, ir visai neginančios nacionalinių šalies interesų!.. Ne pati Lietuva yra blogis, bet antidemokratiška, antikonstitucinė valstybė!..

Teko skaityti lietuviškame internete, kaip minint 70-ąsias trėmių metines liaudies praminti „valdžiagyviai“ su panele Prezidente priešaky, kalbėjo: „**Nieko neverta valstybė, kuri statoma ant ašarų, vargų ir kančių**“. Ne jau tai pačios Prezidentės D.Grybauskaitės pasakyti žodžiai?!.. Be abejo, tai šventa tiesa, taikytina šiandienei Lietuvos valstybei, apie kurią tegalima pasakyti, kad ji nieko neverta, nes pastatyta būtent ant žmonių ašarų, vargų ir kančių!.. Per pastaruosius du dešimtmečius „valdžiagyvių“ užvaldyta valstybė suteikė lietuvių tautai neapsakomai daug vargo, kančių ir ašarų. Esu tikras, ambicingi, godūs „valdžiažmogiai“, Lietuvą valdanti nusikaltėlių gauja tapo lietuvių Tautos genocido vykdytojais!..

Atgimimo metais tiek daug vilčių teikusi nepriklausoma Lietuvos Respublika seniai virto valstybiniu monSTRU, naikinančiu lietuvių tautą! Tarsi vėžinis auglys ant Lietuvos kūno, apkėtojęs šalį ir tautą savo nuodingais čiuptuvais, graužia mūsų Tėvynę visais įmanomais būdais. Tokią valstybę, kokia šiandien matome, reikėtų griauti ir iš pagrindų perstatyti, pradedant nuo Konstitu-

Valdas Anelauskas: „Kadangi Lietuva katalikiška šalis, tai nuvertė Prezidentą Rolandą Paksą su jėzuitišku subtilumu – apkaltinę nepadarytais nusikaltimais ir nušalinę nuo valdžios politinio susidorojimo instrumentu tapusio parlamento bei politiškai angažuoto, Egidijaus Kūrio „dvasių“ įtakojamo Konstitucinio Teismo pagalba!..“

cijos reformos. Būtent tai prieš keletą metų siūlė Prezidentas Rolandas Paksas, užsimojęs sugrąžinti Lietuvą žmonėms. „**Tautai reikia burtis į Trečiąją Respubliką, kuri būtų Lietuvos žmonių valstybė ir valstybė Lietuvos žmonėms**“, – agitavo R. Paksas.

SISTEMOS atstumtas Prezidentas svajojo apie tokią valstybę, kurioje vyrautų tvarka ir teisingumas, apie valstybę, kurioje kiekvienas pilietis jaustųsi saugus ir kiekvienas tautietis turėtų galimybę įgyvendinti savo siekius. **Trečioji Respublika** būtų lietuvių Tautos, sukūrusios tokią valstybę, išgyvenimo ir ateities Respublika, žmonių dvasinio atgimimo Respublika.

Buvusi Seimo pirmininkė Irena Degutienė prieš keletą metų teisingai pastebėjo: „*Valdžia ne iš dangaus nukrenta į Seimą, o po to Vyriausybė suformuojama ... visi yra atsakingi – ir tie rinkėjai, kurie renka tokią valdžią, ir tie, kurie iš viso neina į rinkimus*“. Pratešiant šią konservatorės I. Degutienės „auksinę mintį“, manau, vertėtų pacituoti Prezidento Rolando Pakso teiginį: „*Negali turėti ateities valstybė, kuri skelbiasi, kad pasirinko demokratinį valdymo modelį, tačiau daro viską, kad jos piliečiai turėtų kuo mažiau įtakos ir būtų nušalinti nuo jiems gyvybiškai svarbių sprendimų priėmimo... Tokia padėtis, kuri žmones varo į neviltį ir masiškai gena iš Tėvynės, nebegali būti pakeista vien „tradicinėmis“, juolab kosmetinėmis priemonėmis. Čia jau yra SISTEMINĖS ydos, todėl būtini nestandartiniai, drąsūs, laiko iššūkius atitinkantys sprendimai!..*“ – reziumuoja R. Paksas.

Kai Lietuvos žmonės pagaliau tai suvoks, galbūt tada ir įvyks esminis lūžis. Bet, man regis, geriausią išeitį Lietuvai pasiūlė amžiną atilsį ekonomistas ir politikas Julius VESELKA: „*Mano galva, Lietuvoje reikėtų įvesti diktatūrą 50-ties metų laikotarpiui. Va tada čia tikrai būtų tvarka. Tik tai nežinau, kur galima būtų rasti ryžtingų žmonių, kurie nebijotų prisiimti asmeninę atsakomybę, taikant pačias griežčiausias priemones, ir apvalytų Lietuvą nuo padugnių, valdančių valstybę!..*“.

Deja, visame pasaulyje akivaizdi tendencija – „*demokratija virsta fikcija, o jos pamatinius principus, privalančius garantuoti daugumos žmonių interesus ir teises, bematant užurpuoja agresyvi bei itin aktyvi mažuma, ir priverčia juos tarnauti savo labui. Tai iš esmės yra ne kas kita, kaip demokratijos nusavinimas. Lietuvoje šis nusavinimas „savo esmė niekuo nesiskiria nuo valstybinės ir kolektyvinės nuosavybės privatizacijos, daugeliu atvejų prilygusios nežabotai savivalei ir grobimams. Skirtumas tik toks, kad demokratijos privatizacija buvo ne tokia pastebima, nors jos pasekmės – dar pražūtingesnės*“, – pabrėžia Prezidentas R. Paksas.

Belieka atsakyti į tradicinį visų revoliucionierių klausimą: **ką daryti?** Nejau iš tikrųjų karo propagandos ir nuolatinės dezinformacijos supriešinti Lietuvos piliečiai jau nebegali nieko pakeisti savo valstybėje? Nejau belieka atgręžti nugarą mūsų protėvių krauju aplaistytai šaliai, kurioje prisidengę „atstovaujamosios demokratijos“ šydu savo reikalus tvarkosi „demokratiškai išrinkti“ Lietuvos valdžiažmogiai?..

Post scriptum

Rolandas Paksas. Lietuvai reikia naujo nacionalinio kelio. Kodėl mūsų šalyje dirbtinai keliama visuomenės politinė temperatūra? Galima tik numanyti, kokių tikslų Lietuvoje siekiama totaliai griauant visuomenės pasitikėjimą politinėmis partijomis ir valstybėje veikiančia politine sistema. Reikėtų aiškiai pasakyti, jog tiek šalies viduje, tiek išorėje yra pakankamai suinteresuotųjų subjektų neleisti, jog būsimieji Seimo rinkimai sustiprintų tas politines jėgas, kurios principingai laikosi nacionalinių prioritetų ir krikščioniškosios pasaulėžiūros krypties valstybės politikoje.

Kas tampo už virvelių Lietuvos politinio teatro marionetes?

Jau tapo akivaizdu, daugelis globalistinių tendencijų turi savo vietinius atitikmenis. Susidaro išpūdis, jog Lietuvoje pilnu tempu, bet kokia kaina siekiama dirbtinai suformuoti dominuojančią liberalistinę sąmonę bei proteguoti šiai ideologijai palankias politines grupuotes. Šiuolaikinę Europą krečia naujas savosios tapatybės suvokimo drugys. Kokia gali būti tautų Europos ateitis be lietuvių, lenkų, vengrų ar čekų tautų?..

Tai turime suvokti, visų pirma, mes patys – Lietuvoje gyvenantys lietuviai. Esu tikras, mums reikia burtis į tokią nacionalinę bendruomenę, kuri nepabūgtų pasipriešinti plūstančiai globalizacijos bangai!.. Europos Sąjungą šian-

dien drasko pasaulinio masto migracijos problema, ir, deja, tenka pripažinti, Briuselis niekaip nesugeba suformuluoti aiškos, vieningos ir solidarios politikos suvaldant šią humanitarinę katastrofą. Tai reiškia, jog Europos Sąjunga kol kas neturi efektyvių politikos instrumentų. Veikia priešingai, pakurstytos federalistų ambicijos gali įvelti visą tautų Europą į sumaišties ir neapibrėžtumo santykius.

Pirmiausia čia, Lietuvoje, mes turime užkardyti įtakas, kuriomis bando manipuliuoti Briuselio federalistai ir jų vietiniai patikėtiniai oportunistai. Būtent šiame kontekste visuomenė turėtų plėtoti dialogą su katalikų, protestantų bei stačiatikių bendruomenėmis, ir iškelti sau naujus prioritetus bei uždavinius. Šiandien Lietuvai reikia naujo NACIONALINIO KELIO, kuriame aš matau modernų tautiškumą, sąžiningą, dorą, laimingą visuomenę, puoselėjančią moralines vertybes ir atvirumą pasaulio pažangai.

*Valdas Anelauskas:
„Sėkmingą Prezidento rinkimų
kampaniją Rolandas Paksas
vykdė su lozungu – „Tvarka bus!“
Tautiečiai jame matė
ryžtingą kovotoją su politine
korupcija, valdžios „elito“
nebaudžiamumu, valstybės turto
grobstytojais. R. Paksas tapo
savotišku vilties simboliu
paprastiems žmonėms, visiems
tiems naivuoliams, kurie tikėjosi,
jog šalyje bus atkurta tvarka
ir socialinis teisingumas.
Todėl, nepaisant išankstinių
proгноzių, R. Paksas daugumos
rinkėjų valia buvo išrinktas
Lietuvos Prezidentu!..“*

Valstybės institucijų bandymai sunaikinti nuomonių įvairovę ir pažaboti valdžios kritiką – tikroji grėsmė nacionaliniam saugumui

*„Pastaruoju metu daugėja valstybės institucijų bandymų neleisti-
nai kvestionuoti nuomonių įvairovę, paveikti atskiras žiniasklaidos
priemonės. Laikraštis „Respublika“, žvelgiant iš istorinės perspek-
tyvos, daugumai asocijuojasi su laisvu žodžiu, nacionalinių idėjų
aštrumu ir principingumu. Valstybės saugumo departamento ban-
dymai priskirti ją priešiškomis jėgoms, švelniai tariant, yra absurdiš-
ki. Susirūpinimą kelia tai, jog Lietuvoje beveik nebeliko lietuviško
kapitalo žiniasklaidos priemonių.*

*LR Konstitucija garantuoja teisę turėti savo įsitikinimus ir juos
laisvai reikšti. Žmogui neturi būti kliudoma skleisti informaciją
bei idėjas. Deja, vadinamųjų vidaus ir išorės priešų paieška tam-
pa kasdienio politinio konteksto dalimi. Ryškėja negatyvi tendencija
persekioti žiniasklaidos priemones prieš jas panaudojant valstybės
slaptųjų tarnybų galias. Pilietinė visuomenė negali toleruoti užmojų
monopolizuoti laisvą žodį“, – teigia Europos Parlamento narys,
„tvarkiečių“ lyderis, Prezidentas Rolandas Paksas.*

Politikos apžvalgininkas Vytautas Mikalauskas. Liko dar viena politinė jėga

Mintis apie „tvarkiečius“ sąmoningai palikau pabaigai. Būtent šios politinės jėgos likimas, bent jau man, kelia didžiausią nerimą, nes, manau, tai galėtų būti iš tiesų vienintelis, vis dar plačiuose poli-
tiniuose vandenyse plaukiojantis ir konservatorių bei jų patarėjų į priekį stumiamas, visa griaušančio liberalizmo „lėktuvnešiu“ galintis pabandyti pasipriešinti „laivas“. Kitos jėgos realiai Lietu-
voje šiandien nėra. Ir vargiai bus leista atsirasti. Nemanau, kad

ateinančiuose rinkimuose į Seimą vėl užgims koks nors naujas politinis projektas, panašus į „valinskiečius“ ar „drąsiečius“. Nebent kokie nors „komitetai“ kaip savi-valdoje. (*Šiuo metu, atrodo, kyla R. Karbauskio „žemdirbiai“ ir „žalieji“, – Red.*)

Kad ši politinė jėga vis dar kelia nerimą senosioms partijoms, įrodo ir tai, jog imtasi jos skaldymo pro-

cedūros ar net neviešinamų netiesioginių grasinimų. O tai, kad pasitraukė Mazuronio klanas ir tokie „ėjimai“ susilpnino partijos galią, nors iš tiesų tai gali būti sveikas apsivalymas nuo vidinių trobos grindinį edančio grybo, vis vien galingos griūties efekto nesukėlė.

Visai kitaip atrodo teisėsaugos ne taip seniai panaudotos poveikio priemonės. Jos nepaprastai identiškios kovos prieš „viktoraičius“–„darbiečius“ taktikai. Kaip tyčia reikiamu metu kažkoks šios partijos narys, kažkada sėdėjęs ganėtinai aukštoje kėdėje, be-rods, VRM, ištraukiamas į viešumą ir paskelbiamas nusikaltėliu. Matyk, jis naudojosi savo pareigomis ir iš to pelnėsi. Pagal tik tyrimą vedantiems žinomus faktus, galimai šis ne sau į kišenę dėjo-si, bet partijai, paties lyderio pavestas, į „juodą kasą“ tempė. Prie viso to pridėjome kratas to paties V.Mazuronio neseniai valdytoje Aplinkos ministerijoje, kurioje šis – iš kvailumo arba ne visai – galėjo palikti kažkokius galimai nusikalstamo „siūlo“ galus, ir vaizdelis ima ryškėti.

Ne, negali sakyti, jog visa tai absoliučiai iš piršto laužta. Žmogaus delnai į save riečiasi, todėl ir tarp baltų vištų juoda pasitaiko. Net nebandau neigti, jog taip gali būti ir šiuo atveju, bet aiškiai

matomas noras atskiros partijos nario veiksmus užkabinti partijos lyderiui R.Paksui ar net visai partijai, o ir pasirinktas laikas suke-lia daugiau abejonių nei pritarimo.

Kuo gi Rolando Pakso vadovaujamas politinis junginys toks grėsmingas „politiniais seniams“?

Prisiminkime dešimtmečio senumo (kiek daugiau nei dešimt metų) įvykius. Prezidento rinkimai. Pirmas turas. Pirmauja Pre-zidentas Valdas Adamkus. Jokios naujienos. Jau įsigalėjusi kon-servatoriškoji-socialdemokratinė sistema įsitikinusi šio kandidato pergale. Pirmasis netikėtumas – nepakanka vieno rinkimų turo. Į antrą turą prasmunka šių partijų nemalonėn patekęs Rolandas Paksas. Nerimo kirminėlis sukrebžda, bet pažvelgus į skelbia-mus rezultatus, aiškiai matyti ryškus ir galingas balsų skirtumas. Prezidentui Adamkui, kaip tada skelbė absoliuti dauguma save vadinančių politologais, apžvalgininkais, antrame ture prisidės konservatorių ir tų pačių socialdemokratų rėmėjų balsai, todėl jo pergalė – garantuota. Tai, kad tokia eiga patikėjo visi, gali-ma buvo įsitikinti pažvelgus tolimesnius viešus abiejų kandidatų debatus. Rolandą Paksą puolė visos politinės jėgos. Kaip kokie juodi varnai baltą kuosą.

Tai, kas įvyko toliau, regis, iki šiol rimto paaikškinimo nėra. Gal rinkėjui pagailo visų puolamos „kuosos“, o gal kandidato R.Pakso komandai pavyko neutralizuoti galimus balsavimo rez-ultatų klastojimus, bet po dviejų savaičių sekmadienio naktį bumpotelėjo politinė, sakyčiau, „branduolinė bomba“. Nė kiek neperdedu. **Tokių Prezidento rinkimų rezultatų niekas nesi-tikėjo ir nelaukė. Tai buvo neabejotinas smūgis SISTEMAI. Žiaurus smūgis. Rolandas Paksas tapo Lietuvos Respublikos Prezidentu. Užsispyręs, atkaklus žemaitis gavo Tautos manda-tą. Deja, bet tik Tautos. Nei užjūrio šeiminkai, nei vietiniai turtingieji ar „neklystantieji“ šios pergalės nelaimino.**

Jei panaši „demokratinė“ piliulė pirmojo Prezidento rinki-muose sunkiai, bet buvo nuryta jau anksčiau – a. a. Algirdui My-

kolui Brazauskui, nors ir bandyta iškasti duobę, bet leista išsėdėti kėdėje visą kadenciją, tai antram tautos akibrokštui neutralizuoti būtina buvo imtis priemonių. **Vos pasibaigus Prezidento Rolando Pakso inauguracijai, Lietuvoje buvo pradėtas vykdyti, mano nuomone, pats gėdingiausias naujaisių istorijos laikų projektas, kurį aš pavadinčiau „rūmų perversmu“!..**

Beje, aš manau, kad tos kalbos, tie tvirtinimai apie kažkokių firmų, kurios lyg ir rėmė Prezidento R.Pakso rinkimų maratoną, o jam laimėjus pabandė tvirtiau atsistoti ant kojų, porinkiminė veikla, kažkuria prasme, galėjo būti tiesa. Galima tai suprasti, nes naujasis Prezidentas ir ypač jo aplinka puikiai žinojo SISTEMOS struktūrą, kurioje įtakingas verslas turi ganėtinai dideles galias. Tačiau tada nemaniau ir dabar netikiu, kad R.Paksas tuo pats tiesiogiai užsiėmė. Bet, matyt, to pakako, kad „turtinieji ir neklystantieji“ susivienytų ir, gavę palaiminimą iš šeimininko, imtųsi Tautos išrinkto šalies Prezidento „politinės mirties“ scenarijus.

Likimas lėmė, kad jau prezidentinės „komos“ laiku man teko kartą susitikti su Prezidentu Rolandu Paksu. Ne tik klausyti jo kreipimosi į rinkėjus pilnutėlėje kino salėje, bet ir persimesti vienu kitu žodeliu prie kavos puodelio. Tai buvo neplanuotas ir absoliučiai netikėtas dalykas. Stebėjau jo pavargusį veidą, bet vis dar tvirtumu bei ryžtu spindinčias akis, ir tikrai nemaniau, kad „perversmininkams“ pasiseks. Deja, kas buvo toliau, jūs puikiai žinote. Manau, puikiai prisimenate kai kurias žiniasklaidoje mirgėjusias antraštes: „*R.Paksas – politinis lavonas*“, ir panašiai.

Prabėgo daugiau kaip dešimt metų, bet didelė dalis tų, kurie 2003 m. balsavo už R.Paksą ir savo balsais pasodino jį į Prezidento kėdę, tada net pagalvoti negalėjo, kad taip žemaičiui savo balsais nutiesė kelią ir į „politinę Golgotą“. Toji rinkėjų dalis jo pašalinimą priėmė kaip antausį patiems sau, todėl dar ir šiandien nė vienas rimtas apžvalgininkas ar politologas negalėtų absoliučiai tvirtai pasakyti, koks būtų realus rinkimų rezultatas, jei nuverstajam Prezidentui dar kartą leis-

tų rinkimuose dalyvauti. Mūsų laisva Tauta laisvuose rinkimuose – nenusipėjama!..

Teisybę sakant, dalis tų rinkėjų jaučia pagiežą ne tik tiems politikams, kurie tada aiškiai ir nuolankiai dalyvavo interpeliacijoje, bet ir pačiam Prezidentui R.Paksui – dėl jo neryžtingumo. Juk tada Prezidentas turėjo visas galimybes kreiptis į savo rinkėjus ir atvirai paprašyti pagalbos. Manau, tada, Seimui priimant galutinį sprendimą dėl apkaltos Prezidentui, ties šia „Lietuvos širdimi“ galimai būtų susirinkę nė kiek nemažiau tautiečių, nei atmintinų Sausio 13-osios įvykių metu. O gal tai buvo valstybinis „agonijoje“ besiblaškančio Prezidento žingsnis, siekiant nepriešinti tarpusavyje piliečių ir nekelti valstybėje sumaišties? Bet ar visi Prezidentą R.Paksą palaikančiųjų pusėje ir jo priešininkų stovykloje tai suprato?!..

Praėjo daugiau kaip dešimt metų. Ne visi politikai, patekę „komon“, atsibunda ir prisikelia naujai kovai, tačiau Rolandui Paksui tai pavyko!.. Maratonas bylų teismuose nuplovė mestų kaltinimų bjaurastį, beliko tik kažkoks blaiviam eiliniam protui nesuvokiamas – politinės kaltės „vėdaras“. Iki šiol nepanaikintas, daugiau nei abejotinas Konstitucinio Teismo sprendimas „šiurkščiai sulaužė priesaiką“ ir tuometinio Seimo sprendimo „figos lapas“.

Iki šiol stebiuosi šio žmogaus kantrumu ir patiklumu. Nežinau, kas jam, „atsistojus ant kojų“, patarė pasukti „legitimios kovos keliu“: suburti politinę jėgą ir taip bandyti panaikinti paskutinę kliūtį dar vienam bandymui išgirsti tikrojo suvereno – Tautos verdiktą.

Ar galima susitarti su tais, kurie priėmė draudimą būti renkamu visam likusiam gyvenimui, kurių nemažas būrys vis dar tebesėdi tose pačiose politinėse kėdėse ar iš užkulisių daro įtaką politiniams sprendimams? Neįmanoma „pasmerk-tajam“ ir „bausmės vykdytojui“ susikalbėti net po dešimties metų!.. Priešingu atveju, neteisusis turi prisipažinti klydęs ir prisiimti atsakomybę.

Nejau šis naivuolis vis dar tiki su savo politinės jėgos keletą vietų Seime priversti konservatorius ir socialdemokratus „išplakti save viešumoje“ ar pademonstruoti gailestingumą? Negi jis tiki, kad koks nors Strasbūro Žmogaus Teisių Teismo sprendimas gali ką nors rimtai pakeisti Lietuvos politiniame gyvenime? O, šventasis naivume, ne vienas, tave pasikinkęs gyvenimiško kryžiaus keliu, jau pasuko į nebūtį!..

Drąsiai sakau, nieko iš tokio minkymosi politiniame purve nebus. Mūsų šalyje, beje, kitose taip pat, „demokratija“ ir teisingumas ne visiems vienodai taikomas. Mes jau seniai gyvename dvigubų standartų epochoje.

Laikas nusimesti rožinius akinius ir pagaliau suprasti: SISTEMOS saugotojai eina „va bank“ – jie ima griauti paskutinę reabilitacijos nuolankiai prašančio apsaugos sieną – partiją „Tvarka ir teisingumas“.

Būkime atviri: šiandien, jei taip ir toliau viskas eis, menkai kas betiki šiai partijai sėkmingais rinkimais į Seimą 2016 metais. Dar daugiau, dauguma politikos „pranašų“ Prezidentą R.Paksą ir jo bendražygius vėl skelbia atsistojus ant politinės nebūties slenksčio. Ko gero, jie yra teisūs. Deja, po šios „politinės mirties“ vargiai bepavyks jam prisikelti.

Dar yra šiek tiek laiko. Dar ištikimiausias buvusio Prezidento rinkėjas laukia ir viliasi. Bijau, kad eilinį kartą teks jam susitaikyti su mintimi, jog „viltis – kvailių motina“.

Ai, tenepyksta ant manęs „tvarkiečiai“. Atleisk ir Tu, mielas, skaitytojau, kad priverčiau taip ilgai maklinėti po mano keiverzonus, bet pabaigsiu atvirai ir tiesiai: Prezidentui Rolandui Paksui visi draudimai bus pašalinti, kai jis jau nebebus nieko vertas. Kai bus į miltus sutrinta ir pavėjui paleista visa šiuo metu dar turima politinių bendražygių „tvarkiečių“ galia, be kurios bet koks politikas – plikas kaip persenusio barsuko pakaušis.

Nebereikia laukti malonės – reikia pagaliau tikrai PRISIKELTI. Norint išsaugoti politinę jėgą, norint patraukti rinkėją, no-

rint, kad jis dar kartą, paskutinį kartą patikėtų ir ateitų su tikra viltimi prie urnų, reikia pradėti sakyti visą TIESĄ. Reikia virsti iš „sisteminės partijos“ taikos ir bendradarbiavimo siekiančia partija. Ne karui ruoštis, o taikos ieškoti!..

NEBIJOTI, kaip kažkada sakė Šv. Jonas Paulius II. Nebijoti, kad konservatoriškos „beretės“ ims klykti, kad pasamdytas ar fanatiškai nuteiktas jaunimėlis ims vėl degioti žvakutes ar kokius nors balandžius laidyti, kad sistemai ištikimi žiniasklaidininkai nebūtus dalykus ir mitus kurs, „prorusišku“ ar kitokiu apšauks. Absoliuti dauguma tautiečių siekia taikos, siekia gerų kaimynystės santykių ir gyvena viltimi. Ne ta pseudoneprikllausomybės ir pseudopatriotizmo viltimi, bet teisingumo ir taikos viltimi.

Ar jis, ar jie gali prisikelti? Liūdna, bet netikiu, netikiu ir dar kartą netikiu, nors... Neseniai Rolando Pakso paskelbtas pareiškimas dėl žodžio laisvės trukdymų kažkur gilumoje užgavo kažkokią stygą, bet ir aš, ir daugumas kitų bijome tai paversti viltimi. Nežinau, bet, man atrodo, šis žemaitis jau seniai susitaikė su savo padėtimi ir nebeturi nei noro, nei jėgų. O gal paprasčiausiai bijo? Žmogiška? Tikrai taip. Tačiau net ir sunkiausiuose istorijos vingiuose visada gelbėjo žemaičiai. Kito tokio lygmens, deja, Lietuvoje nėra, o jei ir atsirastų, tai jam nebus leista ateiti.

Kodėl aš kalbu apie Rolandą Paksą? Todėl, kad jis buvo ir dar kažkiek liko Tautos Prezidentu. Vėl jis juo gali tapti tik keliaudamas kartu su Tauta, suprasdamas ją ir vykdydamas jos, o ne SISTEMOS valią. Kitoms politinėms jėgoms prasiveržti į Seimą nebus leista, o jo vadovaujama partija Tvarka ir teisingumas – jau seniai valdžios „prieškambaryje“. Svarbiausia neleisti konservatoriams, liberalams ir socialdemokratams dar kartą duris į „šviesą“ užtrenkti.

Tai ar švėsime Prezidento Rolando Pakso tikrąjį Prisikėlimą? Netikiu, bet viliosiu!..

Šaltinis: „Karštas komentaras“, 2015 m. balandžio 17 d.

*Prezidentas Rolandas Paksas:
„Būtina jungtis tiems, kas dar gali judėti,
priešintis demagogijai, melui,
neteisybei Lietuvoje!..“*

Bemaž tuo pat metu Lietuvoje užgimė dvi pažangios, raginančios tautiečius telktis iniciatyvos: sausio 9 d. paskelbta Vilniaus forumo deklaracija – „Į Tautos ir valstybės atsinaujinimą“, o sausio 14 d. išplatintas partijos „Tvarka ir teisingumas“ lyderio, Prezidento Rolando PAKSO „Kreipimasis į Lietuvos Tautą“. Pastarasis kvietimas vienytis, kaip ir galima buvo tikėtis, susilaukė įvairių vertinimų. Reaguojant į „tvarkiečių“ lyderio R.Pakso žodžius: *„Atėjo metas sakyti skausmingą tiesą ir ja gyventi, dėl jos kovoti! Esu tikras, jog nebegalima ilgiau atidėlioti: mums reikia burtis į tokią nacionalinę bendruomenę, kuri nepabūgtų stoti skersai kelio grėsiančiai nevilčiai ir mirties kultūrai, plūstančiai globalizacijos bangai, kuri grasina nušluoti krikščioniškąją tradiciją bei lietuvių tautinį tapatumą. Mes turime būti tvirti ir vieningi, kad Tauta neišsivaikščiotu, kad ji toliau nesizudytų, neskurstų ir neišnyktų, o galėtų klestėti, kurti bei svajoti“*, – vieno tautiečio komentaras, man pasirodė, tikrai vertas skaitytojų dėmesio: „Teisus Prezidentas Rolandas Paksas, net ir labai teisus!.. Bet specialiosios tarnybos jau puola jo vadovaujamą partiją, o V.Landsbergio neužmirštuolės jau įsegtos parsidavėlių „patriotų“ atlapuose!..

Žmonės bijo prarasti varganus darbus. Baimė dėl duonos kąsnio praradimo, kas jį dar turi, keliaklupsčiavimas, prisitaikėliškumas sukaustęs Tautą, kuri jau vos gyva, įsikibusi paskutinėmis jėgomis į viltį kaip nors čia išgyventi. Paprasti žmonės tyli, kaip žuvis vandeny. Visi, lyg stručiai, sukišę galvas į smėlį laukia, kol opiausios šalies problemos kažkaip savaime išsispres. Kai kas bėga iš Lietuvos, bet kad ir bėgti jau nebėra kur!.. Gerai, kad buriate Tautą už išlikimą čia, Tėvynėje.

Nors beveik kiekvienas žmogus turi įgimtą teisingumo jausmą, bet dabar teisingumas Lietuvoje nebeegzistuoja. Teisingas, doras žmogus – bevertis žmogus. Už teisybės pasakymą netekau darbo. Atrodo, teisingas žmogus niekam čia nebereikalingas, reikalingi prisitaikėliai, sukčiai, aferistai, mokantys manipuliuoti, vogti...

Prezidente Rolandai Paksai! Jūs visada būsite viltis paprastų, valdžios apgaudinėjamų žmonių, kurie Jus gerbs, kaip sąžiningą Žmogų, tiesiogine šio žodžio prasme, be jokios gražbylostės, kaip Žmogų, kuris tikrai būtų daug gero nuveikęs Lietuvos labui ir padėjęs Tautai išbristi iš skurdo. Aš tikiu, kad prie Prezidento R.Pakso valstybė nebūtų taip išvogta, nebūtų tapusi pajuokos objektu, kur dauguma žmonių beteisiai, o korumpuoti vagys užvaldė valstybines institucijas ir terorizuoja mūsų valstybę!..” – rašo anoniminis komentatorius.

– Gerbiamasis Prezidente, neseniai paskelbėte Kreipimąsi į Tautą – „Nebegalima ilgiau tylėti, atėjo metas sakyti skausmingą tiesą, ja gyventi ir dėl jos kovoti“. Kviečiate vienytis visoms pažangioms, pilietinėms-politinėms jėgoms Lietuvoje. Kokios priežastys inspiravo tokį skausmingą, sakyčiau, desperatišką kreipimąsi į tautiečius?

– Nemanau, kad šis Kreipimasis skausmingas ar desperatiškas, priešingai, jis yra apgalvotas iki smulkmenų. Ko gero, jau išnaudotos visos galimybės pakeisti valstybės gyvenimą bei situaciją šalyje tokiais būdais, kokie buvo taikomi iki šiol. Turbūt kiekvienam svarbiam momentui atsiranda atitinkami sprendimai. Šiandien geriausias sprendimas būtų jungtis į vieną būrį visiems neabejingiems, kas dar nėra viskuo nusivylęs, neišvažiavęs, neprasigėręs, netapęs narkomanu, nenusižudęs... Šiandien visi drauge turime pasiūlyti mūsų valstybės vystymo metmenis ir perspektyvą.

Aš manau, gal jau užtenka Lietuvoje kurti dvipartinę sistemą, užtenka uzurpuoti valdžią keliems žmonėms, užtenka tos demagogijos, kurią nuo ryto ligi vakaro girdime, užtenka neteisybės ir priešiško kaimynams, užtenka Lietuvai vilktis Europos Sąjun-

gos gale, atidavinėti Briuselio biurokratams savo suverenitetą, nepriklausomybę, savo kalbą, kultūrą, papročius, užtenka linkčioti Briuselio klapčiukams už europines išmokas!..

Mūsų Tauta buvo ir, tikiuosi, dar ilgai gyvuos. Ne tam mes gyvename šitame Žemės lopinėlyje, kurį mūsų protėviai ir seneliai atkovojo, kad dabar paverstume jį dykvieta kažkokiems ateiviams, visoje Europoje siautėjantiems migrantams iš Afrikos ar Artimųjų Rytų šalių!.. Išties kritišką situaciją Lietuvoje patvirtinančių faktų yra daugybė, nuo europinių kainų iki menkų trečiojo pasaulio šalių atlyginimų. Dėl šalyje pritvinkusios neteisybės ir neteisningumo jausmo jau nebegalime ilgiau tylėti, todėl ir gimė tas mūsų Kreipimasis į tautiečius vienyti.

– Betgi turėtų būti iš anksto numatomi kažkokie organizaciniai veiksniai, siekiant realizuoti, praktiškai įgyvendinti gerus „tvarkiečių“ ketinimus?

– Be abejo, viskas bus labai atsakingai, kruopščiai paruošta, kadangi partija „Tvarka ir teisingumas“ – organizuota politinė jėga, vienijanti virš 14 tūkstančių narių, turinti savo partinę struktūrą bei skyrius visoje šalyje.

Mes būsimė sudedamąja dalimi tų žmonių, pasiryžusių kurti nacionalinę, demokratišką, konstitucinę valstybę, kuria lietuviai galėtų didžiuotis. Aš kartais pagalvoju: kai grabnyčia tau prie galvos degs, iškils pagrindinis gyvenimo klausimas – **ar tu padarei viską, ką galėjai padaryti, gyvendamas savo laiku ir šioje vietoje?** Tai esminis klausimas, į kurį kiekvienas žmogus turėtų sau atsakyti.

Man asmeniškai būtų kur kas paprasčiau, patogiau (ypač kai pernai gruodį Seimas neprabalsavo už Konstitucijos 56 straipsnio pakeitimą) numoti į viską ranka, likti Europos Parlamente, toliau darbuotis Europos labui. Tai labai paprastas variantas. Bet vis tiek į tą esminį žmogaus gyvenimo klausimą reikės atsakyti – **ar padarei viską, ką galėjai padaryti, kas dar įmanoma padaryti vardan tos Lietuvos?..** Tikiu, jog mums pakaks kompetencijos, supratimo, užsispyrimo, pažangių idėjų, ryžto, todėl vien

tik Kreipimusi į tautiečius niekas nepasibaigs!..

– Tarkim, Prezidento Rolando Pakso Kreipimasis į Tautą yra pačiu laiku, išties aktualus, bet ar galėtumėte konkretizuoti adresatą? Turite omenyje konkrečias, šiuo metu Lietuvoje jau veikiančias pilietines organizacijas, kurios turėtų atitinkamai sureaguoti, atsiliiepti į šią iniciatyvą?

– Mūsų Kreipimosi adresatas – visi tautiečiai, pilietiškai aktyvūs žmonės, kurie jaučiasi savo Tėvynės patriotais, visi tie, kurie dar juda-kruta ir turi savyje supratimo, sąžinės, atjautos, gerų idėjų, užsispyrimo, noro veikti, visi tie, kurių netenkina esama padėtis Lietuvoje.

– Kaip žinia, B-3 grupė neseniai apsigungė su „Mūsų gretomis“, Respublikonų, Pensininkų partijomis. Ar nemanote, kad reikėtų ieškoti sąlyčio taškų bendrai veiklai?

– Nenorčiau dabar konkretizuoti. Bet koku atveju, artimiausiu metu mes paruošime ir paskelbsime būsimos Lietuvos METMENIS. Tautiečiai su savo siūlymais bei idėjomis, kurie pritar pagrindinėms mintims ir programinėms nuostatoms, bus kviečiami jungtis prie mūsų. Mes esame atviri visiems piliečiams, kuriems rūpi Lietuvos ateitis. Prasidėjęs procesas turi subręsti. Viskam savas laikas.

– Metų sandūroje partijai „Tvarka ir teisingumas“ STT pareiškė įtarimus dėl „prekybos poveikiu“, tuo pat metu „patriarcho“ anūkas Gabrieliūs Landsbergis, „paveldėjęs“ Konservatorių partijos pirmininko postą, postringauja apie skaidrumą politikoje, kritikuoja valdančiąją koaliciją, kurioje

net dvi „kriminalinės“ partijos. Visi ženklai, jog užsakomasis „tvarkiečių“ puolimas prieš Seimo rinkimus dar labiau suaktyvės, bus ir toliau tęsiamas?

– Gerai žinome, pati tamsiausia naktis būna prieš aušrą. Visi tie STT puolimai bei „dovanos“ kalėdiniu laikotarpiu – tai policinės valstybės požymiai. Tikrai neturiu nieko prieš Lietuvos policiją, kaip tokią. Aš čia kalbu apie policinius metodus, kurie taikomi, siekiant susidoroti su politiniais oponentais. Tokie uzurpuotos valstybės metodai tikrai parodo kai kurių politinių veikėjų desperaciją. Taip siekiama įbauginti kitaip mąstančius, supriešinti politikus. Mažesnės politinės partijos, turinčios apie 1,5 tūkstančio narių, nuo š. m. kovo 1 d. bus likviduotos. **Pradėtas specialiųjų tarnybų puolimas prieš partiją „Tvarka ir teisingumas“ – tai aiškus kelias į dvipartinę sistemą!..**

Pavyzdžiui, imkime politinių partijų finansavimą. Viskas Lietuvoje jau uždrausta, ką tik buvo įmanoma uždrausti, kad partija neturėtų finansavimo ir nieko negalėtų padaryti, negalėtų plačiau paskleisti savo idėjų. Po to žurnalistai, politologai stebisi, kokios neįdomios rinkimų kampanijos, tarsi pas mus apskritai nevyksta demokratiški rinkimai!..

Pasižiūrėkite į demokratines Europos valstybes, kur rinkimai – tikra šventė, kur vyksta aktyvios piliečių diskusijos, politikų susitikimai su rinkėjais, rengiami įvairūs koncertai, mitingai. Pažangos siekiantys europiečiai diskutuoja apie savo šalies problemas ir apie tai, kas pasikeis, jeigu į valdžią ateis viena ar kita partija.

Tik Lietuvoje absoliuti tylą!.. Čia viskas padaryta taip, kaip būdavo sovietmečiu. Balsuok nebalsavęs, bet 99 procentai prabalsuos už tuos, kurie „nepakeičiami“. Nors Lietuva vadinama demokratine valstybe, bet kai ateini į rinkimus, iškart pamatai: **buvusios sovietinės, Rytų Europos valstybės yra pasiekusios kur kas aukštesnį demokratinį skaidrumo lygį nei mes. Balsavimo sistemoje taikoma elektronika, modernios apsaugos priemonės ir panašiai. O vakarietiškoje Lietuvoje tebėra gajus**

stalininis principas – rinkimus laimi ne tie, kurie balsuoja, bet tie, kurie balsus skaičiuoja!..

Regis, tokiais metodais šalyje siekiama įgyvendinti dvipartinę sistemą, kai keturis metus valdžioje pabūna vieni, o po to ateina kiti. Net jeigu ir išlieka kokia satelitinė partijėlė, tai vieną kadenciją ji prisišlieja prie vienu, kitą kadenciją prie kitų. Valdžia sau, o žmonės sau, todėl visuomenėje sklando nusivylimas ir apatija. Milijonas tautiečių jau emigravo iš šalies, girtuoklystė provincijoje, vaikai skandinami šulinyje...

Kam patinka tokia „tvarka“ Lietuvoje, tegul nekreipia jokio dėmesio į mūsų Kreipimąsi. O tie žmonės, kurie norėtų matyti ištis demokratišką valstybę, kitokią savo vaikų ir anūkų ateitį, kurie nenorėtų išvykti iš Lietuvos, manau, tikrai turėtų atkreipti dėmesį ir palaikyti mūsų iniciatyvą telktis bendram, be galo atsakingam darbui.

– Lietuvoje akivaizdūs požymiai užvaldytos, policinės valstybės, kuomet tariama „kairė“ socialdemokratai po eilinių rinkimų pakeičia tariamus „dešiniuosius“ konservatorius su satelitiniais liberalais. Deja, šalyje iš esmės niekas nesikeičia, veikiau degraduoja, psichozė „rusai puola“ bei karo kurstymo propaganda faktiškai pasitarnauja tokiems korupciniams projektams, kaip „LEO.LT“ ar „Independence“, klesti „savųjų“ protekcionizmas, konformizmas. Nors ir sunku patikėti, tačiau jokių prošvaisčių?!..

– Neseniai man teko lankytis Šveicarijoje, Berno parlamente susitikti su atskirų partijų ir komitetų vadovais. Aš du kartus gerbiamų kolegų paklausiau: ar jūs esate patenkinti Šveicarijos politine sistema? Ir abu kartus man buvo atsakyta – TAIP. Ten veikia pati geriausia valdžios sistema, kokią pasaulis kažkada yra sugalvojęs. Tai tiesioginės demokratijos sistema, palaikoma aktyvaus žmonių dalyvavimo, jų pilietiškumo, taikios žmonių valios apreiškimo. **Šveicarijos valdžia – organizuojantis, piliečių valią įgyvendinantis instrumentas, o ne primetantis savo spren-**

dimus šalies gyventojams. Tuo tarpu Lietuvos valdžia sprendimus primetinėja visai Tautai!..

Mūsų valdžiai žmonės reikalingi tik tada, kai Lietuvoje vyksta rinkimai. Ir kuo mažiau žmonių dalyvauja rinkimuose, tuo valdantieji yra geriau. Kuo daugiau išvykusių iš Lietuvos, tuo lengviau suvaldyti piliečius, gaunančius socialines išmokas. Juk esama tokių gyvenviečių Lietuvoje, kur jau nebeliko laisvų darbo vietų, yra tik valstybinės arba municipalinės. Tai reiškia, jog to rajono ar miestelio vadovas yra absoliutus imperatorius. Lojalūs valdžiai priimami į darbą, maištaujantys – atleidžiami. Balsuosi vienaip, gausi socialines išmokas, o jei balsuosi kitaip, tavo artimieji gali netekti darbo valstybinėje tarnyboje...

Aš kalbu apie sistemines spragas mūsų šalies valdyme, kadangi turime į ką lygiuotis. Man labai imponuoja šveicarų pasakymas: „Už viską, ką turime geriausio šioje valstybėje, mes turime būti dėkingi šiuo metu veikiančiai politinei, tiesioginės demokratijos valdžios sistemai!..“. Šveicarijoje paprasti žmonės dalyvauja valstybės valdyme ir pasisako svarbiausiais klausimais, pavyzdžiui, įsileisti į šalį migrantus ar neįsileisti. Įsivaizduokite, jeigu kažkas iš Šveicarijos vadovų dalyvautų kokiame nors europiniame arba pasauliniame forumo ir pasakytų: „Aš taip nusprendžiau“, be abejo, reakcija būtų sudėtinga. Bet kai jis pasako: „Šveicarijos gyventojai nusprendė, statyti mečetę arba nestatyti, nutiesti naują tiltą, naują elektrinę arba ne“, – tai jau visai kas kita!..

Kiekvienoje demokratinėje valstybėje žmonės yra svarbiausioji dalis. Todėl aš ir sakau, jog mums visiems reikia jausti atsakomybę už savo šalies ateitį. Manau, mūsų Tautai būtina telktis, vienytis, norint efektyviau pasipriešinti valdžios uzurpavimui, valstybės užvaldymui policiniais metodais, demagogijai, neteisingumui. Kartoju, ne tam mūsų proseneliai ir tėvai iškovojo Lietuvos laisvę ir nepriklausomybę!..

Mano asmeninė pozicija, kurią visada stengiuosi įdiegti į vadovaujamos partijos politinę programą ir sprendimus,

trumpai būtų tokia: mūsų Tautos nacionaliniai interesai ir Lietuva yra aukščiau visko!.. Mes turime sugebėti išnaudoti visas galimybes, bendradarbiaudami su Rytai ir Vakariais, su Pietų ir Šiaurės valstybėmis, mes turime būti mobilūs, ieškodami ekonomiškai geriausių sprendimų. Turime padaryti viską, kad Lietuvos piliečiai jaustųsi saugūs ir būtų socialiai apsaugoti, kad pensininkai neskurstų, kad būtiniausių prekių kainos atitiktų žmonių gaunamą atlyginimą, kad valstybinės tarnybos funkcionuotų skaidriai, konstruktyviai, kad valdžia tarnautų Lietuvos žmonėms ir neprimetintų savo sprendimų gyventojams.

– Prieš kiekvienus rinkimus Lietuvoje vykdomos užsakomosios sociologinės apklausos. Pastaruoju metu prognozuojama, jog viena iš dviejų partijų, „tvarkiečiai“ arba „darbiečiai“ po spalio mėnesį įvyksiančių Seimo rinkimų turėtų apmirti, nudykti – ką manote apie tai?

– Kai skaitau naujausias prognozes apie būsimų rinkimų favoritus arba girdžiu panašias politologų kalbas, visuomet sau užduodu labai paprastą klausimą – **kam tai naudinga?** Kodėl žinias klaidoje atsirado vienoks ar kitoks straipsnis? Ar čia kalbama apie tai, kaip norima, kad būtų, ar pateikiamas konkretus faktas?..

Jeigu apie kažkurį politinę partiją norima kalbėti remiantis konkrečiais faktais, tai tada galėtume paimti, pavyzdžiui, Lietuvos konservatorius, kurie ilgiausiai valdė mūsų valstybę, ir pateikti visą sąrašą jų atliktų „gerų“ darbų, pradedant nuo Seimo nutarimo, kuriuo Konservatorių partija buvo įvardinta, kaip teroristinės organizacijos bruožų turinti politinė jėga (*tai nustatė „darbietės“ L. Grauzinienės vadovaujama Laikinoji Seimo komisija, tyrusi Pakaunės savanorių maištą, Bražuolės tilto susprogdinimą, Juro Abromavičiaus žūtį – autoriaus pastaba*).

Reikėtų paminėti „Mažeikių naftos“ atidavimą amerikiečių kompanijai „Williams“, valstybinės įmonės „Lietuvos kuras“ privatizavimą, apskritai visą tą laukinę valstybinio turto privatizaciją pirmaisiais nepriklausomybės metais, daugiau nei du kar-

tus išaugusią valstybės skolą, iki 50 milijardų litų, A.Kubiliaus Vyriausybės „naktines mokesčių reformas“, kreditų paėmimą iš komercinių bankų, o ne iš Tarptautinio valiutos fondo. Tada braukti brūkšnį ir atsakyti į klausimą: **kas iš tikrųjų Lietuvoje yra kriminalinė politinė jėga?!**

Kalbant apie išankstines sociologų prognozes dėl vienos ar kitos partijos, galėčiau priminti, berods, 1999 metais kažkas sakė, kad R.Paksas ir mūsų partija – politinis lavonas. Dabar 2016 metai, mano vadovaujama partija „Tvarka ir teisingumas“ gina tautinės, nacionalinės valstybės interesus, jais grindžia savo programinius siekius ir panašiai. Tuo pat metu politinė dauguma Lietuvoje, patikaudama niekieno nerinktiems Briuselio biurokratams, inertiškai stumia šalį globalistinės, federacinės Europos Sąjungos link!..

Natūraliai kyla klausimas: ar nacionalinius interesus ginanti politinė partija, aiškiai pasisakiusi už tai, kad negalima pasirašyti ES Konstitucijos be Referendumo, gali būti mylima „tradicinių“ globalistų, federalistų? Mes gi aiškiai pasakėme: Lietuva be Referendumo negali atsisakyti nacionalinės valiutos lito ir įsivesti eurą. Mes taip pat sakėme, jog būtina grąžinti Lietuvos žmonėms valstybės nusavintą skolą, kai iš tikrųjų buvo galima tai padaryti.

Be abejo, Tautos ir valstybės nacionalinius interesus ginantys „tvarkiečiai“ nėra malonūs šiuo metu veikiančiai politinei SISTEMAI. Todėl prieš mus naudojamos jėgos struktūros. Deja, šiuo atveju taikomi metodai – tai Pandoros skrynios atidarymas. Pirmasis Pandoros skrynios atidarymas – 2004 metais Lietuvoje įvykdytas antikonstitucinis valstybės perversmas. Jeigu buvo galima nuversti demokratiškai žmonių išrinktą Respublikos Prezidentą, tai po to jau galima daryti viską!..

Specialiosios tarnybos, prisipirkusios už mokesčių mokėtojų pinigų moderniausios aparatūros, „prakišusios“ Seime nesąmoningus įstatymus, kad būtų galima klausytis pokalbių, sekti „kiškaitų galvojančius“ žmones, galiausiai pradėjo triuškindi kažkam neparankius politikus. O tie persekiojami politikai tyli, tarsi avi-

nėliai, užuot, įvedus parlamentinę kontrolę, priversti specialiąsias struktūras tarnauti Lietuvos žmonėms ir valstybei!..

Kas pasakė, kad Lietuvoje knibždėte knibžda žvalgų, šnipų ir panašiai? Valdančioji dauguma taip pasakė!.. Ar specialiosios struktūros neturi rimto darbo, jeigu ima sekti paprastus žmones, mokytojus, advokatus, politikus?!

– Politizuota, Prezidentės D.Grybauskaitės įgeidžius tenkinanti „kišeninių“ specialiųjų tarnybų veikla – tikrai ne Lietuvos žmonių saugumo užtikrinimui, tokie autokratiški valdymo metodai – akivaizdus kenkimas mūsų valstybei!.. Vos tik tai Seime pasistūmėjo Prezidento R.Pakso pilietinių ir politinių teisių atkūrimo klausimas, tuoj pat STT užsakomoji akcija – pareikšti įtarimai jūsų vadovaujamai politinei partijai?!.. Kažin ar šios kadencijos Seimui pavyks įgyvendinti Europos Žmogaus Teisių Teismo ir Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komiteto sprendimus?

– Ko gero, šiuo metu tai jau nėra esminis klausimas. Bet kuriuo atveju, mums būtina išsaugoti savo politines, žmogiškas, moralines nuostatas, jausti atsakomybę už savo valstybę, ir siekti rezultatų, pasak Čerčilio, toje situacijoje, tomis aplinkybėmis, su ta komanda ir su tais ginklais, kuriuos tu turi.

Jeigu Seimas nenori įgyvendinti Strasbūro Teismo ir Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komiteto sprendimų, mes padarysime viską, kad esminiai sprendimai būtų priimami mūsų partijos būstinėje Vilniuje, Totorių gatvėje.

– Kas ką sakytų, bet teisingumas Prezidento Rolando Pakso byloje, anksčiau ar vėliau, turės būti atkurtas Lietuvoje!..

– Patikėkite, tikrai neisiu ištisęs ranką ir nemaldausiu, kad Lietuvoje būtų įgyvendintas Strasbūro Teismo sprendimas! Jau kuris laikas politikai, politologai, kai kurie buvę KT teisėjai bando veltis į absurdiškas diskusijas – kiek metų neleisti man dalyvauti rinkimuose Lietuvoje? Nušalino Prezidentą R.Paksą, pakeisdami Seime įstatymus, o norint sugrąžinti jam pilietines teises – esą

*Prezidentas
Rolandas Paksas:
„Mano asmeninė
pozicija, kurią visada
stengiuosi įdiegti į
vadovaujamos partijos
politinę programą ir
sprendimus, trumpai
būtų tokia: mūsų
Tautos nacionaliniai
interesai ir Lietuva
yra aukščiau visko!..“*

būtina keisti Konstituciją. Niekas nežiūri esmės, kad Lietuvoje 2004 metais buvo įvykdytas valstybinis perversmas, kad nebėliko absoliučiai jokių kaltinimų, kurie tuo metu buvo pateikti LR prezidentui R.Paksui!.. Regis, visi dabar tikrai plaunasi savo mundurus ir ieško techninių, formalių kliūčių, kad kuo ilgiau nebūtų Lietuvoje įgyvendintas Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimas. Na ir tegul!..

Istorikams gerai žinomas precedentas, kai ginkluoto perversmo būdu buvo nuverstas Lietuvos Prezidentas Kazys Grinius ir po to Lietuvoje įsigalėjo autokratinis Prezidento Antano Smetonos režimas, kurio valdymo metais šalis buvo taip demoralizuota, kad dauguma tautiečių lemtingu momentu ne tik visai nesigynė, bet su gėlėmis sutiko sovietų karines įgulas, 1940 metais kirtusias Lietuvos Respublikos sienas!.. Visi išsilakstė kas kur, o Lietuvoje likusį Prezidentą Aleksandrą Stulginskį netrukus suėmė ir be jokios kaltės ištrėmė į Sibirą. Visiškai reabilitavo tikrai praėjus 18 metų po jo mirties!..

Bet mano tikslas yra visai ne tas. Dabar svarbiausias tikslas, kad partijos „Tvarka ir teisingumas“ esminės programinės nuostatos būtų įgyvendintos. Todėl aš ir sakau, pagrindiniai sprendi-

mai, būtini mūsų valstybei ir Tautai, bus priimami Totorių gatvėje. Mes padarysime viską, kad demokratiška Lietuva sustiprėtų, išliktų ir rytoj.

Tie, kurie 1991 m. sausio 13-osios naktį ramiausiai miegojo, dabar garsiausiai šaukia apie iškovotą laisvę!.. Jau nekalbant apie dabartinę šalies vadovę Dalią Grybauskaitę, net ir tuometis Aukščiausiosios Tarybos pirmininkas Vytautas Landsbergis buvo pasiruošęs atsitraukimo, pabėgimo iš Lietuvos kelią!.. Deja, daugumos politikų ambicijos neleidžia objektyviau pažvelgti į save ir kritiškiau vertinti savo vaidmenį valstybės gyvenime.

Labiausiai man imponuoja trys pasaulio politikai – De Golis, Ruzveltas ir Čerčilis. Iš Lietuvos politikų išskirčiau, be abejo, nepriklausomos Lietuvos valstybės parlamentarizmo ir demokratijos simbolį – Prezidentą Aleksandrą STULGINSKĮ. Kaip jau sakiau, pastarasis buvo reabilituotas po mirties, praėjus trims dešimtmečiams nuo to momento, kai 1961 metų rugsėjo 18 dieną KGB vyresnysis tardytojas kapitonas Melnikovas, peržiūrėjęs bylą, padarė išvadą: objektyvių kaltės įrodymų nėra, todėl suimtasys lagerininkas A.Stulginskis buvo nuteistas nepagrįstai!..

Ir kai dabar pasigirsta žurnalistų, politologų kalbos apie „SISTEMOS sudorotą Lietuvos Prezidentą R.Paksą“, mano principinė nuostata išlieka nepakitusi: **žmogus gali būti sudorotas tik tuo atveju, jeigu jis pats tai pripažįsta. Bet kol tu pats savo širdyje nesijauti pralaimėjęs, tol vadinamieji „susidorojimai“ tėra tikrai fikcija!..**

Neketinu trauktis. Ir todėl aš dar kartą noriu paraginti geros valios Lietuvos žmones, politines bei visuomenines organizacijas jungtis bendram tikslui – už tikrai nepriklausomą, demokratiniais pagrindais sutvarkytą, socialiai jautrią ir solidarią, teisingumu ir žmogiškumu grindžiamą valstybę! Tardamiesi su Tauta, politikai turi sudaryti sąlygas kiekvienam žmogui tobulėti, kurti asmeninę gerovę, siekti bendrumo pilnatvės, puoselėti kūrybiškumą, ugdyti įvairiapusiškumą ir verslumo gebėjimus.

Svarbiausiais tikslais laikau – tiesioginę ir dalyvaujamąją demokratiją, Tautos suverenitetą, tvarką valstybės tarnyboje, šeimos politiką, moralinę atgimimą, teisingus atlyginimus ir pensijas, klestinčią nacionalinę kultūrą, modernų švietimą. Kiekvieno susipratusio lietuvio pareiga – stiprinti Lietuvos politinį, ekonominį bei kultūrinį saugumą, telkti intelektualines galias. Šiems tikslams įgyvendinti mums būtina vienytis!..

– *Dėkoju už pokalbį.*

Šaltinis: „Laisvas laikraštis“. 2016 sausio 23–29 d. Nr. 3 (557)

Pilotas Rolandas Paksas:

*„Niekas iš patyrusių lakūnų tau nepasakys,
kad skrydyje yra vietos baimei!..“*

2015 m. liepos 25–26 dienomis Kaune buvo surengta viena įspūdingiausių Oro švenčių, skirta prieš 100 metų Aleksote įkurtam S.Dariaus ir S.Girėno aerodromo jubiliejui pažymėti. Renginio metu prie memorialo buvo pagerbti žuvę aviatoriai, į dangų pakilo legendinė „Lituanica“ primenantis senovinis lėktuvas „Falke“. Gausiai susirinkusius kauniečius bei svečius džiugino ne tik Lietuvos pilotai, savo pasirodymus ore demonstravo lakūnai iš Lenkijos, Latvijos bei kitų šalių. Išskirtinis šventės akcentas – svečio iš Vengrijos, legendinio „Red Bull Air Race“ piloto Peterio BESENYEI pasirodymas. Oro lenktynių krikštatėviu tituluojamas vengras – laisvojo stiliaus akrobatika išgarsėjęs pasaulinių varžybų čempionas.

Šventės dalyvių akys kryo ne tik į dangų. Ant žemės buvo demonstruojama daugybė įvairių lėktuvų bei skraidymo mašinų. Vienus juos buvo galima apžiūrėti iš arti, kitus – iš toliau. Kadangi aerodromas istorinis, šventėje netrūko tarpukario niuansų. Lietuvos aeroklubo senasis angaras tapo dar vienu šventės traukos tašku – jame įrengta prieškarinio laikų stiliaus kavinė „Lituanica“. Veikė

aviacijos istorijos paroda po atviru dangumi, skambėjo retro muzika, veikė modeliuotojų dirbtuvės, atrakcionų parkas. Šimtmečio sulaukęs Kauno S. Dariaus ir S. Girėno aerodromas – nacionalinės reikšmės valstybės saugomas urbanistinis, inžinerinis, istorinis paminklas, įtrauktas į „Best flying destination in Europe“ – įdomiausių Europos aerodromų sąrašą. Tai seniausias veikiantis aerodromas Lietuvoje ir vienas seniausių aerodromų Europoje.

„Mes su kolegomis dalyvausime jubiliejinėje Oro šventėje Kaune, kaip visuomet, trijų JAK sportinių lėktuvų grupinio skridimo programoje. Bus atliktas grupinės akrobatikos skrydis. Faktiškai į Aleksoto padangę pakils du JAK-52 lėktuvai ir vienas JAK-50. Man labai gaila, bet Lietuvoje daugiau nėra tokio tipo lėktuvų. Vienas JAK-50 lėktuvas šiuo metu yra išsiųstas į Kiniją“, – šimtmečio šventės išvakarėse, mielai sutikęs pasidalinti ilgamete skraidymo patirtimi bei įspūdžiais, teigė daugkartinis akrobatinio skraidymo čempionas, Europos Parlamento narys, Prezidentas Rolandas PAKSAS išskirtiniame interviu „Laisvam laikraščiui“.

– *Jūsų artimo bičiulio, ištikimo bendražygio politikoje,
Lietuvos Akrobatinio skraidymo federacijos prezidento, piloto*

Vytauto GALVONO netikėta žūtis treniruotės metu birželio 26 dieną, besirušiant aviacijos sporto šventei, norom-nenorum verčia dar kartą prisiminti ir pagerbti skrydžio metu žuvusius lakūnus. Kaip žinia, 100 metų jubiliejų pažymintis Aleksoto aerodromas, pavadintas dviejų tragiškai žuvusių Tautos didvyrių – Stepono Dariaus ir Stasio Girėno vardu, kuriems laimingai perskridus Atlantą, deja, taip ir nebuvo lemta nusileisti Kauno Aleksoto aerodrome, kur iki paryčių jų laukė susirinkusi daugiataūkstantinė minia tautiečių... Ir nors tokie įvykiai aptemdo šventinę nuotaiką, tačiau jau tapo savotiška tradicija – šalia Lietuvos aviatorių pasiektų išpuodingų laimėjimų neišvengiamai prisimenamos ir pagerbiamos aukos. Liūdesys ir džiaugsmas greta?

– Aš skraidau nuo 16 metų (dabar man 59-eri), tad mano skraidymo stažas daugiau nei 40 metų. Gerai žinau, kol alsuoju, tol ir skraidysiu!.. Šioje vietoje, gal ir keistai atrodo, bet tenka pripažinti – daug draugų lakūnų mes su kolegomis esame jau palaidoję, deja.

Kiek kartų būdavo, kad šiandien tu sėdi su žmogumi prie vieno stalo, nuotaikingai bendrauji, sportuoji, dalyvauji akrobatinio skraidymo varžybose, treniruočių metu skraidai tuo pačiu lėktuvu, bet štai kažkurį dieną sėkmingai nusileidęs tu išlipi iš lėktuvo, o draugas sėda į tą patį lėktuvą ir... jo skrydis baigiasi tragiškai.

Na ir ką gi?.. Žinoma, tokiais atvejais būna be galo skaudu, liūdna, apmaudu, gaila žuvusiojo, kaip ir kiekvieno artimo žmogaus, kurį tenka palydėti Amžinybėn. Tačiau mums, likusiems ir vis dar esantiems, gyvenimas nesustoja, viskas nenumaldomai juda į priekį. Netrukus mes vėl skraidome to paties tipo sportiniais lėktuvais. Kiekvienas patyręs, profesionalus pilotas elgiasi būtent taip. Na, o tie, kurie staiga sustoja, pamatę ar pajautę, kad galbūt nereikia jiems daugiau skraidyti, siekiant išvengti tragiškos lemties, tai neretai, žiūrėk, kaip taisyklė, ir kitose gyvenimo srityse ima ir sustoja...

Bjauriausias dalykas, kad aviatoriams Lietuvoje tenka skraidyti su senais lėktuvais. Aš ir dabar dar skraidau su JAK-50. Patikimumo prasme šio tipo lėktuvai, deja, nepasižymi pačia geriausia reputacija. Aviacijos istorijoje yra žinoma daugybė nelaimingų atvejų, nutikusių skraidant būtent su JAK-50.

Pavyzdžiui, kolegos lakūnai gerai žino, Lietuvos akrobatinio skraidymo praktikoje buvo daugybė tokių atvejų, kai JAK-50 lėktuvas tiesiog sulūždavo ore: atitrūkęs sparnas tvodavo per kapotą ir taip užspaudavo pilotą kabinoje, kad šis nebegalėdavo iššokti su parašiotu. Taip žmogus gyvas palaidojamas ore, lėktuvui dar nepasiekus žemės...

Ir vis tik, nepaisant skaudžių nelaimių ar netgi įvykusios lėktuvo katastrofos, po kelių dienų mes ir vėl skraidome su to paties tipo JAK-50 lėktuvais. Vos atitrūkęs nuo žemės, tuojau pat pamiršti viską ir net nebegalvoji, jog tavo pilotuojamam lėktuvui gali atsitikti kažkas negero, kad grynai techninis gedimas gali fatališkai lemti skrydžio baigtį. O juk praktiškai su to paties tipo sportiniu lėktuvu ore darai tą patį, ką prieš tave jau ne kartą pa-

dangėje buvo darę ir žuvę lakūnai, tačiau nė minties tokios nėra, kad staiga kažkas gali įvykti...

Tad šia prasme, jeigu tą dieną Vytauto Galvono vietoje būtų skridęs kuris nors kitas pilotas, tai aš esu tikras, Vytautas šiandien skraidytų lygiai taip pat, kaip ir aš skraidau. Tokia jau yra aviacininkų kohorta... Nesinori kartoti, jog man ištis labai gaila šio puikaus žmogaus, artimo draugo, Lietuvos akrobatinio skraidymo federacijos prezidento. Tačiau laikas nesustoja, gyvenimas tęsiasi, tad ir aviacijos šventės, akrobatinio skraidymo čempionatai bus nuolat rengiami, viskas vyks, kaip ir iki šiol vykdavo.

– *Čia kaip legendinėje Fredžio Mercury dainoje – „Show must go on!..”. Turbūt sutiksite, akrobatiniame skraidyme RI-ZIKOS FAKTORIUS iš tikrųjų akivaizdus ir visada jaučiamas, jis sėlina kiekvienam pilotui iš paskos, lyg šešėlis? Kąžin ar apskritai įmanoma tokius dalykus užmiršti, negalvoti apie tai? Ir kadangi niekas negali iš anksto numatyti visų aplinkybių, vadinasi, kiekvienas profesionalus lakūnas tarsi pats sau pasirašo mirties nuosprendį... su tam tikru laiko atidėjimu?*

– Žmonėms, kuriuos apima negeros mintys bei nuojautos, vietos aviacijos sporte paprasčiausiai nėra. Ten, skrydyje, vietos baimei nėra!.. O jeigu tik atsiranda kažkokia baimė, būtinai tai ir įvyksta. Sėsdamas į lėktuvą, juolab pakilęs į orą, tu tiesiog nebegali palikti savyje vietos baimei. Vietoj jos turi būti profesionalumas, maksimali dėmesio koncentracija, viskas turi būti idealiai apskaičiuota. Ir niekas iš patyrusių lakūnų, pilotažininkų, tau nepasakys, kad skrydyje yra vietos baimei!..

– *Žodžiu, daugybę metų pilotuojantis Prezidentas Rolandas Paksas, ryžtingai nusiteikęs, nebepalikdamas vietos baimei nei savo širdyje, nei sieloje, vyksta į Kauno S.Dariaus ir S.Girėno aerodromą, kur akrobatinio skraidymo virražais pradžiugins gausiai susirinkusius kauniečius bei miesto svečius, visus Oro šventės dalyvius?*

– Kauno S.Dariaus ir S.Girėno aeroklubas, šiemet pažymintis

savo šimtmetį, galima sakyti, tai Lietuvos aviacijos lopšys. Aleksoto aerodrome buvo išugdytas ne vienas puikus akrobatinio skraidymo profesionalas, išgarsinęs Lietuvą Europoje ir visame pasaulyje. Todėl mums, aviacinio sporto entuziastams bei profesionalams, labai rūpi, kad S.Dariaus ir S.Girėno aerodromas būtų išsaugotas ateities kartoms, kad niekam nekiltų noras tą žemės sklypą išskaidyti, privatizuoti, užstatyti gyvenamaisiais namais, kotedžais ar kokiais nors pramogų centrais. Kauno aviatoriai dėl to buvo šiek tiek sunerimę, pasikeitus miesto valdžiai.

– *Ir todėl kai kurie politikai, grupė Seimo narių įregistravo nutarimo projektą: „Dėl strateginę reikšmę nacionaliniam saugumui turinčio S. Dariaus ir S. Girėno aerodromo“? Nejau buvo pagrindo suabejoti naujojo Kauno miesto mero Visvaldo Matijošaičio geranoriškumu istorinės reikšmės objektui – S.Dariaus ir S.Girėno aerodromui?*

– Vienu metu tokių abejonių tikrai buvo. Bet vėliau šiuo klausimu man teko kalbėtis su krašto apsaugos ministru Juozu Oleka, kuriam tenka kontaktuoti su miesto valdžia. Ministro teigimu, naujasis Kauno meras Visvaldas Matijošaitis dievagojasi, kad jis kaip tik nori sutvarkyti apleistą Aleksoto aerodromą, padaryti jį labiau moderniu, vakarietišku.

Manau, būtų labai gerai, jeigu atsirastų, tarkim, jungtinis juridinis darinys, ar tai viešojo įstaiga, kurios didžioji akcijų dalis priklausytų valstybei, kažkiek akcijų – Kauno miesto savivaldybei ar netgi privačioms kompanijoms. Svarbiausia, kad visi akcininkai iš tikrųjų būtų suinteresuoti Aleksoto aerodromo atnaujinimu ir veikimu.

– *Laikas parodys, ar Kauno miesto mero Visvaldo Matijošaičio deklaratyvūs ketinimai modernizuoti nacionalinės reikšmės S.Dariaus ir S.Girėno aerodromą virs konkrečiais darbais. Na, o dabar gal grįžkime prie šimtmečio Oro šventės Aleksote?*

– Mes su kolegomis dalyvausime jubiliejinėje Oro šventėje Kaune, kaip visuomet, trijų JAK sportinių lėktuvų grupinio skridimo programoje. Bus atliktas grupinės akrobatikos skrydis. Faktiškai į

Aleksoto padangę pakils du JAK-52 lėktuvai ir vienas JAK-50. Kaip sakiau, vienas JAK-50 lėktuvas šiuo metu yra išsiųstas į Kiniją...

– *Kodėl Lietuvos akrobatinio skraidymo federacijai priklausančias lėktuvas JAK-50 dabar siunčiamas būtent į Kiniją?*

– Aš esu pakviestas dalyvauti rugsėjo mėnesį Kinijoje įvyksiančiame didžiuliame aviacijos šou. Ir kadangi ten man teks skraidyti su lėktuvu JAK-50, tai dabar šis lėktuvas tabaluojasi kažkokiam laive, konteineryje, ir yra plukdomas į Kiniją. Ten JAK-50 bus surinktas, išbandytas, o rugsėjo vidury drauge su rimta pilotazininų komanda man teks dalyvauti grandioziniame aviacijos šou.

– *Kokie dar akrobatinio skraidymo Lietuvos lakūnai yra pakviesti dalyvauti Kinijoje rengiamoje aviacijos sporto šventėje?*

– Iš Lietuvos pilotų būsiu tik aš vienas. Be abejo, smagu, kad neužmiršta ir pakviečia. Na, o man tai tikras malonumas – dar kartą paskraidyti sportiniu lėktuvu JAK-50.

– *Papasakokite trumpai, kuo ypatinga bei įsimintina Kauno S.Dariaus ir S.Girėno aerodromo šimtmečio šventės programa?*

– Be mūsų akrobatinio skraidymo trijulės atliekamo grupinio skrydžio, dalyvaus gausus būrys aviatorių ne tik iš Lietuvos, bet ir kitų Europos šalių, Latvijos, Lenkijos, Vengrijos. „Baltic Bees“ („Baltijos Bitės“) – šeši reaktyviniai lėktuvai „L-39“ iš Latvijos atliks įspūdingą grupinio pilotažo programą.

Be abejo, kaip minėjau, jubiliejinės Oro šventės Kaune puošmena – oro lenktynių krikštatėviu tituluojamas legendinis „Red Bull Air Race“ vengrų pilotas Peteris Besenyei (Bešeny). Laisvojo stiliaus akrobatika išgarsėjęs pasaulinių varžybų čempionas 59 metų P.Besenyei maždaug prieš penkiolika metų inicijavo bei sukūrė vienas ekstremaliausių sporto varžybų „Red Bull Air Race“. Visame pasaulyje, pradedant nuo gimtojo Budapešto iki Abu Dabio, vykstančios oro lenktynės sukviečia drąsiausius pilotus, gebančius pademonstruoti susirinkusiai publikai tiesiog neįtikėtinus triukus.

Beje, energetinių gėrimų kompanijos „Red Bull“ ir to paties pavadinimo „Formulės-1“ lenktynių komandos savininkas Dietrichas

Mateschitzas – žymus austrų filantropas, finansuojantis ne vien tik akrobatinio skraidymo šou. Tarkim, Austrijoje, Zalcburge, jis išgarsėjo savo labdaringa veikla, įkūręs puikų skraidymo muziejų, remdamas ligonines, bibliotekas, mokyklas, ekstremalius sportus visame pasaulyje, kalnų slidinėjimą, na ir, žinoma, aviacinį sportą, pradedant parašiutizmu ir baigiant sportiniais lėktuvais.

Neginčijamas faktas yra tai, kad vengrų pilotas Peteris Besenyei įtikino žymų austrų verslininką, „Red Bull“ savininką Dietrichą Mateschitzą finansuoti aviacinio sporto „Red Bull“ varžybas, kurioms analogas – pasaulinio garso auto lenktynės „Formulė-1“. „Red Bull“ varžybų metu sportiniai lėktuvai turi praskristi didžiulių greičiu pažeme, manevruodami tarp 15 metrų aukščio pilonų. Tai iš tikrųjų labai sudėtinga rungtis, sutraukianti šimtatūkstantines minias akrobatinio skraidymo aistraolių iš viso pasaulio.

Vengrų pilotas Peteris Besenyei, vadinamas „Red Bull“ varžybų krikštatėviu, iki šiol aktyviai dalyvauja įspūdingose aviacijos šou programose, keliaudamas po pasaulį. Šį lakūną aš pažįstu, be-

rods, nuo 1981–1982 metų, dar nuo Kyviškių aerodromo laikų, kur mes dalyvaudavome tarptautinėse pilotažo varžybose.

– *Ką gi? Tikėkimės, jog liepos 25–26 dienomis vykiančios šimtmečio Oro šventės Kaune neaptemdys kažkokie nesklaidumai, techniniai ekscesai bei netikėtumai, kad bus išvengta skaudžių nelaimių?*

– Be abejo, taip ir bus. Galiu tik pakartoti, ką jau esu sakęs, **ČIA baimei vietos nėra!..** Žinoma, tie mūsų sportiniai lėktuvai yra gerokai „pagyvenę“, sulaukę garbingo amžiaus. Kaip ir mes patys, beje, juk irgi nejaunėjame. Tačiau dabar aš bent jau žinau, ko dar nežinau. Aš jau gerai žinau, ką galiu ir ko negaliu daryti!.. Tokia patirtis – be galo svarbus dalykas kiekvienam pilotui.

Juk paprastai, ką patvirtina ir tragiški atvejai, mažiau patyrisio žmogaus akys, greitai užsidegančios jaunatvišku entuziazmu, būna kvadratinės, nusiteikimas ekstremumams beribis – kad jau duosiu garo, tai ir padarysiu!.. Deja, tokie „ekstremumai“, kai labai norima nustebinti gausiai susirinkusią publiką, dažniausia būna pirmą kartą ir per žemai. Todėl ir baigiasi tokie „eksperimentai“, kaip mes, pilotai, sakome, pilna burna žemių...

– *Kadangi kiekvienas žmogus – mąstanti, nedaloma būtybė, manau, drąsiai galima būtų teigti, jog ilgainiui įgyta unikali patirtis akrobatiniame skraidyme, kai aiškiai žinai, ką gali ir ko negali daryti, jums praverčia ir aktyvioje politikoje, vadovaujant vienintelei dar likusiai Lietuvoje antisisteminei partijai „Tvarka ir teisingumas“. Berods, „tvarkiečiai“ ir vėl yra puolami teisėsaugos, sisteminėje žiniasklaidoje klįjuojamos įvairios etiketės?*

– Neseniai man paskambinę žurnalistai uždavė provokuojantį klausimą. Neva kažkoks Vengrijos institutas paskelbė atlikto „tyrimo“ rezultatus: kurios partijos Europoje yra prorusiškos, o kurios dar ne? Pasirodo, šių „ekspertų“ pateiktose išvadose teigiama, kad Lietuvoje veikianti partija „Tvarka ir teisingumas“ yra pati prorusiškiausia!..

– *Panašios „išvados“ remiasi nuvalkiotomis klišėmis: jeigu unisonu drauge su minia nešauksi „rusai puola“, automatiškai tapsi prorusiškiausiu, Kremliaus agentu ir panašiai...*

– Būtų įdomu išsiaiškinti, koks apskritai institutas užsiima panašiomis „prognozėmis“? Kiek tame institute darbuotojų, kas finansuoja šią įstaigą?.. To aš tikrai nežinau. Pagaliau, visai nesvarbu, ar X instituto paskelbta informacija teisinga ar neteisinga, kadangi „tyrimo“ išvados specialiai buvo parengtos prieš 2014 metų Europos Parlamento rinkimus. Bet tada paskelbta informacija tiesiog „praspūdo“, nesukėlė visuomenės susidomėjimo.

O dabar dviejų metų senumo medžiaga – X instituto „tyrimo“ išvados pateikiamos kaip visai naujos. Todėl žurnalistai manęs ir klausia: sutinku ar nesutinku su Vengrijos instituto paskelbtomis išvadomis? O kodėl aš turėčiau sutikti?!.. Juolab, kad partija „Tvarka ir teisingumas“ šiandien vienintelė partija Lietuvoje, ginanti nacionalinius valstybės interesus. Pasirodo, jeigu mes principingai laikomės TT programinių nuostatų, tai būtinai apšaukiami naciais arba prorusiškais!..

Bet kuo gi iš tikrųjų grindžiamas toks etikečių klįjavimas? Tarkim, dėl euro įvedimo Lietuvoje mūsų partijos pozicija kokia buvo, tokia ir liko. Ar mes buvome neteisūs? Argi atsisakius nacionalinės valiutos lito, prekių kainos šalyje nepakilo?!.. O gal Lietuvai nereikia mokėti į Europos Stabilizavimo fondą?..

Kolegos man dar priekaištauja, kodėl aš nebalsavau už europarlamentaro Gabrieliaus Landsbergio pateiktą rezoliuciją dėl santykių tarp Rusijos ir Europos Sąjungos?.. Galiu aiškiai pasakyti: už kvailas, populistines rezoliucijas aš niekada nebalsuoju!..

Vykstant panašioms informacinėms atakoms, kaip taisyklė, iškart pasijungia internetinis portalas *delfi.lt*. Šįkart LNK ekrane pasirodė trys europarlamentarai – G.Landsbergis, A.Guoga, V.Mazuronis – su savo komentarais. Atidžiau pažvelgus į tokius išpuolius, nesunku suvokti, kokie nešvarūs politiniai žaidimai pastaruoju metu žaidžiami Lietuvoje.

Pavyzdžiui, vienu metu užsipuolami ne tik „tvarkiečiai“, bet ir susisiekimo ministras, kuris paverčiamas atpirkimo ožiu už sužlugdytą jūrų laivininkystę ir Lietuvos geležinkelius. Prezidentės D.Grybauskaitės teigimu, susisiekimo ministras turės priimti politinę atsakomybę jau šį rudenį. Arba staiga, nei iš šio, nei iš to, „Lietuvą užplūdo vilkai“ – metamas kaltinamas „tvarkiečių“ deleguotam aplinkos ministrui. Tokiame politiniame kontekste partijos „Tvarka ir teisingumas“ darymas prorusiška dar labiau sustiprinamas trijų „apaštų“ komentarais LNK eterijoje. Manau, taip siekiama sugriauti valdančiąją koaliciją, tuo pat metu formuojant palankią terpę naujai koalicijai.

Panašaus pobūdžio informacinės atakos prieš partiją „Tvarka ir teisingumas“ vykdomos vos ne kiekvieną dieną. Todėl visuomenei reiktų žinoti, kad prieš politinius oponentus nesibodiama paskleisti metų senumo kažkokio tai X instituto neva atlikto „tyrimo“ informaciją, kurią su malonumu atkartoja centriniai žiniasklaidos kanalai Lietuvoje.

– Kai visoje šalyje metų metais kurstoma masinė psichozė „rusai puola“, periodiškai pasikartojantys provokaciniai išpuoliai prieš partiją TT, tartum verčiantys pasiaiškinti, įrodinėti, kad esi ne kupranugaris, arba kad nesi prorusiškas. Bet gal nereikia nieko įrodinėti ir aiškinti, o tiesiog dirbti savo darbą?

– Tiesą sakant, niekam nieko aš neaiškinu ir neįrodinėju. Juk akivaizdu, kad vykdomas intensyvus puolimas prieš vienintelę dar likusią Lietuvoje partiją, kuri gina mūsų valstybės nacionalinius interesus. Bet kadangi dauguma tautiečių yra išgąsdinti Rusijos veiksmų, tai paleista eilinė dezinformacinė antis, grindžiama iš piršto laužtais argumentais bei replikomis – esą mūsų partija yra prorusiška, suveikia kur kas efektyviau, negu, tarkim, prieš penkerius metus. Kita vertus, nepaisant ciniškiausių išpuolių bei dezinformacijos, Lietuvoje tebėra daug blaiviai mąstančių žmonių, pasisakančių už politinį dialogą, stabilius, konstruktyvius santykius su kaimynine Rusija.

– *Belieka konstatuoti: periodiškai išpuoliai sisteminėje žiniasklaidoje, buvusių bendražygių išdavystės, aiškiai politizuotas teisinis persekiojimas turi neigiamos įtakos partijos TT reitingams?*

– Tikrieji politinių partijų reitingai išaiškėja tikrai per rinkimus. Apie tai mes jau ne kartą esame kalbėję. Tarkim, ilgą laiką partija „Tvarka ir teisingumas“ buvo antroje pozicijoje, o suskaičiavus rinkėjų balsus savivaldybių rinkimuose paaiškėjo, kad esame ketvirtai. Šiuo metu, kaip rodo naujausios sociologinės apklausos, „tvarkiečiai“ yra trečioje-ketvirtoje pozicijoje. Tiesą sakant, dėl svyruojančių mūsų partijos reitingų aš mažiausiai išgyvenu, į reitingus būtina atsižvelgti tikrai rinkimų metu.

Šiandien kur kas rimtesnė problema yra tai, kad Lietuva nėra savarankiška valstybė ir vykdo provasališką užsienio politiką. Europoje jau per kraštus veržiasi proglobalizmas, procentralizavimas, probriuseliškumas – nebereikia klausti žmonių nuomonės, nebereikia atsiklausti pavienių valstybių nuomonės, ypač mažesnių. O tai kelia ir kitą bangą – nacionalinių valstybių išsilaisvinimo. Žmonės jau nebenori, kad jiems diktuoūtų niekieno nerinkti Briuselio pareigūnai. Prieš tai pasisako ne vien tik suomiai, Nacionalinio fronto lyderė Marine Le Pen Prancūzijoje, Viktoras Orbanas Vengrijoje ar partija „Tvarka ir teisingumas“ Lietuvoje.

Mes įstojome į Europos Sąjungą kaip į lygių, demokratiškų valstybių Europą. Nesvarbu, kokio dydžio valstybė, svarbu, kad į jos balsą Briuselyje būtų įsiklausoma. Būdamas Respublikos Prezidentu, aš irgi agitavau už Lietuvos stojimą į ES, bet tikrai neagitavau už tai, kad susėstų dvi didžiosios valstybės, tarkim, vokiečiai ir prancūzai, ir

nutartų, ką privalo daryti Graikija!..

Yra daug gerų dalykų Europoje, tačiau dabar ES pasuko ne tuo keliu, kurį pasirinko Lietuva. Vykstantys procesai veda link unitarinės globalistinės institucijos formavimo. Pagrindinėmis vertybėmis tampa valdžios koncentracija Briuselyje, federalizmas, oligarchinis valdymas, kurio viena iš kelrodžių žvaigždžių – pinigai. Ir jeigu šito proceso mums nepavyks sustabdyti, tai mūsų Tauta išnyks kaip dūmas danguje!..

Mane labai jaudina dar viena mūsų valstybės problema – pastaruoju metu vėl pradėjęs didėti išvykstančių iš Lietuvos tautiečių srautas. Regis, niekas čia nepasikeitė į blogąją pusę, nei ekonomiškai, nei geopolitiškai, bet šiemet jau emigravo 5 tūkst. daugiau piliečių nei pernai. Ilgai galvojau, kokia dar priežastis gena žmones iš Lietuvos, kol pagaliau supratau – tai intensyvios karo kurstymo propagandos rezultatas!..

Nuo ryto iki vakaro girdime, kad turime kautis, rengtis komufiažinėmis uniformomis ir bėgti į miškus, tapti šauliais, ruošti maisto atsargas, kadangi jau visai netrukus būsime užpulti. Gyventojai dažnai mato šalies vadovus ne posėdžiuose, o tankuose, laivuose, su šautuvais, tarsi mes gyventume Šiaurės Korėjoje, nuolat girdime, kad Lietuva – priešakinėse fronto linijose...

Geriau informuotas bei turintis politinę patirtį žmogus aiškiai suvokia, dėl ko visa tai yra daroma. Bet jeigu tokios patirties nėra, o žmogus visai jaunas, turi šeimą, vaikų, jam natūraliai kyla klau-

simas: „*Niekas manimi Lietuvoje nesirūpina, tai kodėl gi dar turėčiau tapti patrankų mėsa?..*“.

Jeigu sukelta isterija: „kas ne su mumis, tas rusas“, susijusi su 2016 metų Seimo rinkimais, jei tokiu būdu politikai siekia suakumuliuoti savo elektoratą, – tai labai netoliaregiškas tikslas, nes mūsų valstybei daroma didžiulė žala!.. Valdžioje esantys politikai, valstybės pareigūnai turėtų pagaliau suvokti: mūsų stiprumas – tai diplomatinis lankstumas, politinis mobilumas. Mes galime sėkmingai bendrauti ne tik su Briuseliu ar Vašingtonu, bet ir su Maskva, visur siekdami savo interesų. Sugebėti apginti nacionalinius interesus – toks turėtų būti atsakingų politikų siekis!.. Būtent tokių politikų Lietuvai šiuo metu labiausiai reikia.

– Jeigu vienintelė dar likusi antisisteminė partija Tvarka ir teisingumas oponentų nuolat puolama, tai reiškia, Lietuvoje įnirtingai ir sparčiai judama link dvipartinės sistemos?

– Jau seniai aišku, kad Lietuvoje norima „įteisinti“ dvipartinę sistemą. Pavaldo konservatoriai, paskui juos pakeičia socialdemokratai. Ir taip šis ratas sukasi nuo rinkimų iki rinkimų. Svarbu tik, kad niekas nekeltų jokių kitų idėjų – nei tautinių, nei patriotinių, nei idealistinių!..

Visada sakiau ir sakysiu, partija „Tvarka ir teisingumas“ – sveikai nacionalinė, ginanti tautines, krikščioniškas vertybes, mūsų kultūrą, tradicijas, kalbą, valstybės interesus Lietuvoje ir už Lietuvos ribų. Už šalies nacionalinius interesus būtina ryžtingai kautis, nepaisant, kad Briuselis siekia primesti Lietuvai vienokias taisykles, o Vašingtonas kitokias. Ginant mūsų valstybės nacionalinius interesus, nereikia bijoti, kad žengus žingsnį į kairę, kažkieno būsime apšaukti prorusiškais, o žengus į dešinę – nacionalistais. Tikrai neverta pasiduoti tokiems propagandiniais triukams. Visada ir visur, atstovaujant ir ginant Lietuvos valstybės interesus, netgi pačią kritiškiausią situaciją reikėtų vertinti blaiviai, absoliučiai nepaisant etikečių – esą tu esi „prorusiškas“ – klajavimo!..

– Dėkoju už pokalbį.

*Teisininkas Jonas Kovalskis:
„Vasalinė, atvirai proamerikietiška
Lietuvos politika šalies nacionaliniams
interesams sudavė mirtiną smūgį!..“*

Mes gyvename globalizacijos amžiuje. Globalizacija – tai pasaulyje vykstantys ekonominės, politinės, kultūrinės, religinės integracijos ir unifikacijos procesai. Dar visai neseniai pasaulio ekonomika buvo suvokiama kaip atskirų nacionalinių ekonomikų visuma. Globalizacijos proceso metu nacionalinės ekonomikos praranda savo nacionalinį uždaramą ir transnacionalizuojasi, pasaulyje laisvai migruoja kapitalas, darbo jėga, gamybiniai pajėgumai, ekonominiai, technologiniai procesai standartizuojami, nacionaliniai įstatymai unifikuojami, vyksta įvairių šalių kultūrų suartėjimas ir susiliejimas. Iš esmės globalizacija yra objektyvus ir santykinai pozityvus procesas.

Ypač negatyvu yra tai, kad šiuo metu globalizacija įgavo aiškiai išreikštą agresyvios amerikanizacijos pobūdį, kuris pasižymi JAV nacionalinių interesų dominavimo virš visų kitų pasaulio valstybių interesų ir ypač JAV transnacionalinių korporacijų diktato visame pasaulyje įtvirtinimu. Amerikanizacijos proceso metu nacionaliniai šalių politiniai ir ekonominiai interesai, kultūriniai skirtumai, tradicijos, valstybių suverenitetas yra nuvertinami iki komercinės vertės lygio, tampa verti tik tiek, kiek atitinka pasaulio hegemono JAV interesus ir, iš esmės, yra pasmerkti išnykimui. Tokia yra JAV nacionalinių interesų dominavimo visame pasaulyje koncepcija.

Žymus amerikiečių ekonomistas Džozefas Stiglicas savo knygoje pateikia daugybę pavyzdžių, kaip amerikanizacija sugriauna šalių nacionalines ekonomikas, didina nedarbą, skurdą, stabdo mokslinį techninį progresą, sukelia ekologines katastrofas planetoje. Dž. Stiglicas griežtai kritikuoja globalinių pasaulio institutų

– Pasaulinės prekybos organizacijos, Tarptautinio valiutos fondo ir kitų – politiką. Šios organizacijos, pasinaudamos globalizacija ir jos ideologija (laisva prekyba, laisvas resursų naudojimas, pasaulinė patentinė teisė, dolerio ir euro kaip pasaulinių valiutų panaudojimas, tarptautinių institutų kišimasis į valstybių vidaus politiką ir t.t.), – iš esmės tarnauja išimtinai tik kelių stambiausių valstybių naudai, bet kenkia daugumos pasaulio valstybių nacionaliniams interesams.

Transnacionalinės korporacijos, orientuotos į maksimalaus pelno gavimą, siekia pasauliui primesti neoliberalų vystymosi variantą, tai yra, iš nacionalinių valstybių reikalauja liberalizuoti prekybą, kapitalo judėjimą, įstatymų pakeitimais liberalizuoti darbo santykius iki visiško darbuotojų beteisiškumo. Todėl ir JAV siūlomos Europos Sąjungai Transatlantinės prekybos sutartys yra naudingos išimtinai tik JAV, o ES bei pasaulio valstybėms bus pražūtingos.

Lietuvos sisteminės partijos – konservatoriai, liberalai, socialdemai jau ketvirtis amžius vykdo atvirai proamerikietišką, vasalinę politiką, kiekvienais metais išduoda nacionalinius mūsų valstybės interesus. Vidaus ir užsienio politikos pagrindiniu akcentu sisteminės partijos paskelbė principą: „*kuo daugiau Lietuvoje Amerikos, tuo mažiau mūsų šalyje Rusijos*“.

Oficialios Lietuvos valdžios propaguojama arši rusofobija, nacionalizmas ir antirusiškas militarizmas tapo visų Lietuvos ekonominių projektų kertiniu akmeniu – „Mažeikių naftos“ padovanojimas amerikiečių kompanijai „Williams“, projektas „LEO

LT“, Visagino Atominės elektrinės uždarymas, SGD terminalas „Independence“ Klaipėdoje, JAV inicijuotas sankcijų Rusijai karas, aktyvus dalyvavimas Ukrainos valstybiniame perversme ir po to kilusiame pilietiniame kare, neabejotinai, atitinka jankių geopolitinius interesus Amerikos kare prieš Rusiją.

Deja, tokia vasalinė, atvirai proamerikietiška Lietuvos politika šalies nacionaliniams interesams sudavė mirtiną smūgį – milžiniški ekonominiai nuostoliai, masinė emigracija, socialinė ir turtinė nelygybė, militarizacija, teisinis nihilizmas, pilietinės visuomenės degradavimas. Ir visą tai daro sisteminės partijos, garsiausiai rėkiančios apie tariamą meilę Lietuvai, patriotizmą, tautiškumą?!..

Visų valdžios šakų koncentracija proamerikietiško klanu rankose suteikia JAV marionetėms galimybę manipuliuoti visuomenės nuomone pasąmonės lygmenyje, todėl bet kokią bandymą ginti nacionalinius interesus tarptautiniuose santykiuose, remiantis LR Konstitucijoje bei Tautų Chartijoje įtvirtintais šalių lygybės, nesikišimo į šalių vidaus reikalus, pagarbos, savitarpio supratimo ir abipusės ekonominės naudos principais, sisteminės LT partijos prilygina prorusiškumui.

Dabartinės vasalinės Lietuvos valdžios požiūriu, atviras tarnavimas Vašingtono interesams ir tuo pačiu kenkimas nacionaliniams interesams yra normalu, priimtina, o būti racionali, pragmatiška yra prorusiška – kažkoks absurdo teatras?! Tokia valdančiųjų pozicija įmanoma tik vienu atveju – kai už nusikalstamą nacionalinių interesų nepaisymą politinė valdžia jokių būdu neatsako!..

Pastaruoju metu visoje Europoje – Prancūzijoje, Italijoje, Anglijoje, Graikijoje ir kitose šalyse – stiprėja būtent nacionalinius interesus, šalių suverenitetus realiai ginančių partijų įtaka. Tokioms mažoms ES valstybėms kaip Lietuva nacionalinių interesų besąlygiškas gynimas – vienintelis kelias išgyventi!.. Aukoti Lietuvos valstybės nacionalinius interesus vardan pigios populistinės galimybės LT valdžiažmogiams nusifotografuoti šalia JAV prezi-

dento tikrai negalima. **Daugiau lietuvių Lietuvoje – mums žymiai svarbesnis nacionalinis interesas, nei daugiau Amerikos kažkurios konjunktūrinės politinės partijos programoje!..**

Rolandas Paksas:

„Nelegalių migrantų cunamio akivaizdoje mūsų politikams būtina kur kas ryžtingiau ginti Lietuvos nacionalinius interesus!..“

Europos Sąjungos Komisijos „direktyvas“ dėl privalomų migracijos kvotų padalinimo kritiškai vertina Europos Parlamento narys Rolandas PAKSAS, dar kartą primindamas, kad migrantų perkėlimo projektas buvo siūlomas kaip savanoriškas valstybių išipareigojimų priėmimas, tad negali būti jokių kalbų apie privalomus Bendrijos narių išipareigojimus.

R. P. Briuselio eurokratai pirmieji lipa ant statinės, diskutuojant dėl pabėgėlių perkėlimo kvotų, tačiau kai pasiūlai jiems stiprinti išorinių sienų kontrolę, apsimeta to negirdintys. Jie bus pirmieji žygeivių prieš terorizmą gretose, tarkim, Paryžiuje, bet bus paskutiniai, kai reikės užtikrinti savo šalių piliečių saugumą paprastos dienos ar naujametės nakties metu.

Suprantu, kai kam Europoje ir JAV labai norėtųsi, kad nacionalinių valstybių politikai būtų atskaitingi ne juos rinkusių valstybių piliečiams, bet Vokietijos, Prancūzijos ar Britanijos liberalių pažiūrų intelektualams, kuriantiems Jungtines Europos Valstijas kaip neišvengiamą federaciją. Bet aš visuomet pasisakau ir pasisakysiu už tautų Europą, laisvų valstybių sąjungą ir tiesioginės demokratijos, o ne jos fikcijos įtvirtinimą Europoje!..

– Grįžtant prie esminio klausimo: kam tai naudinga, kam tai reikalinga, ar nemanote, jog migrantų cunamio krizė Europoje tėra pasekmė jankių globalistų sukeltų „arabų pavasarių“ – valstybinių perversmų, „demokratijos eksporto“ į Arti-

mujų Rytų bei Afrikos šalis – Afganistaną, Iraką, Libiją, Siriją?.. Kodėl apie tai dabar nekalbama Europos Parlamente?

R.P. Jau kalbama ir apie tai, tačiau tam tikro inertiškumo ir čia esama. Jeigu pradžioje, diskutuojant dėl nelegalių migrantų Europos Parlamente, tiesiog unisonu didžiųjų frakcijų atstovai išvien su Vokietijos ir Prancūzijos prezidentais kalbėjo apie tai, jog mums būtina saugoti europietiškas vertybes, draugiškai priimti pabėgėlius, pasirūpinti jais, nepaisant eilinių prancūzų ar vokiečių reiškiamo nepasitenkinimo tokia „atvirų durų“ politika, tai dabar EP pasigirsta jau visai kitokie balsai!.. Europarlamentarai pagaliau pradeda suvokti realų pavojų, kuris jau visiškai šalia.

Lygiai taip pat dar pareitos kadencijos Europos Parlamente buvo diskutuojama dėl vadinamojo „arabų pavasario“, „demokratijos eksporto“. Prisimenu, kiek patoso buvo politikų pasisakymuose apie demokratijos triumfą arabų valstybėse. Kiek liaupsų svečiams iš tų šalių, kiek premijų buvo išdalinta. Palyginti neseniai visam pasauliui buvo aiškinama, esą štai pasiekta demokratijos pergalė nuo buvusių režimų išlaisvintame Irake ir Libijoje. Tik kažkodėl dabar apie tai su tokiu patosu jau nebekalbama, dabar tylima. Visi pamatė, kad vyksta tikras karas tose „išlaisvintose“ arabų valstybėse, kad ten šaudoma, bombarduojami miestai, o vietos gyventojai priversti bėgti nuo tokios „demokratijos“

sukelto košmaro. Tad ar bereikia aiškinti, – **ką iš tikrųjų visai Europai ir bombarduojamoms arabų šalims reiškia toks „demokratijos eksportas“?!**

Mane ypač stebina, jog esant ištis kritiškai geopolitinei situacijai, Lietuvos politikams užsiimti karo propaganda Rusijos atžvilgiu atrodo visiškai normalu, o pasakyti tvirtai ir aiškiai, kad mūsų šalis nėra pasiruošusi priimti pabėgėlių iš Afrikos bei Artimųjų Rytų, kažkodėl negalime, o gal tiesiog bijome?.. Ir kaip gi tada reikėtų suprasti oficialią Lietuvos poziciją migrantų klausimu?!

Kalbant apie karo kurstymo propagandą Lietuvoje, manau, pirmiausia čia suveikia asmeninės kai kurių politikų ambicijos bei neapykanta Rusijai. Kitas dalykas, nuolat varoma propaganda atitraukia visuomenės dėmesį nuo įsisenėjusių mūsų valstybės vidaus problemų ir pasitarnauja kai kurioms partijoms Lietuvoje savojo elektorato formavimui, ruošiantis 2016 metu Seimo rinkimams. Labai jau amoralu, kai manipuliuojant žmonių baimėmis, pasitelkiant daugybę kartų išbandytą retoriką – „rusai puola“, paprasčiausiai siekiama politinės naudos!..

Deja, iki šiol mūsų valdžia deramai negynė Lietuvos interesų, o tik nuolankiai darė tai, kas reikalinga Briuselio biurokratams! Jeigu mes būtume gynę savo nacionalinius interesus, tikrai nebūtume įsivedę euro, nebūtume taip skubotai uždarę Ignalinos atominės elektrinės ir kitokių klaidų būtų išvengta. Deja, tenka pripažinti, mūsų šalyje vykdam Briuselio direktyvas pasireiškia tas prakeiktas lietuviškas nuolankumas. O norint apginti savo šalies nacionalinius interesus, politikams reikėtų turėti tvirtą stuburą!..

Geopolitiniais konfliktais, „arabų pavasariais“, „spalvotomis revoliucijomis“ suinteresuoti globalistai, anksčiau ar vėliau, superka arba tiesiog perima kompanijas, disponuojančias turtingais žemės resursais, todėl beatodairiškai kertami miškai, kasami deimantai ir t. t. Manau, būtent čia glūdi visa esmė, nuo kurios reikėtų pradėti sprendžiant į Europą besiveržiančių karo pabėgėlių problemas!..

Dabartiniai ES vadovai pademonstravo absoliutų nesugebėjimą migrantų krizei sureguliuoti. Betgi čia tik pabėgėliai, beginkliai žmonės. O jeigu pačioje Europoje kiltų rimtas karinis konfliktas, pakurstomas radikalių islamistų teroristinėmis atakomis – kas būtų tada?.. Akivaizdus Briuselio klerkų nesugebėjimas suvaldyti kritiškos situacijos, skubiai imtis prevencinių priemonių, kažkoks naivumas, tikintis, jog viskas savaime išsispres. Tokia Briuselio klerkų vykdoma liberali politika patyrė absoliutų fasko!..

Situacija išties kritiška. Arba keisis įtakingieji Europos politikai, arba ES migracijos politika turėtų keistis. Šiuo metu Europos Sąjunga atsidūrė pavojingoje kryžkelėje, susiduria su rimtais iššūkiais, bet niekas nenori, kad Bendrija iširtų!.. O kad taip nevyktų, vis tiktai turėtų būti pagaliau išgirsti ir tie politikai, kurie principingai pasisako už tokią Europos Sąjungą, į kurią mes įstojome. Lygių ir nepriklausomų Europos valstybių sąjungą, o ne užurpuotą Briuselio biurokratų!..

Ar demokratija Europoje yra tik tada, kai tu keliaklupsčiauji daugumai ir pasisakai už atviras Europos sienas pabėgėliams iš musulmoniško pasaulio? Ar demokratijos supratimas susitraukė arba tyčia buvo sutrauktas iki vienos tiesos, priimtinos ir reikalingos nedidelei grupei Europos valstybių vadovų ir jiems pataikaujantiems politikams bei euro biurokratams? Ar ta naujoji „demokratija“ jau nužudė diskusijas dėl visuomenės prigimtinių teisių ir laisvių, dėl jos daugumos nuostatų, dėl valstybių ir tautų suverenumo?..

Tikėtina, jog priimami pabėgėliai iš Afrikos bei Artimųjų Rytų šalių sudarys kur kas rimtesnį „taborą“ Lietuvoje, – su kitokiais narkotikais, nelegaliais ginklais, nežinomomis ligomis, o gal net su fanatiškais įsitikinimais, jog papjauti krikščionių jiems didelė garbė, tiesiausias kelias į dangų!..

Aš manau, mums privalo apsaugoti Lietuvą nuo panašių precedentų, todėl būtent tokia turėtų būti vykdoma oficiali šalies politika migrantų klausimu. Iš tiesų, būtina šalinti priežastis, imantis net ir karinių operacijų prieš nelegalią migraciją, kurios

priedangoje į Europą gali prasiveržti radikalūs teroristai iš vadinaimosios „Islamo valstybės“!..

Šiandien mes nesugebame išeiviams iš Lietuvos ir mūsų migrantams užsienio valstybėse vienodai teisingai išspręsti klausimo dėl dvigubos pilietybės. Šiandien Lietuva dar nesugeba užtikrinti savo senjorams normalių, prie Europos Sąjungos valstybių vidurkio artėjančių pensijų, o daugumai Lietuvos dirbančiųjų – europietišką vidurkį siekiančio vidutinio atlyginimo. Nepaisant to, mums siekiama primesti rūpestį į Viduržemio jūros šalis plūstančiais migrantais, dėl kurių antplūdžio į jas Lietuva niekuo dėta. Tai primena ne tokius senus laikus, kai Chruščiovas privaloma tvarka Lietuvai siūlė kukurūzus sodinti kvadratinio lizdiniu būdu...

Naujos šios problemos interpretacijos su privalomais nurodymais gali tik dar negatyviau nuteikti bendrijos šalių gyventojus, kurie šiandien ir taip nėra pozityviai nusiteikę dėl migrantų priėmimo. Ar Europoje esant tokiai pakankamai sudėtingai situacijai, reikia tokių neadekvačių sprendimų, naujų socialinės įtampos židinių? Manau, kad ne. Todėl ir Afrikos valstybėms ES privalo siųsti visai kitokį signalą – parama ir pagalba tik sprendžiant savo

vidaus problemas, ir minimali pagalba tų problemų pasekmėms pasiekus Europos krantus.

Aš jau ne kartą sakiau: **pirmiausiai reikia pabandyti įveikti reiškinių priežastis, o ne kovoti su jo pasekmėmis. Lietuva – ne pabėgėlių prieglauda, nepaisant kažkieno norų ir siekių ją tokia padaryti.** O kalbėti apie solidarumą sprendžiant migrantų problemą, kai išimtyms yra taikomos mažiausiai trims ES šalims narėms, yra tiesiog kvaila, sakyčiau, netgi šiek tiek ciniška. Jau nekalbant apie pasiūlytas socialines išmokas, tuos pinigus, kuriais įvertintas vienas pabėgėlis!..

Mano manymu, dėl pabėgėlių priėmimo šalyje turėtų spręsti Lietuvos piliečiai REFERENDUME. Laikui bėgant, ši problema tiktai aštrės, (...) ir aš tikrai nežinau, ar užteks Seimui valios, kad mūsų valstybė nebūtų perpildyta migrantais. Mūsų partijos siūlymas – referendumas. Kaip drįsta pasakyti Vengrijos piliečiai – ar Briuselio reikalavimai dėl kvotų migrantams tenkina juos ar netenkina, tikiuosi, kad ir mes, lietuviai, iki to ateisime.

Rolandas Paksas:

„Europa turi uždaryti sienas ir suardyti prekybos žmonėmis verslo modelį!..“

Pasak Lietuvos graikų bendrijos „Patrida“ vicepirmininko, signataro Nikolajaus MEDVEDEVO, Vokietijos kanclerės Angela MERKEL „atvirų durų“ politika „**atnešė visiems labai daug žalos**“. Nusikalstamos „atvirų durų politikos“ atpirkimo ožiu paversta Graikija. Tik visiškas naivuolis gali nesuprasti: **imigrantai, Dublino konvencijos ir Šengeno zonos pažeidėjai, į ES vyksta dėl dosnių socialinių išmokų, kurios viršija jų gimtinėje uždirbamas pajamas keliolika kartų!..**

Pavyzdžiui, siras Sirijoje šiuo metu uždirba 100 eurų per mėne-

sį, o Vokietijoje jam mokama 640 eurų pašalpa, jis aprūpinamas būstu, nemokama medicina ir t.t. Musulmonai arabai atvyksta, nes Angela Merkel juos pakvietė.

Migrantai į ES važiuoja dar ir todėl, kad jų perkraustymą, informacinį ir juridinį aprūpinimą organizuoja pasaulio finansinio oligarchato finansuojamos NVO. Apie tai ne jau kartą buvo rašyta spaudoje, pateikiant konkrečius pavyzdžius. Pagrindiniai musulmonų perkraustymo į Europą organizatoriai – Rotšildų klanas, kontroliuojantis JAV, Anglijos ir Europos Sąjungos centrinius bankus.

Tuo tarpu vokiečių sociologijos profesorius Gunnaras HEIN-SOCHAS mano, jog tai, kas dabar vyksta, tėra tikrai pradžia: „**Suprantama, kad savo šalyse šansų užimti pozicijas neturintys jauni vyrai tampa ekonominiais emigrantais. Natūralu ir tai, jei negalėdami emigruoti, jie pradeda kovą prieš tuos, kurie turi užėmę pozicijas. O tada visi tų kraštų gyventojai, atvykę į mūsų žemyną, automatiškai įgyja teisę į politinį prieglobstį. Štai iš kur ta masinė migracija, kurios pradžią dabar patiriame. Tikrieji mastai siekia šimtus milijonų**“, – neseniai aiškino sociologas dienraščiui „Die Welt“ duotame interviu. Remdamasis jaunų vyrų pertekliaus visuomenėje statistika bei iš jos išvedamu karo indeksu, sociologas dar 2009 metais prognozavo, kad apie 2011 metus Artimuosiuose Rytuose prasidės masinės jaunų vyrų riaušės, o ilgai truksianti jų kova už pozicijas visuomenėje didelio gimstamumo šalis Artimuosiuose Rytuose bei Afrikoje pavers karo regionais. Atitinkamai apie 2015 metus kilsianti migrantų į Europą banga, neslūgsianti apie 10 metų!..

„*Graikija palikta viena spręsti problemų, susijusių su plūstančiais į ją pabėgėliais, o kadangi problemų visoje ES daug, ji ir „skalpuojama“ – turi gi kažkas būti kaltas. Turkai ir graikai – seni priešininkai, nors abi šalys yra NATO narės. Turkai išleidžia pabėgėlius iš savo vandenų, jų palikti jūroje negalima ir Graikija turi juos priimti. O kaip Graikijai su tais pabėgėliais susitvarkyti? Kad galėtų juos priimti, reikalingi dideli pinigai, o Graikijai jų ypač trūksta.*

Dabar turime rezultata to, ką padarė Europos Sąjunga, dalyvaujama organizuojant perversmus Šiaurės Afrikoje, griaudama Afrikos ekonomiką, Iraką, Libiją ir Siriją, palaikydama maištininkus. O dabar ieško atsakingų.

Kaip dabar padėti Graikijai? Kai yra chaosas, vaistų nėra. Šaunuoliai britai, kurie ruošiasi referendumui dėl narystės ES. Man patinka, kad britai, lenkai daugeliu klausimų turi savo tvirtą poziciją. Norėčiau, kad ir Lietuva turėtų savo poziciją. Arba visos ES valstybės turi sutikti, kad bus viena valstybė – Vokietija: jokių sienų, jokių tautų, jokių kalbų. Aš labai gerbiu vokiečius už jų gebėjimą dirbti, tvarkytis, tačiau tai, ką padarė A.Merkel, atnešė visiems labai daug žalos. Maniau, kad ji daug protingesnė”, – interviu „Vakaro žinioms“ vasario mėn. pabaigoje teigė Kovo 11-osios Akto signataras N. Medvedevas.

R. P. Dar XVII amžiuje moderniosios filosofijos klasikas Rene Descartes mąstymą išaukštino kaip esminę žmogiškumo ypatybę. Norisi klausti, kodėl žmogiškumo matmuo vis mažiau lemia politiką nūdienos pasaulyje? **Kodėl staiga išgirstame apie istorinius sprendimus, galinčius turėti itin rimtų padarinių visai Europai, kai jau faktiškai mažai ką galima pakeisti?!..**

Naujausia žinia – Turkijos ir Europos Sąjungos viršūnių susitikime pasiektas „istorinis“ šešių milijardų eurų finansinės pagalbos susitarimas, skirtas pažaboti pabėgėlių ir migrantų srautams, tebeplūstantiems į Europą iš Sirijos ir kitų šalių, jau beveik paskendo bendrame naujienų sraute.

Europos vadovų tarybos pirmininkas Donaldas Tuskas žadėjo, kad mainais į Turkijos pastangas užkertant kelią į Europą 2,2 milijonų pabėgėlių, kurie šiuo metu yra šios šalies stovyklose, bus suteiktas impulsas Ankaros derybų procesui dėl narystės Europos Sąjungoje.

Ar tai reiškia naują Europos Sąjungos plėtros etapą? Ar ši politinį veiksmą reikėtų suprasti, kad ES pabėgėlių krizės

sprendiniai perkeliama ant Recepto Tayyipo ERDOGANO Vyriausybės pečių?

Man tai veikia panašiu į tam tikrą blaškymąsi. Sunku patikėti, jog dešimtmetį vegetuojančios derybos dėl Turkijos narystės Bendrijoje staiga gali išjudėti iš „mirties taško“ naujausių iššūkių kontekste. Nebent iš esmės būtų įvykę esminių pokyčių ne tik Turkijos požiūryje į žmogaus teises ir žiniasklaidos laisvę. Nepaisant pastaruoju metu sulaikytų ir šnipinėjimu apkaltintų dviejų turkų žurnalistų, kurie atskleidė Ankaros galimai vykdomo ginclų tiekimo ISIS teroristams istoriją.

Pradinė Briuselio finansinė injekcija Turkijai jau aprobuota Vadovų taryboje. Kiek iš viso dar turėsime sumokėti už tai, kad potencialus pabėgėlių srautas į Europą būtų sustabdytas?

Vengrijos premjeras Viktoras ORBANAS naujausiame savo interviu šveicarų savaitraščiui „Die Weltwoche“ yra pasakęs: „*Laisvas ir nuoširdus keitimasis nuomonėmis vis labiau traukiasi iš Europos politinio elito kultūros. Viskas reguliuojama ir drausminama, ir kiekvienas bet kurio vadovo teiginys yra pritaikytas prie jo politinės stovyklos. Kiekvienas, kuris atstovauja kam nors kitam, nei pagrindinė euroliberalioji srovė, išsiskiria, ir jį bus siekiama izoliuoti*“.

Su tokiu vertinimu sunku būtų nesutikti, tai lyg veidrodinis atspindys ydingos praktikos, kuri klostosi šių laikų Europos Sąjungoje. Joje vis mažiau vietos lieka nuomonių įvairovei, svarstymams ar polemikai gyvybiškai svarbiais klausimais: visuomenės saugumo, krikščioniškosios tapatybės, tautų išlikimo ar „vertybių tironijos“.

Nepaliauju stebėtis, kaip dažnai viešame diskurse žongliuojama humanizmo, tolerancijos, žmogaus teisių, atvirumo, solidarumo sąvokomis, joms nesuteikiant konkretaus turinio. Europos Sąjungoje vis labiau įsigali beasmenis institucijų požiūris, atmiestas „politikorektiškumu“, kuris nėra iš tolo neprimena bandymų rasti geriausius, valstybių interesus atitinkančius sprendimus. Vyrauja galios politikos mentalitetas ir nuogas pragmatizmas.

Ar gali būti apgintos prigimtines žmogaus teises, jeigu

šiandien apskritai nepaisoma tautų teisių pažeidimų?!..

Kalbant apie pabėgėlių protrūkį, neįmanoma suvokti, kaip galėjo atsirasti, kad nė viena iš dvidešimt aštuonių Europos Sąjungos valstybių žvalgybų ir slaptųjų tarnybų nesugebėjo išsiaiškinti pabėgėlių grėsmės Europai. Tik šiais metais į Europą nelegaliai atvyko daugiau kaip 850 tūkstančių žmonių!

Kas konkrečiai turėtų atsakyti, kad Graikija deramai nevykdo išorinės Europos Sąjungos sienų kontrolės?

Pasak Vengrijos premjero Viktoro ORBANO, šiandien yra susiformavusi keista koalicija: „**žmonių kontrabandininkai, politiniai aktyvistai ir vyriausybės**“. Tuo tarpu Europos politikai užmerkę akis kalba apie saugų ir humanišką pabėgėlių perkėlimą į Europos Sąjungą. „**Tai paverčia mus žmonių kontrabandos verslo dalyviais**“.

Pabėgėlių srautas gali paplauti Europos Sąjungos stabilumo pamatus. Europa šiandien yra atsidūrusi ant destabilizacijos slenksčio, tačiau Briuselio veiksmai toliau yra grindžiami nacionalinių valstybių vaidmens mažinimo politika. Nacionaliniai parlamentai ir valstybių piliečiai praktiškai jau nedalyvauja sprendimų priėmimo mechanizmuose. Deja, tenka pripažinti, kad mes Lietuvoje taip pat nerandame savyje jėgų nacionaliniu lygiu iš esmės įvertinti lietuvių emigracijos mastų, kuriuos iš dalies jau baigia nustelbti pabėgėlių krizė.

Tikriesiems ekspertams „stovint po medžiu“, profanuojama diskusija apie pabėgėlių perkėlimą, jų integraciją, socialinį aprūpinimą, tačiau nieko apie nelauktus ir nenumatytus šios krizės ilgalaikius padarinius, grėsmes Europos kultūrinei tapatybei. Kairiojo pusrutulio ideologinis liberalizmas šiandien stelbia europietišką krikščionišką pasaulėjautą.

Tačiau moralinių ir vertybinių klausimų aptarimą kol kas reikėtų nukelti netolimai ateičiai. Šiandien svarbiausia, neprarandant brangaus laiko, imantis konkrečių veiksmų pabėgėlių srautams stabdyti, užtikrinti Senojo Žemyno ateitį.

Pirmiausia reikia uždaryti ES sienas ir suardyti prekybos žmonėmis verslo modelį, kuris, pasak Vengrijos premjero Viktoro Orbano, „yra pagrindinis šios didžiosios migracijos variklis“!..

„*Būtina sustabdyti Briuselį. Negalima leisti, kad jie verstų mus priimti karčius vaisius jų migracinės politikos. Mes nenorime ir neimportuosime nusikaltimų, terorizmo, homofobijos ir antisemitizmo į Vengriją. Briuselis negali tapti nauja Tarybų Sąjungos versija, pajungdamas mus savo valiai. Nebus beteisiskumo rajonų Vengrijos miestuose. Nebus betvarkės, nebus degančių pabėgėlių stovyklų, o gaujos nemedžios mūsų žmonių ir dukterų*“, – pabrėžė Vengrijos premjeras Viktoras Organas savo metiniame pranešime 2016 m. vasario 28 d.

Šiandien eilinį kartą pakalbėsime apie tai, kokia yra kritiška situacija, kokia ji sudėtinga Europos Sąjungai, o rytoj ir vėl Viduržemio jūra atplukdys naują partiją Europos užėivių. **Kodėl viskas baigiasi tik kalbomis?** Kodėl praėjus mėnesių mėnesiams nuo problemos pradžios, išorinės pietinės ES sienos tebėra skylėtos tarsi rėtis? Kur tie sugauti ir visu griežtumu nuteisti kontrabandininkai? Kuriame Europos uoste stovi iš jų konfiskuoti laivai?

Išlygos dėl Šengeno sutarties ir laikinas sienų kontrolės atnaujinimas migrantų problemos neišspręs. Jeigu būtų tinkamai imtasi išorinių ES sienų kontrolės, tai niekam nebūtų reikėję tvirti tvorą ar imtis kitų priemonių. Parodykime Europos Sąjungos valstybių vienybę būtent saugant išorines sienas!.. Tai bus geras žingsnis į tautų ir valstybių Europą. Nebijokime jo. Nebijokime ir Didžiosios Britanijos pasiūlymų, kursiančių valstybių, o ne federacijos Europą. Tai du vieninteliai realūs šansai išlikti Europos Sąjungai. Europos politikams nebus atleidimo, jeigu nesugebėsime jais pasinaudoti.

Tarptautinėje teisėje nėra pripažįstama teisė į imigraciją. Visos pasaulio valstybės turi teisę valdyti, kontroliuoti savo sienas, nuspręsti, kam bus leidžiama atvykti į šalį, o kam ne. Nepraraskime vilties, kad Europos valstybių politiniams lyderiams užteks valios tai suprasti.

Apie Prezidento Rolando Pakso „medžioklę“, užsiundant STT „varovus“, ir ne tik!..

Rolandas Paksas: „Gal žiauru, bet tikrai džiaugiuosi, kad mano tėvai nesulaukė šio ryto – jie būtų neištvėrę!.. Jau prieš 12 metų buvo atidaryta Pandoros skrynia, kai perversmo būdu, prisidengiant teise, norėta patraukti žmonių išrinktą Prezidentą. Sakiau tada, nebus Lietuvoje jokio apsivalymo – nei moralinio, nei materialinio. Taip ir buvo. Šiandien betruksta, kad valstybėje pradėtų šaudyti, nes dėl politinių interesų jau galima paaukoti viską – ir demokratiją, ir teisinę valstybę!..“

Perfrazuojant naujos Dalios Kutraitės knygos „Žvaigždžių karai tęsiasi“ pavadinimą, galima būtų drąsiai teigti: politinius užsakymus vykdančios teisėsaugos karas prieš kitaminčius Lietuvoje tęsiasi!..

Naudodami ne kartą jau išbandytą taktiką, autokratinio režimo apologetai, Raudonajai Daliai lojalūs STT pareigūnai ir Generalinė prokuratūra, veikdami išvien su sisteminę žiniasklaidą, š. m. vasario 29 d. Vilniaus centre įvykdė teisinio nihilizmo inspiruotą VIEŠUJŲ RYŠIŲ AKCIJĄ, kurios pagrindinis tikslas, prisidengiant lyg figos lapeliu tariama kova su politine korupcija bei „prekyba poveikiu“, susidoroti su veikiančiais SISTEMAI kažkuo trukdančiu Prezidentu Rolandu PAKSU ir jo vadovaujama partija. Užvaldytos šalies specialiosios tarnybos eilinį kartą pademonstravo, kad Lietuvoje, „gavus komandą iš viršaus“, galima nebaudžiamai persekioti, terorizuoti, pareiškus įtarimus bet kam, net ir visiškai nekaltam žmogui, piktnaudžiauti procesinėmis teisėmis, darant iš viso to politinį šou kvailinti visuomenę.

STT pareigūnai, 9 val. ryto atvykę į sostinės centre įsikūrusią „tvarkiečių“ būstinę, pasiūlė teisinę neliečiamybę turinčiam Europos Parlamento nariui R.Paksui vykti su jais kartu apklausai.

Pastarajam sutikus duoti parodymus, buvo suteiktas „specialaus liudytojo“ statusas (mat atsiskęs liudyti R.Paksas būtų tapęs įtariamuoju). Netruks po to, akylai stebint STT pareigūnams, filmuojant ir fotografuojant „nepriklausomos“ žiniasklaidos klapčiukams, buvo sulaikytas „Lietuvos ryto“ vadovas Gedvydas VAINAUSKAS (iškart po susitikimo viename Vilniaus restorane su R.Paksu).

Ši imituojamos kovos su politine korupcija užsakomoji viešųjų ryšių akcija-atrakcija žaibiškai buvo paviešinta „valstybininkų“ klaną aptarnaujančioje sisteminėje žiniasklaidoje, portaluose 15 min.lt, delfi.lt.

„Vasario 29 d. rytą buvo surengta viešųjų ryšių akcija – sekimas, slaptas pokalbis... Aš ofiso darbuotojams pasakiau, kad eisiu pakalbėti su „Lietuvos ryto“ redaktoriumi. Žinodamas, kad telefonai pasiklausomi, žinodamas, kad visa ta istorija ant telefono snarglio kabo... Nuo kada žmonės Lietuvoje pradedami sekti, nuo kada pradedami filmuoti? Fiksuojami, su kuo susitinka, kada susitinka, kur susitinka. Nuo kada tai atsirado Lietuvoje, kas čia per „demokratiją“? Ar dar gali laisvas žmogus Lietuvoje susitikti su kitu žmogumi ir pietauti? Tai retoriniai klausimai“, – BNS sakė „specialusis liudytojas“ Rolandas Paksas.

Pasak Gedvydo Vainausko, „įvyko pasikėsinimas į demokratiją ir laisvą žodį, nes surengti tokią operaciją Vilniaus centre – daug pinigų ir daug pareigūnų reikalavęs renginys. Buvo uždaryti visi įėjimai iš restorano, visi įėjimai į redakciją. Jokiais keliais negalėjau eiti, visur stovėjo pareigūnai ir laukė. Sėdėdami su R.Paksu restorane, labai normaliai šnekučiavomės ir kalbėjomės apie jo apklausą STT.

Nutarėme, kad jis duos išsamų interviu „Lietuvos rytui“, kuriame pasakys: „Aš daugiau kentėti negaliu, pasakysiu visą tiesą“. Restorane sėdėjo ir trys STT agentai. Tai iškart supratau. Jie atėjo anksčiau ir iš to, ką užsisakė, iškart pamačiau, kad STT stinga pinigų. R.Paksas norėjo man papasakoti, kodėl jį iškviatė į STT, o aš labai norėjau, kad jis duotų rimtą interviu „Lietuvos rytui“, – LTV laidos „Dėmesio centre“ žurnalistui E.Jakilaičiui pasakojo G. Vainauskas.

Iškart po STT apklausos valdančiosios partijos „Tvarka ir teisingumas“ vadovas, susitikęs su premjeru Algirdu Butkevičiumi, aptarė šiukštų akibrokštą demokratijai: *„Susitikimo leitmotyvas – politinė įtaka teisėsaugai peržengia visas ribas, iš tiesų Lietuvoje demokratijai yra iškilęs pavojus. Mes tai aptarėme ir premjeras sutiko su šia pozicija. Aptarėme veiksmus, ką reikėtų daryti. Susitikimas su Vyriausybės vadovu buvo lygiai toks, koks ir su G.Vainausku. Vertinu situaciją labai bjauriai, kaip demokratijos laidotuves. Manau, politikai turėtų įsikišti ir bet kokių atveju sustabdyti tą politinių užsakymų „koncertą“ teisėsaugos ir teisėtvarkos institucijose. Apie tai ką tik kalbėjau su Ministru Pirmininku“*, – BNS teigė R. Paksas.

„Vakar buvo pademonstruota, kad gali būti sudorotas kiekvienas, prieš kurį yra nukreiptas politinio užsakymo taikiklis. Šiandien kiekvienas gali patekti į jėgos struktūrų voratinklius, iš kurių vaduotis, patikėkite manimi, labai sunku. Lietuvoje užsimota sudaužyti neparankias, nepaklusnias politines jėgas. Kas mūsų laukia rytoj, kas mūsų laukia poryt? Valstybinė politinė konkurencija absoliučiai eliminuota. Tokiomis sąlygomis laisvi rinkimai yra neįmanomi!..

Galiu tik nujausti, kodėl pareigūnai siekė mane įbauginti, padaryti psichologinį spaudimą ar palaužti. Ar tokiais metodais turi dirbti demokratinės valstybės teisėsauga?.. Lietuvoje dar nėra buvę atvejo, kai visi specialiųjų tarnybų veiksmai būtų tiesiogiai transliuojami į žiniasklaidos priemones. Ar tai reiškia, kad Lietuvoje jau nustojo galioti įstatymai? Ar tai

reiškia, kad žmogaus teisės mūsų valstybėje tėra tiktai pramas?..“, – retoriškai klausė Prezidentas R.Paksas partijos „Tvarka ir teisingumas“ kovo 1 d. išplatintame pareiškime.

„Tvarkiečių“ frakcija siūlo dėl STT neteisėtų veiksmų Seime pradėti parlamentinį tyrimą ir tikisi, jog valdančiosios koalicijos partneriai palaikys jų iniciatyvą. *„Parlamentinė kontrolė virš specialiųjų struktūrų turi būti!..“*, – akcentavo „tvarkiečių“ lyderis.

Pasak frakcijos seniūno Petro GRAŽULIO, kuriam STT pareigūnų veiksmai priminė kagėbistų represijas, *„jau seniai reikėjo keisti STT vadovo skyrimo tvarką, kad atsakingas pareigas užimantis asmuo būtų mažiau pavaldus Prezidentei, akivaizdžiai simpatizuojančiai konservatoriams ir liberalams. Šiandien, jeigu Seimas nesuras jėgų pertvarkyti pavaldumą teisėsaugos institucijų, situacija tikrai negerės... Pasaulyje teisiams konkretūs asmenys, o pas mus bandoma su partija susidoroti. Čia yra baisiau nei sovietiniais laikais!..“*, – piktinosi P.Gražulis.

„Tvarkiečių“ frakcijos narys, parlamentaras Povilas GYLYS atkreipė dėmesį į tai, jog užsimota ne tik prieš partiją „Tvarka ir teisingumas“, bet ir prieš kitas valdančiąsias partijas: *„Pastebėkite, dviejų partijų niekada per pastarąjį laikotarpį teisėsauga nelietė. Ką tai reiškia? Ruošiamasi rinkimams, valomas politinis laukas nuo nereikalingų politinių jėgų“*, – sakė P.Gylys.

„Teisėsaugos veiksmai nepanaikina abejonių, kad čia vėl gali būti Prezidentės inicijuotas susidorojimas su tam tikrais jos oponentais. Galų gale pati Prezidentė turi pakomentuoti, ar STT gali šitaip, pasitelkdama žiniasklaidos priemones, vykdyti tyrimą. Juk kažkas nutekino informaciją, kad jie (R.Paksas ir G.Vainauskas – red. pastaba) susitiks, ir tie duomenys turėjo būti gauti atliekant sankcionuotas priemones“, – „Vakaro žinioms“ teigė buvęs STT Panevėžio skyriaus vadovas, parlamentaras Povilas URBŠYS.

„Vis dėlto man įdomu, kokį rezultatą balsavimuose per Seimo rinkimus duos tokios priemonės? Bijau, kad jie gali būti kaip tik priešingi tiems, kurių laukia tas priemonės taikantieji. Prisimenant ankstesnių

rinkimų patirtį, nesunku pastebėti, kad panašios akcijos, vienaip ar kitaip, pėdsaką palieka. Kartais – labai netikėtą. Pasireiškia įvairiais recidyvais, pvz. „naujomis sąjungomis“, „prisikėlimais“ ir t.t. Tikėtina, kad ir šios priemonės neliks rinkėjų nepastebėtos. Kaip žmonės bevertintume, jie vis dėlto nėra tokie kvaili, kokiais politikai juos laiko. Tik labai galia, kad pačių politikų potencialas yra palyginti kuklus – parodyti, kad politinis oponentas yra dar „brudnesnis“ ir už jį patį. Jokio pozityvumo, jokios šviesesnės minties, jokio konstruktyvaus pasiūlymo, kas bus kitaip po naujų rinkimų! Nematyti politinių platformų konkurencijos kaip sugrąžinti žmonėms tikėjimą ateitimi, pasitikėjimą valstybe, įtraukti juos į valdymą ir kasdienių problemų sprendimą seniūnijų, nevyriausybinių organizacijų, kitais lygiais, leisti pasijusti krašto šeimininkais, ne pastumdėliais, sustabdyti bėgimą iš šalies... Bet kur tau!.. Atsimena vieną natą... Ir maigo... Nyku...“, – facebook paskyroje rašė žinomas publicistas, politikos ir kultūros apžvalgininkas Vidmantas VALIUŠAITIS.

STT surengta viešųjų ryšių akcija – tęstinės kampanijos prieš partiją „Tvarka ir teisingumas“ dalis

Rolandas Paksas: „Manau, politinis žaidimas prieš vienintelę partiją, kuri dar gina nacionalinius interesus, tęsis. Ir jeigu paskelbus juridinius kaltinimus partijai, matyt, nebuvo nieko, ką būtų galima iškelti į dienos šviesą, reikėjo sugalvoti naujus kaltinimus. Štai kaip aš galvoju apie šią bylą!..

Buvo kažkas ar nebuvo? Noriu pasakyti dar kartą, kad nieko nebuvo. Jokios nusikalstamos veikos nebuvo!.. Jeigu prokuroras ir visa Generalinė prokuratūra nori kreiptis į Europos Parlamentą dėl imuniteto nuėmimo, duok, Dieve, jiems sveikatos. Čia yra to paties žaidimo antra, trečia ar ketvirta dalis. Anksčiau ar vėliau žmonės, kurie tai daro, atsakys už tai. Tegu kreipiasi kur nori, nors ir į patį velnią!..

*Europos Parlamento narys,
„tvarkiečių“ lyderis,
Prezidentas
Rolandas Paksas:
„Lietuvoje gali būti
sudorotas kiekvienas, prieš
kurį yra nukreiptas politinio
užsakymo taikiklis. Šiandien
kiekvienas gali patekti į jėgos
struktūrų voratinklius,
iš kurių vaduotis, patikėkite
manimi, labai sunku...“*

Šis ikiteisminis tyrimas yra 2003-aisiais pradėtos APKALTOS TĘSINYS. 2004-aisiais visi iki užkimimo kalbėjo, kad priimtas sprendimas visam gyvenimui ir panašiai, tačiau Strasbūro Žmogaus teisių teismas priėmė visai kitokį verdiktą. Deja, tam prireikė penkerių metų. Apkaltos nepanaikino tik Lietuvos politikai, nors Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komitetas konstatavo, kad nuo 2004-ųjų metų turi būti atkurtos pilietinės ir politinės R.Pakso teisės.

Įrodyti savo tiesą kartais būna taip pat sunku, kaip kovoti su vėjo malūnais, tačiau esu viskam pasiryžęs. Aš kovoju už teisybę. Bandau liudyti tiesą ir savo pavyzdžiu noriu parodyti kitiems žmonėms, kad jie nepasiduotų, kovotų...

Lygiai taip pat, kai 2004 metais man buvo iškelta net šešiolika kaltinimų, paskui beliko trys, o galiausiai nė vieno!.. Kur dabar tas išaukštintas choras teisininkų, per Prezidento apkaltą šaukęs – esą čia mafijos pradžia, o pabaiga – tarptautinis terorizmas?...“ – apkaltos farso detales prisiminė Prezidentas Rolandas Paksas.

Aptariant STT dirbtinai sukeltą skandalą, vertėtų priminti, kad žiniasklaidos grupės „Lietuvos rytas“ savininkas, redaktorius Gedvydas Vainauskas 2003-2004 metais pats aktyviai dalyvavo „valstybininkams“ verčiant iš posto demokratiškai žmonių išrink-

tą Prezidentą Rolandą Paksą. Viso to pasekmė – autokratinio režimo valstybė, kurioje dabar mes gyvename!.. Turbūt iki visiško „nušvitimo“ G.Vainauskui dar toli, bet gal pagaliau bus atsitokėta, nes totaliai užvaldytoje Lietuvoje jau peržengtos visos ribos!..

„Manęs ir R.Pakso niekas nepavadins neperskiriamais draugais. Mes buvome ir vienose barikadų pusėse, ir kitose, buvome ir nesutaikomi priešai, ir ieškojome sueičių taškų, mūsų toks gyvenimas visą laiką buvo, bet mes niekada neperžengdavome ribos“, – LRT laidoje „Dėmesio centre“ vasario 29 d. teigė G.Vainauskas.

Vadinamojoje „Marijos žemėje“ taip buvo jau ne kartą: nesant nusikaltimo sudėties, be jokio teismo pirmiausia žmogus apjuodinamas, jam pareiškiama įtarimai ir ši „sensacija“ tuoj pat paskelbiama sisteminėje žiniasklaidoje. O kai po kelių metų viskas subliūkšta, „iš viršaus“ sankcionuotiems kaltintojams už žmogaus šmeižtą atsakyti netenka!..

Šiuo konkrečiu atveju akivaizdu: tikrieji nusikaltėliai yra būtent tie, kurie užsakė ir vykdė STT viešųjų ryšių politinio susidorojimo akciją Vilniaus centre 2016 m. vasario 29 dieną.

Deja, Lietuvoje seniai nebėra kam sudrausminti savo įgaliojimus viršijančių teisėsaugos pareigūnų, lygiai kaip nėra politinės valios surengti APKALTĄ Prezidentei D.Grybauskaitei už atliktus „gerus“ darbus Lietuvai, agresyvia retorika grindžiamą autokratinį valdžios režimą, teisinį nihilizmą ir šiurkščiai laužomą Konstituciją!..

Uzurpavusieji valdžią „sėkmingai“ tęsia eliminuoto iš rinkimų bene rimčiausio šalies vadovės D.Grybauskaitės konkurento Prezidento Rolando Pakso medžioklę su STT „varovais“. Kalbėti apie tokius dalykus, kaip demokratija, nekaltumo prezumpcija ar žmogaus teisės Lietuvoje, kai vidury baltos dienos Vilniaus centre rengiami užsakomieji politinio susidorojimo spektakliai, apskritai neverta. Vis tiktai, lazda perlenkus, galimas ir priešingas variantas, kai panašios akcijos-atrakcijos atsisuka prieš pačius užsakovus!..

Kovo 1 d. buvo surengta „tvarkiečių“ spaudos konferencija Seime: „Lietuvoje užsimota sudaužyti neparankias, nepaklusnias politines jėgas. Kas mūsų laukia rytoj, kas mūsų laukia poryt? Valstybinė politinė konkurencija absoliučiai eliminuota. Tokiomis sąlygomis laisvi rinkimai yra neįmanomi...“

Sovietmečio biografijos faktus slepiančių „Dėdulės“ V. Landsbergio ir Raudonosios Dalios tandemui, juos remiančių „valstybininkų“ klanui savivalei pasipriešinti demokratišku keliu nėra realių galimybių, kadangi šiuo metu Lietuvoje nėra rimtesnės pilietinės-politinės struktūros, galinčios mesti iššūkį įsikerojusiai korupcinei melo SISTEMAI. Du lietuviai, trys partijos!..

Idomu, kodėl mūsų „šaunieji“ visuomenininkai, signatarai, nei B-3, nei „Mūsų gretos“, apie STT siautėjimą persekiojant Prezidentą Rolandą Paksą net neužsimena? O gal jiems atrodo, kad yra kur kas „svarbesnių“ dalykų?!..

Vargas nesantaikos ir karo kurstytojų užvaldytai Lietuvai!.. Juk šiuo metu valdžioje esantiems to tik ir tereikia, kad nebūtų rimtos opozicijos, o būtų „du lietuviai ir trys partijos“, kad valdžiai oponuojantys visuomenininkai iš B-3 ir „Mūsų gretų“ – juraičiai, vaišvilos, paulauskai „nuleidinėtų garą“ spaudos konferencijomis Seime, parašų rinkimais „vaduotų“ pavergtą Tėvynę, ir tuo pat metu „nepastebėtų“ STT surengtos, žiniasklaidoje išreklamuotos politinio susidorojimo akcijos su SISTEMAI neparankiu, todėl štai jau 12 metų teisiškai diskriminuojamu, specialiųjų tarnybų persekiojamu europarlamentaru, „tvarkiečių“ lyderiu, Prezidentu Rolandu Paksu!..

Post scriptum

Ši publikacija „Laisvame laikraštyje“ – tėra šauksmas tyruose...

Ar susivoks pagaliau pilietiškai, politikuojantys tautiečiai, jog norint pasipriešinti valdžios savivalei, kai prieš oponentus užsiundomos specialiosios tarnybos, Generalinė prokuratūra, BŪTINA VIENYTI, telktis pažangioms visuomeninėms iniciatyvoms, palaikant „valstybininkų“ klanu nuverstą ir iki šiol persekiojamą Prezidentą. Taigi absoliučiai akivaizdu, kas šiuo metu kelia didžiausią pavojų uzurpavusiems valdžiai Lietuvoje: tai ne pavieniai visuomenininkai, ne spaudos konferencijos Seime, ne intelektualios diskusijos „su Žalgiriu už Lietuvą“, o būtent „tvarkiečių“ lyderis, Prezidentas Rolandas Paksas, kurio pilietinės ir politinės teisės mūsų šalyje iki šiol, nepaisant nei Strasbūro Teismo sprendimo, nei Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komiteto išvadų, sąmoningai yra varžomos politinių oponentų, to paties „valstybininkų“ klanu, pasitelkiant teismus, teisėsaugą, specialiąsias tarnybas.

Kodėl SISTEMA bijo Rolando Pakso? Ogi todėl, jog būtent sutripta Respublikos Prezidento vėliava (vienintelio Europoje politinės nomenklatūros nuversto Prezidento!) potencialiai gali, sakyčiau, netgi privalėtų KONSOLIDUOTI Tautą kovoje už tiesą, teisingumą, teisinę, konstitucinę, demokratišką valstybę. Visos kitos pavienės, net ir pačios šauniausios visuomenininkų iniciatyvos, jeigu jie nesugebės dėl kvailių asmeninių ambicijų, nesusivokimo ar nesusikalbėjimo – vieningai palaikyti Prezidentą R.Paksą – tebus „garo nuleidimas“, pasitarnaujantis tai pačiai represinei, autokratinėi melo SISTEMAI ir skaldantis visuomenę. Tai reiškia, mes ir toliau „sėkmingai“ murgdysimės, klamposime toje pačioje pelkėje – „du lietuviai ir trys partijos“!..

Rolandas Paksas. Šiandien kiekvienas privalome ginti savo teises ir mūsų valstybę!

Demokratija negali egzistuoti be laisvo žodžio ir teisės viršenybės principo. Liudyti tiesą mūsų valstybėje tapo itin sudėtinga. 2016 m. vasario 29 d. buvo pademonstruota, kaip gali būti sudorotas kiekvienas, prieš kurį yra nukreiptas politinio užsakymo taikiklis. Šiandien kiekvienas žmogus gali patekti į jėgos struktūrų voratinklius, iš kurių vaduotis nepakeliamai sunku.

Ką galėčiau pasakyti apie neseniai įvykusią viešųjų ryšių akciją, kurią surengė Specialiųjų tyrimų tarnyba (STT) prieš laisvą žodį, prieš verslą, prieš politiką?..

Lietuvoje nepastebimai yra įvykęs LŪŽIS, kurio pasekmės gali labai skaudžiai atsiliiepti mūsų valstybės raidai. Situacija visuomenėje darosi itin pavojinga. Šiandien užsimota sudaužyti neparančias, nepaklusnias politines jėgas, o kas mūsų laukia rytoj?

Valstybėje politinė konkurencija šiuo metu absoliučiai eliminuota. Tokiomis sąlygomis laisvi rinkimai tampa nebeįmanomi. Tai, kas vyksta mūsų valstybėje pastaruosius keletą metų, galima įvardyti kaip kryptingą pastangą kurti visuomenėje baimės, paklusnumo ir abejingumo atmosferą.

Vasario 29 d. rytą į mano darbo kabinetą atėjo keturi STT agentai, kurie nė nebandė deramai atskleisti savo apsilankymo tikslo. Galiu tik nujausti, kodėl pareigūnai siekė mane įbauginti, padaryti psichologinį spaudimą ar palaužti. Nejau tokiais metodais turi dirbti demokratinės valstybės teisėsauga?..

Šiuo metu man yra suteiktas specialaus liudytojo statusas byloje, apie kurią sužinojau tik iš žiniasklaidos. Specialiųjų tyrimų tarnyba eilinį kartą parodė, kad gali nebaudžiamai piktnaudžiauti procesinėmis teisėmis. Lietuvoje dar nėra buvę atvejo, kai visi specialiųjų tarnybų veiksmai būtų tiesiogiai transliuojami į žiniasklaidos priemonės!.. Ar tai reiškia, kad Lietuvoje jau nustojo galioti įstatymai? Ar

tai reiškia, kad žmogaus teisės mūsų valstybėje tėra tik pramanas?!..

„Laisvė nėra tironijos ar priespaudos nebuvimas. Laisvė nėra ir leidimas daryti, kas patinka. Laisvė yra skirta tiesai ir išsiskleidžia tada, kai žmonija ieško tiesos ir ta tiesa gyvena,“ – sakė Jonas Paulius II.

Atėjo metas atskleisti skausmingą tiesą mūsų valstybėje.

Lietuvių tautos būvyje įvyko lūžis, kuris ilgai gali sunaikinti lietuvių tautos tapatybę, nacionalinį orumą ir netgi tai, ko nepajėgė sunaikinti sovietmetis.

Atėjo metas, kai nebegalima tylėti ir pasyviai stebėti, kaip naikinama parlamentinė demokratija Lietuvoje. Šiandien aš kreipiuosi į Lietuvos teisėsaugą ir Generalinę prokuratūrą. Svarbiausias liudytojo vaidmuo – padėti nustatyti TIESĄ byloje. Žmogaus laisvė neliečiama. Mes privalome ginti savo teises ir mūsų valstybę! Turime kovoti kartu!..

Nežiūrint, kad man yra suteiktas specialaus liudytojo statusas šioje keistai sukonstruotoje istorijoje, savo ruožtu, norėčiau suteikti sau specialaus liudytojo statusą šiose bylose:

aš liudysiu bylose, kuriose bus tiriamas valstybės vardu įvykdytas perversmas prieš Lietuvos Respublikos Prezidentą;

liudysiu bylose, kuriose bus nustatyti ir nubausti asmenys darę neteisėtą poveikį Konstitucinio Teismo teisėjams, kurie uždraudė Lietuvos piliečiams rinkti ir būti renkama;

prisiimu liudytojo statusą bylose, kuriose bus įvardyti asmenys, nevykdančys Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimų, nepaisantys Lietuvos tarptautinių įsipareigojimų ir pažeidžiantys Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvenciją bei Tarptautinį pilietinių ir politinių teisių paktą;

prisiimu liudytojo statusą bylose, kuriose bus tiriami atvejai, kuomet kriminalinės žvalgybos metu surinkta informacija buvo naudojama politiniais tikslais;

liudysiu bylose, kuriose bus tiriamas vadinamųjų slapųjų pažymų kurpimo fabrikas ir tų pažymų nutekėjimo žiniasklaidos priemonėms kanalai;

liudysiu byloje, kurioje bus tiriamas „juodųjų viceministrų sąrašo“ istorija, pareikalavusi net žmonių mirčių;

liudysiu bylose, kurios bus iškeltos tiems asmenims, kurie inicijavo teisėsaugos institucijų diskreditavimo kampaniją, panaudojant jas politiniams oponentams sudoroti.

Laisvas žodis šturmuojamas kaip paskutinis bastionas. Šiandien kiekvienas turime priimti atsakomybę už tai, kas vyksta Lietuvos politikoje.

Aš tikrai liudysiu tiesą! Ar liudysite ją jūs?..

Rolandas Paksas. Akivaizdi priklausomybė valstybės nepriklausomybės minėjimų fone

Dar vienas pavasaris. Dar viena Kovo 11-oji. Dar vieneri metai valstybės ir mūsų pačių gyvenime. Žinoma, ir dar viena provokacija prieš partiją „Tvarka ir teisingumas“ – kaipgi be provokacijų rinkimų metais!?

Šiandien turbūt kiekvienam akivaizdu, kad Lietuvos laukia šlykšti ir purvina, į jokių demokratijos ir politinio korektiškumo rūmus netilpsianti rinkimų į Seimą kampanija. Pastarųjų mėnesių

įvykiai bei atitinkami komentarai akivaizdžiai parodo jos užsakovus, scenaristus ir vykdytojus. Lietuvą mėginama sugrąžinti į 2003 metus. Vėl fabrikuojamos bylos, viešinamos telefoninių pokalbių išklotinės. Tik šįkart TAIKINIU pasirinktas ne vienas asmuo, net ne viena partija. Taikiniu tapo ir socialdemokratai. Matyt, todėl, kad yra stipriausia kairioji jėga Lietuvoje. „Tvarka ir teisingumas“ – dėl to, kad pasisako už nacionalines vertybes, prieš migrantus, seksualinių mažumų fetišą ir prieš Europos kaip tautų bendrijos pavertimą Jungtinėmis Europos Valstijomis. Už tai, kad visuomet pasisakė už tautos Lietuvą kaip stiprią, savarankišką, turtingą ir įtakingą gerovės valstybę. Už tai, kad netarnauja ir nelenkia stuburo Briuselio diktatui.

Akivaizdu, kad kai kurios teisėsaugos institucijos šiandien ne tik dalyvauja atskiruose politiniuose procesuose, bet ir atvirai spjauna į Konstituciją ir teisės normas. Nutraukus ikiteisminį tyrimą, kriminalinės žvalgybos byloje surinkta tam tikra informacija turėtų būti sunaikinta, tačiau vietoj to ji atsiduria „savos“ žiniasklaidos rankose ir tiražuojama visuomenei. Politikai apie savo statusą tyrime, kalbu savo pavyzdžiu, šiandien sužino ne proceso nustatyta tvarka, bet iš žiniasklaidos. **Ir visa tai vyksta po dvidešimt penkerių atkurtos Nepriklausomybės metų?!**

Šiandien nė vienas žmogus Lietuvoje negali būti tikras, ar neįrašinėjami jo pokalbiai telefonu su studijuojančiu sūnumi arba užsienyje gyvenančiais vaikais, kaimynais arba bendradarbiais. Jis negali būti tikras, kad iš atskirų pokalbių epizodų nebus sumontuoti atitinkamo turinio pašnekesiai, kurie taps pagrindu fabrikuoti kokią nors bylą – ar dėl pervestų į Lietuvą lėšų, ar dėl studentui duotų pinigų. Negali būti tikras, kad ryte nepasibels į duris ar langą keturi ar penki vyrukai, kurie įsakmiai paprašys eiti kartu...

Šiandien nė vienas žmogus Lietuvoje negali būti tikras, ar neįrašinėjami jo pokalbiai telefonu su studijuojančiu sūnumi arba užsienyje gyvenančiais vaikais, kaimynais arba bendradarbiais. Jis negali būti tikras, kad iš atskirų pokalbių epizodų nebus sumontuoti atitinkamo turinio pašnekesiai, kurie taps pagrindu fabrikuoti kokią nors bylą – ar dėl pervestų į Lietuvą lėšų, ar dėl studentui duotų pinigų. Negali būti tikras, kad ryte nepasibels į duris ar langą keturi ar penki vyrukai, kurie įsakmiai paprašys eiti kartu...

Man Lietuva jau panaši į stalinistinių laikų sovietiją, kai draugas Berija sakė draugui Stalinui: „Duokite tik žmogų, o bylą mes jam susiūsime!..“ Pretenduojančių į draugo Berijos sta-

tusą Lietuvoje visada užteko. Tad jau ne pirmi metai baltais siūlais siuvamos įvairios bylos. Tik va, „dramblys“, matyt, per didelis pasirodė. Ten siūlai neatlaikė, tai prisiejo naują bylą siūti. Esu tikras, kad iki rinkimų bus bandoma dar ne vieną naują susiūti bei siūlus senose patampyti. Akivaizdu, kad pastaraisiais metais nuolat siekiama silpninti kairiąsias jėgas. Nesiliauja pastangos supriešinti dabartinę valdančiąją koaliciją. Apmaudžiausia, kad kartais tai daroma ir pačios koalicijos narių rankomis. Kai vieni jos atstovai ieško sprendimų, kaip iš tiesų išspręsti švietimo srityje susikaupusias problemas, kiti nuo statinės kartu su mitinguotojais ir opozicija trimituoja apie prastą Vyriausybę. Lyg pačių atstovai jos nariais nebūtų. Man labai patiko profesoriaus Povilo Gylgio neseniai pasakyta frazė: **„Yra priešai, dideli priešai ir koalicijos partneriai“.**

Būtent kai kuriems iš tos koalicijos partnerių asmeniškai Lietuvos piliečiai turėtų pasakyti vieną kitą „švelnų“ žodį. Žinoma, nepamirštant ir kitų Seimo narių iš dešinės, nebalsavusių už Europos žmogaus teisių teismo sprendimą Lietuvoje įgyvendinančias teisės aktų pataisas. Nebalsavusių ne tik už bent dalies teisingumo šalyje atkūrimą, bet ir už galimybę visuomenei suteikti rinkimuose teisę laisvai rinkti arba nerinkti. Vietoje Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimo įgyvendinimo šiandien Lietuva turi mui-lo operą, kurios reikia tikriesiems valdžią valdantiems. O jiems, paklūstantiems, tos operos reikia pasiteisinimui ir prieš Europos Žmogaus Teisių Teismą, ir prieš Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komitetą. Nesvarbu, kad viskas atrodo absurdiškai. Dalis visuomenės patikės, kita dalis tikrai nepatikės, o istorijas apie baltais siūlais susiūtą bylą bus galima tampyti dar ilgus metus. Ir teisintis bus galima, kad nebūtų taikomos finansinės ir politinės sankcijos dėl per ketverius metus taip ir neįgyvendinto EŽTT sprendimo, kad būtų galima savo tikrą kaltę pridengti kito menama kalte. Kai kurie politikai Lietuvoje tai yra labai gerai įvaldę. Gal net ne Lietuvoje tokių subtilybių mokėsi.

Pavyzdžiui, paskleisti viešojoje erdvėje informaciją apie politikų sąskaitas Šveicarijos bankuose. Nesvarbu, kad jų ten nėra ir

nebuvo, ką Valstybinė mokesčių inspekcija po dienos kitos ima ir patvirtina. Dalis visuomenės to patvirtinimo negirdėjo, o kita dalis juo net nepatikėjo, nes jiems seniai suformuota nuostata: „valdžioje visi vagys“... Beje, ir apie V. Landsbergio sąskaitas Šveicarijoje vienu metu buvo kalbama, ko gero, irgi prieš rinkimus.

Kalbant apie pavyzdžius, galiu priminti, kad būnant premjeru, prie mano namų taip pat buvo surengtas piketas. Ir mano vaikai maži buvo, bet Generalinė prokuratūra nei piketuotojų matė, nei bylos jiems kėlė. Na, o ko vertas dar vienas pavyzdys apie teisėsaugos „nepriklausomumą“, kai šalies vadovė premjerui iš anksto pasako, kad byla bus nutraukta, visa medžiaga paviešinta, o įtarimai nusikalstama veika bus pareikšti ir man. Tai čia gal ne piketuotojai į prokurorų nepriklausomumą kišasi ir jiems spaudimą daro, bet visai kiti asmenys? O po kelių dienų televizijos eteris ir visa žiniasklaida vėl bus kupina gražių žodžių apie Lietuvos nepriklausomybę, atkurtą laisvą valstybę ir demokratijos pasiekimus mūsų šalyje. Gražius žodžius miestų aikštėse sakys merai, spausdins laikraščiai...

Iš tiesų, reikia ne gražių žodžių, bet specialios Seimo tyrimo komisijos, kuri išsiaiškintų, kas ir dėl kokių priežasčių ne tik daro įtaką teisėsaugai, bet galimai jai diriguoja, dėl kokių motyvų tai daroma?..

Prof. Algirdas Degutis:

„Po Prezidento R. Pakso nuvertimo Lietuva palaipsniui prarado svarbiausius nepriklausomos valstybės atributus!..“

Mūsų valstybei taikant sugriežtintos priežiūros mechanizmą, praeitą savaitę (kovo 8–10 dienomis) vykusios 1250-tos sesijos metu Europos Tarybos Ministrų Komitetas (ETMK) nutarė trečią kartą paraginti Lietuvą įvykdyti Europos žmogaus tei-

Filosofijos mokslų dr. prof.

Algirdas Degutis:

*„Po Respublikos
Prezidento Rolando Pakso
nuvertimo Lietuva
palaipsniui prarado
svarbiausius
nepriklausomos valstybės
atributus ir tapo sparčiai
tuštėjančia Europos
Sąjungos paribio
provincija...“*

sių teismo (EŽTT) nutarimą byloje „Paksas prieš Lietuvą“ (Nr. 34932/04) ir leisti Rolandui Paksui dalyvauti 2016 metų LR Seimo rinkimuose. Kaip žinia, pernai ETMK jau ragino Lietuvą leisti R. Paksui dalyvauti šių metų Seimo rinkimuose savo 2015 03 12 ir 2015 12 09 sprendimuose. EŽTT nutarimu pripažinta, kad R. Paksui turi būti atkurta teisė dalyvauti Seimo rinkimuose. Deja, šis nutarimas vadinamoje teisinėje, demokratinėje Europos Sąjungos šalyje, boikotuojant opozicinėms jėgoms išimtinai dėl politinių motyvų, nevykdomas daugiau, kaip 5 metai!..

„Gerai, kad Lietuvai siunčiamas dar vienas signalas, tačiau kad mūsų šalyje nuo to kas nors teisiškai pasikeistų, tuo aš labai abejoju. Geriausiu atveju, mano nuomone, tik po Seimo rinkimų šis klausimas bus pagaliau išspręstas. Veikiant nusistovėjusiai politinei konjunktūrai, kažin ar iki rinkimų šia linkme bus kas nors daroma.

O jeigu ir toliau bus kalbama apie Konstitucijos keitimą, taigi visiškai aišku, niekas neprivers kai kurių politikų, dalyvavusių apkaltos farse, balsuoti už Konstitucijos 56 straipsnio pataisas. Kitas teoriškai įmanomas variantas būtų, jeigu Seimas pakeistų Statutą, prabalsuotų už kai kurių punktų pataisas ir apeliacine tvarka iš naujo pradėtų nagrinėti R. Pakso apkaltą. Manau, tai būtų pats

geriausias variantas. Objektiviai teisiškai išnagrinėjus 2004 metais man mestus kaltinimus, prezidentinė apkalta subliukštų lyg kortų namelis. Tik kažin ar atsiras tokių drąsuolių iš oponentų ar vadina-
mųjų kolegų tarpo, kurie prieš Seimo rinkimus ryžtųsi tai daryti?!..
Niekas, mano supratimu, to nedarys.

Kadangi Lietuva jau trečią kartą raginama priimti sprendimą šioje byloje, galbūt tai bus akstinas grįžti prie pernai gruodžio 23 d. Seimo patvirtintų Laikinosios tyrimo komisijos išvadų. Vėlgi, tai vienas iš galimų variantų, norint padėti tašką šiame niekaip nesibai-
giančiame apkaltos farse.

Iš aukštų tribūnų dažnai deklaruojama, jog pagarba tarptautinei teisei, Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijai bei Tarptautiniam pilietinių ir politinių teisių paktui yra Lietuvos Respublikos konstitucinė vertybė. Tačiau realiame gyvenime ši verty-
bė išprausta į Prokrusto lovą, tai yra paversta dirbtiniu muliažu, ku-
ris ištraukiamas tik proginiams politikų spektakliams“, – taip šeštus metus niekaip neišsprendžiamą teisinį-politinį rebusą „Laisvam laikraščiui“ komentavo Europos Parlamento narys, „tvarkiečių“ lyderis, Prezidentas Rolandas PAKSAS.

Kaip žinia, 2014 m. kovo 25 d. Jungtinių Tautų Žmogaus tei-
sių komitetas (JTŽTK) priėmė NUTARIMĄ byloje „Paksas prieš Lietuvą“ (Nr. 2155/2012), kuriuo pripažino, kad Rolando Pakso teisė dalyvauti Prezidento rinkimuose, eiti Ministro pirmininko ir ministro pareigas turi būti atkurta atgaline data nuo 2004 m. apkaltos. 2015 12 02 JTŽTK paragino Lietuvos Vyriausybę pa-
aiškinti, kodėl Konstatavimas nevykdomas, tačiau iki šiol LR Vy-
riausybė nieko neatsakė.

Ir nors visiems gerai žinoma, kad už Strasbūro Teismo ir Jungtinių Tautų sprendimų nevykdymą Lietuvai gali būti tai-
komos SANKCIJOS, tačiau Lietuvos politinis „elitas“ dėl to ab-
soliučiai nesibaimina: jeigu ir reikės valstybei mokėti finansines baudas, tai bus daroma solidariai visų Lietuvos mokesčių mokė-
tojų sąskaita!..

Kas čia kam dar neaišku? Uzurpavusieji teisinę bei politi-
nę valdžią Lietuvoje „valstybininkai“, ciniškiausiu būdu pajun-
gę E.Kūrio „dvasių“ įtakojamą bei politiniu instrumentu tapusį
Konstitucinį Teismą, faktiškai „įteisino“ Seime vykdomą anti-
konstitucinę apkaltą ir iškart po to uždraudė „iki gyvos galvos“
Prezidentui Rolandui Paksui dalyvauti rinkimuose Lietuvoje!.. Ir nors jau seniai laikas LT valdžiažmogiams bei KT teisė-
jams pripažinti ir ištaisyti savo pačių padarytą šiurkščią „klaidą“
– NUSIKALTIMĄ, bet kur gi tie moralizuojantys veidmainiai
prisipažins, kad jie „suklydo“ 2004 metais, aktyviai dalyvaudami
antikonstituciniame farse, verčiant iš posto žmonių išrinktą Res-
publikos Prezidentą R. Paksą!..

Blaiviai mąstantys, pilietiškai aktyvūs tautiečiai pagrįstai galė-
tų paklausti: **ar Lietuva apskritai gali vadintis teisine, konsti-
tucine, demokratine valstybe, kol valstybinėse institucijose ir
vykdomosios valdžios aparate bus nusėdęs liberalusis „valsty-
bininkų“ klanas, Seime prastumiantis sau naudingus įstaty-
mus bei traktuojantis juos „pagal save“, kaip tai yra naudinga
politinei nomenklatūrai?!..**

Strasbūro Teismo sprendimo vykdymas atkuriant Prezidento

*Europos Parlamento narys
Prezidentas Rolandas Paksas:
„Tikrai nesu įtikėjęs „stebuk-
linga pilietinių ir politinių
teisių atstatymo istorija“, kuri
tęsiasi (ar dirbtinai tęsia-
ma) beveik amžinybę. Kodėl
nuolat rengiamas šis politinis
farsas žinant, kad nereika-
linga kaitalioti Konstitucijos
straipsnių dėl vieno žmogaus?
Kas yra tie „vieninteliai“, brė-
žiantys ribas, kurių nevalia
peržengti kitiems?..“*

Rolando Pakso politines ir pilietines teises, – tai nėra vieno teisiškai diskriminuojamo asmens klausimas. Nieko asmeniško čia nėra, teisiškai įvertinant bei aiškiai suvokiant, jog Lietuvoje 2004 metais buvo įvykdytas valstybinis PERVERSMAS. „Valstybininkų“ grupuotė, iki šiol išsaugojusi savo įtaką valdžios sprendimams, nuvertė teisėtai žmonių išrinktą Prezidentą R.Paksą. Iškart po to, laimėjęs pirmalaikius Prezidento rinkimus, į Prezidentūrą sugrįžo proamerikietiškas Valdas Adamkus („Fermeris“), o po jo – net dviem kadencijoms valstybės vairą perėmė konservatorių bei liberalų remiama Dalia Grybauskaitė, kurią nuolat „puola rusai“. Absoliučiai akivaizdu, Prezidentė D.Grybauskaitė bei ją remiantys liberalkonservatoriai, – visa ta ištis reakcingų politikierių chunta, NETEISĖTAI eliminavo iš politinės kovos bene rimčiausią konkurentą Respublikos Prezidento rinkimuose Rolandą Paksą. Na, o visi kiti kandidatai, nesugebėję pritraukti rinkėjų, tiktai pasitarnavo įvaizdžiui – esą Lietuvoje vyksta demokratiški Prezidento rinkimai!..

Filosofijos mokslų daktaras, profesorius Algirdas DEGUTIS, aptardamas politinę situaciją prieš ketvirtį amžiaus laisvę ir nepriklausomybę atgavusioje, deja, netrukus visa tai praradusioje Pabaltijo šalyje, parengė dėmesio vertą publikaciją – „Lietuva rusofobinio liberalizmo spąstuose“, kurioje mūsų valstybės užvaldymas ir valstybingumo praradimas siejamas su apkalta Prezidentui: „**Po Respublikos Prezidento Rolando PAKSO nuvertimo Lietuva palaipsniui prarado svarbiausius nepriklausomos valstybės atributus ir tapo sparčiai tuštėjančia Europos Sąjungos paribio provincija. Ji taip pat tapo NATO plėtros paribio zona, kurioje vyktų mūsų galimame kariniame konflikte tarp Vakarų ir Rusijos.**

Abejotina – ar tokios apgailėtinos geopolitinės Lietuvos padėties siekė tie, kurie organizavo Prezidento Rolando Pakso apkaltą ir nuvertimą. Tačiau neabejotina, jog jie siekė pa-

Algirdas DEGUTIS: „Liberalizmo ekspansija kelia grėsmę mūsų valstybės ir Tautos išlikimui, tačiau ji gali būti sustabdyta tik atsikračius rusofobijos. O tai reiškia, – tik nustūmus į šoną tą mūsų politinio „elito“ grupuotę, kurios pastangomis ir buvo nuverstas Lietuvos Prezidentas Rolandas Paksas!..“

šalinti rimtą kliūtį sparčiam Lietuvos įtraukimui į „laisvąjį pasaulį“. R. Paksas, apšauktas „populistu“, kaip tik ir buvo tokia kliūtis. Jis priešinosi beatodairiškam mūsų šalies veržimuisi į Vakarų glėbį ir siekė palaikyti geros kaimynystės santykius su Rytais bei Rusija. Lietuvos politinis elitą negalėjo, o ir negali jam šito atleisti“, – teigia filosofas A.Degutis.

Skaitytojų dėmesiui – knygos „*Kaip galima liberalizmo tironija*“ autoriaus, iškilaus liberalizmo teoretiko Lietuvoje, liberalizmo klasikų vertėjo, profesoriaus Algirdo Degučio, iš esmės pakeitusio savo ankstesnę požiūrį į liberalizmą ir netgi pavadinusio jį „*mirtinai pavojinga ideologija*“, geopolitinės ĮŽVALGOS.

Mūsų politinė aukštuomenė vadovaujasi TIKĖJIMU, kurį pakiliai dėsto prof. Zenonas Norkus: „**Šviesią Lietuvos ateitį – privalome tuo tikėti – garantuoja laisvosios rinkos, globalizacijos ir europeizacijos išganingosios jėgos. Dievas ir istorija su mumis, laikas dirba Vakarų naudai.**“ („Ne tik apie du nepriklausomybės dvidešimtmečius“, – Bernardinai.lt).

Išmokęs šią mantrą, mūsų politinis ir politologinis elitą, beveik nepaisant partinių skirtumų, liberalizmo įtvirtinimą Lietuvoje ir jo ekspansiją pasaulyje suvokia kaip šventą reikalą, kuriam priešintis gali tikrai blogio jėgos.

Deja, jeigu vadovausimės šia mantra, tai šviesios ateities viltį

galime palaidoti. **Liberalizmas yra agresyvi visų paveldėtų jungčių ir skirčių naikinimo ideologija, kuriai galutinai laimėjus, neliktų nei Lietuvos, nei pačių Vakarų!..** Likūt tik pasaulinė pabirų individų masė, žmogiškųjų išteklių želė, valdoma ir naudojama tarptautinės oligarchijos. Naivuoliai gali tikėti, jog globalią rinką valdo geroji „nematoma ranka“, tačiau išvalgesni žmonės supranta, jog ją kuria ir valdo ciniška tarptautinė oligarchija.

Liberalizmo ekspansijos ir globalizacijos padariniai nėra ir negali būti tokie, kokius visada žada jos strategai ir šaukliai. Antai, ką Lietuvai davė išgirtasis laisvas kapitalo ir darbo jėgos judėjimas? Šalies kapitalas daugiausia nukeliavo į nebūtį arba į apskrių svetimšalių rankas, o darbingiausi Lietuvos žmonės masiškai apleido gimtinę ir dabar tarnauja svetimam kapitalui. Valstybės, atverdamos savo sienas „laisvajai rinkai“, beveik neišvengiamai tampa stambių ekonominių žaidėjų, tarptautinių korporacijų bei finansinių manipuliatorių neskrupulingo pasipelnymo aukomis.

Atmesdamas esminę politinę „savųjų/svetimųjų“ skirtį, liberalizmas griauja bet kurią visuomenę kaip politinį vienetą, o galiausiai ir kaip civilizacinį, kultūrinį bei etninį vienetą. Atakuodamas politines skirtis ir valstybių kaip politinių vienetų suverenumą, liberalizmas logiškai veda ne į pasaulinę laisvės viešpatiją, o į absoliučią globalinę valstybę, kurios „bedvasiu despotizmu“ baisėjosi jau Imanuelis Kantas. Neatsitiktinai, persunkta liberalizmo ideologijos ir mosuodama „atviros visuomenės“ vėliavėlėmis, tautų Europa dabar stovi moraliai nuginkluota prieš svetimšalių nelegalių migrantų invazijos cunamį!..

Kas gena žmonių mases į Europą? Kruvinas chaosas Šiaurės Afrikoje ir Artimuose Rytuose, sukeltas JAV valdžioje įsitvirtinusių globalistų!.. Čia ne tiek svarbu išsiaiškinti, ar tas chaosas keliamas tikslingai, ar jis kyla kaip nesusplanuotas ir nenumatytas arogantiškos JAV globalistinės politikos padarinys. Kur kas svarbiau suvokti, jog **atsakomybė ir kaltė dėl naujojo „tautų kraus-tymosi“ tenka pirmiausia JAV valdžiai ir jos parankiniams**

Algirdas Degutis: „Ekonominė šalies politika grindžiama kuo didesnės žalos didžiam kaimynui darymu, tam aukojant Lietuvos ekonominius interesus. Šalies gynybos struktūros intensyviai ruošia šalį karo mūšiams, telkdamos čionai puolamąją ginkluotę. Žodžiu, daroma viskas, kad Lietuva taptų realiu Rusijos priešu ir patraukliu taikiniu.“

Neoteologija

*Jei nebūtų rusų, tai negalėtume kentėti ir kovot, netamptume gedulo juostų ir nepuoselėtume vilties nugalėti.
Jei nešviestų Kremliaus žvaigždės – ieškodami priešų klaidžiotume tamsybėse ir nugarmėtume į prarają.
Jei nebūtų rusų, juos reiktų išgalvoti.*

Juozas Erlickas

NATO organizacijoje. Priešiškumas pabėgėliams, Europoje jau pasireiškiantis smurto protrūkiais jų atžvilgiu, turėtų būti peradresuotas ir nukreiptas į ydingą ir net nusikalstamą globalistų politiką, sukėlusią šį bėglių cunamį Europoje!..

Visai apgailėtina šioje istorijoje atrodo Baltijos šalių politinis „elitas“. Užuoat vienijęsis su tomis politinėmis Europos jėgomis, kurios priešinasi globalizmui ir siekia išsaugoti arba atkurti tautų Europą, jis tapo uoliausiu JAV globalistų vasalu. Nežabotą rusofobiją padarydamas savo užsienio ir net vidaus politikos pagrindu, jis tikisi globalistų paramos ginant Baltijos šalių nacionalinius interesus! Kas tai lemia? Mūsų politinio „elito“ naivumas, kvailumas ar ciniškas parsidavėliškumas?..

Perpratus liberalizmo esmę ir suvokus jo padarinius, visiškai kitaip nei įprasta turėtų atrodyti dabartinis Vakarų ir Rusijos konfliktas. Rusijos pasipriešinimas liberalizmo ekspansijai visų šalių liberalų buvo suvoktas kaip nedovanotinas akibrokštas, kaip „tamsiųjų jėgų“ iššūkis „išganingosioms jėgoms“. Rusijos priešinimasis „liberalių vertybių“ stūmimui ir „Anakondos žiedo“

Algirdas Degutis: „Neatsitiktinai, persunkta liberalizmo ideologijos ir mosuodama „atviros visuomenės“ vėliavėlėmis, tautų Europa dabar stovi moraliai nuginkluota prieš svetimšalių nelegalių migrantų invazijos cunamį!..“

aplink jos pasienį veržimui yra pateikiamas kaip Rusijos pikto kėslių liudijimas. Faktai, prieštaraujantys tokiai interpretacijai, nutylimi arba nurašomi kaip Kremliaus propaganda, o faktai, ją neva patvirtinantys, išpučiami, išgalvojami arba sukonstruojami.

Kadangi dabartinė Rusija neturi valstybinės ideologijos, ji yra DEMONIZUOJAMA tiesiog kaip Rusija, kurstant neregėto intensyvumo rusofobiją, ypač šalyse, besiribojančiose su Rusija. Tai yra optimali tarptautinės oligarchijos TAKTIKA: pripumpavus rusofobinės baimės ir neapykantos į Rusijos kaimynų širdis, juos būtų lengva panaudoti kaip patrankų mėsą galimame kariniame konflikte.

Lietuvos politinis „elitas“ yra vienas iš lyderių šioje rusofobijos kurstymo kampanijoje. Pusiaus oficialinė žiniasklaida plūša dieną naktį, vaizduodama kaimyninę valstybę kaip pasaulinio blogio įsikūnijimą. Valstybės saugumo struktūros budriai stebi, kad į viešumą neprasmuktų „prorusiška propaganda“ ir ieško „nelo-

jalių“ piliečių, nepritariančių šiai kampanijai. Šalyje tvyro slogi žmonių tarpusavio įtarumo ir nepasitikėjimo atmosfera. Lietuvos užsienio politika grindžiama siekiu kuo labiau pakenkti didžiai kaimynei, aukojant ekonominius ir netgi egzistencinius šalies interesus. Šalis intensyviai ruošiasi karui, telkiant čionai NATO pajėgas ir ginkluotę. Daroma viskas, kad Lietuva taptų realiu Rusijos priešų ir patraukliu karinio smūgio taikiniu.

Pastaruoju metu Lietuva yra atsidūrusi politiniuose SPĄSTUOSE. Liberalizmas kursto rusofobiją, kuri yra naudojama liberalizmo darbotvarkei įtvirtinti ir plėsti. Bandymai priešintis liberalizmo ekspansijai ir šalies vasalizacijai yra žlugdomi vaizduojant juos kaip talkinimą Rusijos ar Kremliaus interesams.

Liberalizmo ekspansija kelia grėsmę mūsų valstybės ir Tautos išlikimui, tačiau ji gali būti sustabdyta tik atsikračius rusofobijos. O tai reiškia, – tik nustumus į šoną tą mūsų politinio „elito“ grupuotę, kurios pastangomis ir buvo nuverstas Lietuvos Prezidentas Rolandas Paksas!..

Kad būtų galima iš šių spąstų ištrūkti, reikalingas tektoninis politinis poslinkis ar LŪŽIS ne tik Lietuvoje, bet ir plačiau Vakaruose. Reikalinga valstybių resuverenizacija, kuri nutrauktų liberalistinio globalizmo viešpatavimą. Toks poslinkis jau įvyko Vengrijoje, jo požymiai pastebimi Prancūzijoje ir kitur Europoje. Dar svarbiau yra tai, kad toks poslinkis vyksta Jungtinėse Amerikos Valstijose, globalizmo citadelėje, kur milijardieriaus populisto Donaldo Trumpo sėkmė JAV Prezidento rinkimuose aiškiai liudija globalizmo ideologų – „nekonų“ politinės galios silpnėjimą. Jeigu D. Trumpas taps JAV Prezidentu, nekonų ir sionistų valdžiai Amerikoje bus riesta. Dar labiau riesta bus „nekonų“ vasalams Lietuvoje!.. Globalistams praradus valdančias pozicijas JAV užsienio politikoje, smarkiai susilpnėtų arba žlugtų jų parankinių valdžia vasalinėse šalyse. O tada ir Lietuvai vėl atsirastų galimybė pačiai lemti savo ateitį.

Post scriptum

2015 m. gruodžio 23 d. Seimas pritarė „tvarkiečio“ Kęsto Komskio vadovaujamos Laikinosios tyrimo komisijos išvadoms, kuriose teigiama, kad Prezidentas R. Paksas neatliko tų veikų, kuriomis jis buvo kaltintas. Tai duoda Seimui teisinio pagrindo naujai įvertinti buvusiam šalies vadovui R. Paksui apkaltos tvarka keltus kaltinimus. Anot Seime patvirtintų komisijos išvadų, Prezidento pašalinimas iš pareigų buvo politinis sprendimas, kuris gali būti panaikintas kitu politiniu sprendimu, paaiškėjus naujoms aplinkybėms.

– Kaip vertinate opozicijos lyderio Andriaus Kubiliaus išmestą Konstitucinio Teismo kortą, kad jokiomis aplinkybėmis Seimas negalėtų atkurti jūsų pilietinių ir politinių teisių?

R. P. Andrius Kubilius buvo vienas iš tų asmenų, kurie labai aktyviai dalyvavo 2004 metų įvykiuose, verčiant demokratiškai išrinktą Prezidentą. Bet su šita korta jie patys save įvarė į kampą ir dabar, sakyčiau, desperatiškai ar paniškai ieško išėjimo.

Turiu omenyje, kad Europos Ministrų Taryba net 6 kartus svarstė klausimą dėl Strasbūro Teismo sprendimo įgyvendinimo. Lietuvai jau buvo suteikti trys terminai dėl Rolando Pakso pilietinių teisių atkūrimo, paskutinis – iki liepos 15 dienos. Tad jeigu tai nebus įgyvendinta ir man nebus leista dalyvauti Seimo rinkimuose 2016 m. rudenį, Lietuvos laukia liūdna ateitis tarptautinėje plotmėje, balsavimo teisės atėmimas ir t. t.

Suprasdami, jog įstūmė save į kampą, apsibrėžę vien tik galimybę pakeisti Konstituciją, o laiko tam jau nėra, oponentai dabar paniškai ieško išeities iš situacijos. Vienas tokių veiksmų, manau, yra kreipimasis į Konstitucinį Teismą – galbūt KT „išstենės“ koki nors kitokį sprendimą.

Pasak Seimo nario Povilo GYLIO, „Konstitucinio Teismo sprendimai apkaltoje Seimui nėra privalomi. Šiandienės Konstitucijos tekste nerasime straipsnio ar minties, kuri tikėtų Rolando Pakso atvejui. Ir bene svarbiausia, – šiuo metu yra išaiškėjusios naujos bylos

Seimo narys Povilas Gylys:
„Jeigu Lietuva būtų tikra
Europos Sąjungos šalis,
ji laikytųsi kitų principų
– tirtų įtariamų asmenų
veiklą, juos baustų,
tačiau neužsiimtų teisinėmis
manipuliacijomis rinkimų
metu. Juk rinkimų baigtį turi
nuspręsti ne kokia nors STT,
o gerai informuotas,
nesukvailintas
Jo Didenybė rinkėjas.“

aplinkybės, kurios 2004 m. balandžio mėn. dar nebuvo Aukščiausio Teismo paneigtos. Logika, sąžinė ir teisė diktuoja – reikia panaikinti neteisingą, prieš daugiau nei dešimtmetį priimtą Seimo sprendimą dėl apkaltos buvusiam šalies vadovui!..”

Seimo narys Povilas Gylys. Ar „Tvarka ir teisingumas“ atlaikys destrukciją?..

2016 m. balandžio 13 d. pranešimas žiniasklaidai

Tik Lietuvos „elitiniams“ politologams neaišku, kad partija „Tvarka ir teisingumas“ (PTT) yra mūsų šalies likimu manipuliuojančios grupuotės pagrindinis taikiny. „Drąsos kelias“ aplamdytas, Darbo partijos stubure pastebimi įskilimai. Socialdemokratų partija taip pat yra gerokai apkramtyta, bet iki rinkimų ši partinė struktūra išliks. Ji yra per didelis, kad ir minkštas, amorfinis kšnis tikriesiems šalies valdytojams.

Dabar jėgos sutelktos ir smūgis nukreiptas į partiją „Tvarka ir teisingumas“, kuri taikiniu tapo todėl, kad dar drįsta priminti apie kažkada įvykdytą valstybės perversmą, kurio metu iš Prezidento posto buvo nušalintas Rolandas Paksas, kad ji drįsta ginti

Tautą, tikrą šeimą, kad ji yra eurorealistė, nes Europos Sąjungoje mato ne tik plusus, bet ir minusus, ir t.t.

Žodžiu, ši partija yra nepatogi. O nepatogias politines jėgas reikia naikinti. Ne konkuruoti su jomis, ne remti jas prie politinės sienos svariais argumentais, bet tiesiog – traiskyti. Ir tam tinka visos „po ranka esančios“ priemonės. Tokios, kaip teisėsauogos, ypač STT, atakos, žiniasklaidoje užmaišytos purvo vonios, interpeliacijos ir t.t. Ir, aišku, taip pat klasikinis metodas – vidiųjų intrigų skatinimas.

Priminsiu tik keletą epizodų iš pastarųjų kelių savaitių „antivarkietišku“ įvykių kaleidoskopu. Pirmiausia, *tai nauja byla Prezidentui Rolandui Paksui poroje su vienu žymiausių žiniasklaidininkų Gedvydu Vainausku*. Antra, tai – interpeliacija aplinkos ministrui Kęstučiui Trečiokui. Trečia, PTT deleguoto vidaus reikalų ministro Sauliaus Skvernelio politiniai benefisai (*prieš atsistatydinant iš užimamų pareigų – autoriaus pastaba*). Ketvirta, „tvarkietės“ Jolitos Vaickienės perbėgimas pas liberalus. Ir visa tai įvyksta per labai trumpą laikotarpį. Nežinau, kas gali patikėti, kad toks įvykių vėrinys atsirado atsitiktinai ir savaime. Ypač turint galvoje metų metais trunkantį politinį presingą šiai politinei jėgai. Labiausiai tai panašu į gerai apgalvoto plano įgyvendinimą. Siūlau šią versiją atidžiau pastudijuoti mūsų tikriems politologams ir žurnalistams...

Rolandas Paksas. Šalies Temidės tarnai stengiasi nutylėti gėdingo proceso detales

Pastaruoju metu reguliariai mane pasiekia reikšmingi pranešimai. Tarp jų visų galima išvelgti tam tikrų sąsajų ir dėsnų. Kartu su pavasario saule ir pirmąja šiluma sužinojau apie prokuroro Irmanto Mikelionio „išpranašautą“ bei generalinio prokuroro Evaldo Pašilio pasirašytą kreipimąsi į Europos Parlamento pirmininką Martiną Šulcą (Martin Schulz) dėl mano Europos Parlamento

nario teisinio imuniteto atšaukimo. Artimiausiu metu ketinu susitikti su M.Šulcu ir paprašyti, kad Europos Parlamentas maksimaliai supaprastintų šį formalumą. Daugiau nėra ko ir pridurti. Įprasta priešrinkiminė praktika Lietuvoje. Teks palaukti, kol visa tai subliūks.

Kita žinia – depeša iš Strasbūro, kur Europos Tarybos Ministrų komiteto posėdyje viešuosiuose debatuose buvo svarstomas Europos Žmogaus Teisių Teismo Didžiosios kolegijos sprendimo mano byloje vykdymas. Tiksliau – NEVYKDYMAS. Pasirodo, šiuo klausimu jau būta net šešių komiteto svarstymų! Valstybei buvo nustatyti trys sprendimo įgyvendinimo terminai. Paskutinė data – 2016 metų liepos 15 diena.

Reikėtų pasakyti, kad R.Pakso bylai taikoma sustiprinta sprendimo vykdymo priežiūra nuo 2014 metų rugsėjo, o Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimas Lietuvoje neįgyvendinamas jau daugiau kaip penkerius metus. **Ne kartą ir ne du kompetentingos institucijos buvo raginamos užtikrinti, kad „būtų panaikintas nuolatinis teisės būti renkamam į Seimą ribojimas, siekiant užtikrinti galimybes man dalyvauti 2016 metų Seimo rinkimuose, ir tokiu būdu nedelsiant nutrauktas Konvencijos nustatytas pažeidimas“.** Deja, Temidės tarnai Lietuvoje visaip stengiasi nutylėti šio, sakyčiau, gėdingo testinio proceso detales!..

Nenorėčiau nūnai atsidurti teisingumo ministro kailyje. Juolab bandyti suvokti, kaip ministras randa savyje jėgų lyg niekur nieko „dalytis gera eurointegracine praktika ir Lietuvos patirtimi“ Ukrainoje, dėstydamas, kad „*teisės viršenybė, pagarba žmogaus teisėms ir patikima teisinė sistema yra kertiniai elementai siekiant sėkmingos eurointegracijos*“. Esu beveik tikras, kad Juozas Bernatonis nė puse lūpų nenorėtų prasitarti, kad Lietuva, būdama Europos

Sąjungos nare, pati išžiliai ignoruoja žmogaus teises ir tarptautinius įsipareigojimus. Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimo nevykdymas negali būti pateisinamas „politinėmis priežastimis“, tačiau šalyje ir toliau šurkščiai pažeidžiamos piliečių rinkimų teisės.

Kita vertus, jeigu Lietuvoje galioja Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencija, kodėl ji negalioja Rolando Pakso atveju? Jeigu mes gerbiame Jungtinių Tautų žmogaus teisių institucijas ir vadovaujamės Tarptautinio pilietinių ir politinių teisių pakto nuostatomis, kodėl šios nuostatos negalioja Rolando Pakso pilietinėms ir politinėms teisėms?..

Neseniai tam tikrą gelbėjimo ratą Teisingumo ministerijai metė Andriaus Kubiliaus vadovaujami Tėvynės sąjungos–Lietuvos krikščionių demokratų frakcijos parlamentariai. Velykų išvakarėse Konstitucinis Teismas priėmė nagrinėti Seimo narių grupės prašymą ištirti Seimo nutarimo *„Dėl Lietuvos Respublikos Seimo laikinosios tyrimo komisijos dėl Prezidento Rolando Pakso pilietinių ir politinių teisių atkūrimo išvados atitiktį Konstitucijai ir Konstitucinio Teismo įstatymui“*.

Norėčiau pabrėžti, matyt, neatsitiktinai opozicija įvairiausiais būdais stengėsi sumenkinti Laikinosios Seimo komisijos darbą tik prasidėjus jos formavimo užuomazgoms.

Vilnietis žurnalistas, dirbęs BBC, Semas Josmanas (Sam Yosman) neseniai išleistoje atsiminimų knygoje „Šaltojo karo samdiny“ rašo: *„Vakaruose išaugo karta žmonių, nieko nežinančių, tiksliau – jiems neleidžiama nieko sužinoti apie komunistinės epochos terorą. Vietoj to per plačiaekranius televizorius liejasi idiotiškų serialų, dainų konkursų ir nesibaigiančio futbolo lavina. Ir tikrai, pati efektyviausia propaganda – NUTYLĖJIMAS“*. Sakyčiau, nutylėjimas ir dvejopi standartai – pagrindiniai mūsų dabartinės politikos skiriamieji bruožai!..

Naivu būtų manyti, kad viešojo intereso tariamų gynėjų veiksmai atsitiktinai sutapo su vidaus reikalų ministro Sauliaus Skvernelio politiniu pareiškimu dėl būsimos Seimo rinkimų kampani-

jos ir jo oportunistiškas „praregėjimas“ dėl jį delegavusios partijos „Tvarka ir teisingumas“. Į bendrą politinio lauko peizažą puikiai įsilieja, lyg tarp kitko, Premjerui pasufleruotas šalies vadovės „toliaregiškas“ perspėjimas, kad vienam iš koalicijos partnerių, o tiksliau – partijos „Tvarka ir teisingumas“ pirmininkui, bus pradėtas ikiteisminis tyrimas.

Kita vertus, kad ir kaip ten būtų, Prezidentės „pranašystė“ apie nutrauktą ikiteisminį tyrimą aplinkos ministrui Kęstučiui Trečio- kui ir paviešintus slapta įrašytus jo telefoninius pokalbius išsipildė žodis žodin. Drįstu manyti, čia būtų paprasčiausio žinojimo.

Gali būti, kad suaktyvinti spaudimą „tvarkiečiams“ buvo nartata po įvykusio partijos XIV kongreso, kuriame grupė visuomenininkų kartu su partija „Tvarka ir teisingumas“ paskelbė ir pasirašė deklaraciją **„Laisva Tauta ir klestinti Valstybė“**. Galima tik nujauti, kas būtų atsitikę, jeigu minėto dokumento signataru, tarkim, būtų tapusi bent viena Valstybės saugumo departamento ir Antrojo operatyvinių tarnybų departamento prie Krašto apsaugos ministerijos paskelbtoje Ataskaitoje – tariamų grėsmių nacionaliniam saugumui paminėtų personalijų. Neatmesčiau prielaidos, kad kur kas daugiau politikų bei visuomenininkų buvo numatyta įtraukti į „visuomenės priešų juodąjį sąrašą“.

Tiksliai negalėčiau įvardyti specialiųjų tarnybų operacijos, jau kuris laikas skrupulingai vykdomos prieš partiją „Tvarka ir teisingumas“ bei mane, kaip politikos subjektą, kodinio pavadinimo. Tačiau visiškai akivaizdu, kokiais teisiniais surogatais prieš rinkimus yra maitinami mūsų piliečiai.

„Prekyba poveikiu“ – dviprasmiškas teisinis apibrėžimas. Svarstant šio Baudžiamojo kodekso straipsnio redakciją Lietuvos Aukščiausiasis Teismas ir Apeliacinis teismas tai pabrėžė ir nepritarė tokiam terminui **„Prekyba poveikiu“**, tačiau į teisės ekspertų išvadą Seimas neatsižvelgė. Šiame Baudžiamojo kodekso straipsnyje nėra aiškiai apibrėžtas nusikalstamos veikos pobūdis, straipsnis teisėtvarkos institucijų valia gali būti pritaikytas tiek

fiziniais, tiek juridiniams asmenims, nepriklausomai, ar buvo padarytas nusikaltimas, ar nebuvo. Kodėl šis nenuoseklus teisinis reglamentavimas iki šiol nėra pataisytas?..

Kam gali būti naudinga tokia ydinga praktika, nėra sunku įžvelgti. Tačiau kodėl didžioji dalis pilietinės ir politinės bendruomenės šiandien yra tarsi paralyžiuota, stebėdama Lietuvos virsmą policine valstybe? Tebūnie tai retorinis klausimas. Būtina išsiaiškinti, kiek teisėsaugos institucijų priklausomybę nuo politikų lemia tų institucijų vadovų skyrimo tvarka ir tiesioginis pavaldumas. Manau, būtent čia gali slypėti raktas nuo daugelio mūsų visuomenę ir politinę bendruomenę supriešinančių veiksmų.

Ukrainos parlamentas neseniai atstatydino generalinį prokurorą Viktorą Šokiną, kai šis vengė tirti korupcijos bylas ir dangstė valstybės turto grobstymo atvejus. Lietuvis Aivaras Abromavičius, einantis Ukrainos ekonomikos ministro pareigas, po balsavimo parlamente savo socialinio tinklo paskyroje parašė: „Aleliuja! Pagaliau!“ Kada ateis toks metas ir Lietuvoje, kai galėsime ištarti – PAGALIAU?!..

Skandalai Lietuvoje devalvavosi...

Rolandas Paksas: „Tai vienu, tai kitu metu, tai ant vienos, tai ant kitos partijos metamas koks nors šešėlis. Anksčiau būdavo populiarus politinis šešėlis, dabar madingas teisėsaugos šešėlis. Prieš rinkimus visada tokie burbuliukai sprogdinami. Tačiau visuomenės nuomonės jie jau nepakeičia. Skandalai Lietuvoje devalvavosi. Jei politikai meta menamus kaltinimus vieni kitiems ir tam netgi pasitelkia teisėsaugą, tikėdamiesi, kad žmonių nuomonei tai padarys įtaką, jie labai klysta. Žmonės tuo jau nebetiki.“

– Europos Parlamente pradėtas svarstyti Lietuvos prokurorų prašymas panaikinti europarlamentaro Rolando Pakso teisinę neliečiamybę. Jūs teigėte sieksiąs, kad ši procedūra neužtruktų. Kodėl?

R. P. Apie tai būtina pakalbėti plačiau. Europos Ministrų Taryba net šešis kartus svarstė Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimo mano atžvilgiu neįgyvendinimą. Paskutinį kartą svarstė kovo 8–9 dienomis. Ir davė jau trečią nurodymą Lietuvai iki liepos 15 dienos pateikti raportą, kuriame būtų išdėstyta, kaip išspręsta, kad aš galėčiau dalyvauti rudenį vyksiančiuose Seimo rinkimuose. Įrašytas konkretus nurodymas leisti Rolandui Paksui dalyvauti rinkimuose jau 2016 metais. Taigi dabar mano atžvilgiu yra net penki tarptautinių institucijų sprendimai: Europos Žmogaus Teisių Teismo, Jungtinių Tautų Žmogaus Teisių komiteto ir trys Europos Ministrų Tarybos reikalavimai Lietuvai, paskutinis kurių Lietuvą pasiekė kovo 9 dieną. Tačiau niekas Lietuvoje nesikeičia. Nuo Strasbūro Teismo sprendimo praėjo jau penkeri metai.

Negana to, vietoje tų sprendimų įgyvendinimo išpučiamas kažkoks naujas burbulas. Štai kur yra pagrindinė to burbulo priežastis: dabar bus galima sakyti: mes Strasbūro Teismo nurodymo neįgyvendiname, nes R.Paksas toks ir anoks, klausimą dėl jo teisinės neliečiamybės net sprendžia Europos Parlamentas. **Man atrodo, tie žmonės, kurie organizavo perversmą 2004 metais, yra patekę į aklavietę. Norėdami pasiteisinti, kodėl neįgyvendinami tarptautinių institucijų sprendimai, jie sugalvojo „kaltinimus kyšiais“.**

Kitą sesiją, kuri bus po pusantros savaitės, aš kalbėsiu su Europos Parlamento pirmininku Martinu Šulcu (Martin Schulz) bei Europos Komisijos pirmininku Žanu Klotu Junkeriu (Jean Claude Juncker) ir paklausių: kodėl jūs, mieli ponai, rūpinatės žmogaus teisėmis Zimbabvėje, Konge, Ugandoje, Kazachstane, Kinijoje, bet nesirūpinate žmogaus teisėmis Lietuvoje, kuri yra ES narė. Manau, jų atsakymas bus aiškus ir konkretus: Strasbūro Teismo sprendimus reikia įgyvendinti! Ir greitai įgyvendinti. Kitaip Lietuvos laukia du galimi scenarijai: arba finansinės sankcijos, arba balsavimo teisės atėmimas ne tik Europos Taryboje, bet ir Jungtinėse Tautose. Taip pat, kalbėdamas su šiais ponais

(dėl priėmimo jau suderinta), aš paprašysiu jų paspartinti mano teisinio imuniteto atėmimo procedūrą, paaiškinsiu, kad tam aš nedarysiu absoliučiai jokių kliūčių.

Vis tiktai, prasidėjus diskusijoms dėl EP nario R. Pakso teisinio imuniteto panaikinimo, atkreipsiu kolegų dėmesį į tai, kad mano atžvilgiu neseniai pradėtas ikiteisminis tyrimas Lietuvoje iš tikrųjų nėra kažkas naujo, tai 2004 metų prezidentinio skandalo – apkaltos tęsinys. Politinis persekiojimas įgauna vis naujas formas. Manau, neprošal būtų užduoti retorinį klausimą: kodėl gerbiami kolegos, norėdami skubiai patenkinti Lietuvos Generalinės prokuratūros prašymą, yra pasirengę naikinti europarlamentaro Rolando Pakso teisinį imunitetą, turėdami metų metais niekaip neįgyvendinamus Lietuvoje net penkių tarptautinių institucijų dokumentus: Strasbūro Teismo sprendimą, JT Žmogaus teisių komiteto išvadas, Europos Ministrų Tarybos komiteto trys reikalavimus – dėl mano politinių ir pilietinių teisių atkūrimo?!.. Neįmanoma šių tarptautinių institucijų dokumentai Europos Parlamentui atrodo mažiau svarbūs nei iš Lietuvos generalinės prokuratūros gautas oficialus raštas?..

Man tik apmaudu, skaudu už valstybę, nes labai lengva ranka metami įtarimai, labai lengva ranka pasirašomas prašymas dėl imuniteto atėmimo žmogui, kuris, šiaip ar taip, dukart buvo sostinės meras, dukart – premjeras, buvo Prezidentas. Ir toks kaltinimas garsinamas visoms ES valstybėms. Prabėgs keli mėnesiai ir tai išnyks kaip dūmas. Bet tas mestas šešėlis pasiliks ilgam. Šešėlis ir ant visos Lietuvos!..

– Kam apskritai atiminėti neliečiamybę, jei ir be to teisėsaugos pareigūnai jus jau apklausė?

R. P. Tai tik spektaklis. O kam spektakliai vaidinami? Dėl žiūrovų. O žiūrovai šiuo atveju yra rinkėjai. Juk kai mane pakviečia teisėsauga – aš nuvykstu ir atsakau į klausimus. Tai kam dabar tas statuso pakeitimas, kam reikia kreiptis į Europos Parlamentą? Tik tam, kad eilinį kartą būtų sukeltas nepasitikėjimas ir būtų pagąsdinta. Jei būčiau pasakęs, kad atsisakau duoti parodymus, kalbėti,

Rolandas Paksas: „Gerai pažindamas šį žmogų aš kartais pagalvoju, jog Vytauto Landsbergio vykdoma politika – patologinis kerštas lietuvių Tautai už tai, kad jis taip ir netapo Lietuvos Prezidentu. Nacionalinėje politikoje pasireiškiantis „šachmatų stumdymas“, pajungiant specialiąsias tarnybas, man suponuoja išpūdi, kad šis žmogus paprasčiausiai keršija Tautai, kuri deramai neįvertino jo nuopelnų ir neišrinko Prezidentu... Iš vienos pusės Lietuvos žmonėms nuolat kalama karinė grėsmė iš Rusijos, o iš kitos pusės mūsų šalyje diskredituojama viskas, net ir tai, ko jokių būdu niekam nevalia diskredituoti!..“

tada dar suprasčiau. Bet aš neatsisakiau. Tai kam tas spektaklis?..

– Įtarimą jums teisėsaugininkai ketina pareikšti už tai, kad esą galėjote prekiauti poveikiu – už kyšių daryti spaudimą statybų inspektoriams, kad šie pripažintų Prienuose naujai pastatytą „Norfos“ prekybos centrą tinkamu eksploatacijai. Bet statybų inspektoriai jokių trūkumų nerado, tad nebuvo už ką ir duoti kyšių, ir be jų pastatą galima eksploatuoti teisėtai. Ar tokia byla apskritai gali būti teisiškai logiška?

R. P. Kai apie šią bylą trumpai papasakojau savo frakcijos kolegoms Europos Parlamente, vieni labai nustebo, kiti pradėjo juoktis. Nei aš tą „Norfos“ pastatą žinau, nei Prienuose esu buvęs, nei kažką dariau, o tokį skandalą Lietuvoje išpūtė ir visai Europos Sąjungai pagarsino!..

Naujausia iniciatyva – sudaryti Seimo laikinąją tyrimo komisiją (jos sukūrimą parėmė 75 parlamentarai), kuri turėtų ištirti teisėsaugos bei teisėtvarkos veiksmus. Tai rodo, kad visiems jau yra nusibodę, jog teisėsaugos, teisėtvarkos institucijos dalyvauja politiniuose procesuose. Kokie tie veiksmi? Daugybė, pradedant slaptyjų pažymų nutekiniu ir baigiant „juodųjų sąrašų“ sudarymu.

Turbūt daug kas dar prisimena „juodąjį sąrašą“, kuriame buvo 9 viceministrai iš įvairių valdančiųjų partijų. Iš mūsų partijos tame sąraše buvo trys žmonės. Kokiu principu jis buvo sudarytas, kas sudarė?.. Visi trys „tvarkiečiai“ iš visų įmanomų teisėsaugos institucijų susirinko duomenis, patvirtinančius, kad nėra niekuo kaltinami ar įtariami, nieko nėra „prisidirbę“. Tačiau, remiantis „juodoju sąrašu“, jie neteko viceministrų postų. Ir dar ką noriu akcentuoti: du iš jų jau nebegyvi. Vytautas Galvonas nukrito su lėktuvu, o Algimantas Juocevičius mirė, nes jo širdis neatlaikė tokių išbandymų. Kas dabar apgins jų garbę ir orumą?..

*Šaltinis: partijos „Tvarka ir teisingumas“
informacijos centras, „Vakaro žinios“*

Prezidentas Rolandas Paksas:
„Metams bėgant įgyta patirtis ir išmintis išmoko keisti taktiką, siekiant užsibrėžto tikslo!..“

Birželio 10 dieną 60 metų Jubiliejaus proga europarlamentarą Prezidentą Rolandą Paksą nuoširdžiai pasveikino artimieji, ištikimi draugai, bendražygiai, kurių gretos pastaruoju metu kiek praretėjo, deja. Galima tik apgailestauti, vadinamieji „koalicijos partneriai“ iki šiol nesusiprato arba tiesiog nepanoro ištaisyti 2004 metais padarytą „klaidą“ (juk tai būtų bene pati geriausia gimtadienio dovana 12 metų politiškai diskriminuojamam „valstybininkų“ klano nuverstam Prezidentui!..) – atkurti nepagrįstai

Prezidentas Rolandas Paksas:
„Metams bėgant pradedu aiškiau suvokti jaunatviško maksimalizmo prigimtį: daug svarbių dalykų savo gyvenime žmogus padaro tik todėl, kad nežino, ar apskritai įmanoma tai padaryti!.. Kai žmogus daug ko nežino, nejaučia vidiųjų stabdžių ar kompleksų, tada, žiūrėk, ima ir padaro. Dabar, ko gero, man jau nesinorėtų antrą kartą į tą pačią upę bristi...“

ir neteisėtai suvaržytą pilietinę ir politinę „tvarkiečių“ lyderio teisę dalyvauti LR Seimo ir Prezidento rinkimuose.

Rezonansinei Prezidento R. Pakso bylai taikoma sustiprinta sprendimo vykdymo priežiūra nuo 2014 metų rugsėjo, kadangi Europos Žmogaus Teisių Teismo (EŽTT) sprendimas Lietuvoje neįgyvendinamas daugiau kaip penkerius metus. Vilkinimas motyvuojamas „politinėmis priežastimis“, nors to apskritai negali būti Europos Sąjungos valstybėje, kuriai privalu gerbti tarptautinės teisės normas. Pagrindiniu stabdžiu tapusiems „teisuoliams“ konservatoriams ir liberalams, be abejo, gerai žinoma: EŽTT verdiktas privalo būti įgyvendinamas ilgai nedelsiant, per protingą laiką, o valstybės institucijos negali vadovautis jam priešingais teisės aktais.

Jeigu Lietuvoje galioja Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos Konvencija, kodėl ji negalioja Rolando Pakso atveju? Jeigu valstybė gerbia Jungtinių Tautų Žmogaus teisių institucijas ir vadovaujasi Tarptautinio pilietinių ir politinių teisių pakto nuostatomis, kodėl šios nuostatos negalioja EP nario R. Pakso pilietinėms ir politinėms teisėms?.. Į šiuos klausimus vienintelis logiškas atsakymas: **Lietuvoje tebevyksta politinis susidorojimas ir jokia demokratija čia net nekvepia!..**

*Prezidentas Rolandas Paksas:
„Iki šiol ne tik skraidau,
bet ir tebesu aktyvioje politikoje,
vadovauju partijai
„Tvarka ir teisingumas“,
dirbu Europos Parlamente.
Matyt, Aukštesnės jėgos ne šiaip sau
davė man gyvybę, todėl negaliu
gyventi vien tik tai sau,
savo džiaugsmui, malonumui.
Gal būtent čia ir reikėtų ieškoti
atsakymo į tą esminį klausimą –
VARDAN KO aš apskritai esu?..“*

Atrodytų, šioje istorijoje seniai nebėra kaltų, nors dauguma prezidentinio skandalo dalyvių iki šiol yra aktyvūs, įtakingi, visuomenei gerai žinomi veikėjai. Jų politikavimo įkaite tapo Lietuvos valstybė, nevykdanti tarptautinių Strasbūro Teismo ir Jungtinių Tautų Žmogaus Teisių komiteto įpareigojimų. Įkaitais tapo ir Lietuvos žmonės, kuriems rinkimuose apribojamos jų pilietinės teisės. Iš aukštų tribūnų dažnai deklaruojama: pagarba tarptautinei teisei, Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijai bei Tarptautiniam pilietinių ir politinių teisių paktui – tai Lietuvos Respublikos konstitucinė vertybė. Bet realiame gyvenime ši vertybė įsprausta į Prokrusto lovą, paversta dirbtiniu muliažu, kuris ištraukiamas proginiais politikų spektakliams.

EŽTT, Žmogaus teisių ir teisinės valstybės direktoratas ne kartą yra išsakęs Lietuvos valstybės institucijoms Europos Tarybos Ministrų Komiteto principinę poziciją – pareiga laikytis Teismo sprendimų yra BESAŲLYGIŠKA. Tai vienas pagrindinių Europos Tarybos narystės reikalavimų. Deja, apčiuopiamos pažangos įgyvendinant EŽTT nutartis Lietuvoje iki šiol nepasiekta. ET Ministrų Komitetas mūsų šalies atsakingas institucijas įparei-

gojo pateikti naujausią informaciją R.Pakso klausimu ne vėliau kaip iki šių metų liepos 15 dienos.

Europos Parlamento pirmininkas Martinas ŠULCAS (Martin Schultz) pažadėjo asmeniškai rūpintis, kad partijos „Tvarka ir teisingumas“ pirmininkui, europarlamentarui Rolandui Paksui būtų leista dalyvauti rinkimuose Lietuvoje. „Martinus Šulcas besąlygiškai sako, kad Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimas turi būti įgyvendintas, ir jis, kaip vienos iš svarbiausių Europos Sąjungos institucijų pirmininkas, pats asmeniškai rūpinsis tuo klausimu“, – netrukus po balandžio 28 d. įvykusio susitikimo su EP pirmininku teigė R. Paksas.

Gegužės 11 d. M.Šulcas parašė laišką Europos Tarybos generaliniam sekretoriui Thorbjornui Jaglandui, prašydamas jį informuoti apie EŽTT sprendimo įgyvendinimą dėl R.Pakso. „Būdamas vienos iš ES institucijų pirmininkas, manau, kad visų svarbiausia, jog Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimai būtų visiškai vykdomi“, – rašoma EP vadovo laiške. M.Šulcas pavedė EP Konstitucinių reikalų ir Teisės reikalų komitetams išsiaiškinti ir atsakyti, ar ES narėje gali būti taip ilgai delsiama įgyvendinti EŽTT sprendimą.

„Tvarkiečių“ lyderis, objektyviai vertinantis sustabarėjusią konjunktūrą, neabejoja, kad šalies politinis „elitas“ neleis jam dalyvauti rinkimuose, jeigu Strasbūro Teismo sprendimą prižiū-

*Rolandas Paksas:
„Martinus Šulcas
besąlygiškai sako,
kad Europos Žmogaus
Teisių Teismo
sprendimas turi būti
įgyvendintas, ir jis, kaip
vienos iš svarbiausių
Europos Sąjungos
institucijų pirmininkas,
pats asmeniškai
rūpinsis tuo klausimu...“*

*Advokatas Rimas Andrikis:
„Europos Žmogaus Teisių Teismas sako,
kad R.Paksas turi dalyvauti rinkimuose,
ES institucijos sako, kad Lietuva privalo
leisti tą daryti; yra Jungtinių Tautų
komiteto net tris kartus pakartota
išvada. Tai kaip mūsų rinkėjams
paaiškinti, kad Lietuva neleidžia
R.Paksui dalyvauti rinkimuose?
Čia ne Lietuva neleidžia, o Lietuvos
Respublikos parlamentas!..“*

rintis Ministrų Komitetas nesiims sankcijų prieš Lietuvą: *„Jei ir toliau tęsis toks tolerantiškas tūpčiojimas, tai čia viskas dar ilgam atsidės, kol esu konkurentas politinėje arenoje. Bet jeigu Ministrų Komitetas išreikš poziciją, kad tai yra sisteminis ir šiurkštus Europos sutarčių laužymas, ir pradės taikyti Lietuvai sankcijas, aš manau, jau po savaitės viskas būtų sutvarkyta!..“* – tvirtina R. Paksas.

Gegužės 28 d. „Vakaro žiniose“ buvo rašoma, jog EP pirminkas M. Šulcas atsiuntė griežtą laišką Prezidentei Daliai Grybauskaitėi. Reikalaujama skubiai atsakyti, kaip Lietuvoje vykdomas EŽTT sprendimas leisti partijos „Tvarka ir teisingumas“ lyderiui Rolandui Paksui dalyvauti Seimo rinkimuose, nes jau artėja kandidatų į Seimo rinkimus registracija. Nejau ir šį kartą bus pažeidžiamos rinkėjų teisės?!..

Pasak žinomo advokato Rimo ANDRIKIO, R.Pakso bylos klausimas Lietuvoje „užmirštas“ daugiau nei ketverius metus: *„Lietuvos valdžios institucijos miega kaip meška viduržiemėje. Tikrai nesitikiu, kad jos ką nors darys. Kadangi ši problema peraugo Lietuvos ribas ir persikėlė į Europos Parlamentą, tai bent EP pirminko M.Šulco laiškas Europos Tarybos Ministrų Komitetui leidžia*

tikėtis, kad Lietuva šiuo klausimu praneš ką nors reikšmingo. Vis dėlto Lietuva sėkmingai blokuoja bet kokius mėginimus rehabilituoti R.Paką“ – konstatuoja R. Andrikis.

Teisininkas atkreipė dėmesį į tai, jog mūsų šalis, būdama ES nare, piktybiškai nevykdo EŽTT sprendimo, kuris privalomas visoms šalims. Ypač jį stebina, jog šalį valdantis „elitas“ ėmė savavališkai pasirinkinėti, kokius sprendimus nori vykdyti, o kokių ne. Tokios nuostatos neįmanomos nei Europos, nei nacionalinėje teisėje. Advokato R.Andrikio nuomone, Lietuvoje vyksta arši politinė kova, todėl imamasi visų priemonių, kad R.Paksui nebūtų leista dalyvauti 2016 m. Seimo rinkimuose: tai nauji įtarimai pareiškiama, tai prašoma imunitetą atimti – aišku, jog tai tarpusavyje susiję dalykai!..

„Parlamentas, perdėtai „rūpindamasis“ R.Pakso neleidimu į rinkimus, pažeidžia ir rinkėjų teisę balsuoti už vieną ar kitą žmogų“ – tvirtina advokatas R.Andrikis. – *„Europos Žmogaus Teisių Teismas sako, R.Paksas turi dalyvauti rinkimuose, ES institucijos sako, kad Lietuva privalo leisti tą daryti; yra Jungtinių Tautų komiteto net tris kartus pakartota išvada. Tai kaip mūsų rinkėjams paaiškinti, kad Lietuva neleidžia R.Paksui dalyvauti rinkimuose? Čia ne Lietuva neleidžia, o Lietuvos Respublikos parlamentas!.. Remiantis Konstitucija, valdžia priklauso Tautai, o ne parlamentui. Tai reiškia, jog valdžia turi tarnauti žmonėms, o ne pati sau“*.

Rimas Andrikis retoriškai klausia: ką galėtų padaryti Prezidentė D.Grybauskaitė, gavusi minėtą M.Šulco laišką, juk sprendimą dėl R.Pakso vis tiek turi priimti Lietuvos parlamentas!?!.. Absoliučiai aišku, Konstitucijos pataisas, atveriančias kelią R.Paksui dalyvauti rinkimuose Lietuvoje, buvo galima jau seniai priimti. *„R.Paksas yra visiškai teisus sakydamas, kad anksčiau ar vėliau tai bus padaryta“* – teigia žinomas teisininkas.

– Galima sakyti, 2016-ieji metai Jubiliejiniai ne vien tik-tai Jūsų gyvenime, mat šiemet sukanka lygiai dešimt metų nuo dviejų pilotų, Rolando Pakso ir Vladimiro Makagonovo, isto-

rinio 47 dienų skrydžio vienmotoriu sportiniu lėktuvu aplink Žemės rutulį. Kaip šiandien atrodo tos kelionės metu patirti įspūdžiai? Kas labiausiai įsiminė? Ar dar kartą ryžtumėtės panašiai avantiūrai?

– Internetu aš kartais pasižiūriu puslapius, kurie yra skirti lakūnams, mažais lėktuvais apskridusiems aplink pasaulį. Pasirodo, mudviejų su Vladimiru Makagonovu skrydis vienmotoriu lėktuvu buvo 123-ioji kelionė. Na, o pirmasis užfiksuotas skrydis aplink Žemę, berods, 1924 metais, kuomet trys Didžiosios Britanijos karinių oro pajėgų lėktuvai pabandė tai padaryti, deja, du iš jų nukrito. Žodžiu, tas sąrašas pildosi, artėja link 200, profesionalių pilotų kelionės aplink pasaulį tęsiasi...

Neseniai man teko telefonu kalbėtis su amerikiečiu Bilu Harisonu (Bill Harison), kuris prieš pusmetį apskrido Žemės rutulį per du polius, tai yra kirsdamas Pietų ir Šiaurės ašigalius. Kol kas jam vieninteliu pavyko tai padaryti. Buvo labai įdomu išgirsti šio piloto patirtus įspūdžius, kaip jisai jautėsi, vienas pats skrisdamas tokiu sudėtingu maršrutu. Be abejo, jis skrido moderniu keturviečiu lėktuvu, kurį, priklausomai nuo keliamų užduočių ar pasirinkto maršruto sudėtingumo, galima modifikuoti, padarant dviviečiu ar vienviečiu, o atsilaisvinusį plotą lėktuvo kabinoje užpildyti kuro talpyklomis. Taigi Bilas Harisonas leidosi į kelionę aplink pasaulį vienviečiu variantu, nusprendęs maksimaliai apsirūpinti kuro atsargomis.

Mes galime tik įsivaizduoti, ką patyrė lakūnas, skrisdamas vienui vienas virš Žemės rutulio polių, lėktuve nesant įrengtai prieš apledėjimą sistemai!.. Kaip kruopščiai, profesionaliai turėjo būti pasiruošta tokiam skrydžiui. Būtina puikiai išmanyti meteorologiją, kad skrydžio metu nepapultum į kritišką ar netgi katastrofišką situaciją. Kai neturintis prieš apledėjimą sistemos lėktuvas apledėja, patikėkite, tada būna labai liūdna...

Ypač didelį įspūdį man padarė tai, kad išėjusio į pensiją komercinio piloto Bilo Harisono ilgiausia skrydžio trukmė (aviacijoje naudojamas terminas – „skrydžio koja“) buvo 39 valan-

dos. Tai kolosalus krūvis ne tik lėktuvui, bet ir pilotui. Bandau įsivaizduoti, kaip turėjo jaustis pilotas, vienas skrendantis aplink pasaulį, už vairo praleidęs daugiau nei pusantros paros be miego. Paklausiau jo, miegojo ar ne? Atsakė, jog ruošdamasis šiam skrydžiui konsultavosi su gydytojais, šie partarė jam nemiegoti, nors ir turėjo galimybę pasnausti, įjungęs autopilotą...

Kai aš paklausiau Bilo, ar negalėtų paskolinti arba išnuomoti man savo lėktuvą, į tai šis juokais atšovė: nejaugi tu nori mano rekordą sumušti?.. Tačiau man svarbu ne rekordai, kur kas įdomiau pats SKRYDIS, pasirinkus originalų skrydžio maršrutą. Pasirodo, savąjį lėktuvą amerikietis konstravo net aštuonerius metus, parsisiuntęs reikiamų detalių iš gamyklos, todėl labai jį brangina ir niekam nenorėtų nei paskolinti, nei išnuomoti.

Po 47 dienų kelionės vienmotoriu lėktuvu aplink pasaulį, laimingai sugrįžus į Lietuvą, pilotai Rolandas Paksas ir Vladimiras Makagonovas virš savojo plieno žirgo iškėlė trispalvę...

Papasakojau apie JAV piloto Bilo Harisono unikalų skrydį tik todėl, kad naujausi pasiekimai sportinėje aviacijoje man tebėra labai įdomūs, aktualūs, svarbūs. Tikiuosi, 47 dienų skrydis aplink pasaulį, kuris buvo atliktas prieš dešimt metų, pasitarnaus naujiems iššūkiams ne vien tik pilotavimo srityje, bet ir politikoje, apskritai – mano gyvenime!..

Metams bėgant, pradedu aiškiau suvokti jaunatviško maksimalizmo prigimtį: daug svarbių dalykų savo gyvenime žmogus padaro tik todėl, kad nežino, ar apskritai įmanoma tai padaryti!.. Tad jeigu būtų galima sugrįžti į pačią pradžią, kai buvo atliekami svarbiausi darbai politikoje arba pasiekimai aviacijos sporte (tarp jų ir skrydis aplink Žemę), aiškiai suvokiant, kaip tai sudėtinga ir sunku, tada labai rimtai pagalvočiau: kažin ar apskritai man norisi visa tai pakartoti? Pagaliau, koks velnias tave dar kartą neša į tą pačią galerą?!..

Regis, jaunystės varomoji jėga yra tokia didelė tik todėl, kad jauniems žmonėms dažnai atrodo, jog nėra neįmanomų dalykų. O kai žmogus daug ko nežino, nejaučia vidinių stabdžių ar kompleksų, tada, žiūrėk, ima ir padaro!..

Dabar, ko gero, man jau nesinorėtų antrą kartą į tą pačią upę bristi. Galbūt vengčiau kai kurių politinių sprendimų, bet vis tiek siekčiau naujų iššūkių bei išpūdžių, susijusių su sportine aviacija. Iki šiol mielai dalyvauju įvairiose akrobatinio skraidymo programose ne tik Lietuvoje, bet ir užsienyje. Pavyzdžiui, pernai rudenį dalyvavau grandioziniame aviacijos šou Kinijoje...

Beje, norėčiau akcentuoti dar vieną svarbų dalyką. Kai Darius ir Girėnas 1933 metais pakilo skrydžiui iš Niujorko per Atlantą į Lietuvą, tuometė Lietuvos valdžia, skirtingai nei dauguma mūsų tautiečių, žiūrėjo į dviejų lietuvių pilotų istorinį skrydį gan atsainiai, skeptiškai, todėl ir neskyrė tam reikiamo dėmesio. Labai panaši oficiozo reakcija buvo ir prieš dešimt metų, kuomet vienmotoriu lėktuvu apskridę aplink pasaulį mudu su Vladimiru laimingai sugrįžome į Lietuvą. Tuometė valdžia bei žiniasklaida pradžioje igno-

ravo, o po to sekė lengvas sarkazmas, atseit, jie tikrai 123-ieji, imant nuo 1924 metų, vienmotoriu lėktuvu apskrido pasaulį. Tokiems skeptikams aš norėčiau priminti: Žemės rutulys nuo to juk nepasidaro mažesnis!.. Šia prasme man labai imponuoja kolegos Edmundo Ganusausko skrydžio aplink pasaulį palyginimas su Everestu:

„Žmogaus kelyje yra daug viršūnių, tačiau tik nedaugelis iš mūsų priimame jų iššūkius. Viena iškiliųjų aviacijos viršukalnių – mažų lėktuvu apskristi pasaulį. Tai buvo, yra ir visada bus laikūno meistriškumo, drąsos bei dvasios stiprybės Everestas“.

Kiekvienas patyręs alpinistas gerai žino, jog ne bet kada galima kopti į aukščiausią pasaulio viršukalnę Everestą, priklausomai nuo meteorologinių sąlygų, palankių kopimui dienų metuose būna palyginti nedaug. Ir net jeigu tuo metu į Everestą viršūnę įkopia arba ne, pavyzdžiui, apie šimtą alpinistų, argi nuo to šis kalnas pasidaro žemesnis?..

– 2006 metais apskridęs aplink pasaulį, buvote tvirtai pasiryžęs naujam – politinio skrydžio etapui, todėl drąsiai pareikėte, jog sieksite Lietuvos Prezidento posto ir juo tapsite, bet tada jau būsite kitoks Prezidentas, su kitokiais įgaliojimais, kita patirtimi. Ar ši principinė, programinė nuostata tebegalioja jums ir šiandien?

– Tiesą sakant, prabėgęs dešimtmetis man davė labai daug!.. Atsirado ne tik daugiau žilų plaukų galvoje ar raukšlių kaktoje, aš įgijau kur kas daugiau patirties bei išminties. O ta išmintis man sako: visai nebūtina oponentams ar netgi šalininkams iš anksto atskleisti savo planus, visai nebūtina kitiems žinoti, kokią formą tu dėvėsi politinės kovos lauke. Aš manau, metams bėgant įgyta patirtis ir išmintis išmoko kiekvieną mąstantį žmogų keisti taktiką, siekiant užsibrėžto tikslo!..

– Jei manote, jog per pastarąjį dešimtmetį ne tik pilotas, bet ir politikas Rolandas Paksas įgijo ženkliai daugiau patirties bei išminties, galėčiau spėti, ne vien tikrai jūsų galvoje, bet širdyje ir sieloje atsirado nauja dvasinė dedamoji, padėsianti

apsisaugoti nuo galimų netikėtumų, skubotų sprendimų, kolegų išdavysčių?..

– Iškart ekspromtu atsakant į šį klausimą, galėčiau drąsiai teigti nebent tai, jog prabėgęs dešimtmetis mano gyvenime tikrai nebuvo nei veltui prarastas, nei be naudos išvaistytas. Daug kas buvo naujai suprata, nemažai studijuota, sužinota, matyta. Pagaliau, kur kas aiškiau man suprantamos PRIEŽASTYS viso to, kur mes šiandien esame, kodėl tokie esame ir vardan ko esame!..

Vienas dalykas, kai tave, lyg kokį viščiuką, įmeta į politikos virtuvę, ir visai kas kita, kai tu, per dvidešimtmetį įgijęs patirties gyvenime bei politikoje, aiškiai suvoki, kas iš tikrųjų vyksta Europoje ir visame pasaulyje, kokios interesų grupės kaunasi tarpusavyje, kas su kuo ir prieš ką dalyvauja geopolitiniuose žaidimuose. Dabar į daugelį dalykų žvelgiu tarsi kitomis akimis, daug kas man visai kitaip atrodo, disponuojant naujausia informacija ir vertinimo kriterijais.

– Vadinasi, šiandien dar aiškiau suvokiate, prieš kokią galingą politinės korupcijos SISTEMĄ tada buvo užsimota? Deja, jėgų persvara, „valstybininkams“ susivienijus, buvo ne jūsų pusėje, todėl ir įvyko antikonstitucinis perversmas, eliminuojant Rolandą Paksą iš Prezidento posto?

– Be abejo, prabėgus 12 metų, tampa ryškesni ne vien tikrai kontūrai bei sąvokos, tampa aiškesnės priežastys ir pasekmės viso to, kas įvyko Lietuvoje, nuvertus demokratiškai išrinktą Prezidentą.

Kita vertus, naivu būtų tikėtis, jog dauguma šalies gyventojų šiandien jau aiškiai suvokia tikrąsias priežastis niekaip nesibai giančio apkaltos Rolandui Paksui farso. Ir kai susitikimuose su tautiečiais aš užduodu klausimą: pasakykite man, mielieji, kas gi iš tikrųjų įvyko Lietuvoje 2004 metais, kokį nusikaltimą padarė prezidentas R.Paksas, kad ištisą pusmetį jis buvo puolamas, teisiškai persekiojamas, nesibodint sukelti politinę krizę šalyje, tikrą balaganą mūsų valstybėje?.. Vien tikrai spengianti tylą, žmonės paprasčiausiai nežino arba neturi ką sakyti.

Žvelgiant iš kitos pusės, Lietuvoje užaugo nauja žmonių karta, kuri vien tikrai iš nuogirdų žino apie 2003 metais kilusį prezidentinį skandalą arba absoliučiai nieko nežino. Pagaliau, daugumai iš jų, matyt, visiškai neįdomu, kas kažkada įvyko Lietuvoje, nes tie žmonės gyvena savo gyvenimą. Aš juos labai gerai suprantu ir netgi manau, jie teisingai daro, gyvendami ne praeitimi, bet savo gyvenimą.

Juolab, kad tai vyksta nuo neatmenamų laikų: kiekviena žmonių karta ne svetimus gyvenimus gyvena, o būtent savo gyvenimą. Ironiška, jog pernelyg retai iš istorinės praeities mes savo stiprybę semiam, dažniausiai pasikartoja iš esmės tos pačios klaidos naujo laikmečio kontekste!.. Vieni daug ko nežino arba primiršta, susitaiko su tomis neteisybėmis ir melu, o po to į politiką ateina nauji žmonės. Taip sukasi egzistencinis žmoniškosios būties ratas, vienaip ar kitaip įtakojantis valstybingumo raidą Lietuvoje.

– Kalbant apie tą visuomenės dalį, kuri pasižymi pilietiškumu, aktyviai domisi politika, analizuoja įvykius, drąsiai reiškia savo nuomonę žiniasklaidoje, ar nemanote, kad tokiems žmonėms tiesiog privalu būti gerai informuotiems, jeigu jiems iš tikrųjų rūpi atsekti bei pašalinti tikrąsias Lietuvos užvaldymo priežastis?

– Teoriškai, laikantis idealistinio požiūrio, aš manau, būtent taip ir turėtų būti. Pilietiškai aktyviems žmonėms būtina ne tik domėtis, bet ir būti visapusiškai, objektyviai, gerai informuotiems, nors sisteminė propaganda, melas, dezinformacija Lietuvoje vyksta kiekvieną sekundę, kiekvieną valandą, kasdien, ir taip ištisus metus!.. Visuomenės dezinformacija šiandien liejasi laisvai per kraštus iš televizijos ekranų, radijo bangomis, iš laikraščių puslapių, interneto. Lietuvos žmonės yra klaidinami, gąsdinami, jie orientuojami visai ne į tą pusę, kur reikia, atitraukiant visuomenės dėmesį nuo pačių opiausių problemų mūsų valstybėje.

Tad jeigu visuomenė tyčia klaidinama ir bauginama nuolat, tai šiuo atveju Prezidento apkalta, įvykusi prieš 12 metų, tikrai nėra joks išskirtinis atvejis dezinformacijos lavinoje. Viskas susilieja į vieną ga-

lingą dezinformacijos srautą, kuriame atskirti TIESĄ nuo MELO daugumai paprastų, mažiau informuotų, propagandos veikiamų tautiečių darosi be galo sunku, sakyčiau, tiesiog neįmanoma.

– Jeigu darytume prielaidą, jog valstybingumo raidoje, kaip ir pavienio žmogaus gyvenime, nebūna atsitiktinių dalykų, viskas tarytum viename kumštyje, tokiu atveju, ar nemanote, jog ypač svarbu sprogdinti melu grindžiamos valstybės pamatus, kadangi tikrasis, esmingas, o ne fasadinis Lietuvos atgimimas įmanomas tik ant TIESOS pamatų?..

– Ko gero, ne tik vyresniems, bet ir jaunesnės kartos žmonėms Lietuvoje bene sunkiausias uždavinys – liudyti TIESĄ ir gebėti ją priimti tokią, kokia yra, nesvarbu, kaip tai skaudu būtų. Metams bėgant įgyjame daugiau patirties, išminties, žinių, todėl labai aiškiai matome: neteisingi dalykai valstybės gyvenime nutinka vos ne kasdien. Taip buvo iki Jėzaus Kristaus gimimo, tai šimtmečiais tęsiasi ir po to, kai buvo nukryžiuotas Išganytojas. Nuolat kažkas vyksta neteisingo ir neteisėto civilizuotame žmonių pasaulyje.

Pateiksiu tik du istorinių klastočių pavyzdžius. Faraono rūmuose ant sienų būdavo iškalti vieno valdovų vardai, bet vėliau figūras palikdavo tas pačias, tikrai raides perkaldavo. Kažkoks arabų šeichas tol mušė savo metraštininką, kol šis aprašė istorinius įvykius taip, kaip jis norėjo... O juk tokių pavyzdžių, kai būdavo falsifikuojami net ir svarbiausi įvykiai, žmonijos istorijoje aibė!..

– Aiškiausiai suvokiant, jog pavieniams žmonėms neįmanoma pramušti to dezinformacinio tiesos daigelių traiškančio volo, vis tiksliai kiekvienam sąžiningam ir garbingam tautiečiui, tikram savosios šalies patriotui išlieka šventa pareiga – liudyti TIESĄ?

– Eleonora Ruzvelt yra pastebėjusi: „Žmogus nėra nugalėtas tol, kol pats neprisipažįsta pralaimėjęs“. Manau, šią mintį galima būtų susieiti su kiekvieno mąstančio piliečio egzistenciniu klausimu – **Vardan ko?..** Be abejo, labai sunku trumpai, vienu sakiniu atsakyti į tokius klausimus.

Knygos „R. P. Vardan ko?..“ sudarytojas Juozas Ivanauskas drauge su Prezidentu Rolandu Paksu: „Pagaliau kur kas aiškiau man suprantamos priežastys viso to, kur mes šiandien esame, kodėl tokie esame ir vardan ko esame!..“

Aš pats esu žmogus tikintis ir galvoju, jog nieko šiaip sau mūsų gyvenime nebūna. Bet jeigu jūs man įvardintumėte nors vieną pasaulio politiką, kuris per šešis metus du kartus tapo sostinės meru, du kartus – premjeru, opozicijos lyderiu, Respublikos Prezidentu, pagaliau Europos Parlamento nariu, tai aš mielai paspausčiau jums ranką. Ko gero, visame pasaulyje nerastumėte kito tokio politiko...

– Juolab Prezidento, apskridusio vienmotoriu lėktuvu Žemės rutulį!..

– Per tuos 19 metų, kai aš esu aktyvioje politikoje, man teko patirti pačių įvairiausių iššūkių, likimo smūgių, išdavysčių, tad natūraliai kildavo esminiai vidinio apsisprendimo klausimai: ar atlaikysiu? Įgysiu daugiau išminties?.. O gal apskritai numoti į viską ranką ir pasukti visai kitu keliu?.. Kartais tarytum savaime kyla didelė pagunda – pasirinkti patogesnę, ramesnę, geresnę gyvenimą, smagiai leisti sau laiką, žaidžiant golfą ar skraidant savo malonumui, bendrauti tiksliai su draugais, mėgautis gamtos grožybėmis, romantiškais saulėlydžiais, žvaigždėtu dangaus skliautu ir panašiai.

Kaip matote, iki šiol ne tik skraidau, bet ir tebesu aktyvioje

politikoje, vadovauju partijai „Tvarka ir teisingumas“, dirbu Europos Parlamente. Matyt, Aukštesnės jėgos ne šiaip sau davė man gyvybę, todėl negaliu gyventi vien tik tai sau, savo džiaugsmui, malonumui. Gal būtent čia ir reikėtų ieškoti atsakymo į tą esminį klausimą – VARDAN KO aš apskritai esu?..

Man dar neteko sutikti tokio žmogaus, kuris idealiai pragyventų savo amžėlį, išvengęs ir menkausio kompromiso gyvenime. Paprastai kiekvieno iš mūsų – mirtingo, klystančio, klumpančio žmogaus gyvenimas susideda iš virtinės kompromisų. Vis tik tai, aš manau, būtina savo širdyje bei sieloje išsaugoti tuos pagrindinius dalykus, dvasines vertybes, kurios leidžia mums išlikti ŽMONĖMIS, išlikti savo šalies, Tėvynės patriotais.

Matyt, ne šiaip sau sakoma: politika – tai kompromisų menas. Ilgą laiką aktyviai darbuojantis politikos srityje neišvengiamai tenka bendrauti su pačiais įvairiausiais žmonėmis, o ne vien tik su tais, kurie tau patinka ar kuriais gali pasitikėti. Bijau, kad dabartinėje Lietuvoje jau nebeliko tikrai rimtų politikų, dažniausiai matome politikavimą, puikavimąsi vieno prieš kitą, bet niekas nesiima rimtų darbų. Dažnai politikai apsiriboja spaudos konferencijomis, deklaratyvaus pobūdžio pareiškimais. Viešai išsakomos įvairios nuomonės, deja, nuo to niekas nesikeičia. O kadangi nebėra tikrų politikų, tai neturime ir šalies vystymosi vizijos, nebėra kvalifikuotų žmonių, kurie priiminėtų mūsų valstybei būtinus, naudingus sprendimus.

Politinė nomenklatūra bijo net krustelėti kažkur „į šoną“. Lietuvoje rengiami ne vien tikrai mokytojų ar medicinos darbuotojų streikai. Aš manau, pastaruoju metu mūsų šalyje vyksta kur kas didesnis streikas, kuomet didžioji dalis valdininkijos, ministerijų, valstybinių, biudžetinių įstaigų biurokratai tikrai vaizduoja, kad jie rimtai dirba, nors iš tikrųjų NE. Politikuojanti masė tautiečių daug ko nesupranta ir bijo padaryti kažką „ne taip“. Atrandama daugybę priežasčių, bandant pateisinti totalų nedarbą. Deja,

šiandienėje Lietuvoje toks neveiknumas ir nedarbas jau tapo kasdieniu reiškiniu, tarytum visuotinai „įteisinta norma“.

Norint aiškiau suvokti apie ką aš kalbu, imkime ir paklauskime savęs: kodėl mūsų valstybė pagal daugelį pagrindinių parametrų metų metais velkasi pačiame Europos Sąjungos gale? Nuo to laiko, kai 2004 metais mes įstojome į Europos Sąjungą, kodėl mums niekaip nepavyksta išsikaupti iš gėdingų pozicijų, kodėl Lietuva „puikuojasi“ būdama antra – trečia nuo galo? Kodėl nuolat „pirmaujame“ pagal visus rodiklius – pragyvenimo lygį, atlyginimų ir pensijų dydį, pagal nusikalstamumą, savižudybes, emigraciją?..

Neseniai nuskambėjo dar viena „gera“ žinia – pasigirsta politikų siūlymai esą Lietuvai reikia išsipirkti nuomojamą laivą – suskystintų gamtinių dujų terminalą „Independence“, kurio įguloje nėra nė vieno lietuvio! Ar tai reiškia, kad gigantiškam laivui įsigyti valstybės biudžete galime atrasti milijardus, o mokytų atlyginimams pakelti nė 19 milijonų eurų nėra?!..

Ginkluojamės, perkame pačią brangiausią karinę įrangą, haubicas ir „bokserius“, renovuojame pastatus, bet niekaip nerandame lėšų žmonių atlyginimams pakelti, kad šie galėtų išlaikyti savo šeimas. Kodėl pastaruoju metu vyrauja tokia „tvarka“ mūsų valstybėje? Ar mes nemokame laisvi gyventi, dorai ir sąžiningai dirbti valstybės labui? O gal mums reikia bizūno, kažkokio rūstaus prievaizdo, kuris mus nuolat botagu plaktų? Rimtai susimąstykite ir pasistenkite suvokti – kodėl taip yra, kokioje šalyje mes gyvename?..

Iš tikrųjų, tai opios problemos, aiškiai suvokiant, jog valstybinėse institucijose, valdžioje beveik nebeliko Lietuvai pasišventusių žmonių, tikrų politikų. Kita vertus, kaip gi gali atsirasti asmenybės politikoje, jeigu mes jų neugdome, nepuoselėjame ir patys nerodome pavyzdžio?..

Pagaliau, ką mūsų vaikai, mūsų jaunimas nuo ryto ligi vakaro mato per televiziją, ką mes girdime per radijo žinias?.. Tarkim,

nuo savo namų iki tarnybos važiuoju apie dešimtį minučių, per tą laiką išgirstu apie septynis apiplėšimus, kelias žmogžudystes ar korupcijos atvejus, tačiau beveik nieko pozityvaus nesigirdi. Deja, panašaus pobūdžio informacija transliuojama žmonėms nuo ryto ligi vakaro!..

TAUTA. VALSTYBĖ. TĖVYNĖ. Manau, šie trys kertiniai žodžiai privalėtų tapti rytojaus valstybės pamatu, ant kurio kaip savo tikėjimo bažnyčią galėsime statyti ateities Lietuvą. Pradedant patriotizmą ir tikėjimą Lietuva ugdyti darželiuose, tęskime tai mokyklose ir universitetuose. Patriotiškumo ugdymas yra tiesiog būtinas, nepaisant to, kad bus norinčių ir toliau tyčiotis iš patriotizmo, menkinti už nacionalinius interesus pasisakančius politikus, vaizduoti juos kaip grėsmę demokratijai. Ironizuodamas galėčiau paklausti: kaip galima kelti grėsmę tam, ko iš tiesų nėra?.. Iš mūsų norima atimti valstybę, o Lietuvą paversti tikrai teritorija.

Aš esu lietuvis Rolandas Paksas. Ir ne tik šiandien, visada labiau jaučiausi ne Europos, bet Lietuvos žmogumi. Skiriantys tik dvi – juodą ir baltą, arba tik vaivorykštės spalvas, gali vadinti mane nacionalistu. Vis dar šventai tikiu, mes sugebėsime suburti tokią nacionalinę bendruomenę, kuri nebijos pasipriešinti plūstančiai globalizacijos bangai, grasinančiai nušluoti krikščioniškąją tradiciją ir lietuvių tautinį tapatumą.

Pasak Česlovo Milošo, „*net jeigu rytoj būtų pasaulio pabaiga, vis vien reikia sodinti savo obelis. Tai prilygsta grojimui fleita šėlstančių gaivalų akivaizdoje*“. Šiandien pasaulis, o kartu ir mes gyvename tokių šėlstančių gaivalų apsuptyje. Vieni jų šėlsta Sirijoje, kiti – Ukrainoje, tretį – Turkijoje, ar kone kiekvienoje Europos valstybėje. Mes jau gyvename nuolatinio KARO būsenoje. Kai kurie – tiesiogine šio žodžio reikšme, krenant raketoms ir bomboms, švilpant kulkoms, aidint sprogimams miestų gatvėse... Kiti esame nuolatinio karo už žmogaus sąmonę židinio epicentre. Sukūryje kovos, kuri siekia išnaikinti šeimos

ir lyties sąvokas, tautiškumą ir valstybių identitetą Europoje ir Lietuvoje.

Esame moralės ir kultūros praradimų laikotarpyje, kuris įgauna vis didesnę neigimo, abejingumo ir prisitaikymo pagreitį. Panašu, jog artėja sugriuvimų amžius. Kai griuvėsiais virsta ne tik pastatai, bet ir vis daugiau griuvėsių žmonių širdyse. Vartotojiškumas naikina valstybes ir visuomenes. Privalome tam pasipriešinti šiandien, nes rytoj bus jau per vėlu!..

Vis dar tikiu, mes galime būti tvirti ir vieningi, siekdami, kad mūsų Tauta neišsivaikščiūtų ir nesižudytų, neskurstų ir neišnyktų, bet galėtų savo gimtinėje klestėti, kurti, svajoti. Be abejo, tai labai sunki našta, todėl mums ir būtina gerai organizuota, nacionalinius interesus atstovaujanti politinė jėga, kuri turėtų ryžto užsikelti šią našta ant savo pečių. Aš nežinau drąsesnių žmonių už Lietuvos žmones, kurių darbštumu bei išmintimi mes, politikai, visada privalome pasikliauti!..

– Kaip sakoma, Dieve, padėk, kad ryžto ir tikėjimo Lietuvos ateitimi Jums niekada nepritrūktų!.. Dėkoju už pokalbį.

Juozas Ivanauskas

„Tvarkiečių“ lyderis, Prezidentas Rolandas PAKSAS: „Visada labiau jaučiausi ne Europos, bet Lietuvos žmogumi. Skiriantys tik dvi – juodą ir baltą arba tik vaivorykštės spalvas, gali vadinti mane nacionalistu. Vis dar šventai tikiu, mes sugebėsime suburti tokią nacionalinę bendruomenę, kuri nebijos pasipriešinti plūstančiai globalizacijos bangai, grasinančiai nušluoti krikščioniškąją tradiciją ir lietuvių tautinį tapatumą...“

Rolandas Paksas: „Tiesą sakant, prabėgęs dešimtmetis man davė labai daug!.. Atsirado ne tik daugiau žilų plaukų galvoje ar raukšlių kaktose, aš įgijau kur kas daugiau patirties bei išminties. O ta išmintis man sako: visai nebūtina oponentams ar netgi šalininkams iš anksto atskleisti savo planus, visai nebūtina kitiems žinoti, kokią uniformą tu dėvėsi politinės kovos lauke. Aš manau, metams bėgant įgyta patirtis ir išmintis išmoko kiekvieną mąstantį žmogų keisti taktiką, siekiant užsibrėžto tikslo!..“

Rolandas Paksas: „Vienas dalykas, kai tave, lyg kokį viščiuką, įmeta į politikos virtuvę, ir visai kas kita, kai tu, per dvidešimtmetį įgijęs patirties gyvenime bei politikoje, aiškiai suvoki, kas iš tikrųjų vyksta Europoje ir pasaulyje, kokios interesų grupės kaudasi tarpusavyje, kas su kuo ir prieš ką dalyvauja geopolitiniuose

Atrodytų, šioje istorijoje seniai nebėra kaltų, nors dauguma prezidentinio skandalo dalyvių iki šiol yra aktyvūs, įtakingi, visuomenei gerai žinomi veikėjai. Jų politikavimo įkaite tapo Lietuvos valstybė, nevykdanti tarptautinių Strasbūro Teismo ir Jungtinių Tautų Žmogaus Teisių komiteto įpareigojimų...

žaidimuose. Dabar į daugelį dalykų žvelgiu tarsi kitomis akimis, daug kas man visai kitaip atrodo, disponuojant naujausia informacija ir vertinimo kriterijais.“

Rolandas Paksas: „Tai vyksta nuo neatmenamų laikų: kiekviena žmonių karta ne svetimus gyvenimus gyvena, o būtent savo gyvenimą. Ironiška, jog pernelyg retai iš istorinės praeities mes savo stiprybę semiam, dažniausiai pasikartoja iš esmės tos pačios klaidos naujo laikmečio kontekste!.. Vieni daug ko nežino arba primiršta, susitaiko su tomis neteisybėmis ir melu, o po to į politiką ateina nauji žmonės. Taip sukasi egzistencinis žmoniškosios būties ratas, vienaip ar kitaip įtakojantis valstybingumo raidą Lietuvoje.“

Rolandas Paksas: „Bijau, kad dabartinėje Lietuvoje jau nebėra tikrai rimtų politikų, dažniausiai matome politikavimą, pui-kavimąsi vieno prieš kitą, bet niekas nesiima rimtų darbų. Dažnai politikai apsiriboja spaudos konferencijomis, deklaratyvaus pobūdžio pareiškimais. Viešai išsakomos įvairios nuomonės, deja, nuo to niekas nesikeičia. O kadangi nebėra tikrų politikų, tai neturime ir šalies vystimosi vizijos, nebėra kvalifikuotų žmonių, kurie priiminėtų mūsų valstybei būtinus, naudingus sprendimus.“

60 metų jubiliejų švenčiantis Rolandas Paksas: padangėje niekas nesmogia į nugarą

Šiandien Telšių žemaičiui, lakūnui, politikui Rolandui Paksui išaušo Jubiliejinis gimtadienis. Suėjo šešios dešimtys neramaus gyvenimo, kurio didesnę riekę bus atsiėmusi aviacija, o kitą, nė kiek ne menkesnę, – politika. Pirmoji riekė, galima spėti, buvusi saldesnė, antroji, turint galvoje jo, Lietuvos Prezidento, istoriją, aidinčią ir mūsų dienomis, kur kas sprangesnė. Nors, žiūrint merkantiliškai, pagal šiandienės pareigas – R.Paksas yra partijos

„Tvarka ir teisingumas“ lyderis bei europarlamentaras, Laisvės ir tiesioginės demokratijos Europos frakcijos Pirmininko pavaduotojas – atrodytų, ir sotesnė.

– *Jubiliejus suteikia progą klausti: kiekgi šiandien likote tuo atkakliu, drąsiu žemaičiu, pelniusiu Lietuvos žmonių meilę profesiniu meistriškumu, t.y. aukštu pilotų tiesiogine to žodžio prasme?*

– Net nereikėtų šito klausti, aš ir šiandien skraidau gana daug. Turiu mažiuką keturių vietų lėktuvą, kuriuo, sakykim, kartais nuskrendu ar į Palangą, ar kartais į Strasbūrą, į darbą, ar sugalvoju apskrist Europą. Aš gana intensyviai treniruojuosi ir su grupe pilotų dalyvauju įvairiuose pasirodymuose. Jau bus trisdešimt metų, gal daugiau, kai su tokio pat gražaus jaunatviško amžiaus (juokiasi) draugais pilotuojame įvairių švenčių progomis. Praėjusį šeštadienį skraidėm virš Prienų, penktadienį – virš Trakų, dar prieš savaitę – virš Nidos, tad kaip buvau pilotas, taip ir likau. Na, o dėl žemaičio, jei užšnekėtumėt su manim žemaitiška, pradėčiau rokauti žemaitiškai...

– *Tačiau grupiniam skraidyme jūs netenkat lyderio pozicijos, tiesa?*

– Grupinis aukštasis pilotas, arba akrobatinis skraidymas grupėje, yra viena sudėtingiausių aviacinių sporto rūšių. Kai mūsų konkrečiu atveju skrenda trys lėktuvai (daugiau neturim tokių lėktuvų, pagaliau ir pilotų nėra tiek daug), skrendu priekyje, mano lėktuvas yra vedantysis. Vienas iš pagrindinių mano uždavinių yra orientuotis erdvėje ir pilotuoti lėktuvą taip, kad būtų užtikrintas ne tik pasirodymo grožis, sakykim, tikslios linijos ar tikslūs manevrai, – aš esu atsakingas ne tik už save ir tuos žmones, kurie yra žemėje, bet ir už kolegas, kurie skrenda šalia sparno. Faktiškai tai ir yra lyderis, nuo kurio priklauso, kad visi lėktuvai skraidytų kaip vienas.

– *Bet vargu ar įmanoma čia rasti bendrybės su skrydžiu politikoje?*

– Prisipažinsiu, ne kartą buvau klausiamas, kur sunkiau, aviacijoje ar politikoje. Visų pirma žmonių santykiai šiose srityse skiriasi kaip žemė ir dangus. Kita vertus, pilotuodamas lėktuvą, jeigu esi profesionalas, valdai situaciją 110–120 procentų, kad ir koks oras ar tavo lėktuvas būtų. Iš anksto esi numatęs visus rizikingus veiksnius ir esi pasirengęs, kaip jų išvengti; politikoje gi niekada negali žinoti, kas ryte tau paspaudęs ranką popiet smeigs peilį tarp menčių, vakare parduos, o ryte nusisuks... Politikoje daug intrigų, daug išdavysčių, melo, šmeižto, daug neteisybės – viso to visiškai nesama aviacijoje!..

Grįžtu prie akrobatinio skraidymo: jeigu kito lėktuvo propelelis kažkokioje pilotažo figūroje, kilpoje ar kitam manevre sukasi už pusantro metro nuo manęs, netikslus mano ar kolegos judesys gali abiem baigtis liūdnei, bet aš esu įsitikinęs, kad viskas baigsis laimingai, nes mes visiškai pasitikime vieni kitais. Politikoje su panašiais dalykais nebesusiduriu arba susiduriu itin retai; apskritai šiandien politiko sąvoka iškreipiama – vertinama pagal tai, kas pirmas susitarė, kas pirmas sėdo, kas pirmas nubėgo kitur, kas pirmas apšmeižė kitą ir panašiai.

– *Galimas daiktas, esat nelengvai palaužiamas būtent dėl to, kad politiniam spaudimui, intrigoms, išdavystėms ir pan. kompensaciją gaunate danguje?*

– Be abejo, pilotuodamas lėktuvą išsivaduoji iš negerų minčių, kasdienių smulkmenų, išsigrynini, nes, atrodo, egzistuoja tik tu, žemė, dangus... Sklendi laisvas kaip dievas... Sakyčiau, kad kiekvienas iš mūsų, ar jis būtų žurnalistas, poetas ar vairuotojas, turime kažką sava, kas yra prie pat dūšėlės. Vienas neria su akvalangu po vandeniu, kitas lipa į kalną, trečias mezga ar žiūri televizorių – kiekvienas randa, kas jį artina prie ramybės būsenos,

kur atsigauna ir mintys, ir dvasia. Aviacija nėra išskirtinė, tik ji gal labiau matoma.

– *Tad iš kokios distancijos (Strasbūro, Telšių, viršaus) Lietuva jums yra arčiausiai „dūšėlės“?*

– Lygiai prieš dešimt metų birželio 10-ąją su kolega Vladimiru Makagonovu, buvusiu partneriu Sovietų Sąjungos aukštojo piloto rinktinėje, nedideliu vienmotoriu lėktuvu leidomės į skrydį aplink Žemę; jis truko su visais gedimais apie 47 dienas, jei tiksliai atsimenu. Žodžių, kuriuos tariau tada, šiandien neišsižadu ir norėčiau pakartoti: Dievulis paliko mums idealią žemę – gražią, jaukią, žalią... Sakysim, kai skrendi keletą valandų virš dykumų, po sparnu matydamas tik smėlį, žinai, kad tas smėlis 365 dienas toks ir liks – karštas arba juodas, arba geltonas; kai atsiduri už poliarinio rato, žinai, kad žiemą vasarą ten driekiasi ledynai, o Lietuvoje mums tenka išgyventi net keturis metų laikus. Turime puikų kraštą, darbščius, gražius žmones. Tereikia mūsų valstybėje gal daugiau tvarkos, teisingumo, kad žmonės būtų laimingesni. Tereikia susivienijimo „vardan tos...“ Gal per aukštą natą paėmiau, bet „vardan tos...“

– *Nors laimės indeksų atžvilgiu esu skeptiška, bet pasiduo-dama madai klausi: ką manote apie lietuviškąjį?*

– Iš tikrųjų, kai bendrauju su vienu, kitu, trečiu, pastebiu, kad negatyvo Lietuvoje labai daug. Visą laik sakiau ir sakysiu: valstybei teko išgyventi kur kas sudėtingesnių periodų nei esamasis, bet kažkodėl tokio juodo visa ko neigimo buvo mažiau. Kartą važiuodami su kolegomis iš aerodromo namų link skaičiavome vieno iš internetinių portalų pagrindines antraštes – aštuonios jų buvo negatyvios (skandalas, korupcija, apvogė, apiplėšė, išprievartavo)... Ir taip kiekvieną dieną nuo ryto iki vakaro. Manau, reikėtų specialių mūsų veiksmų, kad nuo pat vaiko gimimo, nuo darželio, nuo mokyklos suolo šitas negatyvo srautas būtų kuo mažesnis. Labai svarbu, kad žmonės tikėtų savo valstybe, jos ir savo ateitimi. Neigimo atmosfera trukdo eit į priekį.

– *Kitaip tariant, nepaisant socialinės atskirties, žmogaus nuvertinimo, korupcijos ir t. t., žmogus turėtų įtikėti tuo savaime?*

– Šimtu procentų sutinku, kad socialinė atskirtis yra baisi. Dažnai susitinku su mokslininkais, verslininkais, kultūrininkais, ir iš kiekvieno tokio pokalbio juntų jų nuotaikas. Valstybė negali pasiekti savo tikslų, jei žmonės netiki valdžia, jei valdžia netiki žmonėmis, jei jie reikalingi politikams tik per rinkimus, o po rinkimų tuoj pat išbraukiami iš dienotvarkės. Užtat aš ir kalbu apie visuomenės ir valdžios suartėjimo poreikį ir galimybę, apie specialias priemones žmogaus saugumo jausmui valstybėje užtikrinti. Imkime pagaliau Smetonos laikų pavyzdį, kiek pakyrėjusių: pirkime žąsis, kad padėtume mūsų ūkininkams, ir panašiai...

– *Na, mūsų ūkininkų bėdoms Europos Sąjungos viršūnės yra abejingos. Europa soti, vangi, deklaruojanti gyvenimą „čia ir dabar“. Lietuvini visada rūpėjo rytojus, tad gal jūs numanote, kokių poslinkių galime tikėtis šioje politinėje ir geografinėje platumoje, su kuria neišvengiamai esame susiję?*

– Mano nuomone, viena didžiausių Europos problemų yra VALDYMAS. Nei lėktuvas, nei organizacija, nei valstybė negali veikti nevaldomi, savaime – juk negali pasiekti tikslo, jei nežinai, koks jis yra. **Mano supratimu, valdymo krizė – didžiausia Europos problema. Šiandien politika tapusi vien politikavimu. Dauguma politikų kalba pareiškimais ir puikuojausi žiniasklaidoje, bet tos gražbylostės fone Lietuvoje ir daugelyje Europos valstybių vyksta totalus streikas, totalus nieko nedarymo streikas.**

Mane ypač nervina streikai oro linijose: ką daryt žmonėms, kurie skrenda dėl operacijų, kuriems truks plyš reikia į laidotuves ar jaunajai – į savo vestuves, – kuo jie nusikaltę streikuojantiems? Lygiai taip kuo dėti tūkstančių tūkstančiai gyventojų Europos Sąjungoje, kur niekas nenori prisiimt atsakomybės (o gal sprendimas kažkam nepatiks?). ES – viena iš turtingiausių sąjungų, bet, sakysim, niekaip negali išspręsti migrantų problemos,

kuri, palyginti su rimtomis problemomis, yra niekinė. Australija, kai jos krantų link iš visų pusių ėmė plūsti migrantai, per kelias valandas ėmė ir išsisprendė šią problemą, o kai migrantai ketino juos šokdinti pagal savo dūdelę, leido suprasti: jei jie nori gyventi kaip pratę (vartoti narkotikus ir pan.), tesusikrauna savo mantą ir bus padėta jiems išvykti. Ir Europoje įsivaizduoju labai paprastą migrantų atžvilgiu politiką, kuri, žinoma, reikalauja politinės valios ir drąsos.

– *Valdymo krizė reiškia ir liberaliosios demokratijos krizę, tiesa?*

– Mano labai mėgstamas politikas Vinstonas Čerčilis (Winston Churchill) yra pasakęs: „**Viena bjauriausių valdymo formų yra demokratija, bet geresnės už ją pasaulis nesugalvojo**“. Aš jį dažnai cituoju, tik noriu pasakyti ir kitą dalyką: demokratija, kaip visuomenės organizavimo ir valdymo forma, gera tol, kol netampa lyg sudegusio teatro spektakliu žiūrovams apgauti, kai prisidengiant žodžiu „demokratija“ įvedami autokratiniai ar net diktatūriniai valdymo metodai. Čekijos prezidentas Vaclavas Havelas prieš 30 metų įspėjo Europą apie demokratijai gresiantį pavojų, apie baisų žvėrį, slėptą po nekalčiausia formuluote.

*Danutė Šepetytė
Parengta pagal dienraštį „Vakaro žinios“*

Rolandas Paksas. Kas bus naujasis liberalizmo gelbėtojas Lietuvoje?

Pavasariį teroristų susprogdintos bombos sudrebino Europos sostines – Paryžių ir Briuselį. Buvo sukeltos visos specialiosios pajėgos, operatyviai imtasi veiksmų teroro aktų vykdytojams surasti, visuomenės saugumui užtikrinti, tarptautinei bendruomenei sutelkti.

Gegužės 12-osios ankstų rytą Vilniuje sprogo galinga „politinės korupcijos bomba“ prieš parlamentinę opozicinę partiją – Liberalų sąjūdį. Tačiau visuomenė gan dozuotai buvo informuojama apie įvykius iš ginkluotų policijos pareigūnų saugomų šios partijos lyderio namų ir agentų krečiamo parlamentaro biuro.

Rinkimų kampanijos įkarštyje suduotas dar vienas smūgis partijoms, tačiau, kaip rodo šalta aukščiausių šalies vadovų reakcija į įvykius, visas pasekmes teks absorbuoti pačiai politinei sistemai, kurią vis intensyviau bandoma supriešinti su mūsų piliečiais, atskirti ją nuo visuomenės pažangos procesų.

Jau kuris laikas šalies politines partijas krečia dirbtinai aštrinais korupcijos skandalais. **Natūraliai kirba klasikinis klausimas: kam tai gali būti naudinga? Nejau iš tiesų imsime ir staiga patikėsime, kad tai yra reali teisėsaugos institucijų kova su neskaidriomis organizacijomis?!**

Vos prieš keletą dienų Liberalų sąjūdžio lyderis Eligijus Mašulis dar džiaugėsi savo sekėjų socialiniuose tinkluose gausa ir projektavo pagrindinių šalies partijų rinkimines batalijas nacionalinio transliuotojo eteryje, bandė jas savaip suskirstyti, eliminuodamas „tvarkiečius“ ir suburdamas tariamus „geriečius“, tačiau, kaip vėliau paaiškėjo, jis pats dieną naktį jau buvo stebimas Specialiųjų tyrimų tarnybos agentų taikiklyje.

Šiandien perspektyvus politikas traukiasi dėl jam mestų kaltinimų, pasmerkdamas save ilgiems teisėsaugos institucijų durų varstymams. Kodėl jis taip nuolankiai sutinka su viešojoje erdvėje jam mestais kaltinimais kyšio paėmimu? Išvados ateina savaime: arba galimybės apsiginti beveik nėra, arba liberalų lyderis yra patekęs į savo paties kitiems paspėstus pelėkautes.

*„Sveiko proto“ liberalas
Eligijus Masiulis
visuomet pabrėžtinai
lojalus Prezidentei,
Daliai Grybauskaitei,
demonstratyviai
„kovodamas“
su politine korupcija,
pats įklimpo
iki ausų!..*

Jokiu būdu nenorėčiau ginti galimai „paslydusio“ politiko. Tačiau vis tiek nebūčiau tikras, ar toks „politinis estetizmas“ yra adekvatus šiomis aplinkybėmis. Bendražygių aplinka ploja katučių ir pateikia tai kaip ryškiai sušvitusį vakarietiškos politikos standartą apniukusioje Lietuvos padangėje, tačiau atidžiau pažvelgus visa tai tėra tik tušti žodžiai. Nelabai aišku, apie kokį elgesio standartą gali postringauti (ne)sutrikę liberalai, patys neseniai Parlamento salėje drabstę savo politinius oponentus nepamatuotų kaltinimų purvu.

Galima manyti, Eligijus Masiulis, atsisakydamas Seimo nario mandato ir palikdamas partijos pirmininko pareigas kažkam kitam, bando apsaugoti nuo galimų kaltinimų partiją, kaip juridinį asmenį, ir tokiu būdu išgelbėti liberalų vardą Lietuvoje. Tačiau, matyt, lietuviškų liberalų „gelbėtojo“ vaidmuo šioje istorijoje numatytas tikrai ne jam.

Kiekvienas užpultasis bando apsiginti pavieniui kaip išmano, o politinė aplinka tylomis džiūgauja ir bando apskaičiuoti būsimą naudą. Taip tvirtinu neatsitiktinai: ne viena tokia teisėsaugos struktūrų „bomba“ jau buvo susprogdinta, tačiau tikrųjų „sprogdintojų“ užsakovų ir koordinatorių niekas nė nebandė ieškoti!..

Politikos žaidimo taisyklės iš tiesų labai nuožmios, sakyčiau, žūtbūtinės. Vienoje pusėje kaunasi politinių partijų sis-

tema, kuri rinkimuose dalyvauja dėl Tautos mandato tvarkyti bendruosius šalies reikalus, kitoje pusėje – įsitvirtinusi biurokratija, veikiamą interesų grupių, kurioms stiprūs politikai yra lyg įstrigusi ašaka gerklėje.

Visuomenė yra jau beveik pribrendusi patikėti, kad šioje šalyje nacionalinėms partijoms vietos neturėtų likti. Politinė sistema Lietuvoje atsidūrė ties pavojinga riba, kai visuomenė gali nusi-sukti ir balsuoti kojomis, t. y. iš viso neateiti rinkimus.

Kita vertus, destabilizuota situacija ir įaudrinta visuomenės vaizduotė gali priversti piliečius savo balsus atiduoti bet kam. Ar reikalingi tokie rinkimai iš esmės? Pagrindinis klausimas, į kurį dar nėra iki galo atsakyta, kuo politikos profesionalus numatyta pakeisti: specialistais verslininkais, technokratais, pramogų pasaulio žvaigždėmis, buvusiais policininkais?..

Sakykite, kokia prasmė šiandien kalbėti apie politinių partijų rinkimų programas, dėstyti tuščiose salėse principines politines pozicijas, jeigu žiniasklaidos priemonės, socialiniai tinklai ir kone didžioji dalis viešojo diskurso užtvindyta pramogomis, skandalais, kriminalinėmis naujienomis, apolitiškumu ir vartojimu?

Visuomenė šiandien verčiama neatsigręždama bėgti nuo tariamai su(si)teptų politikų, kad galėtų apsisaugoti bei išlikti globaliame augančio vartojimo pasaulyje. Politinis paveikslas yra lyg negatyvas, kuriame sunkiai galima atpažinti jo personažus.

Tačiau iš tiesų viskas yra atvirkščiai. Tai, kas vyksta iš tikrųjų, yra nacionalinės politikos sistemos negrįžtamo sunaikinimo procesas. Deja, tai globalaus neoliberalizmo ideologijos užmojis. **Kiekvienas yra priverstas gintis pats.** Emigracijos mastai tai tik patvirtina.

Išaušo tokia valanda, kai valstybė praktiškai nebegali vykdyti savo nacionalinės politikos. Kaip teigia komunikacijų ir kultūros analitikas Henris Žiru (Henry Giroux), „*pirmiausia neoliberalizmas sukūrė naują valdžios santykių tinklą, kuriame galia yra globali, o politika – lokali. Finansinis elitą dabar veikia pasitelkdamas globalius kapitalo srautus ir nėra įsipareigojęs nacionalinei valstybei, nei*

sudaręs socialinį kontraktą tarp darbo jėgos ir kapitalo, kaip buvo įprasta po karo. Šis atskyrimas reiškia valstybės, o kartu ir politikos krizę, nes nesugebama užtikrinti tokių socialinių santykių, kurie galėtų mesti iššūkį kapitalui ne lokaliu, bet globaliu mastu. Nacionalinė valstybė nebegali priimti konkrečių ekonominio lygmens sprendimų ar pasirūpinti socialiniais saugikliais, kurie reikalingi, kad būtų apribotas rinkos apetitas, neįstengia užtikrinti ir pagrindinių paslaugų šalies gyventojams“. Lietuvoje globalios galios interesams atstovauja Laisvosios rinkos institutas ir keletas žinomų „komercinių bankų ekspertų“, prižiūrinčių, kad viešojoje erdvėje neatsirastų per daug eretiškų minčių apie žmonių išnaudojimą...

Visuomenė jau beveik patikėjo, kad nuo žmonių niekas nepriklauso. Jeigu kyla koks nors nepasitenkinimo gaisras, pavyzdžiui, dėl augančių maisto kainų, bankų politikos ar per mažų atlyginimų, tai nieko nekeičia, nes politikai yra bombarduojami „juodųjų sąrašų“ grėsmėmis ir korupcijos bombomis. Visuomenė šiandien yra tapusi įkaite, neturinčia pasirinkimo, kam patikėti viešųjų reikalų tvarkymą. Visi veikiantys politikai tariamai korumpuoti ir jiems nederą kišti nosies, kur nepridera. Nes kyla pavojus, kad gali būti aptiktas ir atskleistas tinklas Lietuvoje, siekiantis sužlugdyti nacionalinę politiką.

Lietuvoje turi atsirasti preparuota politinė struktūra, pagrįsta dideliu politiniu margumynu, kuri nė nebandytų ir negalėtų susitarti, o tik būtų klusnus instrumentas kažkieno rankose. Keistai gali atrodyti, kad kai kurios politinės partijos Lietuvoje buvo patikėjusios, jog gali įsiteikti globalaus neoliberalizmo monstrui ir jam tarnauti. Tačiau, kaip rodo liberalų lyderio E. Masiulio politinis likimas, netgi tai negali apsaugoti nuo sunaikinimo.

Partijas užsimota galutinai sužlugdyti, kad vietoj jų ateitų kažkas kitas...

Ieškant atsakymo į klausimą – **ar ištikusių ateis kažkas kitas?** – ko gero, vertėtų atkreipti dėmesį į aktyvaus prezidentinio skan-

dalo dalyvio, buvusio Seimo nario Aloyzo SAKALO publikaciją „**Liberalų sąjūdis be skaidrumo limbo virš savo galvos**“

„Dar prieš savaitę Liberalų Sąjūdis (toliau LS) buvo laikomas Lietuvos skaidriausia sistemine partija, o jos pirmininkas peikdavo kitas partijas dėl jų galimų korupcinių veiksmų. LS buvo laikoma sektinu pavyzdžiu toms partijoms, kurios buvo neišvengusios įvairių skandalų...

Bet kada teisėsaugos pareigūnai rado 106 tūkst. eurų skaidrumo apaštalo LS pirmininko Eligijaus Masiulio namuose, Liberalų sąjūdis neteko skaidrumo limbo, kuris ilgą laiką puošė partijos galvą.

Tačiau kalbėkime faktais ir mėginkime suprasti, kodėl taip atsitiko ir kokios galimos pasekmės. Prokuratūra tvirtina, jog kratos metu LS pirmininko E. Masiulio namuose buvo surasta 106 tūkstančiai eurų. Tai niekieno nepaneigtas faktas, kurį verta detaliau aptarti. Visų pirma, jei tie pinigai yra E. Masiulio sutaupyti iš gaunamo atlyginimo, tai kodėl jie buvo laikomi ne saugiamoje banke, o plėšikams prieinamuose namuose? Pagaliau ir teisėsaugos pareigūnai tvirtina, jog juos E. Masiuliui įteikė dabar jau suimtas „MG Baltic“ firmos viceprezidentas R. Kurlianskis. Todėl būtų naivu tikėti, kad tie pinigai buvo E. Masiulio sutaupyti, stipriai susiveržus diržą. Jeigu E. Masiuliui įteikti pinigai buvo skirti LS parėmimui (nors įstatymas draudžia tokią veiklą), tai kyla toks klausimas: ar kitiems LS vadovams buvo žinoma apie tokią paramą? Jei jiems buvo žinoma, tai tie vadovai negalėjo nesuprasti, kad tai dovana partijai už kurią nors esamą ar kyšis už būsimą paslaugą. Vadovai negalėjo nesuprasti ir to, kad jie patys tampa nusikaltimo bendrininkais. Jei apie tuos pinigus žinojo tik vienas E. Masiulis, tai tikėtina, kad jie buvo skirti asmeniniams E. Masiulio reikalams kaip dovana už jau padarytą paslaugą

ar kyšis už būsimą. Manau, kad į tuos ir kitus klausimus tyrėjai ras atsakymus. Mane domina kita aplinkybė.

Sutikime, kad STT negalėjo pradėti šios akcijos be Prezidentės palaiminimo. O jeigu taip, tai kyla klausimas: kodėl Prezidentė atidavė STT tą partiją, kurią ji laikė pavyzdžiu kitoms?

Juk Prezidentė puikiai suprato, kad vienintelės dorybingos partijos, kokia laikyta LS, nuvainikavimas bus smūgiu visai partinei sistemai. Lietuvos žmonės pamatys, kad nėra nė vienos nekorumpuotos partijos, todėl Lietuvai reikia ne partijų, o stiprios rankos. O kas turi tokią ranką, Lietuvos žmonės gerai žino. Lieka tik vienas nedidelis formalumas – pakeisti Konstitucijos 78 straipsnį, kuris riboja Prezidento kadencijų skaičių. Tai gali padaryti šis ar kitas Seimas. Jei Seimo nariai užsiožiuotų, ką gi, tam yra ir visokios specialių tarnybų pažymos, kurios Seimo nariams – lyg botagas arkliai.

Tegu man atleidžia skaitytojas, bet kitokio paaiškinimo Prezidentūros veiksmams aš nesugalvojau. Na, o kaip atrodo netekęs skaidrumo limbo Liberalų sąjūdis? Jis tik patvirtino Rusijos disidento Vladimiro Bukovskio teiginį: **iš visų ideologijų, baisesnė už komunizmą ir nacizmą – tai liberalizmas.**“

(Šaltinis: www.delfi.lt 2016 05 17 d. Liberalų sąjūdis be skaidrumo limbo virš savo galvos. A. Sakalas, Kovo 11-osios akto signataras, LSDP narys)

Sprendžiant iš naujausių pranešimų žiniasklaidoje, susidaro įspūdis, jog Seimo rinkiminės kampanijos metu suaktyvėję specialiuųjų tarnybų ir Generalinės prokuratūros veiksmai, metantys šešėlį bei kompromituojantys visas parlamentines partijas, neleidžiant vienintelės „dorybingosios“ ir „neklustančios“ Tėvynės sąjungos-krikščionių demokratų, turėtų pasitarnauti pagrindiniam tikslui: **suformuoti viešą opinią, esą tik Prezidentės D.Grybauskaitės favoritų – Landsbergių klanu (nuo patriarchy V.Landsbergio iki anūko G.Landsbergio) vadovaujami konservatoriai su savo grandioziniu „gelbėjimo planu“ yra**

pajėgūs atremti laikmečio iššūkius, įveikti sunkumus ir ištraukti „rusų puolamą“ Lietuvą iš politinės korupcijos liūno. Betgi tai seniai nujodinėtas propagandinis arklukas, dar vienas MELAS – vardan ko?.. Nejau vardan tos Lietuvos, kurioje „ir tiesa, ir šviesa mūs žingsnius telydi“?!..

Vis tikrai, atidžiau žvelgiant į pastarojo meto skandalingus įvykius Lietuvoje, imi suvokti, jog politinius užsakymus vykdanči teisėsauga, specialiosios tarnybos, pasižyminčios lojalumu Prezidentei D.Grybauskaitei, iš tikrųjų pasitarnauja ne demokratijai ir piliečių teisėms, bet „kietos rankos“ autokratiniam režimui šalyje „įteisinti“. O tada esamos valdžios kritikai bei išskaidyta opozicija, esą kelianti grėsmę šalies nacionaliniam saugumui ir politiniam stabilumui, tampa nebepavojinga SISTEMAI.

Rūsčios realybės fone dar labiau išryškėja mūsų politinio „elito“, atsakingas pareigas užimančių teisėsaugos pareigūnų, valstybės tarnautojų bei „konstitucijos dvasių“ įtakojamų teisėjų, LR Konstitucijos „etatinių aiškintojų“ veidmainystė, fariziejiškumas, moralinis supuvimas ir cinizmas, neleidžiantis jiems oficialiai pripažinti 2004 metais kolektyviai įvykdyto NUSIKALTIMO pragaištingas pasekmes teisinės ir demokratinės Lietuvos valstybingumo raidai.

Juk prieš dvyliką metų šalyje įvykdytas valstybinis PERVERSMAS, suspendavus „iki gyvos galvos“ ir iki šiol neatkuriant bemaž tų pačių „valstybininkų“ rankomis nuversto Prezidento Rolando Pakso pilietinę ir politinę teisę dalyvauti rinkimuose Lietuvoje, šiandien labai aiškiai parodo, jog vadinamoje „Marijos Žemėje“ tebevyksta politinis susidorojimas su išsigimusiai valdžios SISTEMAI pavojų keliančiu, „neparankiu“ konkurentu. Jau vien todėl tikra demokratija čia net nekvepia!..

Iš tikrųjų absurdiška, kai apie „apsivalymą“ nuo politinės korupcijos šleifo šiandien bene garsiausiai kalba ir viešai moralizuoja sisteminiams partijoms priklausantys politikieriai (liberalai, konservatoriai, socdemai, „darbiečiai“), tie patys, kurie aršiai

kritikavę, už nebūtas nuodėmės smerkę ir nuvertę demokratiškai žmonių išrinktą Respublikos Prezidentą Rolandą Paksą, seniai paskandino Lietuvą protekcionizmo, nepotizmo, konformizmo, totalaus valstybės užvaldymo liūne!..

*Advokatas Rimas Andrikis:
„Siekis eliminuoti Prezidentą R. Paksą
iš politinės kovos, Seimo ir Prezidento
rinkimų Lietuvoje, ima viršų
be jokių teisinių argumentų!..“*

Europos Tarybos Ministrų Komitetas mūsų šalies atsakingas institucijas (Vyriausybę, Seimą, Prezidentūrą) įpareigojo pateikti naujausią informaciją Prezidento Rolando Pakso pilietinių ir politinių teisių atstatymo klausimu ne vėliau kaip iki šių metų liepos 15 dienos.

Pasak žinomo advokato Rimo ANDRIKIO, R.Pakso bylos klausimas Lietuvoje „užmirštas“ apie ketverius metus. *„Lietuvos valdžios institucijos miega kaip meška viduržiemyje, tikrai nesitikiu, kad jos artimiausiu metu ką nors darys. Kadangi ši problema perau-go Lietuvos ribas ir persikėlė į Europos Parlamentą, tai bent EP pir-mininko Martino Šulco laiškas Europos Tarybos Ministrų Komitetui leidžia tikėtis, kad Lietuva šiuo klausimu praneš ką nors reikšmingo. Vis dėlto Lietuvos valdžia sėkmingai blokuoja bet kokius mėginimus reabilituoti Prezidentą R.Paksą“,* – teigia advokatas R.Andrikis.

Teisininkas akcentuoja tai, jog mūsų šalis, būdama Europos Sąjungos nare, piktybiškai nevykdo Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimo, kuris privalomas visoms šalims. Jam kelia nuostabą, jog mūsų šalis jau pradėjo pasirinkti, kokius spren-dimus nori vykdyti, o kokių nenori. Tokios nuostatos apskritai neįmanomos nei Europos, nei nacionalinėje teisėje. Nuo pat ap-kaltos pradžios principingai gynusio iš posto verčiamą Prezidentą

advokato įsitikinimu, Lietuvoje vyksta politinė kova, todėl ima-masi visų priemonių, kad „tvarkiečių“ lyderiui, Prezidentui Rolandui Paksui nebūtų leista dalyvauti Seimo rinkimuose: tai nauji įtarimai pareiškiama, tai prašoma Europos Parla-mento nario teisinį imunitetą panaikinti – akivaizdu, jog visa tai yra susiję dalykai!..

– Kaip žinote, iki liepos 15 dienos, atsižvelgiant į europinių žmogaus teisių institucijų reikalavimus, turėjo būti atkurtos Prezidento Rolando Pakso pilietinės ir politinės teisės bei užti-krinta galimybė dalyvauti Seimo rinkimuose Lietuvoje. Regis, iki šiol beveik nieko šia linkme nedaroma – kodėl?!..

– Aš manau, jokių šansų, jog Prezidentui Rolandui Paksui iki liepos 15 dienos bus atkurtos rinkimų teisės Lietuvoje, nėra! Ir to-kių šansų nėra dėl labai paprastos priežasties: kadangi **politiniam elitui, kuris prieš 12 metų vadovaudamasis konjunktūriniais sumetimais (o galbūt ir kitais, man nežinomais sumetimais) įvykdė prezidentinę apkaltą, tai po to, šalį valdant elimina-vus Prezidentą Rolandą Paksą, visiškai nėra suinteresuotas pastarojo dalyvavimu konkurencinėje rinkimų kovoje.** Todėl visada šis klausimas – taisyti Konstituciją, priimti Seime kažkokį tai įstatymą tariamai dėl R. Pakso teisų atkūrimo, iškyla tik prieš rinkimus. Ir, kaip taisyklė, visi balsavimai Seime dėl konstitucinės pataisos taip pat vyksta likus kelioms mėnesiams iki svarbių datų, kurios apsprendžia rinkimų Lietuvoje klausimus ar netgi rinkimų rezultatus.

Iš iki šiol priimtų Seimo sprendimų absoliučiai akivaizdu, kad Seimas, net ir pasikeitus kelioms kadencijoms, yra visiškai ne-

pasiruošęs padaryti ką nors esmingai gero ir teisėto Prezidento Rolando Pakso naudai. Štai ir viskas.

– *Kažin ar apskritai tokią Lietuvos politinio „elito“ vilkinimo taktiką galima būtų kažkaip pateisinti teisiniu aspektu, politikams piktybiškai nevykdant Prezidentui Rolandui Paksui palankius Europos Žmogaus Teisių teismo ir Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komiteto sprendimus?*

– Čia jūs esate visiškai teisus: Lietuva šiuo konkrečiu R.Pakso bylos atveju piktybiškai pažeidinėja Europos ir Jungtinių Tautų teisinius dokumentus. Tačiau reikėtų pastebėti, jog ne vien tiktai R.Pakso byloje tarptautinių institucijų nutartys pažeidinėjamos. Yra ir kitų neįvykdytų Strasbūro Teismo sprendimų, kurių Lietuva, kaip aš suprantu, net nesiruošia vykdyti!..

– *Be abejo, yra daugybė įsigalėjusių teismo nutarčių, kurios Lietuvoje metų metais paprasčiausiai ignoruojamos, tačiau, sutikite, mūsų aptariamam atvejui išties unikalus, išskirtinis: visoje Europos Sąjungoje nerasime kito tokio atvejo, kur vadinamasis politinis „elitas“ nuvertė šalies Prezidentą, remdamasis iš piršto laužtais kaltinimais!.. Visi Prezidentui Rolandui Paksui mesti kaltinimai labai greitai subliuško, o tariama kaltė netgi buvo paneigta Aukščiausiojo Teismo. Vadinasi, Lietuva yra užvaldyta, švelniai tariant, nedorų, nesąžiningų valdžiažmonių, kuriems nei teisingumas, nei tarptautinės teisės normos, nei demokratijos raida Europos Sąjungai ir NATO aljansui priklausančioje šalyje absoliučiai nerūpi?..*

– Aš nenorėčiau daryti tokių apibendrintų išvadų, tačiau aki-vaizdu, kad Prezidento Rolando Pakso atžvilgiu, pradedant prieš 12 metų įvykdyta apkalta iki dabar, elgiamasi pažeidžiant bent jau elementarius tarptautinės teisės principus, tai tikrai!..

Kita vertus, matote, politikai dažnai kalba, kad teisė – tai ne politika, esą galima politikuoti ir be teisės. Regis, būtent toks procesas Lietuvoje vyksta ne vienerius metus. Politikai yra politikai, o ne teisininkai, turbūt jie galvoja, jog galima puikiai gyventi ir

be teisės taikymo. Prezidento R.Pakso atvejis tai tik patvirtina. O ar tai teisinga, ar ne, kaip jūs klausiate, visiškai tam pritariu, jog tai nėra teisinga, ir būtent todėl Prezidentą R.Paksą aš ginu.

– *Ar galėtumėte teisiniu aspektu paaiškinti šį kuriozą: 2004 metais politikieriams sutartinai verčiant demokratiškai žmonių išrinktą Respublikos Prezidentą Rolandą Paksą Konstitucijos keisti nereikėjo. Ir tik po to, kai šalyje buvo įvykdytas antikonstitucinis valstybės perversmas bei sukurta politinė krizė, pradėta kalbėti apie būtinybę keisti Konstituciją?!.. Kaip žinote, Laikinoji Seimo komisija, vadovaujama „tvarkiečio“ Kęsto Komskio, kurios išvados 2015 gruodžio 23 dieną priitarė Seimas, nusstatė, jog Prezidento Rolando Pakso pilietinių teisių atkūrimui visiškai nebūtina keisti Konstituciją, tam reikia politinės valios!..*

– Neabejotinai, galima surasti jūsų teiginį patvirtinančių konstitucinių teiginių, netgi LR Konstitucijos nuostatų. Vis dėlto taip jau atsitiko, kai Lietuvoje norima spręsti kokias nors rimtas problemas, dažniausiai kreipiamasi į Konstitucinį Teismą. Pavyzdžiui, imkime mirties bausmės panaikinimą, kai patys politikai neišdrįso panaikinti mirties bausmės, tai jie tariamai suformulavo neaiškų klausimą, kurį pateikė Konstituciniam Teismui, kuris

išaiškino ir nusprendė, jog mirties bausmė prieštarauja LR Konstitucijai. Tokiu būdu mes galime „atkasti“ daugybę klausimų iš Konstituciniame Teisme priimtų nutarimų, kurie politikams nebuvo „patogūs“, todėl jie buvo patikėti spręsti Konstituciniam Teismui.

Aš taip pat laikaisi tos nuomonės, jog atkuriant Prezidento Rolando Pakso pilietines ir politines teises Lietuvoje galima apsieiti ir be Konstitucijos pakeitimo. Tačiau tie, nuo kurių priklauso R. Pakso teisių atkūrimas, visų pirma, nuo suinteresuotų politikų, nuo Seimo narių, tai jie elgiasi „lietuviškai“ ir baksnoja į Konstitucinio Teismo priimtą doktriną: esą R. Pakso atveju nieko negalima padaryti be Konstitucijos straipsnio pakeitimo.

– *„Konstitucijos dvasiomis“ grindžiamas buvusio KT pirmininko Egidijaus Kūrio sprendimas – iki gyvos galvos draudžiantis Prezidentui R. Paksui dalyvauti rinkimuose Lietuvoje, žinomų ES žmogaus teisių institucijų buvo pripažintas neadekvačiu tarptautinės teisės normoms. Kodėl, užuot ištaisę savo darbo „broką“, Konstitucinio Teismo teisėjai daug metų tikėtai plaunasi savo mundurą?*

— Man atrodo, panašiai mano ir kai kurie KT teisėjai bei aukšto lygio teisininkai, kad Konstitucinis Teismas galėtų pakeisti savo nuomonę, kuri buvo išsakyta 2004 metais. Tai ką jau čia man kalbėti. Aš juk nuo pat Prezidento R. Pakso apkaltos pradžios stebiu vykstantį procesą, jame dalyvauju, todėl mano žodžiai kolegų gali būti įvertinti kaip šališkumas. Tačiau ta nuomonė, kurią pareiškė net KT teisėjai, konstitucinės teisės specialistai, tikrai yra verta dėmesio ir aš jai pritariu.

– *Prezidentinio skandalo pradžioje sufabrikuotų kaltinimų buvo labai daug, paskui beliko tikėtai pilietybės suteikimas finansiniam rėmėjui Jurijui Borisovui. Tad, sakykite, kuo remiantis, kokių pagrindų buvo įvykdyta apkalta Prezidentui Rolandui Paksui? Ir apskritai apie kokius „šiurkščius Konstitucijos pažeidimus“ šiuo konkrečiu atveju mes galime kalbėti?!*

– Šiurkštūs ar nešiurkštūs Konstitucijos pažeidimai, tai vėlgi, sakau, tokia vertinimo teisė Lietuvoje yra suteikta atitinkamai institucijai – Konstituciniam Teismui. Neabejotinai, aš nesutinku su tuo, kad pilietybės suteikimas Jurijui Borisovui atvejis buvo vienas iš begalybės, ir todėl įvertintas kaip šiurkštus Konstitucijos pažeidimas. Juolab, kai tokių „pažeidimų“ trijų mėnesių kūdikiui ar kelių metų vaikui bei daugybė kitų Lietuvos Respublikos pilietybės suteikimų prieš tai buvusių Prezidentų vykdavo nevaržomai.

Visi panašūs atvejai (iki Prezidento R. Pakso apkaltos buvo suteikta apie pusantro tūkstančio pilietybių Lietuvoje!..) galėtų būti vertinami, kaip šiurkštūs Konstitucijos pažeidimai. Vadinasi, iki to momento visko buvo, netgi labai nemalonių istorijų. Tačiau Prezidento R. Pakso byloje vėliavą paėmė Konstitucinis Teismas, o Seimas tą vėliavą iškilmingai pakėlė!..

– *Ar nemanote, jog buvusį KT pirmininką Egidijų Kūrį pakeitęs Dainius Žalimas tebevykdo valstybės perversmininkų bei dabar valdžioje esančiųjų politinius užsakymus? Vadinasi, Konstitucinis Teismas tebėra užvaldytas?*

– Šiaip jau aš tokiais dalykais nesidomiu ir labai atsargiai vartuju žodį „užvaldytas“. Aš manau, bet kokią užvaldymą gali paneigti teisininko sąžinė, kompetencija, teisingumo jausmas, padorumas ir taip toliau. Todėl ir galvoju, kad konjunktūriniai elementai Prezidento Rolando Pakso istorijoje pasireiškia štai jau 12 metų.

– *Deja, šitie „konjunktūriniai elementai“ ima viršų, nepaisant jokių teisės normų?!..*

– Neabejotinai, jog ima viršų, ir aš, bent jau kol kas, nematau tam pabaigos...

– *Ir ką gi šiuo atveju gali reikšti europinių institucijų įjungtas „sugriežtintos priežiūros mechanizmas“, taikomas Lietuvai Prezidento Rolando Pakso teisių atkūrimo byloje? Nejau po liepos 15 dienos bus pradėtos taikyti sankcijos Lietuvai?*

– Aš vėl grįžtu prie to, kad, mano giliu įsitikinimu, artimiausiu metu niekas nepasikeis! Galbūt, tikiuosi, Lietuva, vienos ar

kitos institucijos lygmenyje padarys kokį nors pareiškimą. Ir tai yra daugiausia, ką Lietuva liepos 16 dieną gali padaryti.

O šiaip, vadovaujantis tomis teisinėmis procedūromis, pagal kurias apsimestinai buvo norima Prezidento Rolando Pakso pilietines ir politines teises atkurti, tai tokių procedūrų neįmanoma skubiai įvykdyti pagal jokių Lietuvos įstatymus! Todėl negalime pasakyti, jeigu reikalinga balsavimui dėl Konstitucijos pakeitimo kelių mėnesių pertrauka, kad per kelias dienas gali kažkas iš esmės pasikeisti. Be abejo, niekas čia nesikeis.

– Žodžiu, todėl Seime dirbtinai ir buvo žlugdomi pakartotini balsavimai Konstitucijos pakeitimui, nes tai leistų Prezidentui R.Paksui dalyvauti rinkimuose Lietuvoje?..

– Čia jūs geriau už mane žinote, kas vyksta Lietuvos parlamente. Tiesą sakant, aš nestebiu, kas tuo metu vyksta Seimo salėje, kai reikia balsuoti. Tačiau galiu prognozuoti ir iki šiol nesuklydau teigdamas: kol kas atkurti Prezidentui R.Paksui pilietines ir politines teises tokia tvarka, kokią yra numačiusios Lietuvos valdžios institucijos, jokių šansų nėra!.. O jeigu bus sugalvota ir priimta kita R.Pakso politinių teisių atkūrimo tvarka, aš labai norėčiau žinoti, kokia tai bus tvarka. Bet pagal šiuo metu valdančiųjų numatytą tvarką jokių galimybių europarlamentarui

R.Paksui dalyvauti š. m. spalio mėnesį įvyksiančiuose LR Seimo rinkimuose nėra.

– Atmetus bet kokias iliuzijas, dvyliką metų besitęsianti Prezidento Rolando Pakso apkalta Lietuvoje, regis, ir toliau „sėkmingai“ bus tęsiama. Tad ką tokiu atveju patartumėte savo ginamajam – toliau kovoti ar nuleisti rankas, numoti į viską, pasitraukti iš politikos, užsiimti kažkuo kitu?..

– Aš niekada nepatariu ir nepatariu Prezidentui Rolandui Paksui nuleisti rankų. Tiesiog esu įsitikinęs, visa ta gėda, kurią Lietuva dabar patiria dėl to, jog nevykdo Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimo, yra atnešta ir sąlygojama R.Pakso aktyvios gynybos. Jeigu Prezidentas R.Paksas nebūtų kreipęsis į EŽTT, jeigu nebūtų aktyviai įrodinėjęs, kad Lietuvoje 2004 metais buvo įvykdytas beprecedentinis neteisėtumo aktas šalies vadovo atžvilgiu, tai tada nieko panašaus ir nebūtų!..

O dabar aš neabejoju, kad po Seimo rinkimų parlamente gali susiklostyti tokia situacija, kai politikai pagaliau atkreips dėmesį į teisės elementus šitos apkaltos procedūrose. Nors kol kas absoliučiai akivaizdu: iki šiol ir šiuo metu siekis eliminuoti Prezidentą Rolandą Paksą iš politinės kovos, Seimo ir Prezidento rinkimų Lietuvoje, ima viršų be jokių teisinių argumentų!..

– Ar nemanote, niekam iš valdžioje esančių politikų, valdžią savo rankose uzurpavusiam taip vadinamam politiniam „elitui“, absoliučiai nerūpi, kad EŽTT, Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komiteto sprendimų nevykdymas, švelniai tariant, kompromituoja Lietuvą?

– Aš ne manau, o esu tvirtai įsitikinęs, jog tokie dalykai labiausiai kompromituoja Lietuvą!.. Vis tik tai, mano nuomone, svarbiausias veiksnys visada yra ŽMOGUS. Savo praktikoje neatsimenu tokio atvejo, kad valdžia kategoriškai būtų stojusi į žmogaus pusę ir gintų jo interesus. Valdžia visada siekia išlaikyti savo viršenybę žmonių atžvilgiu, nors pagal LR Konstituciją turėtų būti atvirkščiai.

Bet čia ir glūdi visa esmė. Matote, Lietuvoje turėtų atsirasti kuo daugiau žmonių, suprantančių, kad jų išrinktoji valdžia Prezidento R.Pakso pilietinių ir politinių teisių atkūrimo klausimu žaidžia su žmonėmis, tiesiog juos apgaudinėja. Ir kai Lietuvos žmonės pagaliau aiškiai supras, tai jie paprasčiausiai atsimins, kad į valdžią kopiją APGAVIKAI, kurie juos begėdiškai apgaudinėja kito žmogaus teisių suvaržymo sąskaita!.. Ir štai tada, manau, visuomenėje bus pasiektas esminio persilaužimo rezultatas.

Todėl apibendrintai galėčiau pasakyti, ką ir Prezidentas Rolandas Paksas ne kartą yra sakęs: neišvengiamai, anksčiau ar vėliau, jam bus leista dalyvauti rinkimuose Lietuvoje. Aišku, prabėgo jau 12 metų, bet aš sentimentaliai prisiminsiu: iškart po Prezidento apkaltos galvojau, kad man nebus lemta sulaukti bent elementarių R.Pakso rehabilitavimo požymių. Pasirodo, čia aš suklydau. Praėjo kiek mažiau nei 12 metų ir tokie požymiai Lietuvoje jau pasirodė, tikrai eigos kol kas dar nėra...

– Nes Lietuvoje iki šiol nėra aiškiai išreikštos garbingos politinės valios?

– Matote, aš nenorėčiau dabar Lietuvoje ieškoti garbingos politinės valios, kurios nėra ir dar ilgai nebus. Paprasčiausiai nenoriu jos ieškoti. Jeigu jūs man pasakysite bent vieną tokį atvejį, kai Lietuvos valdžia pasielgė garbingai, tai aš šia proga užsivesčiau atskirą sąsiuvinį, gal vieno lapo tam ir užtektų!..

– Šia prasme esate gan pesimistiškai nusiteikęs?

– Labai pesimistiškai!..

– Vadinasi, rinkėjams Lietuvoje, deja, nepavyksta išsugdyti dorų, sąžiningų politikų, nes balsuoja už tuos, kurie tikrai nėra verti daugumos žmonių pasitikėjimo?

– Manau, rinkėjai visada teisūs. Jeigu rinkėjai balsavo taip, o ne kitaip, vadinasi, kažkieno priešinga nuomonė tuo metu daugumai balsavusiųjų nebuvo priimtina arba atrodo jiems nepriimtina.

– Ir vis tik, hipotetiškai kaip advokatas esate įsitikinęs, jog teisingumas Prezidento Rolando Pakso byloje tikrai bus atkurtas?

– Tuo net neabejoju. Čia aš galiu tikrai pritarti Prezidentui, tvirtai įsitikinusiam, jog anksčiau ar vėliau teisingumas Lietuvoje bus atkurtas!.. Matote, dabar mes kalbame tik apie dalinį Prezidento Rolando Pakso pilietinių ir politinių teisių atkūrimą. Dalinį ta prasme, kad jam bus leista dalyvauti rinkimuose Lietuvoje ir panašiai, noliečiant prezidentinės apkaltos procedūrą.

Bet aš manau, istorikai jau pradeda kalbėti apie Prezidento R.Pakso apkaltos esmę, principus, sąlygas, priežastis. Labai tikėtina, jog po istorikų atsiras ir teisininkų, kurie pasvers teisiniu požiūriu visą apkaltos procedūrą, todėl teisingumas R.Pakso byloje tikrai bus įgyvendintas.

– Laikinios Seimo tyrimo komisijos pirmininkas Aloyzas Sakalas, ypač uoliai pasidarbavęs verčiant demokratiškai išrinktą šalies vadovą, prieš kelis metus viešai prisipažino, jog R. Paksas buvo angelas, lyginant su dabartine Prezidente D. Grybauskaite?!..

– Galiu taip pasakyti, visų aplinkybių nežinodamas ir gerbdamas žmones, tiesiog nenoriu kritikuoti nei A.Sakalo, nei kvestionuoti jo nuomonės. Jis turi teisę turėti tokią nuomonę, o ne kitokią. Nors daugeliui dalykų, kuriuos šis politikas deklaruoja, pradedant nuo Prezidento R.Pakso apkaltos, aš nepritariu...

– Galbūt todėl, nuo pat pradžių principingai gindamas Prezidentą R.Paksą, jūs nukentėjote kaip advokatas?

– Be abejo, nukentėjau!.. Tuo metu, kai gyniau Prezidentą R.Paksą, aš buvau Advokatų tarybos pirmininkas. Ir, berods, 2004 metų balandžio 6 dieną įsigaliojo naujasis Advokatūros įstatymas, kuriame staiga ir gan netikėtai atsirado NUOSTATA: **Advokatų tarybos pirmininkas negali užsiimti profesine veikla.** Tai aš laikau kerštu už mano profesinę veiklą bei principingą poziciją, ginant Prezidentą R. Paksą.

Po naujojo Advokatūros įstatymo priėmimo net keturis metus negalėjau verstis advokato veikla, o tik vadovavau advokatūrai. Beje, iki aktyvaus svarstymo Seime naujojo Advokatūros įstatymo nebuvo net tokių užuominų, kad iš Advokatų tarybos pir-

mininko bus atimta teisė verstis profesine veikla. Čia tas pats, kaip Dailininkų sąjungos pirmininkui uždrausti tapyti, Rašytojų sąjungos pirmininkui uždrausti rašyti, Žurnalistų sąjungos pirmininkui uždrausti būti žurnalistu ir t. t.

Be abejo, tokie Seimo skubiai priimami įstatymai – tarsi iš absurdo teatro repertuaro, tačiau Lietuvoje juk visko būna. Apibendrinamas galėčiau pasakyti: prezidentinio skandalo metu buvo visuma aplinkybių, kuriomis pasinaudojo apkaltos iniciatoriai, akivaizdžiai ignoruodami teisę! Aš net nenorėčiau kalbėti apie etikos ir moralės normas ten, kur negerbiama teisė.

– *Dėkoju už pokalbį.*

Post scriptum

Prabėgus 12 metų po prezidentinio skandalo Lietuvoje, kai buvo įvykdytas antikonstitucinis valstybės perversmas, kaip įstabus

*Rolandas Pavilionis:
„Gąsdinimai paprastai
neatskiriami nuo pačių
gąsdintojų baimės. Ir šį
kartą tie, kurie gąsdina,
labiausiai bijo. Bijo
piliečių. Labiausiai bijo
būdančios tautos. Bijo,
kad jei tautos nepavyks
išgąsdinti Prezidentu, jei
tauta nepatikės ragano-
mis, jei neišsigąs, tuomet
labiausiai bijoti teks
patiems gąsdintojams.
Už melą, trylikos metų
apgavystes ir vagystes. Už
kyšius ir jų dalybas pri-
vatizavimo konkursuose.
Už įstatymus, gimdančius
korupciją...“*

politinis pamfletas, šmaikštus farsas mūsų šalies politiniam „elitui“, tiesiog piktybiškai vengiančiam vykdyti Europos Žmogaus Teisių Teismo bei Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komitetų sprendimus, ypač aktualiai nuskamba filosofo, Lietuvos mokslų akademijos bei Europos menų ir mokslo akademijos nario, buvusio Vilniaus universiteto rektoriaus, LR Seimo, Europos Parlamento nario Rolando PAVILIONIO tuometis straipsnis apie 2004 metais Seime sufabrikuotą TONĄ KALTĖS Prezidentui Rolandui Paksui. Autorius teigia, jog tik priešindamiesi absurdui žmogus ir visuomenė išsaugo orumą. „*Visa, kas nėra absurdas, – pozityvios, gyvenimą kuriančios pastangos, – savaime virsta iššūkiu absurdui. Tačiau ar dėl to verta šių pastangų atsisakyti? Ar verta atsisakyti klausos, jei kitiems ji atrodo pernelyg jautri?..*“ – retoriškai klausia šviesios atminties R. Pavilionis.

Tona kaltės: apkalta prasideda, ponai prisiekusieji!..

Ką besakysi, yra kažkas nepaprasta lietuviškoje politikoje ir lietuviškoje teisėje. Praturtinsime, oi praturtinsime mes tą sustabarėjusią ir susenusią europietišką teisę ir politiką. Tuos paskendusius begaliniuose smulkiausių argumentų ir įkalčių įrodinėjimuose prodžius, širakus, šrioderius, hagas ir strasbūrus. Atvirai šnekant, išūžusius mums galvas paistalais apie žmogaus teises ir laisves, visokiomis nesąmonėmis, kad žmogus – aukščiau valstybės, kad įstatymas turi tarnauti žmogui, o ne žmogus įstatymui, ir t. t., ir pan.

Ne, tai ne mūsų kelias. Ir ne mūsų matai. Mes politiką matuojame pirmiausia pasidavimo laipsniais, tiksliau – kaina, įkainiais, procentais: 5, 10, 15, – priklauso nuo politikų pareigų ir svorio. O teisę – bylų svoriais, tonomis ir kilogramais. Štai kovo penktąją vožtelėsime toną ant savo Prezidento, nesvarbu ko – ab-

surdiškų Laurinkaus pažymų, Sakalo nusišnekėjimų, Sadecko-Petronio operatyvinių, kontrabandinių strekojų, kikališvilinių sapnų – košmarų, Paulausko – Smailytės – Borisovo grėsmių, ir pamėginkit jūs ten, Europoje, nepatikėti, kad mūsų Prezidentas KALTAS. Šiukščiai kaltas ir pažeidžiamas kaip kūdikis.

Su tokiu Prezidentu, žinoma, nei Lietuvoje apsikęsi, nei į NATO, nei į Europos Sąjungą nueisi. Šiaip ar taip – TONA KALTĖS!.. Ne veltui visas tuntas žurnalistų kaip pakerėti valandas stebeilijo Prezidento KALTĖS prikimštas dėžes ir fotografavo, ir filmavo, tarsi pats Bin Ladenas kartu su visa Alkaida būtų į jas sukrautas ir iškilmingai su eskortu iš Seimo į Konstitucinį Teismą nugabentas. Ten, kur iš naujo vėl svers ir tikrins, ar, neduokdie, neišvirto, neiškrito kur pakeliui į Teismą pati svarbiausia, didžiųjų grėsmių nacionaliniam saugumui prikrauta dėžė. Kartu su Borisovo kyšiu už pilietybę.

O jei iškrito – tarp mūsų šnekant, atrodo, taip ir atsitiko, – tai kuo tuomet atsversi, įrodysi KALTĖS šiurkštumą?!.. Nebent darbštuolio Andriukaičio jau kalama nauja dėžė apie priesaikos sulaužymą. Bet ar suspės sukalti?! Ir dar, kad į ją tilptų visi – valytojos, sekretorės, Seimo nariai, meilužės, seržantai, premjerai ir, žinoma, prezidentai. Svarbiausia – šitas Prezidentas. Ir kad – kartą sulaužęs priesaiką – iš dėžės neišlįstų mažiausiai dešimt metų. Kad per tą laiką visi, labiausiai ištroškę, nors du mėnesius, nors dvi savaites, galiausiai nors vieną dieną prezidentais pabūti suspėtų.

Visi nepažeidžiami – *de facto* ir *de jure*. Tyri kaip kūdikiai. Kaip sako Uspaskich, švarūs kaip kristalai. Kaip Zuokas. Niekada nieko negirdėję – nei apie 5, 10 ar 15 procentų. Nei apie EBSW. Nei apie Petriką, ir kas jį gelbėjo. Nei apie „Taurą“ ar „LITIMPEKSA“. Nei apie Bumgarnerį, Kazicką, Ledo rūmus, Geonaftą, „Kuro aparatūrą“, nei – šiukštu – apie „Alitą“ ir tūkstančius kitų šiurkštybių. Nes jų nebuvo. Niekas – nei prezidentai, nei premjerai, nei mano brangūs kolegos Seimo nariai, nei pats Konstitucinis Teismas – jų niekada nematė, negirdėjo. Visai taip,

kaip nepastebėjo absoliučiai nepažeidžiamo vargšo eksprezidento Valdo, net tris metus iki rinkimų Šiauliuose, lėntpjūvėje, dieną naktį delnus trynusio.

Nes iš tikrųjų niekas nematė, kad per tuos keturiolika metų Gedimino prospektu iš Seimo į Konstitucinį Teismą nenutrūkstančiu karavanu, kaip Sacharoje, būtų plaukę šimtai tonų kokių nors kitų KALČIŲ. Šitos, nepažeidžiamųjų dėžės, kaip branduolinio kuro atliekos, TURĖJO būti amžinai palaidotos, pasipildžiusieji kuru – paskelbti nepažeidžiamais, o apnuodytai, apvogtai tautai pristatytos naujos per pusmetį firmos „Paulauskas – Laurinkus ir partneriai“ sukaltos pažeidžiamojo Prezidento dėžės. Toks buvo PLANAS. Tokia buvo STREKOZA.

O dabar, kaip labai teisingai sako PLANO autoriai, pirmiausia reikia laikytis įstatymų. Ir nekišti nosies į svetimas dėžes. Išvertus į liaudies, į „runkelių“, kalbą, leisti vagims vogti. Ypač griežtai laikytis tokių įstatymų, kurie sukurti arba pataisyti kaip tik tam, kad būtų leista vogti. Nesvarbu ką – žemės sklypus, naftą, dujas, biudžetą, valstybės užsakymus ir paskolas, privatizavimo konkursus, Europos fondus. Svarbiausia – kad būtų leista toliau sėkmingai korumpuotis. Per sieną varyti „furas“ ir laukti naujų dovanų iš Europos Sąjungos ir visuomet būti nepažeidžiamais. Tyrais kaip kūdikiai.

Nesilaikysi tokių įstatymų, tokių taisyklių, tokių priesaikų – bemat, kaip Prezidentas, gausi dėžę už priesaikos sulaužymą. Už šiurkštų priesaikos sulaužymą. Dar blogiau: jei pats sumanysi pažvelgti, įkišti nosį į nepažeidžiamo vagies dėžę ar kišenę, tapsi, kaip Prezidentas, šešis kart pažeidžiamas. Nes taip nustatė nepažeidžiamieji. Absoliučiai švarūs kaip kristalai. Kaip Zuokas.

Nes kaip teisingai užrašyta ant vienos Prezidento KALTĖS dėžės – reikia mokėti derinti privačius ir viešus interesus. O šio mokslo mokytis iš tų, kurie geriausiai jį išmano. Derinimo meistrių. Maestro. Virtuozų. Gyvųjų derinimo klasikų. Ne atskirti, o būtent derinti – taip ir surašė. Nežinia, ar iš sugedimo ar kad nesuvokė, ką rašo.

Ir dar: **nereikia diskredituoti valdžios autoriteto**. Taip ir parašyta ant penktos KALTĖS dėžės. Koks gi čia Prezidentas, kuris, kaip ir žmonės sako, kad valdžia jau keturiolika metų praranda autoritetą, diskredituoja ne tik save, bet – sąmokslu prieš Prezidentą – ir visą tautą. Iš tikrųjų, nelogiška diskredituoti tai, kas jau diskreditavosi. Nes tuomet juk nėra ką diskredituoti. Nebent jaunai, demokratijai kuriančiai valstybei būtų svarbiausia išsaugoti diskredituotą stabilumą. Nepažeidžiamųjų nepažeidžiamumą. Stabilių liūną.

Galų gale reikia itin griežtai saugoti valstybės paslaptis – kaip užrašyta ant antros, vienos sunkiausių Prezidento KALTĖS dėžių. Ypač tas slapčiausias paslaptis, kurias žino visa tauta ir visa žiniasklaida.

Pirmiausia tas, didžiausias, apie tai, kur ir kaip „valdžios autoritetai“ dalijasi procentais, komisarai ir ekskomisarai – sklypais ir dvarais, europietiškais – ne dvasios – malonumais. Kur ir dėl ko kuria *strekoz*as ir apkaltas. Kur dieną naktį slapčia klausosi tų, kurie pažeidžiami, juos užrašinėja, karpą ir montuoja. Kur kurpia kompromatus. Kur pakuoja naujas KALTĖS dėžes visiems pažeidžiamiesiems. Tiems, kurie įžūliai negerbia „autoritetų“. Nes nenori gyventi mėšle. Mėšle, pridengtame „valstybės paslapčių“ ir „valdžios autoritetų“. Ir būti NIEKŠYBĖS, kuri vadinasi „PREZIDENTO APKALTA“, dalyviai.

Bet yra viltis. Viltis, kad toną KALTĖS, kovo penktą dieną išverstos ant Prezidento, teks pakelti kaip tik nepažeidžiamiesiems „valdžios autoritetams“ ir jau minėtai firmai. Kad apkaltą Prezidentui, pradėtą ankstyvą 2004 metų pavasarį, užbaigs pati tauta tų pačių metų ankstyvą rudenį. Jei ne anksčiau.

Šaltinis: „Respublika“. 2004 m. kovo 2 d.,

„Laisvas laikraštis“. 2004 m. kovo 12 d.

Parengė Juozas Ivanauskas

Laisvas laikraštis, 2016 m. liepos 16-22, Nr. 27,

<http://www.laisvaslaikraštis.lt/>

Advokatas Rimas Andrikis:

„Mes gyvename užpečkyje, kur tik romanus gali skaityti apie demokratinę ir teisinę valstybę!..“

Užuot atkūrus Prezidento Rolando Pakso pilietines ir politines teises Lietuvoje, kaip to seniai reikalauja Europos Žmogaus Teisių Teismas bei Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komitetas, sisteminėje žiniasklaidoje periodiškai pasirodo akivaizdžiai šmeižikiško pobūdžio, užsakomosios publikacijos. Tipiškas tokios rašliavos pavyzdys – Dainiaus Sinkevičiaus straipsnis „**Kaip STT G. Vainauską ir R. Paką sekė: jau dabar klijuoja Ostapo Benderio titulu**“ portale delfi.lt 2016 m. liepos 21 d., kur, be kita ko, rašoma: „Ar iš tikrųjų dienraščio „Lietuvos rytas“ vyriausiasis redaktorius Gedvydas Vainauskas galėjo partijos „Tvarka ir teisingumas“

Advokatas Rimas ANDRIKIS:

„Ką tikrai galime pasakyti apie teismines procedūras: teisė tolsta nuo žmogaus!.. O ji tolsta nuo žmogaus todėl, kad teismai vadovaujasi įstatymais, kuriuos kuria ir tvirtina parlamentas. Deja, tokia tvarka atitolina žmogų nuo teismo proceso...“

„Mes, advokatai, siejame šią bylą su Strasbūro Teismo ir Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komiteto sprendimų, palankių Prezidentui Rolandui PAKSUI, vykdymu, tiksliau – jų nevykdymu. Ir net kai teisininkai argumentuotai šiuos dalykus sieja, tai prokurorai – NE, jie tikrai varo savo liniją!..“

pirmininkui, europarlamentarui Rolandui Paksui siūlyti 15 tūkst. eurų kyšį? Ir kokią vaidmenį šioje istorijoje suvaidino „tvarkiečių“ į Aplinkos ministeriją deleguotas viceministras Algirdas Genevičius?.. O gal visa ši istorija tebuvo tik kažkieno noras pasipelnyti iš „Norfos“ parduotuvę Prienuose atidaryti planavusių verslininkų? Į šiuos klausimus dar atsakys teismas, tačiau DELFI šaltiniai atskleidė schemą, kaip kriminalinę žvalgybą vykdę Specialiųjų tyrimų tarnybos (STT) pareigūnai slapta stebėjo G. Vainausko ir R. Pakso susitikimus. Ir ką jų metu užfiksavo.

Ikiteisminį tyrimą atlikę STT ir Generalinės prokuratūros pareigūnai nustatė, kad nušalintasis prezidentas R. Paksas su žiniasklaidos priemonių vadovu G. Vainausku dažniausiai susitikdavo pačiame Vilniaus centre esančiame restorane „Da Antonio“. Būtent po vieno tokio susitikimo, įvykusio vasario 29 d. popietę, agentai G. Vainauską pakvietė kartu vykti į STT būstinę. Tą dieną, bet pora valandų anksčiau buvo apklaustas ir R. Paksas. Po žiniasklaidos priemonių vadovo apklausos STT skelbė, kad atlieka tyrimą dėl prekybos poveikiu ir piktnaudžiavimo tarnybine padėtimi, o jų tiriamos aplinkybės yra susijusios su galimai darytu poveikiu Valstybinės teritorijų planavimo ir statybos inspekcijos (VTPSI) prie Aplinkos ministerijos tarnautojams, kad jie pripažintų tinkamu eksploatuoti mažmeninės prekybos tinklui „Norfa“ priklausančių naujai pastatytą prekybos centro pastatą Prienų mieste, Revuonos g.

Pasak pareigūnų, ikiteisminio tyrimo metu gauta duomenų, kad G. Vainauskas susitarė su partijos „Tvarka ir teisingumas“ vadovu R. Paksu, kad šis už didelės vertės (daugiau nei 250 MGL) kyšį, pasinaudodamas savo įtaka politinės partijos nariams, dirbantiems Aplinkos ministerijoje, ir paveiks ministerijai pavaldžios institucijos – VTPSI – darbuotojus, kad jie leistų pradėti eksploatuoti prekybos centrą Prienuose. Dabar, kai ikiteisminis tyrimas jau baigtas, aiškėja, kad R. Paksui, *įtariama*, buvo pažadėtas 15 tūkst. eurų kyšis, o G. Vainauskas veikė „Norfos“ akcininko Dainiaus Dundulio ir pre-

kybos centrą Prienuose stačiusios bendrovės „Statlina“ direktoriaus Remigijaus Lingio vardu...

... Tuo metu Europos Parlamentas dar svarsto, ar leisti Lietuvos prokurorams partijos „Tvarka ir teisingumas“ pirmininką R. Paksą patraukti baudžiamojon atsakomybėn – politikas ikiteisminio tyrimo metu buvo apklaustas kaip specialusis liudytojas. Vadovaujantis Lietuvoje galiojančiais teisės aktais, teisinę neliečiamybę turintis asmuo, negavus leidimo, negali būti traukiamas baudžiamojon atsakomybėn – negali būti apklausiamas kaip įtariamasis“, – skaitome minėtoje delfi.lt publikacijoje.

D. Sinkevičius, atlikdamas pseudo „žurnalistinį tyrimą“, tai yra pilstydamas iš tuščio į kiaurą, eilinį kartą pademonstravo, jog delfinė žiniasklaida nesibodi užsakomųjų šmeižikiško pobūdžio straipsnių. Jeigu tokiems žurnaliūgoms iš tikrųjų rūpėtų teisingumas, tai jie, saistomi elementarių profesinės etikos normų, pasidomėtų, kodėl dvyliką metų tęsiamas LANDSGRYBINĖS SISTEMOS nuversto Prezidento Rolando Pakso politinis persekiojimas, kodėl iki šiol nevykdomas Strasbūro Teismo sprendimas ir neatkuriamos jo pilietinės teisės, kodėl vadinamasis politinis „elitas“ iki šiol kerštauja ir nenori leisti „tvarkiečių“ lyderiui dalyvauti rinkimuose Lietuvoje?.. Deja, užsakomųjų, šmeižikiško pobūdžio publikacijų autoriams objektyvi tiesa absoliučiai nerūpi!..

Aptariant šią problemą, išskirtiniame interviu „Laisvam laikraščiui“ advokatas Rimas ANDRIKIS teigia: „**Skaitytojams pateikiama tendencinga, izoliuota nuo pagrindinių įvykių ir svarbių aplinkybių visumos, informacija. Ir tokia sąmoningai pateikiama izoliuota, selektyvi informacija formuoja tendencingą visuomenės nuomonę. Pavyzdžiui, portalas delfi.lt laikosi tokios pozicijos, kad reikia nuolat eskaluoti Prezidento Rolando Pakso tariamos kaltės problemą. Ir vietoje to, kad nedarytų to, ko įstatymas neleidžia, neskelbtų atitinkamos medžiagos, formuojančios tendencingą nuomonę, jie vis tiek tai daro“.**

Išsaugoti vieno įtakingiausių Generalinėje prokuratūroje – Organizuotų nusikaltimų ir korupcijos tyrimo departamento vadovo posto Irmantui Mikelioniui nepavyko, net ir sukurpius bylą „tvarkiečių“ lyderiui dėl tariamos „prekybos poveikiu“ bei pasirašius kreipimąsi dėl europarlamentaro R. Pakso teisinio imuniteto panaikinimo...

– Jūsų nuomone, kaip reikėtų reaguoti į tokias šmeižikiško pobūdžio publikacijas sisteminėje žiniasklaidoje?

– Mes praeitą savaitę sureagavome, parašėme apie tai, bet, suprantate, čia yra cituojama, ko gero, baudžiamosios bylos dienraščio „Lietuvos rytas“ vyriausiojo redaktoriaus Gedvydo Vainausko ir buvusio „Omnitel“ prezidento Antano Juozo Zabulio medžiaga. Ši byla buvo perduota teismui, o vėliau teismas ją grąžino Generalinei prokuratūrai.

– Betgi ten rašoma apie „kriminalinę žvalgybą“ – vasario 29 dieną STT surengtą viešųjų ryšių akciją Vilniaus centre – žiniasklaidoje pavišintą G. Vainausko ir R. Pakso susitikimą?

– Šiuo atveju mes galime kalbėti tikrai apie poveikio formavimą. O kad ten yra išgalvota kas nors – aš taip nematau, nes ten cituojami baudžiamosios bylos dokumentai.

– Ir vis tikrai nusikaltimo sudėties nėra, teismo verdikto Prezidento R. Pakso atžvilgiu nėra, o jau pasirodo tokie tendencingi, akivaizdžiai užsakomieji straipsniai?!

– Galiu tikrai pakartoti, ką jau esu sakęs: aš neabejoju, kad čia imami ir cituojami bylos dokumentai. Todėl nepasakysiu, kad minėta publikacija yra šmeižikiška. O kad tie bylos dokumentai galbūt yra šališki, tendencingi ir nepagrįsti, tai čia jau kitas

Advokatas Rimas Andrikis: „Mes parašėme prieš savaitę generaliniam prokurorui Evaldui Pašiliui oficialų pareiškimą, kad būtų nustatyta, kodėl žiniasklaidoje platinama ikiteisminio tyrimo medžiaga. Iki šiol atsakymo iš Generalinės prokuratūros negavome. Ko gero, dar kokį mėnesį lauksime...“

dalykas. Tačiau portale delfi.lt pasirodęs straipsnis remiasi bylos dokumentais.

– Bet ar gali būti viešinama ikiteisminio tyrimo medžiaga?

– Žinoma, kad negali!.. Todėl mes ir parašėme prieš savaitę generaliniam prokurorui Evaldui Pašiliui oficialų pareiškimą, kad būtų nustatyta, kodėl žiniasklaidoje platinama ikiteisminio tyrimo medžiaga. Iki šiol atsakymo iš Generalinės prokuratūros negavome. Ko gero, dar kokį mėnesį lauksime...

– Ar nemanote, jog generalinis prokuroras Evaldas Pašilis yra lygiai taip pat priklausomas, kaip ir užsakomųjų publikacijų autoriai?

– Matote, tokių dalykų savo pareiškimuose teisininkai negali nurodinėti. Mes oficialiai kreipėmės į generalinį prokurorą E. Pašilį ir dabar laukiame jo atsakymo. Įdomu, ką jie mums parašys.

O be to, aš nenorėčiau taip tiesmukai sakyti, kad šiuo atveju yra viešinama ikiteisminio tyrimo medžiaga, nes ši byla buvo perduota Vilniaus apygardos teismui. Vadinasi, jokios paslapties atskleista nebuvo, kadangi ši byla jau buvo viešai nagrinėjama.

– Ir ką gi nustatė Vilniaus apygardos teismas, grąžinęs šią bylą Generalinei prokuratūrai?

– Teismas nustatė, jog **prokuroras, pažeisdamas įstatymą, atsiuntė baudžiamąją bylą į teismą**. Tokia yra jau įsigaliojusi Apeiliacinio teismo nutartis. Tai yra, teismas nustatė, kad prokuroras pažeidė įstatymą, bet tai nereiškia, kad negalima viešinti bylos medžiagos. Šiuo aspektu gynybai „žaisti“ negalima. Mes galime kelti pretenziją tik dėl vieno svarbaus dalyko, jog tokiu ne visai garbingu būdu yra formuojama išankstinė visuomenės nuomonė apie įvykį, kuris teismo dar nėra pripažintas nusikaltimu. Štai ir viskas.

– *Toks teisininko požiūris, tarsi pro padidinamąjį stiklą, sakyčiau, gan siaurai traktuoja tendencingas, užsakomąsias publikacijas?.. Ar žurnalistas, atliekantis vadinamąjį „žurnalistinį tyrimą“, neturėtų pasidomėti, kodėl nevykdomas Strasbūro Teismo, Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komiteto sprendimai?*

– Aš jau ne kartą esu sakęs ir parašęs, kad mes, advokatai, siejame šią bylą su Strasbūro Teismo ir Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komiteto sprendimų, palankių Prezidentui Rolandui Paksui, vykdymu, tiksliau – jų nevykdymu. Ir net kai teisininkai argumentuotai šiuos dalykus sieja, tai prokurorai – NE, jie tiktai varo savo liniją!.. Na, o mes, advokatai, galime tik kritikuoti.

Jūs, žurnalistai, galite kritikuoti kur kas plačiau ir drąsiau. O mes, teisininkai, neturime teisės liesti to, ko nėra byloje. Suprantate, mes negalime kalbėti apie viską. Šiuo konkrečiu atveju aš vėl grįžtu prie to paties: jeigu byla „išėjo“ iš Generalinės prokuratūros ir atsidūrė teisme, tai reiškia, jog nebeegzistuoja ikiteisminio tyrimo paslaptis. Kas tiktai nori, gali skelbti kasdieną po kelis lapus iš tos bylos.

– *Esminis klausimas – kodėl tokia tendencinga medžiaga, gerokai senstelėjusi „sensacija“, skelbiama būtent dabar?*

– Tendencingi straipsniai skelbiami todėl, kadangi norima suformuoti atitinkamas nuostatas ne tik prieš būsimus Seimo rinkimus, bet ir prieš svarbius sprendimus, kurie Lietuvoje bus priimami Prezidento Rolando Pakso atžvilgiu. Būtent tokią išvadą aš galiu

Advokatas Rimas Andrikis: „Teisė tolsta nuo žmogaus. Kai kurie procesiniai dokumentai jau dabar rašomi tokia forma, kad tereikia tik varnelės atitinkamuose kvadratuose atžymėti...“

daryti esamoje situacijoje. Juk neatsitiktinai yra parinktas delfi.lt publikacijos laikas. Ir netgi ta byla, kaip karšta bulvė, dabar mėto- ma, sudarant pretekstą periodiškai sugrįžti prie šios temos!..

– *Imant kiek platesniu kontekstu, ką parodo visa ši gėdinga istorija, kuri jau nebe pirmus metus eskaluojama, siekiant apjuodinti faktiškai nė už ką iš pareigų pašalintą Prezidentą Rolandą Paksą? Turbūt sutiksite, galima rimtai suabejoti – ar mes gyvename teisinėje, demokratinėje valstybėje?*

– Aš niekada savo gyvenime nesu pasakęs, kad gyvenu demokratinėje šalyje. Tai gan atvirai ir visą laiką sakau: mes labai norime gyventi teisinėje, demokratiškoje šalyje. O kol taip bus, matyt, teks palaukti dar ne vienos naujos kartos. Mes gyvename užpečkyje, kur tik romanus gali skaityti apie demokratinę ir teisinę valstybę!..

– *Kaip ten būtų, tačiau mūsų valstybėje dauguma žmonių pritaria tokiai „tvarkai“?!*

– Todėl aš ir sakau, žmonių švietimas, savišvieta, pilietiškumas, teisinė sąmonė, visa tai, kas pasireiškia išsilavinimo bei kultūros lygmeniu – tokie kriterijai apsprendžia valstybės būseną. Niekio

naujo. Jūs rašote vos ne kiekvieną savaitę apie tai, bet viskas tarsi nuo žąsies vanduo. Tad kur jau ten teisinė, demokratinė valstybė, šia prasme – tikras užpečkis.

– Piliėčiai, ilgaiui taip atbukinami sisteminės žiniasklaidos, jog susitaiko su neteisybėmis, propagandiniu melu, kas gi tai, jeigu ne teisingumo imitacija, grindžiama tendencingai sufabriuotais kaltinimais?

– Be abejo!.. Atvirai pasakius, aš negalvoju, kad žmonėms pateikiama objektyvi informacija. Manau, tikrai subjektyvi. Pateikiama informacija dažniausia yra dozuojuama, atrenkama tendencingai. Ir kai mes kalbame apie pateikiamą informaciją, didžia dalimi bet kokią informaciją žmonės sužino iš jiems prieinamų informacijos šaltinių, tai yra iš žiniasklaidos. Betgi čia jau Lietuvos žiniasklaidos atstovai pasirenka, kokią informaciją pateikti skaitytojams, o kokią ne.

Pavyzdžiui, portalas delfi.lt laikosi tokios pozicijos, kad reikia nuolat eskaluoti Prezidento Rolando Pakso tariamos kaltės problemą. Ir vietoje to, kad nedarytų to, ko įstatymas neleidžia, neskelbtų atitinkamos medžiagos, formuojančios tendencingą nuomonę, jie vis tiek tai daro.

Kita žiniasklaidos priemonė irgi gali laisvai pasirinkti, kokią informaciją skelbti, o kokios ne. Perėję per žiniasklaidos kanalus, mes pamatysime: objektyvių duomenų stengiamasi žmonėms nepateikti.

– Mūsų aptariamam atveju, delfi.lt žurnalistas, eskaluodamas tariamos kaltės temą, „nusikaltimo“, kuri iš piršto laužtais argumentais bando inkriminuoti Prezidentui Rolandui Paksui, ir nė neužsimindamas apie Strasbūro Teismo sprendimą, Jungtinių Tautų Žmogaus teisių komiteto reikalavimą – atkurti persekiojamo asmens pilietines ir politines teises, elgiasi, švelniai tariant, neobjektyviai, neprofesionaliai, negarbingai?

– Tai reiškia, jog skaitytojams pateikiama tendencinga, izoliuota nuo pagrindinių įvykių ir svarbių aplinkybių visumos, informacija. Ir tokia sąmoningai pateikiama izoliuota, selektyvi

Rimas Andrikis: „Skaitytojams pateikiama tendencinga, izoliuota nuo pagrindinių įvykių ir svarbių aplinkybių visumos, informacija. Ir tokia sąmoningai pateikiama izoliuota, selektyvi informacija formuoja tendencingą visuomenės nuomonę...“.

informacija, formuoja tendencingą visuomenės nuomonę.

– Bet jeigu pateikiama žmonėms selektyvi, tendencinga informacija, argi neaišku, jog ji yra užsakomoji, šmeižikiško pobūdžio?

– Žiūrėkite, aš pasakysiu ir sakau tik tiek, kiek pasakiau: **tai yra tendencinga, šališka informacija. Bet aš nesakiau, kad tai yra šmeižikiška informacija.** Aš galvočiau, jog poveikį formuojanti informacija nebūtinai turi būti šmeižikiška. O čia yra formuojama visuomenės nuomonė, pateikiant tokią tendencingą ir šališką informaciją.

– Ir tai nėra šmeižtas?!..

– Šmeižtas – tai ne. Kadangi pateikiama delfi.lt informacija remiasi oficialiais baudžiamosios bylos dokumentais, tai aš nenorėčiau pripažinti šmeižtu, bent jau šią minutę.

– Nėra šmeižtas, nors akivaizdžiai prasilenkiama su žurnalistine etika, kai vienos sufabriuotos bylos dokumentais žurnalistai remiasi, o kitos bylos – Europos Žmogaus Teisių Teismo priimtu sprendimu – nesiremia, absoliučiai ignoruoja?

– Jūs visiškai teisingi: visuomenei pateikiama selektyvi informacija, kuri nebūtinai turi būti pripažinta šmeižikiška.

– *Tačiau iki oficialinės žiniasklaidos objektyvumo, tikros demokratijos ir teisinės valstybės mums dar labai toli?*

– Be abejo, kad labai toli, bent jau aš to tikrai nesulauksiu!..

– *Kodėl taip pesimistiškai nusiteikęs advokatas Rimas Andrikis?*

– Tik todėl, kad aš jau pensininkas ir iki šimto metų tikrai negyvensiu. Kol Lietuva taps demokratiška, teisine valstybe – tam prireiks laiko, ir tai tikrai ne mažiau kaip vienos kartos klausimas!..

– *Vadinasi, pastaruosius 26 metus, atkūrus nepriklausomybę Lietuvoje, mes nėjome pažangos keliu?*

– Mes tikrai nėjome. Čia ko gero daug kas sutiks su manimi, jog mes nėjome, o tikrai slinkome, šliaužėme pažangos keliu, bet jokių būdų nėjome, mes šliaužėme vėžlio žingsniu!..

– *Pasak garbaus disidentą Stasio Stungurio, vadinamoje nepriklausomoje Lietuvoje teisingumo prasme akivaizdus regresas, lyginant su sovietmečiu? Skamba gan paradoksaliai ar ne?*

– Aš nenorėčiau prieštarauti ar paneiginti kito asmens nuomonę. Kiekvienas turi teisę į savo nuomonę, o aš gerbiu visas nuomones. Ir tikrai nenorėčiau dabar lyginti, nors gyvenau abejose santvarkose, bet nenorėčiau lyginti – geriau tai ar blogiau?..

Yra dalykų, kurių neigti ir smerkti negalima. Visų pirma, tai įvairių specialistų kvalifikacijos, kompetencijos dalykai, anais ir dabartiniais laikais, kur tikrai nepasakyčiau, kad tada buvo blogesnės ar žemesnės kvalifikacijos. Kita vertus, yra ir tokie dalykai, susiję

su politika, ekonomika ir kitais kriterijais, neabejotinai reikėtų pasakyti, kad nepriklausomos Lietuvos laikais čia žymiai pranašesni kriterijai. Bet, vėlgi, teorija yra viena, o praktinis įgyvendinimas visai kas kita!.. Kai žmogus turi galimybę pasirinkti, o galimybių pasirinkti dabar iš tikrųjų yra žymiai daugiau, tai vienas, pasinaudodamas turimomis galimybėmis, labai sparčiai kažką daro, o kitas miega po senovei, galvodamas, jog tas gėris nuo jo niekur nepabėgs. Čia yra esminis skirtumas, kaip ir prioritetų klausimas.

Tų, kurie formuoja Lietuvos politiką, ypač vidaus politiką, valdančiųjų elito kriterijai, švelniai tariant, buvo ne visiškai teisingi. Todėl mes dabar neiname, o tik slinkome ir slenkame vėžlio žingsniu link teisinės, demokratinės valstybės.

– *Ar jums kartais neatrodo, jog iš tikrųjų tai visai ne slinkimas link pozityvių permainų Lietuvoje, o paprasčiausias regresas?*

– Vėlgi, man labai sunku būtų pasakyti, kad mes slenkame atgal. Aš taip nepasakyčiau, ir vis tiek sakau, mes einame į priekį. Tai kas, kad ne tiesiu keliu, galbūt mes einame dešimt žingsnių į šoną ir tik vieną žingsnį į priekį. Galbūt net atgal paeiname tris žingsnius, o po to keturis į priekį, bet mes judame į priekį.

Beje, tiesaus kelio nusistatymas priklauso nuo daugelio dalykų, nuo profesionalumo kriterijų, nuo sąžinės, nuo daug ko. Ir ką padarysi, kad atkūrus nepriklausomybę Lietuvoje buvo pasirinktas toks šliaužimas, o ne normalusėjimas pirmyn. Suprantate, ypač teisėje iš tikrųjų pastebimi gan abejotini dalykai. Mes galėtume paimti vieną procesą, kitą procesą, baudžiamosios bylos, civilistika, verslo teisė, šeimos teisė, ir kalbėti apie atskiras teisės šakas bei sritis, aiškintis – ar čia judame link demokratinės, teisinės valstybės, ar vis tikrai kai kada sustabdome šį procesą?..

**Bet akivaizdu, pavyzdžiui, ką tikrai galime pasakyti apie teismines procedūras: teisė tolsta nuo žmogaus!.. O ji tolsta nuo žmogaus todėl, kad teismai vadovaujasi įstatymais, kuriuos kuria ir tvirtina parlamentas. Deja, tokia tvarka atitoli-
na žmogų nuo teismo proceso.**

Daug teisminių procesų Lietuvoje dabar vyksta rašytinio proceso tvarka, nematant žmogaus, neįsileidžiant jo fiziškai į teisminį procesą. Tai, žinot, žmogus, kurio atžvilgiu valstybė taiko represijas baudžiamojoje byloje arba vykdo teisingumą civilistikoje ar kituose klausimuose, įvairiose gyvenimo srityse, galbūt tas žmogus turi teisę pamatyti teismo salę, pamatyti teisėją, pažiūrėti į jo akis. Ir man labai keista, kad patys teisėjai to nenori – žiūrėti į žmogų, kurio likimą jie sprendžia. Tokiu būdu gimsta rašytinis teisminis procesas.

– Teisės nutolimas nuo žmogaus, galintis privesti iki visiškai absurdo, – ar jums tai neprimena legendinio Kafkos romano „Procesas“?..

– Yra ir daugiau žinomų romanų, gvildenančių šią temą, kai žmogus tampa tikrai sraigteliu teisminiame procese. Tai apie kokią teisinę valstybę mes apskritai galime kalbėti, jeigu teisminė sistema nenori matyti gyvo žmogaus?..

– Ir netgi nenori įsiklausyti į teisiama žmogaus argumentus?!..

– Matote, aš sakau gyvo ŽMOGAUS, nes argumentus galima ir surašyti, bet žmogaus balsas, jo nuotaika, irgi daug ką reiškia. Tad šia prasme žmogaus pateikiami gyvi argumentai pranašesni už rašytinius. Akivaizdu, jog negyvi argumentai, išdėstyti raštu, negali atstoti paties žmogaus.

Todėl kartais ironizuodamas aš ir sakau, jog mes galėtume vykdyti teisminį procesą kitokiu būdu. Pavyzdžiui, sukurkime tokią sistemą, kai baudžiamoji byla bus „perleidžiama“ per kompiuterį, o kompiuteris „išmes“ metų skaičių, bausmės dydį ir sankcijas. Tada gal teisiama žmogus daugiau pasitikės tokia kompiuterine programa, negu gyvais teisėjais...

– Jūs čia turbūt juokaujate?..

– Galbūt aš tokiu būdu dėstau fantastikos romano metmenis, kokia bus tikrovė Lietuvoje už kokių trisdešimties metų. Kam tada bus reikalingi gyvi teisėjai, vykdančys rašytinius teisminius procesus?..

Jūs pasižiūrėkite, pavyzdžiui, net į procesinius dokumentus.

Kai kurie procesiniai dokumentai jau dabar rašomi tokia forma, kad tereikia tik varnelės atitinkamuose kvadratuose atžymėti. Tai aš taip suprantu, kad tie bylos lapai su varnelėmis gali būti duodami ne teisėjui susipažinti, o „kišami“ į kokią nors kompiuterio programą. O kompiuteris nuskenuoja, padaro kažkokias savo išvadas ir išmeta atsakymą.

Betgi čia procesiniai dokumentai, čia žmogaus gyvenimas, jo poelgių ir veiksmų įvertinimo tam tikri kriterijai, kurie jau yra „kišami“ į kompiuterį. O kaip tada teisėsaugos institucijos darbuotojas, teisėjas, prokuroras ar tyrėjas reaguoja į kompiuterio „smegenis“, kaip jisai žiūri ir sprendžia?.. Tad aš taip galvoju, jeigu jau kompiuteris greitai valdys automobilius, nereikės vairuotojo, galėsi sėsti ir važiuoti be vairuotojo, tai, ko gero, net žmogaus likimus spręs kompiuteris. Na, o mums teks su tuo susitaikyti.

– Tokiu atveju netenka kalbėti apie teisėjo moralę, sąžinę ir panašius dalykus, nes viską sprendžia kompiuteris?

– Todėl aš ir sakau, jog teisė tolsta nuo žmogaus. Visiškai automatizavus teisminį procesą, mes kalbėsime apie tai, o kur kompiuterio „sąžinė“, kur jo „gyvenimiška patirtis“ ir taip toliau. Kai mums teisėjai įgriš, tai mes tada apeliuosime į tuos, kurie viską sprendžia kompiuterizuotu būdu, į jų tarsi „sumetalizuotą“ sąžinę ir padorumą.

– Dėkoju už pokalbį.

Post scriptum

Viltis ir voratinkliai

Kodėl advokatas Rimas Andrikis nebesitiki sulaukti dienų, kuomet Lietuva taps iš tikrųjų demokratiška, teisine valstybe?..

Šia tema LL skaitytojų dėmesiui – šviesios atminties filosofo, politiko, akademiko Rolando PAVILIONIO unikaliuos įžvalgos bei apmąstymai apie „viltį ir voratinklius“, inspiruoti 2004 metų prezidentinio skandalo Lietuvoje, politiniam „elitui“ verčiant

žmonių išrinktą šalies vadovą Rolandą Paksą.

„Prezidentui Rolandui Paksui kito kelio nėra, tik eiti tuo, kurį pasirinko. Jis negali trauktis ir apvilti žmonių, kurių tiek daug eina kartu su juo ir jį palaiko, ir nori permainų, nori kitokios Lietuvos. Išivaizduoju, kad tai yra labai sunku. Jeigu bet kuriam iš politikų, dabar esančių valdžioje ir užimančių aukštus postus, būtų reikėję praeiti šitą ke-

turių mėnesių išbandymą, tokį spaudimą, kokį Prezidentui teko patirti, nematau, kad jie būtų išlaikę. Būti šitaip niekinamam, apspjaudytam, pažemintam, ignoruojamam labiau negu bet kuris kitas Lietuvos žmogus ir išsaugoti savigarbą, nepasiduoti emocijoms ir kraštutinumams, ko buvo labai tikėtasi, yra didelis dalykas. Negerbti jo neleistina”.

Profesorius Rolandas Pavilionis

„Viltis ženklina žmogų. Viltis žmogų daro žmogumi. Suteikia jam gyvenimo prasmę. Susieja jį su tuo, kas aukščiau paties žmogaus. Aukščiau jo kasdienių rūpesčių, nelaimių ir net gyvenimo smūgių.

Ne veltui viltis neatskiriama nuo tikėjimo. Tikėjimo aukščiausia prasme ir tikėjimo žmoniškąja prasme – kad viskas pasikeis į gera. Kad įvyks tai, kuo tik slapčia tikėjai, bet nedrįsai įtikėti. Ką saugojai kaip PASKUTINĘ VILTĮ. Kad įvyks tai, kuo NET NETIKĖJAI – tokia stipri vilties trauka. Ne veltui sakoma, jog viltis miršta paskutinė. Net tuomet, kai jau nieko neliaka, lieka viltis, nes viltis peržengia gyvenimą ir suteikia jam aukščiausią prasmę.

Kita vertus, cinikai sako, viltis – kvailių motina. Bet todėl jie ir cinikai, kad neturi, nepažįsta vilties. Jų žvilgsnis neperžengia gyvenimo tamsos. Jis niekuomet nesiekia šviesos, kuri yra viltis.

Bet jūs pasakysite: ir niekšai turi viltį. Ir niekšai tiki, kad jų niekšybės nepaaiškės, neišvys dienos šviesos. O patekę į bėdą, ir niekšai neatsisako vilties.

Tačiau niekšų viltis yra tamsa. Tamsa yra niekšų viltis. Ir todėl ji yra vilties priešingybė – neviltis. Neviltis, kuri skleidžia tamsą. Neviltis, kuri atima prasmę iš žmogaus gyvenimo, jį žlugdo, demoralizuoja, galiausiai – sunaikina. Sunaikina dvasiškai, o po to – fiziškai. Iš žmogaus nieko neliaka – tik faktas, kad jis buvo. Buvo, bet neturėjo vilties. Ir todėl – iš tikrųjų nebuvo.

Tačiau vilties, kaip šviesos, jėga yra ta, kad ji prikelia žmogų net iš nevilties. Net iš visiškos nevilties. Jei tik pats žmogus neleidžia užgesti paskutiniam vilties spindulėliui. Paskutiniam šviesos taškui pačiame žmoguje.

Šiandien mes Lietuvoje patys dalyvaujame lemtingoje vilties ir nevilties priešpriešoje, lemtingame vilties ir nevilties susidūrimo.

Visus metus, iš tikrųjų – visus keturiolika metų, mes matėme, mes išgyvenome NIEKŠYBĖS AGRESIJĄ. Mus norėjo įtikinti, kad niekšybė politikoje, versle, moksle, kultūroje, kasdieniame gyvenime – jau neatsiejama nuo mūsų NAUJO gyvenimo. Ir todėl jai, niekšybei, neverta, beprasmė priešintis. Kur kas geriau – su ja susitaikyti, prie jos prisitaikyti, jos nematyti. Vaizduoti ir įsivaizduoti, kad jos nėra. Arba matyti ir galvoti, kad ji neišvengiama. Ir todėl tai – ne niekšybė, o gyvenimo dalis, jo norma. Ir todėl – ji būtina. O niekšai yra tie, kurie priešinasi niekšybei. Nes jie priešinasi normaliai naujo gyvenimo tėkmei. Jie eina prieš srovę. Ir todėl sukelia sąmyšį sraute, normalioje naujo gyvenimo tėkmėje. Ir todėl jie turi būti išmesti iš gyvenimo tėkmės. Iš srauto. Nustumti į pakraštį. Pašalinti. Kad netrukdytų normaliai gyvenimo tėkmei ir visiems ją palaikantiems: niekšams ir patarnautojams. Susitaikeliams ir prisitaikeliams.

Kad jiems būtų lengviau gyventi. Lengviau kartu plaukti. Ir nesukti galvos dėl jokių niekšybių. Priimti jas kaip gyvenimo, naujo gyvenimo normą. **Matyti, kaip niekšybė apima visą mūsų gyvenimą, ir tylėti. Matyti, kaip mūsų gyvenimą apvagia Tautos tarnais apsimetę politikai, ir tylėti. Matyt, kaip mūsų dvasią naikina tie, kurie patys vartoja gyvenimą kaip muilą ir mums**

kuria muilo kultūrą. Ir tylėti. Matyti, kaip naujo gyvenimo niekšybės tampa gyvenimo vertybėmis. Kaip ateinančios į gyvenimą naujos kartos, jauni žmonės jau nemato, į koki srautą jie įmetami. Ir kaip jie priima niekšybę kaip gyvenimo normą. Ir tylėti.

Matyt, kaip niekšybės sraute susivienija visos į naujo gyvenimo paviršių – į jo politiką, verslą, kultūrą – iškilusios menkystos. Ir tylėti. Tylėti arba įsilieti į tą patį niekšybės srautą.

Mes, dauguma mūsų, tylėjome. Tylėjome net tuomet, kai prieš mūsų akis mūsų NAUJO gyvenimo vedliai – partijų vadai ir funkcionieriai, Seimo statistai ir verteivos, teisingumo ir laisvės žodžio

*Advokatas
Rimas
ANDRIKIS:
„Tų, kurie
formuoja
Lietuvos
politiką,
ypač vidaus
politiką,
valdančiųjų
elito kriterijai,
švelniai
tariant, buvo
ne visiškai
teisingi. Todėl
mes dabar
neiname, o
tik slinkome
ir slenkame
vėžlio žingsniu
link teisinės,
demokratinės
valstybės...“*

prekijai, mūsų laisvo gyvenimo sekliai ir jo aiškintojai – politologai, kaip vora išsirikiavusių niekšų, talžė vieno žmogaus orumą. Kad įtikintų mus savo jėga. Kad paniektų mūsų viltį. Kad įstumtų į neviltį. Į tamsą. Į jų srautą.

Mes tylime net dabar, kai ta pati vora, iš tikrųjų tie patys VORAI vis dar neatlyžta, toliau rezga savo melo ir niekšybės voratinklį, kad jame užsmaugtų mūsų valią, mūsų paskutinę viltį – mūsų konstitucinę teisę patiems išsirinkti Respublikos Prezidentą.

Nes jie nori įpiršti mums neviltį. Įpiršti mums tai, ką mes jau turėjome. Niekšybę. Šįkart galbūt papudruotą. Apsimetančią, kad ji – ne iš srauto. Kad ji – iš mūsų. Iš Tautos. Iš liaudies. Iš demokratijos. Todėl pati turguje renka parašus už save. Už seną niekšybę. Arba Gedimino prospekte kartu su Tauta, su liaudimi, su mumis geria alų už naują gyvenimą naujoje Europoje. Ir galvoja, kad mes, Tauta, liaudis, jais žavimės. Kad ne mes juos, o jie mus atvedė į Europą.

Bet ką su jais, su jų niekšybėmis mes veiksime Europoje? Ir kodėl turėtume juos tempti į Europą? Kai jų srautas plaukia ir nori mus nunešti į visiškai priešingą pusę? Į tamsą, kurioje jau buvome. Į tamsą, kurioje nėra vilties. Kurioje – tik neviltis.

Tuo labiau, kad mūsų sieloje jau išsižiebė vilties spindulys. Mažytis vilties taškas. Jis neturi, jis negali užgesti. Jis neužges, jei neleisime jam užgesti. Jei neleisime užgesti mūsų gyvenimui.“

*Šaltinis: Respublika. 2004 m. gegužės 5 d.
Parengė Juozas IVANAUSKAS, „Laisvas laikraštis“, 2016 07 29 d.*

*Pilotas Rolandas Paksas:
„Ekstremalaus skrydžio po tiltu
per Nemuną moto – žmogus
niekuomet nėra nugalėtas,
kol jis pats nepasiduoda!..“*

Kauno aeroklubas ir Druskininkų savivaldybė rugsėjo 3 dieną surengė unikalų akrobatinio skraidymo grupės skrydį po senuoju tiltu per Nemuną (Druskininkai, Veisiejų g.), kurį stebėjo gausiai susirinkę druskiniečiai ir kurorto svečiai.

Trys akrobatinio skraidymo virtuozei – lakūnai Rolandas PAKSAS, Robertas NOREIKA ir Algimantas ŽENTELIS, atlikę gan rizikingą, kvapą gniaužiantį skrydį po tiltu per Nemuną, taip pat pademonstravo grupinės akrobatikos programą. Šis pasirodymas skirtas pasiruošti kitų metų balandį Kinijoje įvyksiančiam pirmajam Pasaulio grupinės akrobatikos čempionatui ir šviesiam sparno brolio Leono JONIO atminimui.

Nors trijų pilotų atliktas skrydis buvo ištis unikalus, rizikingas, reikalaujantis kruopštaus pasirėngimo bei meistriškumo, tačiau mūsų sisteminė žiniasklaida, sakyčiau, gan santūriai informavo visuomenę apie minėtą renginį Druskininkuose. Per TV žinias buvo parodyti keli trumpi reportažai apie grupinį trijų lėktuvų skrydį po tiltu per Nemuną, kuris, be abejo, praturtino Lietuvos akrobatinio skraidymo istoriją!..

Išsamiau apie tai skaitykite išskirtiniame „Laisvo laikraščio“ interviu su akrobatinio skraidymo grupės vedančiuoju pilotu Rolandu PAKSU.

– Sakykite, prašau, kuo buvo ypatingas grupinis trijų sportinių lėktuvų skrydis po senuoju Druskininkų tiltu per Nemuną?

– Atsakydamas į šį klausimą, gal pradėsiu kiek iš toliau. Prieš kele-

tą metų į Vilnių buvo atvykęs mano kolega Sergejus Krikaliovas, su kuriuo ne vienerius metus kažkada mums teko skraidyti Sovietų Sąjungos akrobatinio pilotų rinktinėje. Vėliau mūsų keliai išsiskyrė, o šis Rusijos pilotas tapo žymiu kosmonautu. S. Krikaliovas buvo vienas iš kosmonautų, kuris net šešis kartus kilo į kosmosą ir iš viso yra praleidęs daugiau nei du metus kosmose (803 dienas 9 val. 41 min.). Tad susitikimo metu aš jo paklausiau ir paprašiau kiek išsamiau paaiškinti: **kaip kosmonautai jaučiasi, taip ilgai būdami nesvarumo būklėje kosmose?..** Patyręs kosmonautas man ir sako: „*Įsivaizduok, kad tave pririša už kojų ir pakabina žemyn galva*“. Puikiai įsivaizduoju. O jis tęsia savo mintį: „*Įsivaizduok, kad tu kabi žemyn galva ir tave pasuka apie savo ašį*“. Vėgi – jokia problema man tai įsivaizduoti. Tada Sergejus pridūrė: „*Dabar įsivaizduok, kai tu kabi žemyn galva, sukiesi apie savo ašį, o tave dar pastumia ir tu imi suktis parabole*“. Atsakiau jam, nors ir sunkiau, bet galiu tai įsivaizduoti. „*Na, o dabar įsivaizduok, kad visa tai trunka pusę metų ir tokioje būsenoje tu turi skaičiuoti, matyti erdvėlaivio prietaisus, skristi, stebėti, analizuoti, tai yra daryti būtinus darbus, dėl kurių tave ir pasiuntė, išskraidino į kosmosą*“, – paaiškino man S.Krikaliovas.

Tad štai ką aš noriu pasakyti: grupinis trijų sportinių lėktuvų skridimas po tiltu, man regis, labai panašus į tai, kad tu kabi žemyn galva, sukiesi apie savo ašį, papildomai esi įsuktas parabole, ir tuo pat metu turi stebėti, analizuoti visus skrydžio parametrus – skridimo aukštį ir kampą, skridimo greitį, stebėti savo kolegas, skrendančius šalia tavęs, sekti variklio parametrus, ir taip toliau. Pasakiau gana vaizdžiai ir suprantamai tiems, kurie užsiima akrobatiniu pilotu.

Tačiau ne aviatoriams, o paprastiems piliečiams galėčiau paaiškinti taip: aš manau, ganėtina daug žmonių praeitų lynu, ištemptu pusmetrio aukštyje nuo žemės, bet jeigu tą lyną ištemptume penkių metrų aukštyje, tai norinčių ir drįstančių pereiti lynu procentas ženkliai sumažėtų. O jeigu tą patį lyną ištemptume virš bedugnės, tarkim, kilometro aukštyje, tai kažin ar apskritai atsirastų drąsuolis,

kuris ryžtųsi tokiai avantiūrai. Aš įsivaizduoju, lygiai taip pat sudėtinga yra ir trims sportiniams lėktuvams skrendant po tiltu.

Juk nėra problema skristi žemai ir tiesiai lygioje teritorijoje, virš aerodromo juostos kelių metrų aukštyje, daugybė pilotų nesunkiai gali tai padaryti. Bet kai tu žinai, kad trise skrendant apie 300 kilometrų per valandą greičiu pažeme priekyje yra vartai, šiuo konkrečiu atveju – Druskininkų tiltas per Nemuną, tai yra tolygu ištempto lino pakėlimui į svaiginantį kelių kilometrų aukštį. Manau, daug profesionalių pilotų pavieniui gali tai padaryti, bet aš žinau labai mažai pilotų, kurie galėtų akrobatinio pilotažo grupėje trise praskristi po tiltu.

Pabandysiu paaiškinti, kodėl. Be abejo, čia galima taikyti žodžius, kurie tinka kiekvienam sportui ar bet kuriai veiklos sričiai: būtina patirtis, meistriškumas, virtuoziskumas, žaibiška reakcija, profesiniai gebėjimai, be kurių neįmanoma nieko padaryti. Apskritai norint kažką atlikti, pirmiausia būtini įgūdžiai bei mokėjimas tai daryti.

Tačiau mūsų aptariamam atveju – **ne tik vedančiajam pilotui, bet ir kolegoms grupiniame skrydyje po tiltu bene svarbiausias bruožas ar savybė – ATSAKOMYBĖ. Atsakomybė už save ir už lėktuvą, atsakomybė už tiltą ir už žmones, stovinčius šalia tilto, na ir, žinoma, vedančiojo piloto atsakomybė už skrendančius šalia tavęs. Norėčiau pabrėžti, jog šiuo konkrečiu atveju, skrendant po tiltu, visų trijų pilotų atsakomybė yra lygiavertė!..**

Pabandysiu kiek išsamiau paaiškinti, kokia tai atsakomybė. Pirmiausia atsakomybė, kad būdamas vedančiuoju pilotu tu tikrai pataikysi į tą liniją, o kartu su tavimi pataikys ir kiti du šalia tavęs skrendantys lėktuvai, mums trise neriant po tiltu. Prieš tai pasitikrini skridimo lauką, prieigas, matomumą, skrydžio trajektoriją, paskaičiuoji ir įsitikini, kad tavęs niekur nenunešė.

Yra dar ir kita atsakomybė – žymiai aukštesnė, įpareigojanti tave elgtis būtent taip, kad šalia skrendantys pilotai nė sekundeitavimi nesuabejotų, jog viskas baigsis sėkmingai. Nesunku įsivaizduoti, kas nutiktų, jeigu bent vienas sparno brolis prarastų pasi-

Unikalus trijų lėktuvų grupinis skrydis po senuoju tiltu per Nemuną Druskininkuose. Vedantis pilotas Rolandas Paksas...

tikėjimą vedančiuoju pilotu ir padarytų nors menkiausią vairalazdės judesį, tai yra mostą į tiltą, į žemę ar dar kur nors šoną. Jie turi absoliučiai pasitikėti manimi, vedančiuoju pilotu, o aš turiu būti visiškai tikras, kad jų nervai, jų psichologinis pasiruošimas atlaikys, ir kad niekas iš mūsų nesudrebės grupinio, ekstremalaus skridimo metu.

Skrydžio po Druskininkų tiltu nuotraukoje mes matome: skrenda trys lėktuvai, tačiau niekas nemato, kad unikalų skrydį atliekantys pilotai kabinoje sėdi šlapi. Šalia manęs skrendantys nemato nei priekyje esančio tilto, nei ten susirinkusių žmonių, jie tiktai mato mano pilotuojamo lėktuvo sparną. Tad jeigu staiga jiems kiltų bent mažiausia abejonė, kad čia kažkas negerai ir pabandytų savarankiškai kažką daryti, tada baigtis nesunkiai nuspėjama!..

Taigi iš vienos pusės, kalbant apie save ir atsakomybę, būtinas PASITIKĖJIMAS, kad šalia manęs skrendantys pilotai kažko ne-

tikėto nepadarys, niekur nepabėgs ir iki galo laikysis šalia. Ne ką mažiau svarbu ir kolegų pasitikėjimas manimi, kad aš nepadarysiu kokios nors klaidos, ir viskas bus taip kaip turi būti.

Šalia viso to, ką mes vadiname meistriškumu, profesionalumu, meteorologinių sąlygų, reljefo ir prieigų vertinimu, kalbant aukštesnėmis, dvasinėmis kategorijomis, grupinio skrydžio metu pasireiškia sunkiai benusakomas emocinis blyksnis, kuris tave „užveda“ ir nepaprastai pakylėja. Ir kai po to mes visi trys skridome atgal į Kauno Aleksoto aerodromą, virš Dzūkijos buvo kaip reta puiki, saulėta, nuostabi diena, apačioje tyvuliavo Meteliai, Nemuno vingiai, sodri žaluma, – romantiškas pavakarys saulei leidžiantis. Tokiomis akimirkomis aiškiai suvoki – vien dėl tokių dienų verta gyventi!.. Beje, apie tai dar niekam nesu kalbėjęs.

Na, o visi kiti dalykai, sakyčiau, yra kur kas žemiškesni, lengvai paaiškinami. **Pirmiausia, kodėl norėjosi tai padaryti?** Jau praėjo beveik 15 metų nuo trijų lėktuvų skrydžio po Verkšnionių tiltu per Nerį. Po šio skrydžio, pasiligojus pilotui Leonui JONIUI, mudu su kolega Robertu NOREIKA kurį laiką galvojome, kad neatgaivinsime pilotazinės grupės, nes paprasčiausiai nebus trečiojo piloto.

Tačiau vėliau kažkaip nejučia, žingsnis po žingsnio, vis tiksliau atkūrėme trijų pilotų akrobatinio skraidymo grupę, prie mūsų prisijungus Algimantui ŽENTELIUI. Na, o šiais metais, kaip niekad anksčiau, daugelyje aviacinių renginių mes dalyvavome trise. Ypač daug akrobatinio skraidymo pasirodymų, gerokai virš dvidešimt, kurie buvo surengti įvairiose Lietuvos miestų šventėse, sambūriuose, susitikimuose. Ir tada aš pamačiau, kad mes trise jau susiskraidėme, tai yra skrendame taip, kaip iš tikrųjų ir reikia skristi, be jokios rizikos. Pilotui Algimantui Ženteliui gan darniai įsiliejus į mūsų grupę, pasirodymų metu absoliučiai jokių problemų nekildavo.

Būtent mūsų pilotazinės grupės susiskraidymo faktorius ir nulėmė tai, jog pagerbdami šviesios atminties pilotą Leoną Jonį, mes nusprendėme pakartoti trijų sportinių lėktuvų skrydį po tiltu.

Iš pradžių galvojome, kad reikėtų pakartoti ir praskristi po tuo pačiu Verkšnionių tiltu per Nerį. Tačiau vėliau teko atsisakyti tos idėjos, kadangi per pastaruosius 15 metų Verkšnionių tilto prieigose ir vienoje saloje nedideliu atstumu nuo tilto užaugo gan dideli medžiai, kurie lėktuvams skrendant netolimoje trajektorijoje tampa rimta kliūtimi. Tai yra papildomas rizikos faktorius, privertęs mus atsisakyti skrydžio po Verkšnionių tiltu ir pasieškoti kitos vietos.

Aišku, geriausia tai būtų padaryti Vilniuje, tačiau politiškai ne visi būtų tuo patenkinti ir, manau, mes net nebūtume gavę Vilniaus miesto savivaldybės leidimo. Buvo tokių miestų, kurių merai, išvelgdami politikavimą, nesutiko mūsų kviešti į akrobatinio skraidymo pasirodymus, jau nekalbant apie skrydį po tiltu. Todėl aš esu labai dėkingas Druskininkų miesto merui Ričardui Malinauskui, kuris iš karto, vos tik tai sužinojęs apie idėją surengti trijų lėktuvų skrydį po senuoju tiltu per Nemuną Druskininkuose, entuziastingai mus palaikė ir per kelias dienas visi tokiame skrydžiui reikiami leidimai buvo gauti.

Paprastai rengiant panašius pasirodymus, „popieriniai dalykai“, biurokratija išduodant reikiamus dokumentus užima labai daug laiko, civilinės aviacijos administracija kelia įvairius reikalavimus dėl aukščio, pilotų pasiruošimo, skraidymo, treniruočių, būtini leidimai vienokie ir kitokie, kaip tilto draudimas, pilotų draudimas, apsaugos ir t. t. Žodžiu, yra tikrai nemažai darbo, kurį mums pavyko atlikti, berods, per savaitę. Todėl mes buvome tikri, kad rugsėjo 3 dieną suplanuotas skrydis po Druskininkų tiltu per Nemuną, skirtas piloto Leono Jonio atminimui, tikrai įvyks.

Kita vertus, **minėtas skrydis po tiltu – tai vienas iš pasiruošimo etapų**, kadangi aš esu gavęs kvietimą su akrobatinio skraidymo grupe 2017 metais, gegužės mėnesį, atvykti į Kiniją, kur bus surengtas pirmasis akrobatinio grupinio skrydžio pasaulio čempionatas. Tad jeigu viskas mums pavyks, jei rasime rėmėjus, visa mūsų grupė kitamet vyks į Kiniją.

Na, o trečiasis, man pačiam itin svarbus dalykas – nepaisant

visko, toliau tęsti pradėtą kovą. Buvusio JAV prezidento Franklino Ruzvelto žmona Eleonora Ruzvelt kažkada yra pasakiusi: „*Žmogus yra nugalėtas tikrai tada, kai pats sau pripažįsta pralaimėjimą!*“. Todėl ir aš turėjau tokį vidinį jausmą – vis tikrai dar kartą įrodyti sau ir kitiems, jog žmogus, kuris yra daužomas politikoje daugybę metų (ir ne tikrai aš, asmeniškai, bet ir mano šeima, artimieji, mano vadovaujama partija), net ir toks žmogus visuomet gali bet kada pakilti ir padaryti tai, ką reikia. Tai yra – netgi nuožmaus puolimo sąlygomis nepasiduoti. **Sėkmingai atliktu ekstremaliu skrydžiu po tiltu per Nemuną būtent tai ir norėjau pasakyti: žmogus niekuomet nėra nugalėtas, kol jis pats nepasiduoda!..**

– *Ir kai po sėkmingo skrydžio po Druskininkų tiltu per Nemuną pagaliau pasiekėte Kauną, nusileidote Aleksoto aerodrome, kokia buvo pirmoji trijų pilotų reakcija?*

– Pirmiausia visi trys vyriškai apsikabinome, o tada aš pakviečiau kolegas pilotus nusifotografuoti prie lėktuvo sparno. Panašią nuotrauką aš turiu išsaugojęs ir po analogiško trijų lėktuvų skrydžio, kuris buvo atliktas prieš 15 metų, kai mes skridome po Verkšnionių tiltu per Nerį drauge su šviesaus atminimo pilotu Leonu Joniu. Kaip tada, taip ir dabar buvo atliktas švarus, virtuoziškas, geras darbas, sukliantis šiltus jausmus, ilgam išliekantis ne tik mūsų širdyse, atmintyje, bet ir akrobatinio skraidymo istorijoje!..

Rugsėjo 3 dieną pakartotas trijų lėktuvų grupinis skrydis po tiltu per Nemuną – antrasis toks skrydis Lietuvoje. Nors aš žinau daug puikiai skraidančių pilotų, tačiau niekas ir niekada nebandė to padaryti.

– *Juolab stebina tai, jog mūsų sisteminė žiniasklaida politinės konjunktūros sumetimais, galima sakyti, ignoravo ištis unikalių skrydžių!..*

– Šiuo klausimu mano komentaras tegali būti panašus kaip ir tada, kai 2006 metais vienmotoriu lėktuvu drauge su pilotu Vladimiru Makagonovu mums skrendant aplink pasaulį buvo

absoliutus ignoravimas. Šia proga galėčiau priminti narsių pilotų Dariaus ir Girėno legendinį skrydį per Atlantą, kurį tuometė Lietuvos valdžia taip pat ignoravo. Matyt, tokiems dalykams įvertinti turi prabėgti tam tikras laikas. Kai aš jau nebebūsiu aktyvus politikas ir kai niekam nebūsiu rimtas konkurentas, galbūt tada visai kitaip bus žvelgiama ir į mano atliktus skrydžius. Kol kas Lietuvos politikai, deja, nesugeba atskirti tokių elementarių dalykų: kas yra piloto meistriškumas, skrydžio virtuoziskumas, nepakartojamas reginys, ir kas yra sąžininga konkurencija politikoje. Nors ir labai gaila, tačiau dabartinė realybė yra tokia, kad vien tikrai politiniais konjunktūriniais sumetimais kolegų gali „nepastebėti“ netgi paties unikaliausio akrobatinio skrydžio po tiltu per Nemuną!..

Kita vertus, skrisdamas aš mačiau pilnas pakrantes susirinkusių ir mūsų skrydį stebinčių žmonių. Manau, beveik visi tuo metu Druskininkuose buvę tautiečiai renginio metu, pavakary, susirinko prie senojo tilto per Nemuną. Esu dėkingas Dzūkijos žiniasklaidai, LTV „Panoramos“ ir „Lietuvos ryto“ televizijoms, kurios parodė Lietuvos žmonėms reportažus iš minėto renginio. Tikiuosi, išlikę nufilmuoti dokumentiniai kadrai niekur nedings ir primins ateities kartoms šį unikalų trijų lėktuvų skrydį po tiltu.

– *Ką gi, dėkoju už pokalbį. Belieka palinkėti sėkmingo pasiruošimo grupinio akrobatinio skraidymo pasaulio čempionatui Kinijoje!..*

– Iš tikrųjų, ruošiantis kitų metų pasaulio čempionatui Kinijoje mums dabar labai aktualus trijų vienodų lėktuvų klausimas. Juk mes dabar skraidome dviejų tipų sportiniais lėktuvais – JAK-50 ir JAK-52. O norint pasirodyti tinkamai, reikia, kad visi lėktuvai būtų vienodo tipo. Reikia, kad mano pilotuojamas vedantysis lėktuvas būtų toks pats energingas, lengvas, manevringas, kaip ir anie du. Kadangi JAK-52 lėktuvas yra dvivietis, vadinasi, ore sunkiau jį manevruoti ir kažką daryti. Dabar užsiimame paieškomis, kad visi trys lėktuvai, kuriais kitamet bus skraidoma

Kinijoje, būtų vienodo tipo. Nei Lietuvoje, nei buvusioje Tarybų Sąjungoje, tokio tipo senų, eksperimentinių lėktuvų beveik nėra, tad reikės ieškoti, kas dar turi ar kam pardavė.

– Tikėtina, jog ši techninė problema anksčiau ar vėliau bus išspręsta. Svarbiausia, kad pasitikėjimo vienas kitu, valios ir ryžto šauniems trimis pilotams iš Lietuvos niekada nepritrūktų!..

– Jeigu tokie žmonės, kaip Robertas Noreika ir Algimantas Žentelis, kuriais galiu pasitikėti virtuoziškame skrydyje, būtų ir mūsų politikoje, tai, aš esu tikras, visomis prasmėmis atgimusi ir ekonomiškai sutvirtėjusi Lietuva jau seniai būtų lyg rojus žemėje.

Juozas Ivanauskas

Post scriptum

STRESAS, kurį sukelia skrydis, padeda atsakyti į daugelį klausimų...

Vienas garsiausių šių laikų erdvėlaivių pilotas, kosmose praleidęs 803 dienas, į atvirą erdvę buvo išėjęs aštuonis kartus, įvaldęs ne tik rusų kosminius laivus „Sojuz“ – nuo 1994 m. jis skraido ir ame-

Kažkada jiedu drauge skraidė Sovietų Sąjungos akrobatinio pilotažo rinktinėje – pilotas Rolandas Paksas ir kosmonautas Sergėjus Krikaliovas: „Grižę iš kosmoso kosmonautai vienbalsiai tvirtina, kad mūsų planeta ir ją supanti atmosfera atrodo labai pažeidžiama. Iš tikrųjų – žvelgiant į dangų iš žemės, atmosferos sluoksnis atrodo labai patikimas ir storas. Tačiau iš aukštybių mus sauganti atmosfera tvyro tik kaip plonytė plėvelė...“

Reikėjo berniukams padangių žydrų ir skrydžio svaigaus...

rikietiškais daugkartiniais kosminiais lineriais „Shuttle“ – kosmonautas Sergėjus KRIKALIOVAS: „Mes imame vis geriau suvokti, kaip sukurtas žmogaus organizmas. Stresas, kurį sukelia skrydis, padeda atsakyti į daugelį klausimų...“

Lietuvos akrobatinio pilotažo virtuozei – Algimantas ŽENTELIS, Robertas NOREIKA, vedantysis pilotas Rolandas PAKSAS: *„Yra kažkoks jausmas, poreikis, smalsumas ir suvokimas, kad aš turiu tą dalyką padaryti – galbūt šita jėga laiko pasaulį, tai ji yra varomoji jėga. Svarbiausia žmogui turėti norą, svajonę ir to siekti. Tai satisfakcija prieš save patį, visa kita – šalutiniai dalykai“.*

Rolandas Paksas: „Šalia viso to, ką mes vadiname meistriškumu, profesionalumu, meteorologinių sąlygų, reljefo ir prieigų vertinimu, kalbant aukštesnėmis, dvasinėmis kategorijomis, grupinio skrydžio metu pasireiškia sunkiai benusakomas emocinis blyksnis, kuris tave „užveda“ ir nepaprastai pakylėja. Ir kai po to mes visi trys skridome atgal į Kauno Aleksoto aerodromą, virš Dzūkijos buvo kaip reta puiki, saulėta, nuostabi diena, apačioje tyvuliavo Meteliai, Nemuno vingiai,

*Pilotas Rolandas Paksas:
„Mūsų pilotaziinės grupės
susiskraidymo faktorius ir nulėmė tai,
jog, pagerbdami šviesaus atminimo
pilotą Leoną Jonį, mes nusprendėme
pakartoti trijų sportinių lėktuvų skrydį
po tiltu. Dėkoju visiems dalyvavusiems
Druskininkų šventėje, visiems
palaikiusiems – tiek žodžiais, tiek
mintimis, didelė padėka padėjusiems
suorganizuoti šį renginį, o ypač dėkoju
savo kolegoms pilotams Robertui
Noreikai ir Algimantui Ženteliui.“*

*sodri žaluma, – romantiškas pavakarys saulei leidžiantis. Tokiomis
akimirkomis aiškiai suvoki – vien dėl tokių dienų verta gyventi!..“*

*„Man pačiam itin svarbus dalykas – nepaisant visko, toliau tęsti
pradėtą kovą. Buvusio JAV prezidento Teodoro Ruzvelto žmona Eleo-
nora Ruzvelt kažkada yra pasakiusi: „Žmogus yra nugalėtas tiktai
tada, kai pats sau pripažįsta pralaimėjęs!..“ Todėl ir aš turėjau
tokį vidinį jausmą – vis tiktai dar kartą įrodyti sau ir kitiems, jog
žmogus, kuris yra daužomas politikoje daugybę metų (ir ne tiktai aš,
asmeniškai, bet ir mano šeima, artimieji, mano vadovaujama par-
tija), net ir toks žmogus visuomet
gali bet kada pakilti ir padaryti tai,
ką reikia. Tai yra – netgi nuožmaus
puolimo sąlygomis nepasiduoti.“*

*Europarlamentaras, „tvarkiečių“
lyderis, pilotas Rolandas Paksas:
„Sėkmingai atliktu ekstremaliu
skrydžiu po tiltu per Nemuną būtent
tai ir norėjau pasakyti: žmogus
niekuomet nėra nugalėtas, kol jis pats
nepasiduoda!..“*

*Prezidentas Rolandas Paksas:
„Šiometinių rinkimų
į Lietuvos Respublikos Seimą
išskirtinis bruožas – prokurorai ir STT!..“*

R. P. Turime gan paradoksalią situaciją mūsų šalyje: šiometinių rinkimų į Seimą išskirtinis bruožas – į kurių partijų būstinei neateis prokurorai ar STT pareigūnai su kaukėmis, tos ir bus nugalėtos. O kas ir pas ką pasiūnčia tuos prokurorus ar specialiųjų tarnybų pareigūnus, manau, niekam dėl to abejonių nekyla!.. Pas ką teisėsaugos pareigūnai neateina, visai nereiškia, kad ten nėra ko eiti ir ką tirti, tai tik reiškia, kad noliečiama politinė jėga besąlygiškai tarnauja bendrai linijai, esamos valdžios SISTEMAI.

– Jau tapo savotiška „norma“ mūsų valstybėje, jog politinių oponentų diskreditavimui nesibodima taikyti juodąsias technologijas, ne tik VRK, bet ir teisėsaugos institucijos vykdo politinius užsakymus. Tad ko gi dar galime tikėtis ateityje?

– Nežinau, ko dar mes galime tikėtis. Jeigu prieš 12 metų buvo verčiamas Respublikos Prezidentas, o dabar prokurorai ir specia-

*Europarlamentaras,
„tvarkiečių“ lyderis,
Prezidentas Rolandas
Paksas: „Trumpai
atsakant į jūsų
klausimą apie blankią
rinkiminę kampaniją
Lietuvoje, norėčiau dar
kartą pabrėžti,
išskirtinis šių rinkimų
į Seimą bruožas –
tai ne žmonių,
o prokurorų rinkimai!..“*

liujų tarnybų pareigūnai dalyvauja rinkimuose, jau nekalbant apie VRK „indėlių“ ar šalies centrinės žiniasklaidos užvaldymą, kai pučiamą į vieną dūdą ir mušama tik į vienus vartus, tai gal dabar belieka tiktai šaudyti, naikinti fiziškai kitaminčius?.. Nenoriu prisisiekėti, tačiau praktiškai, regis, link tokios autokratijos Lietuvoje einama – kalėjimų durys jau pravertos, ikiteisminiai tyrimai vyksta!..

– *Kaip žinote, Europos Tarybos Ministrų Komitetas mūsų šalies atsakingas institucijas (Vyriausybę, Seimą, Prezidentūrą) įpareigojo pateikti naujausią informaciją Prezidento Rolando Pakso pilietinių ir politinių teisių atkūrimo klausimu ne vėliau kaip iki šių metų liepos 15 dienos. Praėjus daugiau nei mėnesiui nuo galutinio termino, yra kokių nors naujienų šiuo klausimu?*

– NE, šia prasme jokių naujienų iki šiol nėra. Manau, niekam Lietuvoje tai nerūpi. Ko gero, belieka dar kartą prisiminti prieškarinio Lietuvos Prezidento Aleksandro STULGINSKIO biografiją: nepriklausomos Lietuvos valstybės parlamentarizmo ir demokratijos simbolis Prezidentas A. Stulginskis buvo reabilituotas po mirties, praėjus trims dešimtmečiams nuo to momento, kai 1961 metų rugsėjo 18 dieną KGB vyresnysis tardytojas kapitonas Melnikovas, peržiūrėjęs bylą, padarė išvadą: objektyvių kaltės įrodymų nėra ir suimtas lagerininkas A. Stulginskis buvo nuteistas nepagrįstai... Manau, tai pats geriausias atsakymas į klausimą apie pilietinių ir politinių teisių atkūrimą nepriklausomoje Lietuvoje.

– *Atrodo, jūsų prognozės dėl teisingumo ir demokratijos Lietuvoje ne itin optimistiškos?*

– O vis tikrai optimistiškos!.. Nebūna taip, kad nieko gero neįvyktų. Matyt, taip dabar reikia. Sakoma, didžiausia tamsa būna prieš aušrą. Tarkim, neseniai atradau Prancūzijos legendinio piloto, rašytojo Antuano de Sent Egziuperi MALDĄ, parašytą vienu sunkiausių jo gyvenimo periodų, kur teisingai kalbama apie kiekvienos valandos svarbą, mažų žingsnelių naudą. Įsiklausyti kiekvienam iš mūsų tikrai verta!..

„Viešpatie, aš prašau Tavęs ne stebuklo ir ne miražo, bet jėgų kiekvienai dienai.

Išmokyk mane mažų žingsnelių meno.

Padaryk mane pastabų ir išradimų, kad kasdienos margumyne laiku sustočiau ties atradimu ar patirtimi, kurie pakerės mane. Išmokyk mane teisingai paskirstyti man skirtą gyvenimo laiką. Išmokyk mane subtiliai pajusti, kad atskirčiau pirmaeilius dalykus nuo antraeilų.

Prašau susilaikymo ir saiko jėgos, kad neplazdėčiau ir neslidinėčiau savo gyvenime, bet išmintingai suplanuočiau dieną, galėčiau matyti lygumas ir kalnus, ir kad nors retkarčiais atrasčiau laiko pasimėgauti menu.

Padėk suvokti, jog (svajonės) iliuzijos niekuo negali padėti. Nei praeities prisiminimai, nei svajos apie ateitį. Padėk man būti čia ir dabar, ir išgyventi šią minutę kaip pačią svarbiausią gyvenime.

Apsaugok mane nuo naivaus tikėjimo, jog viskas gyvenime turi vykti sklandžiai.

Padovanok man aiškų suvokimą to, kad kliūtys, pralaimėjimai, kritimai ir nesėkmės yra tik natūrali sudedamoji gyvenimo dalis, kurių dėka mes augame ir bręstame.

Primink man, kad Širdis dažnai nesutaria su Protu.

Lemiamu momentu atsiųsk man kažką, kuriam užteks vyriškos drąsos pasakyti man tiesą, bet pasakys tai su meile.

Aš žinau, kad daugelis problemų, net ir nieko nedarant, išsprendžia pačios, tad išmokyk mane kantrybės.

Tu žinai, kaip stipriai mums reikalinga Draugystė. Leisk man būti vertu tos puikios ir švelnios Likimo Dovanos.

Suteik man lakią vaizduotę, kad kiekvienu momentu, reikiamu metu, reikiamoj vietoj, tylint ar tariant žodžius, padovančiau kažkam tuo metu taip reikalingą šilumą.

Padaryk mane žmogumi, gebančiu prisibelsti iki tų, kurie yra visai „dugne“.

Apsaugok mane nuo baimės kažką gyvenime praleisti. Duok man ne tai, ko aš trokštu, bet tai, ko iš tikrųjų man reikia.

Išmokyk mane mažų žingsnelių meno.“

– Išties nuostabi Antuano de Sent Egziuperi malda – tikra atgaiva pasiduoti nelinkusioms sieloms!.. Dėkoju už pokalbį.

Šaltinis: J. Ivanausko interviu su Prezidentu Rolandu Paksu.
„Laisvas laikraštis“, 2016 m. rugpjūčio 27 rugsėjo 2. Nr. 33

Vietoj epilogo

Mums ne tas pat

Rengiant spaudai knygą „R. P. Vardan ko?..“, tarsi savaime daugybė minčių sukosi apie tai, kas svarbiausia, norėjosi dar kartą prisiminti, išsiaiškinti ir suvokti, kaip apskritai galėjo kilti prezidentinis skandalas Lietuvoje, ištūmęs mūsų šalį į gilią politinę krizę, saujelei „teisuolių“-fariziejų „apsivalymo vardan“ verčiant iš posto demokratiškai žmonių išrinktą Respublikos Prezidentą?!..

Po tokio „apsivalymo“ mūsų valstybės valdymo, tiksliau jos užvaldymo lygmenyje, kaip ir galima buvo tikėtis, prasidėjo aki-vaizdas regresas, ėmė dominuoti prisitaikėliškas daugelyje sričių, vidaus ir užsienio politikoje, teisėje, kultūroje, švietime, visuomenės informavime. Bene absurdiškiausia yra tai, jog bemaž tie patys ambicingi veikėjai, 2004 metais atlikę gėdingą vaidmenį antikonstituciniame valstybės perversme, politiniai avantiūristai, valdžios privilegijų „paveldėtojai“, iki šiol užima atsakingus postus, aštuonkojo čiuptuvais yra apraizgę teisėsaugą ir teismus, valstybines institucijas, specialiąsias tarnybas, ženkliai įtakoja sisteminę žiniasklaidą, vadinamąjį „nacionalinį transliuotoją“, bei priiminėja sprendimus Lietuvos Respublikos vardu.

Prabėgus dvylikai metų į klausimą: kokioje šalyje mes gyvename šiandien?.. – trumpai, lakoniškai atsako advokatas Rimas Andrikis: „Mes gyvename užpečkyje, kur tik romanus gali skaityti apie demokratinę ir teisinę valstybę!..“, palikdamas mums visai mažytę, iliuzorinę viltį – dar po kokių 12-15 ar dvidešimties metų sulaukti šviesesnių dienų.

Panašią viltį visomis savo išgalėmis iki paskutinio atodūσιο puoselėjo tikras Lietuvos patriotas, idealistas ir romantikas, Žmogus, kurio akademinė ir politinė veikla buvo įvertinta Prancūzijos Aka-

Prezidentas Rolandas Paksas be galo dėkingas šviesaus atminimo akademikui, pasukusiam į politiką, Rolandui Pavilioniui už jo ištikimybę bei stoiską ištvermę prezidentinio skandalo metu, siekiant teisingumo absurdo užvaldytoje šalyje, furiziejams – „valstybininkams“ verčiant iš posto valstybės vadovą: „Jeigu bet kuriam iš politikų, dabar esančių valdžioje ir užimančių aukštus postus, būtų reikėję praeiti šitą keturių mėnesių išbandymą, tokį spaudimą, kokią Prezidentui teko patirti, nemanau, kad jie būtų išlaikę... Prezidentui Rolandui Paksui kito kelio nėra, tik eiti tuo keliu, kurį pasirinko. Jis negali trauktis ir apvilti žmonių, kurių tiek daug eina kartu su juo ir jį palaiko...“ – teigė R. Pavilionis.

deminės Palmės, Garbės Legiono, Nuopelnų Prancūzijos Respublikai ordinais, kitų šalių žymenimis, Vytauto Didžiojo ordinu, Lietuvos valstybine premija, šviesios atminties Rolandas PAVILIONIS. Nepabūgęs mesti iššūkį prezidentinio skandalo metu kolektyviai priimtina „norma“ tapusiam absurdui, vienoje paskutiniųjų savo knygų „PRIEŠ absurdą II“ iškilusis mąstytojas teigia:

„Absurdas, lydintis tiek individo tapsmą asmenybe, tiek laisvės ir demokratijos raidą, sklaidą ar nunykimą, nėra tik lokalus. Žmogaus, lygiai kaip laisvės ir demokratijos prigimtis, – universali. Todėl „lietuviškas kontekstas“ nėra koks atskiras, specifinis atvejis, nevertas didesnio dėmesio. Priešingai, šio konteksto konkretumas tik dar labiau išryškina universalų klausimą: ar apskritai šių dienų pasaulyje daugėja ar mažėja galimybių žmogui tapti ir išlikti asmenybe? Ar apskritai daugėja ar mažėja galimybių išlikti laisvei ir demokratijai gyvenimo absurdo sąlygomis?..“ – retoriškai klausia R. Pavilionis, pasišventęs tai pačiai – „moralinio nesusitaikymo su absurdu idėjai, kurią kaip pilietinę nepaklusnumo pareigą daugiau nei prieš 150 metų skelbė amerikiečių filosofas H. D. Toro (Thoreau). „Mes gimėme ne tam, kad būtume prievartaujami valstybės, valdžios, politinių ar kitokių grupuočių, viešosios nuomonės, žiniasklaidos, teisėsaugos, daugumos ar mažumos. Negali būti laisvos visuomenės ir laisvos valstybės be laisvų asmenybių.

...Tik tokiam pasipriešinimo absurdui kontekste, kai individo gyvenimas tampa priešpriešine trintimi, stabdančia absurdo mašiną, tikrąją prasmę XXI amžiaus pasaulyje ir Lietuvoje įgyja kova už žmogaus teises ir laisves, už žmogaus orumą, už demokratiją ir teisingumą“ – teigia ŽMOGUS, kurio įžvalgos bei liudijimai, kaip ir tie tarsi krauju užrašyti žodžiai „**MUMS NE TAS PAT**“, net ir prabėgus dvylikai metų tebėra aktualūs, žadinantys viltį, verčiantys nepasiduoti, nenuleisti rankų, visais įmanomais būdais priešintis mus supančiam absurdui, teisiniam nihilizmui, autokratiniam režimui, neteisingumo triumfui, valdančiųjų MELO bei sisteminės PROPAGANDOS suluošintai, pavergtai, suskaldytai

visuomenei. Įsiklausyti tikrai verta, ypač tiems, kuriems apskritai rūpi – **VARDAN KO VISA TAI?!**.

„Skausmas ir nepasitenkinimas anksčiau ar vėliau turėjo pratrūkti. Ir jis pratrūko. Visuomenė, kurioje trylika metų didėjo atotrūkis tarp tų, kurie pasijuto išrinktaisiais ir pasivadino „elitu“, ir atstumtųjų, šiandien vadinamų „minia“, „runkeliais“ ir „šunauja“, – tokia visuomenė negali būti nei saugi, nei demokratiška, nei teisinga. Tokia visuomenė tampa grėsme sau pačiai, mūsų ir mūsų vaikų ateičiai.

Visuomenė, kurioje paminamos pagrindinės dvasinės vertybės – padorumas, žmogaus orumas, sąžiningumas, – o jų vieton stoja melas, smurtas ir apgaulė, – tokia visuomenė neišvengiamai virsta dvasiškai sergančia visuomene.

*Šiandien mes sakome: **MUMS NE TAS PAT**, kaip mes gyvename, kas ir kaip tvarko mūsų gyvenimus. Nes mes, visų pirma mes – Respublikos piliečiai, atsakome už savo pačių ir savo valstybės gyvenimą.*

MUMS NE TAS PAT, kai jau ketvirtas mėnuo mums mėginama plauti smegenis ir melu įtikinti, kad visas mūsų gyvenimo blogis – tik dėl naujo Prezidento, išdrįsusio pajudinti ir pradėti šalinti politikų, žiniasklaidos ir kriminalo maurus, o neįtikusio „elitui“ Prezidento „kaltėms“ įrodyti prisidengiama Seimu, Konstituciniu Teismu, nešvariu politizuotu tyrimu ir politizuota teise.

Kokioje civilizuotoje šalyje jos piliečiai būtų kaltinami, šmeižiami, niekinami ir dergiami vien dėl to, kad jie palaiko jų pačių išrinktą ir teisėtai veikiantį šalies vadovą? Kokioje šalyje būtų toleruojamos fizinės patyčios iš šalies vadovo, patyčios, kurias šiandien mūsų visuomenėje sau leidžia visiškai sutamsėjęs ir degradavęs „Lietuvos rytas“ arba jo dubleris, mokesčių mokėtojų išlaikomas nacionalinis transliuotojas?

MUMS NE TAS PAT, kad organizuota Prezidento institucijos niekinimo akcija peraugo ne tik į neregėtą civilizuotoje valstybėje asmens pjūdyką, bet ir į Lietuvos diskreditavimą pasaulyje ne tik savų politikų ir žurnalistų, bet ir Lietuvos užsienio reikalų ministro lūpomis.

MUMS NE TAS PAT, kai žmonių nepasitenkinimą valdžia mėginama suteršti paties „elito“ ir jo tarnų pučiamu fašizmo burbulu.

Kai fašizmo burbulą ima pūsti pats Seimo Pirmininkas, labiausiai išsigandęs, kad bliūkšta jo sukeltas „prezidentinis skandalas“, ir kviečia merus ir jaunimą Vasario 16-tąją, šventą Tautai dieną, suteršti dar viena Tautos kiršinimo akcija. Mums ne tas pat, kai net vaikai įtraukiami į purviną politikų žaidimą.

MUMS NE TAS PAT, kai meluojamas mūsų pačių gyvenimas, o tariamu „prezidentiniu skandalu“ norima nuslėpti per trylika metų išplautus pinigus ir išplautas sąžines, ir ruošiamasi naujo grobio – 10 milijardų litų, per tris mėnesius ateisiančių į Lietuvą iš Europos Sąjungos, – išsidalijimui.

MUMS NE TAS PAT, kai perversmininkai mėgina įbauginti Tautą, grąžinti sovietmečio baimę, įtarumą, totalinio sekimo ir persekiojimo atmosferą.

MUMS NE TAS PAT, ar užteks sąžinės, stuburo, proto ir atsakomybės Seimo nariams, Tautos atstovams, kai jiems galiausiai teks atsakyti į klausimą: kas kaltas už Tautos pažeminimą, už netvarką, korupciją ir kontrabandą, už badmiriaujančius pensininkus ir vaikus, už smurto ir baimės propagandą, už valdžios autoriteto praradimą? Kas kaltas – Prezidentas ar tie, kurie jį šiandien labiausiai kaltina?

Pagaliau mums ne tas pat, kokia Lietuva – išoriškai, oficialiai graži ar viduje papuvusi, neišsivaliusi – jau po trijų mėnesių prisi-statys Europos šalių šeimai.

*Štai kodėl mes kuriame piliečių judėjimą „**UŽ TEISINGUMĄ IR DEMOKRATINĘ LIETUVĄ**“. Mes norime, kad visoje Lietuvoje, visuose jos miestuose, miesteliuose ir kaimuose į šį judėjimą burtųsi žmonės, kurie nenori gyventi skurdo, melo, baimės, persekiojimo, netikrumo dėl rytdienos aplinkoje. Kad į šį judėjimą burtųsi visi, kurie siekia savo darbu ir protu gyventi demokratinėje, saugioje, teisingumą įgyvendinančioje šalyje.*

Mes norime, kad į šį judėjimą burtųsi piliečiai nepriklausomai nuo jų politinių ar partinių išpareigojimų. Kad jie vadovautųsi svarbiausiu išpareigojimu – išpareigojimu sąžinei, padorumui, protui, mūsų laisvei ir orumui. Išpareigojimui demokratijai ir teisingumui.

Nes **MUMS NE TAS PAT**, kas valdys šalį – piliečiai ar nuo jų

atitrūkusi, pasidavusi valdžia, naujoji nomenklatura ir korumpuoti klanai.

Štai kodėl artimiausias mūsų uždavinys – neleisti, kad šiuo prezidentiniu perversmu būtų smogtas galutinis smūgis demokratijai ir teisingumui, **ATSINAUJINIMO** vilčiai, žmonių tikėjimui ir pasitikėjimui savo valstybe, savo ateitimi ir savo valdžia.

Mūsų tikslas – kad Lietuvoje ne didėtų, o mažėtų skirtumai tarp mažumos turtingųjų ir daugumos nuskurdintų, tarp šalies centro ir jos regionų, sostinės ir vadinamosios „likusios“ Lietuvos. Kad pagaliau Lietuvoje rastųsi ir stiprėtų vidurinė klasė – demokratijos, laisvės, socialinės santarvės ir gerovės pagrindas. Kad augtų ir tvirtėtų demokratinės profesinės sąjungos.

Štai kodėl kitas mūsų uždavinys – kad į visas Lietuvos valdžias, į naują Seimą ir į Europos Parlamentą piliečiai rinktų ne prisitaikėlius ir savanaudžius, o vertus pagarbos už nuveiktus darbus, principingus, sąžiningus ir kompetentingus žmones, nesusikompromitavusius dalyvavimu gėdingame žygyje prieš Lietuvos atsinaujinimą, gebančius ir drįstančius ginti visų pirma savo Tautos interesus. Mes remsime tokius žmones ir juos delegavusias partijas, judėjimus ir organizacijas.

Mūsų tikslas – ne priešinti, ne skaldyti, o telkti visuomenę. Telkti Lietuvą tikram **ATSINAUJINIMUI**. Šiandien arba niekada. Kito pasirinkimo nėra. Už teisingumą ir demokratinę Lietuvą!.. Susitelkę mes tikrai laimėsime. Laimės Lietuva.“

Rolando Pavilionio kalba, pasakyta steigiamajame piliečių judėjimo „Už teisingumą ir demokratinę Lietuvą“ suvažiavime.

2004 m. vasario 7 d. Vilniuje, Profesinių sąjungų rūmuose.

Parengė Juozas Ivanauskas

Turinys

Pilotas Rolandas Paksas: „Profesionalus, meistriškas, atsakingas skrydis – tai toks dalykas, dėl kurio verta gyventi!..“	17
Prezidentas Rolandas Paksas: „Tikrasis gyvenimo triumfas – ne nepargriūti, bet pargriuvus atsikelti ir vėl judėti pirmyn!..“	25
Prezidentinių ažuolų sodinimas Ladakalnyje	29
Prezidentas Rolandas PAKSAS: „Viskas nusiplauso, dings iš atminties, bet visuomet išliks tiesa ir teisingumo siekis!..“	33
R. P. Pirmyn į praeitį	38
Rolandas Paksas: „Šiandien pagrindinė problema Lietuvoje – tiesos sakymo ir priėmimo problema!..“	40
Seimo narys prof. Povilas Gylys. Partijų traukimo volas.	43
Vairuotoja – D. Grybauskaitė	43
Politinę situaciją Lietuvoje bei STT rengiamas „antikorupcines“ akcijas pakomentavo Rolando Pakso bendražygis, Vilniaus miesto tarybos narys, „tvarkietis“ Juozas Imbrasas.	46
Valdančiosios koalicijos sudėtis išliks nepakitusi	50
Kaip ir galima buvo tikėtis, „šaukieji“ opozicijos veikėjai, aktyviai dalyvavę antikonstituciniame valstybės perversme, nepraleido progos fariziejiškai papostringauti apie „žemus politinio veikimo standartus“.	51
Tokiame politinės klounados fone „tvarkiečių“ lyderio, Prezidento Rolando Pakso NEPATOGI TIESA suskambo lyg šauksmas tyruose!..	53
Ar galėtų įvykti Prezidento apkalta šiandien?..	57
Dr. Algimantas Liekis: „Prezidento apkaltos“ spektaklis parodė... Rolandas Pavilionis. Dėl LR Prezidento apkaltos ir tikrųjų grėsmių Nacionaliniam Saugumui	61
Parlamentaro Rolando Pavilionio pareiškimas LR Seime	66
Planas, kuris buvo numatytas, yra įgyvendintas	70
Rolandas Pavilionis. Morale arba trečias laiškas fariziejams	71

Jeigu J. Borisovo precedento Lietuvoje nebūtų buvę, tokį instrumentą būtų reikėję sukurti, verčiant iš posto Prezidentą Rolandą Paksą!..	74	Politikos apžvalgininkas Vytautas Mikalauskas. Liko dar viena politinė jėga	173
Slaptas CŽV kalėjimas Lietuvoje atsirado, „valstybininkams“ nuvertus demokratiškai išrinktą Prezidentą R. Paksą!..	81	Prezidentas Rolandas Paksas: „Būtina jungtis tiems, kas dar gali judėti, priešintis demagogijai, melui, neteisybei Lietuvoje!..“	180
Rolandas Paksas: „Specialus tyrimas dėl piktnaudžiavimo teisėtvara politiniais tikslais turi prasidėti nedelsiant!..“	84	Rolandas Paksas: „Niekas iš patyrusių lakūnų tau nepasakys, kad skrydyje yra vietos baimei!..“	192
Rašytojas Vytautas Petkevičius: „Prezidento Rolando Pakso apkalta ir Vytauto Pociūno žūtis Breste – tų pačių „žydrujų albinų klanų“ rankų darbas!..“	94	Teisininkas Jonas Kovalskis: „Vasalinė, atvirai proamerikietiška Lietuvos politika šalies nacionaliniams interesams sudavė mirtiną smūgį!..“	206
Kokios yra sąsajos tarp CŽV ataskaitoje minimo „violetinio“ centro ir VSD karininko Vytauto Pociūno mirties?..	103	Rolandas Paksas: „Nelegalių migrantų cunamio akivaizdoje mūsų politikams būtina kur kas ryžtingiau ginti Lietuvos nacionalinius interesus!..“	209
R. P. Norėjau keisti Lietuvą!..	112	Rolandas Paksas: „Europa turi uždaryti sienas ir suardyti prekybos žmonėmis verslo modelį!..“	214
Seimo nario Povilo Gyllo pranešimas: „Rolando Pakso byla – ko išsigandote, ponai?..“	115	Apie Prezidento Rolando Pakso „medžioklę“, užsiundant STT „varovus“, ir ne tik!..	220
Apkalta Prezidentui Rolandui Paksui tikrai nebūtų įvykusi, jeigu perversmininkų kėslams nepritartų socialdemokratai!..	118	STT surengta viešųjų ryšių akcija – tęstinės kampanijos prieš partiją „Tvarka ir teisingumas“ dalis	224
Aloyzas Sakalas: Prezidentas R. Paksas buvo angelas, jei lyginsime jį su... dabartine Lietuvos Respublikos Prezidente	119	Rolandas Paksas. Šiandien kiekvienas privalome ginti savo teises ir mūsų valstybę!	229
Rolandas Paksas: „Aš sieksiu tapti Prezidentu... ir juo tapsiu!“	122	Rolandas Paksas. Akivaizdi priklausomybė valstybės nepriklausomybės minėjimų fone	231
Rolandas Paksas: „Mano tikslas įrodyti svarbiausią dalyką – iš netiesos negimsta tiesa. Tai įrodžius, startuoti naujai kovai!..“	132	Prof. Algirdas Degutis: „Po Prezidento R. Pakso nuvertimo Lietuva	234
Perversmo planas	139	palaiptiesniui prarado svarbiausius nepriklausomos valstybės atributus!..“	234
Maestro Saulius Sondeckis: „Manau, Prezidentas Rolandas Paksas buvo neteisingai pažemintas, su juo buvo politiškai susidorota!..“	141	Seimo narys Povilas Gylys. Ar „Tvarka ir teisingumas“ atlaikys destruktiją?..	245
Liutauras Kazakevičius: „Jei Prezidentas R. Paksas r padarė kokį nors nusikaltimą, tai jis miniatiūrinis, lyginant su nusikaltimu prieš jį!..“	147	Rolandas Paksas. Šalies Temidės tarnai stengiasi nutylėti gėdingo proceso detales	246
JAV gyvenantis disidentas Valdas Anelauskas: „Kam tarnauja ir kieno interesus gina tariaimai „nepriklausomos“ Lietuvos prezidentai?!..“	154	Skandalai Lietuvoje devalvuojasi...	250
Valstybės institucijų bandymai sunaikinti nuomonių įvairovę ir pažaboti valdžios kritiką – tikroji grėsmė nacionaliniam saugumui	173	Prezidentas Rolandas Paksas: „Metams bėgant įgyta patirtis ir išmintis išmoko keisti taktiką, siekiant užsibrėžto tikslo!..“	254
		60 metų jubiliejų švenčiantis Rolandas Paksas: Padangėje niekas nesmogia į nugarą	273

Rolandas Paksas. Kas bus naujasis liberalizmo gelbėtojas Lietuvoje?	278
„Siekis eliminuoti Prezidentą R. Paksą iš politinės kovos, Seimo ir Prezidento rinkimų Lietuvoje, ima viršų be jokių teisinių argumentų!..“	286
Tona kaltės: apkalta prasideda, ponai prisiekusieji!..	297
Advokatas Rimas Andrikis: „Mes gyvename užpečkyje, kur tik romanus gali skaityti apie demokratinę ir teisinę valstybę!..“	301
Viltis ir voratinkliai	313
Pilotas Rolandas Paksas: „Ekstremalaus skrydžio po tiltu per Nemuną moto – žmogus niekuomet nėra nugalėtas, kol jis pats nepasiduoda!..“	318
Prezidentas Rolandas Paksas: „Šiometinių rinkimų į Lietuvos Respublikos Seimą išskirtinis bruožas – prokurorai ir STT!..“	329
<i>Vietoj epilogo. Mums ne tas pat</i>	333

Anotacija

R. P. Vardan ko?.. Pastabos, interviu fragmentai, mintys. Sudarytojas Juozas Ivanauskas. – Vilnius: Gairės, 2016. – 344 p., iliustr.

ISBN

„Laisvo laikraščio“ redaktoriaus pavaduotojo Juozo Ivanausko sudaryta ir parengta knyga ieško atsakymo, kodėl prieš dvyliką metų buvo nuverstas demokratiškai Lietuvos žmonių išrinktas Respublikos Prezidentas Rolandas Paksas, kodėl iki šios dienos neatkurtos jo teisės. Pasitelkus blaiviai mąstančių piliečių nuomones, siekiama pasitarnauti tiesai ir teisingumui, kurie buvo sutrypti prezidentinio skandalo metu ir kurių pasigendama dabar – teisėsaugos institucijų dangstomo valdžios melo, nesantaikos bei karo kurstymo propagandos, politinės korupcijos užvaldytoje šalyje.

Nuotraukos:

J. Ivanausko, R. Pakso, D. Barysaitės, prezidentas.lt, A. Sutkaus, V. Kopūsto, K. Čachovskio, T. Bauro, T. Vinicko, M. Ažušilio, D. Pipo, K. Pansevič, Š. Mažeikos, R. Danisevičiaus, J. Stacevičiaus, A. Ufarto, A. Pliadžio, I. Gelūno, Š. Mažeikos, M. Ambrazo, M. Ažušilio, D. Gražio, S. Žumbio, J. Kalinsko, R. Medonio, R. Achmetovo, D. Radlinsko, L. Balandžio, V. Ščiavinsko, V. Skaraičio, V. Pakalkaitės, K. Kavolėlio, V. Balkūno, M. Žiličiaus, A. Pliadžio, R. Jurgaičio, A. Žižiūno, V. Grigo, R. Neverbicko, Johno Phillipso fondo, ELTOS, LRKT, facebook

Piešinių autorė: Jūratė You Reya

Prezidento Rolando Pakso portreto autorė Lina Kalinauskaitė

R. P.

Vardan ko?..

Pastabos, interviu fragmentai, mintys

Sudarytojas Juozas Ivanauskas

Meninė redaktorė Aušra Čapskytė-Šarauškienė

Maketavo Gražina Majauskienė

SL 1970. 2016 10 04. 17,34 leidyb. apsk. l.

Leidykla „Gairės“ (UAB „Mūsų gairės“), Laisvės pr. 60, LT-05120 Vilnius, telefonas 2417798; el. paštas: musugaires@gmail.com

Spausdino „Standartų spaustuvė“ Dariaus ir Girėno g. 39, LT-02189 Vilnius
Užsakymas

Rengiant spaudai knygą „R. P. Vardan ko?..“, tarsi savaime daugybė minčių sukosi apie tai, kas svarbiausia, norėjosi dar kartą prisiminti, išsiaiškinti ir suvokti, kaip apskritai galėjo kilti prezidentinis skandalas Lietuvoje, ištūmęs mūsų šalį į gilią politinę krizę, saujelei „teisuolių“ – fariziejų „apsivalymo vardan“ verčiant iš posto demokratiškai žmonių išrinktą Respublikos Prezidentą?!

Po tokio „apsivalymo“ mūsų valstybės valdymo, tiksliau jos užvaldymo

lygmenyje, kaip ir galima buvo tikėtis, prasidėjo akivaizdus regresas, ėmė dominuoti prisitaikėliškumas daugelyje sričių, vidaus ir užsienio politikoje, teisėje, kultūroje, švietime, visuomenės informavime. Bene absurdiškiausia yra tai, jog bemaž tie patys ambicingi veikėjai, 2004 metais atlikę gėdingą vaidmenį antikonstituciniame valstybės perversme, politiniai avantiūristai, valdžios privilegijų „paveldėtojai“, iki šiol užima atsakingus postus, aštuonkojo čiuptuvais yra apraizgę teisėsaugą ir teismus, valstybines institucijas, specialiąsias tarnybas, ženkliai įtakoja sisteminę žiniasklaidą, vadinamąjį „nacionalinį transliuotoją“, bei priiminėja sprendimus Lietuvos Respublikos vardu.

Parengė Juozas IVANAUSKAS

